

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

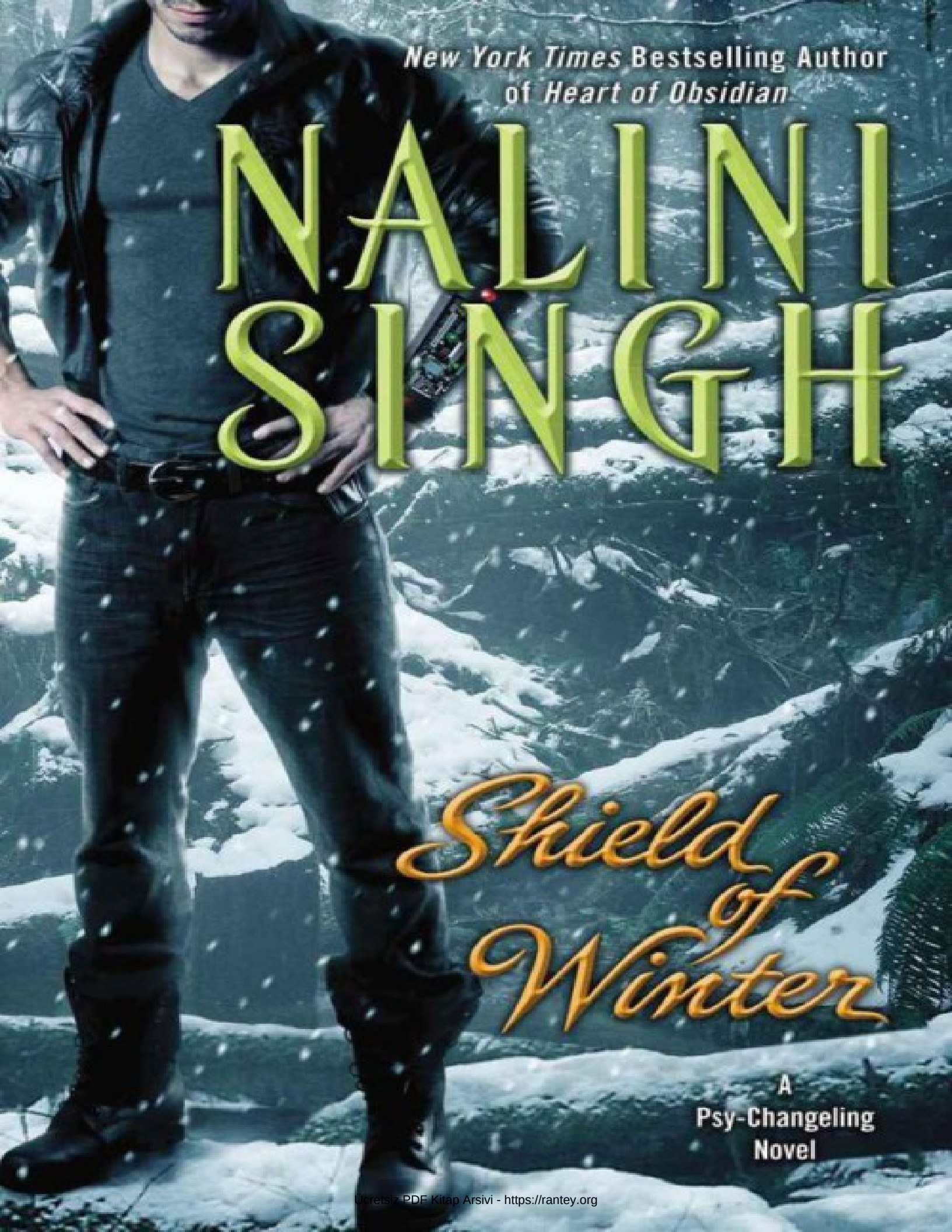
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*New York Times Bestselling Author
of Heart of Obsidian*

**NALINI
SINGH**

*Shield
of
Winter*

A
Psy-Changeling
Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Nalini Singh'in Berkley kitapları

Psi-Changeling Serisi

DUYGULANMANIN
KÖLESİ BUZUN
TAŞIDIĞI SICAKLIK
VİZYONLARI
SAHIP OLMAK
BENİMDİR ZEVKİN
REHİNESİ ATEŞLE
DAĞLANMIŞ HAFIZANIN
ALEVLERİ ADALETİN
BAĞLARI TUTKUNUN
OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ İHTİYAÇ
KARMAŞASI OBSİDYEN
KALKANIN KALBI KIŞ

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI OKÇU'NUN
ÖPÜCÜĞÜ OKÇU'NUN
KONSORSİYUMU OKÇU'NUN
BIÇAĞI OKÇU'NUN FIRTINASI
OKÇU'NUN MİRASI

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM
(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)
BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)
CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR OLMALI.
(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

YANIYOR

(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERİ

(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

MELEKLERİN

UÇUŞU VAHŞİ

DAVET

Özel Ürünler

MELEKLERİN

DANSI

MAHREMIYETİN DOKUSU KUR

YAPMANIN ILANI GÜNAHIN

FISILTISI

Shield of

NALIN SINGH

8ERKLEf 800K9, kMY0Rit

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group
(USA) LLC tarafından yayımlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika -

Çin penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir yayınıdır.

Telif hakkı© 2014 by Nalini Singh.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY® Penguin Group (USA) LLC'nin tescilli ticari markasıdır. "B" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markasıdır.

e-Kitap ISBN: 978-1-101-60520-2

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

Singh, Nalini, (tarih-)
Kışın Kalkanı / yazar Nalini Singh.-İlk baskı. sayfa cm
ISBN 978-0-425-26401-0
I. Başlık.
PR9639.4.S566S55 2014
823'.92-dc23
2014000522

İLK BASKI: Haziran 2014

Kapak el yazısı Ron Zinn. Kapak tasarımı George Long.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

[Nalini Singh'in Berkley
kitapları Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Karakter Kadrosu](#)

[Parçalan](#)

[mış](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Umut](#)

KARAKTER KADROSU

İlk İsme Göre Alfabetik Sırayla

Anahtar: SD= SnowDancer Wolves; DR= DarkRiver Leopards

Abbot Arrow, ışınlanma yeteneğine sahip telekinetik (Tk)

Aden Arrow, telepat (Tp)

Alice Eldridge Yüzyılı aşkın bir süre boyunca zorunlu olarak kriyonik süspansiyonda tutulan ve şimdi SD ile yaşayan insan bilim adamı

Amara Aleine DR'nin Psy üyesi, eski Konsey bilim insanı, Ashaya'nın ikizi, akli dengesi yerinde değil

Anthony Kyriakus İktidar Koalisyonu Üyesi, eski Psy Konseyi Üyesi, Faith'in babası

Ashaya Aleine DR'nin Psy üyesi, eski Konsey bilim insanı, Dorian ile çiftleşti, Keenan'ın annesi, Amara'nın ikizi

Ben SD yavrusu

Brigitte Empath (E), ana üs: Amsterdam

Carter Hirsch Ivy'nin Babası

Chang Cardinal empat (E), ana üs: Kenya'daki araştırma istasyonu

Concetta Empath (E), ana üs: Paraguay

Konsey (veya Psy Konseyi) Psy ırkının eski yönetici Konseyi, artık mevcut değil

Cristabel Rodriguez Arrow, keskin nişancı

DarkMind Neosentient psişik varlık ve NetMind'in karanlık ikizi

Dechen Empath, ana üs: Tibet

Devraj Santos Unutulmuşların Lideri (Sessizliğin şafağında PsyNet'ten kaçan ve insan ve şekil değiştiren nüfusuna karışan Psy), Katya Haas ile evli

Dorian Christensen DR Sentinel, Ashaya ile çiftleşti

Faith NightStar DR'nin Psy üyesi, Öngörü yeteneği (F), Vaughn ile çiftleşti, Anthony'nin kızı, Sahara'nın kuzeni

Gwen Jane Ivy'nin Annesi

Hawke Snow SD Alfa, Sienna ile çiftleşti

Indigo Riviere SD Teğmen

Isaiah Empath (E), ana üs: Niue

Ivy Jane Empath (E), Gwen Jane ve Carter Hirsch'ün kızı

Jaya Empath (E), ana üs: Maldivler

Judd Lauren SD Psy üyesi, Teğmen, Brenna ile çiftleşmiş, Sienna, Toby ve Marlee'nin amcası

Julian/Jules DR yavrusu, Tamsyn'in oğlu, Roman'ın ikizi

Kaleb Krychek Kardinal Tk, İktidar Koalisyonu lideri, eski Psy Konsey Üyesi, Sahara Kyriakus'a psişik olarak bağlı

Keenan Aleine Psy DR üyesi, çocuk, Ashaya'nın oğlu

Kit DR Asker

Lianne Empath (E), ana üs: Kuala Lumpur

Lucas Hunter DR Alfa, Sascha ile çiftleşti, Naya'nın babası

Marlee Lauren SD Psy üyesi, çocuk, Walker Lauren'in kızı, Judd Lauren'in yeğeni

Mercy Smith DR Sentinel, Riley ile çiftleşti

Ming LeBon Eski Psy Konseyi Üyesi, askeri deha, kardinal telepat (Tp)

Naya Hunter DR yavrusu, Sascha ve Lucas'ın kızı

NetMind PsyNet'in koruyucusu ve kütüphanecisi olduğu söylenen neosentient psişik varlık, DarkMind'ın ikizi

Nikita Duncan Eski Psy Konseyi Üyesi, İktidar Koalisyonunun bir parçası, Sascha'nın annesi

Patton (merhum), Arrow, ışınlayıcı (Tk-V), eğitilmiş Vasic

Penn Empath (E), ana üs: İskoçya

Pure Psy Fanatik ve şiddet yanlısı Sessizlik grubu **Riley**

Kincaid SD Teğmen, Mercy **Roman/Rome** DR yavrusu

ile çiftleşmiş, Tamsyn'in oğlu, Julian'ın ikizi

İktidar Koalisyonu Sessizlik ve Psy Konseyi'nin çöküşünden sonra kuruldu. Kaleb Krychek, Nikita Duncan, Anthony Kyriakus ve Ok Ekibi'nden oluşur

Sahara Kyriakus Sınıflandırılmamış atama, Kaleb Krychek'e psişik olarak bağlı, Anthony Kyriakus'un yeğeni, Faith'in kuzeni

Sascha Duncan DR Psy üyesi, kardinal empat (E), Lucas ile çiftleşti, Naya'nın annesi, Nikita'nın kızı

Sienna Lauren SD'nin Psy üyesi, ölümcül psişik yeteneklere sahip (X), Hawke ile çiftleşmiş, Judd'un yeğeni

Tamsyn SD Şifacı

Tatiana Rika-Smythe Eski Psy Konsey Üyesi

Teri Empath (E), ana üs: Houston

Vasic Ok, ışınlayıcı (Tk-V)

Walker Lauren Psy SD üyesi, telepat (Tp), Marlee'nin babası, Judd'un kardeşi

Zaira Arrow, Venedik'teki gizli Arrow yerleşkesinden sorumlu

Zie Zen Psy yaşlı, telepat (Tp)

Parçalanmış

SESSİZLİK PROTOKOLÜ yüz yılı aşkın bir süredir Psy ırkının belirleyici özelliği olmuştur. Çocukluklarından itibaren duygu hissetmemeye şartlandırılmış olan Psy'lar buz gibi pratiklikleri, keskin zihinsel yetenekleri ve katı davranış kurallarına bağlılıklarıyla tanınırlar. Protokolün başlangıcından bu yana bildikleri ve oldukları tek şey budur . . . şimdiye kadar.

2081'in alacakaranlığı, Sessizliğin Ağdaki en güçlü Psy'ların öfkeli yetenekleri tarafından vahşice dizginlenen bir şiddet kazasında düştüğü olarak sonsuza dek hatırlanacak. Psy ırkı, duyguların vahşi bir psişik beyin darbesiyle cezalandırılacak bir suç olmadığı ve kalbin artık sadece kan pompalamak için kullanılan bir organ olmadığı bu yeni gerçeklikte kim olduklarını anlamaya çalışırken, düşüşle birlikte tüm dünyada bir sessizlik hakim oldu. Sessizlik son derece kusurlu bir yapı olsa da var olmasının bir sebebi vardı.

Delilik, kana bulanmış ölüm, öldürücü saldırganlık, Sessizlik'ten önce Psy işte buydu. Başka hiçbir ırkın daha vahşi, daha zeki ya da daha sadist seri katiller yetiştirmedeği söylenir. Ancak daha da kötüsü, inanılmaz psişik yeteneklerinin diğer yüzü olarak bilinene kadar, azizler ve günahkârlar gibi pek çoğunu yok eden pençe deliliği idi.

Geçmiş onların geleceği mi?

Psy ırkı bir kez daha sonsuz bir kâbusa mı dönüşecek? Bu soruya kimse cevap veremez. Henüz veremez.

Bölüm 1

Ok olmak, kırılmalık yaratan bağlardan yoksun bir ada olmaktır.

Okların İlk Kodu

Eskiden olduğu geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Vasic önündeki cam duvara bakarken, sol ön koluna biyolojik olarak kaynaşmış bilgisayarlı eldiven, başlattığı teşhis modunda neredeyse sessizce mırıldanıyordu. Şık siyah renkli yeni icat, sağlık görevlileri ve teknisyenler tarafından sürekli olarak geliştirilmesine rağmen nispeten dengesiz kalmaya devam ediyordu ama Vasic hayatı için endişelenmiyordu.

Uzun zamandır hiçbir şey için endişelenmiyordu. Başlarda onu soğuk tutan, duygularını buza çeviren şey Sessizlik altındaki şartlandırmasıydı. Şimdi, dünya yeni bir yılın ilk günlerini yaşarken, o Sessizliğin ötesine geçmiş ve sonsuz bir griliğe dönüşecek kadar büyük bir hissizliğin içine düşmüştü.

Sabahları uyanmaya devam etmesinin tek nedeni diğerleri içindi, ekipte hâlâ normal bir hayat umudu olanlar için. Kendisi için artık çok geçti; elleri, yanlışlığı çok çirkin bir şekilde kanıtlanmış bir görev uğruna aldığı sayısız hayat yüzünden kalıcı olarak kanla lekelenmişti.

Arrow Merkez Komutanlığı'nın ortak alanına yeni girmiş olan siyah savaş üniformalı adama "Ne oldu?" diye sordu. Hiçbiri sosyal değildi, yine de bir Ok'un bile her zaman yalnız yürüyemeyeceğini acı bir deneyimle öğrendikleri bu alanı koruyorlardı.

Bugün dışında oda boştu.

"Krychek'in bir teorisi var." Aden Vasic'in yanına geldi, koyu renk gözleri camın ötesindeki manzaradaydı. Dış dünyadan değildi - Oklar gölge yaratıklardı ve bu yüzden gölgelerde yaşıyorlardı, karargâhları doğru yolları ve kodları bilmeyenlerin erişemeyeceği bir yerde, yerin derinliklerine gömülmüştü.

Bir ışınlayıcının bile görsel bir kilide ihtiyacı vardı ve dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir veritabanında, PsyNet'te, hiçbir yerde Arrow Merkez Komutanlığı'nın görüntüsü yoktu. Bu da Kaleb Krychek'in ekip kendisiyle ilk temasa geçtiğinde merkeze ışınlanamadığını göstermiş olmasını daha da dikkate değer kılıyordu. Bununla birlikte, ekibin operasyon üssünün yeraltı doğasına rağmen, camın diğer tarafında ağaçlar, eğrelti otları, hatta doğal görünümlü bir havuzla dolu geniş bir yeşil alan uzanıyordu, alan gün döndükçe ay ışığına dönüşen simüle edilmiş güneş ışığıyla yıkanıyordu.

Bu teknolojiyi ele vermeden elde etmek zor olmuştu; SnowDancer kurtları teknolojilerine çok düşküncü ve genellikle kendileri kurarlardı. Ama ekip bunu başarmıştı çünkü bu ışık akıl sağlıkları ve fiziksel sağlıkları için, üzerinde parladığı dış dünyanın ele geçirilmiş bir parçası kadar gerekiyordu.

Vasic, "Krychek'in teorisi - Ağ'daki hastalıkla ilgili," diye tahmin etti, fanatik Saf Psy'nin kırık dökük kalıntıları ve ara sıra ortaya çıkan yeni şiddet salgınları bir yana, ırklarının karşı karşıya olduğu en tehlikeli tehdidin bu olduğunun farkındaydı.

"Raporları gördünüz."

"Evet." Hastalık, *enfeksiyon*, kimsenin tahmin edemeyeceği olağanüstü bir hızla yayılıyordu. Gezegendeki her Psy'ı birbirine bağlayan psişik dokuya kök salmıştı ama örnekler hariç, ırklarını mahvetme potansiyeline sahipti ... çünkü Psy olmak psişik bir ağ tarafından sağlanan biyolojik geri beslemeye ihtiyaç duymak demekti. Şimdi aynı bağlantı doğrudan beyinlerine zehir pompalıyor olabilirdi.

Hızlanmanın ardında bir ay önce Sessizlik'in çöküşünün yattığını fısıldayanlar vardı ama Vasic bunun doğru olduğuna inanmıyordu; çürüme PsyNet'e çok derin bir şekilde entegre olmuştu. Bastırılmış psişik güçlerden beslenerek büyümek için bir asırdan fazla zamanı olmuştu.

Irklarının bastırmaya çalıştığı tüm karanlık, çarpık duyguların enerjisi. "Krychek'in teorisi mi?"

Ellerini gevşekçe arkasında kavuşturan Aden, "Empatların anahtar olduğuna inanıyor," dedi.

Empatlar.

Pek çok kişinin Sessizliğin timsali olarak gördüğü Kaleb Krychek'ten beklenmedik bir fikir ... ama bu, kendisini Sahara Kyriakus'a bağlayan adamantine bağın etrafındaki kalkanı indirdiğinde tüm Net'in öğrendiği gibi yanlış bir gerçektir. Elbette, bu sadece Sahara Kyriakus söz konusu olduğunda yanlış bir gerçektir. Bu Vasic'in herkesin anladığını düşünmediği bir gerçektir ve kritik bir gerçektir.

Kaleb Krychek ölümcül bir tehdit olmaya devam etti.

"Krychek," diye devam etti Aden, "empatların nüfus içinde bu kadar yaygın olmasının, bizim asla kavrayamadığımız ince yollarla onların gerekliliğine işaret ettiği teorisini ortaya atıyor. Dolayısıyla yeteneklerini bastırmanın tehlikeli bir akış etkisi var."

Vasic mantığı anladı-empatlar Ağ'dan alenen silinmiş olabilirdi, ama her Ok E tanımının hiçbir zaman nadir olmadığını biliyordu. Bir kez hariç. Duygularla bağlantılı yetenekleri Protokol'ün temellerine aykırı olan Es'ler, Sessizlik'in ilk kez uygulanmasından sonraki yıllarda sistematik olarak gen havuzundan çıkarılmış, ancak yönetici Konsey hayati bir organı çıkarmaya çalıştığını neredeyse çok geç fark etmişti.

Hiç kimse Ağ'ın Es'lere neden ihtiyaç duyduğunu tam olarak anlayamamıştı, ama ihtiyaç duyduğu tartışılmazdı. Bu gerçeğe ilk kez yüz yüze gelen Konsey buna Korelasyon Kavramı adını vermişti; nüfus içinde E-Psy sayısı azaldıkça psikopati ve delilik vakaları da artıyordu. Bununla birlikte, mevcut Es neslinin doğmasına izin verilmiş olsa da, doğduklarından beri yeteneklerini bastırmaya şartlandırılmış *olmalarına* asla izin verilmemişti. "Krychek bunun sadece Es'lerin uyandırılmasıyla ilgili bir durum olmayabileceğini düşündü mü?"

"Evet. Kritik sorunu görüyorsunuz."

Bu kaçınılmazdı - eğer empatların enfeksiyonu yok etmek için aktif bir şeyler yapması gerekirse, Psy ırkı kül haline gelebilirdi, çünkü Es'lere ne yapmaları gerektiğini öğretecek kimse kalmamıştı. Tarafından

Zamanın yönetici Konseyi, Es'leri gen havuzundan ayıklama girişimindeki hatalarını kabul ettiğinde, tüm eskiler ölmüş ve yetenekleri hakkındaki bilgiler bilinen tüm arşivlerden silinmişti.

"Kaç tane?" Vasic, empatları toptan bir şekilde uyandırmaya başlayamayacaklarını bildiğinden sordu. Ölümleeri PsyNet'i neredeyse çökertmişti. Hepsi birden uyanırsa, kafaları karışır ve yeteneklerini kontrol edemezlerse ne olacağını kimse bilmiyordu.

"On kişilik bir test grubu." Aden ona listeyi telepatiyle gönderdi.

Listeyi tarayan Vasic, kısa listedeki Es'lerin hepsinin kardinalden 8,7'ye kadar yüksek Gradyanlı olduğunu gördü. "Hayır," dedi Aden talepte bulunamadan önce. "Onları geri almayacağım."

"Hepsini almak zorunda değilsin. Sadece bir tanesini."

Vasic tekrar, "Hayır," dedi. "Eğer Krychek empatları kaçırmak istiyorsa, bunu kendisi de yapabilir." Vasic artık kendi tasmaından başka kimsenin tasmaına bağılı değildi.

Aden'in yanıtı sessizdi. "Sana böyle bir istek getireceğimi mi sanıyorsun?"

Vasic sonunda döndüğünde, dünyada arkadaşı olarak gördüğü tek kişi olan telepatın gözleriyle karşılaştı; Vasic'i soğukkanlı bir katile dönüştürmek için tasarlanmış egzersizleri yapmak üzere eşleştirildikleri çocukluk yıllarından beri hayatları iç içe geçmişti. Eğitimlerine göre Aden sadece yararlı bir telepatik idman partneri, Vasic'in o zamanki dengesiz mizacının iyi huylu bir tamamlayıcısı, sadece anne ve babası beşikten beri onun becerilerini geliştirmek için çalışan birer Ok olduğu için bir Ok stajyeriydi.

Bu nedenle Aden, sonunda bir saha sıhhiyecisi olarak nitelendirileceği sınıflara yerleştirilmişti. Tüm yeni gelenlere verilen aynı sert eğitim ona da verilmişti ama hiçbir zaman ekstra bir ilgiye layık görülmemişti - yaşına göre küçük olan bir çocuğu "sertleştirmek" için tasarlanmış cezalar hariç. Okları kullanacak olanlar her zaman Aden'i hafife almış ve böylece ekibe sayısız hayat kurtaran ve her türlü cehennemde peşinden gidecekleri bir lider vermişlerdi.

"Hayır," diye kabul etti Vasic. "Yapamazsın." Aden, Vasic'in sınıra ne kadar yakın olduğunu, bir masum hayatın daha yok olmasının ya da zarar görmesinin onu dünyaya bağlayan jilet gibi ince ipliği koparabileceğini çok iyi biliyordu.

"Krychek," diye devam etti Aden aralarındaki sessizlikte, "empatların enfeksiyon üzerindeki etkisine dair önerdiği deneyin, Es'ler katılmaya zorlanırsa işe yarayacağını düşünmüyor." Bir duraklama. "Bu onun kişisel görüşü mü yoksa Sahara'nın mı emin değilim ama durum ne olursa olsun, Es'lerin her biri gönüllü olmalı."

Vasic de Aden'le aynı fikirdeydi; merhamet, bir anda ortaya çıkıp soğukkanlı çift kardinalle kopmaz bir bağ kuran ve araştırmalarına göre hiçbir şekilde Sessiz olmayan kadından kaynaklanıyor olabilirdi. "Krychek deneyini nerede yapmayı planlıyor?"

"SnowDancer-DarkRiver bölgesi."

Çok az şey Vasic'i herhangi bir düzeyde şaşırtma kapasitesine sahipti. Ancak bu beklenmedik bir şeydi. "SnowDancer kurtlarının davetsiz misafirleri gördükleri yerde vurma eğilimleri vardır" - "önce vur ve cesetlere soru sor" söylentilere göre onların sloganıydı- "ve leoparlar da pek dost canlısı değildir."

"Krychek'e de aynı şeyi söyledim, ancak bölgenin uygunluğu konusunda ne demek istediğini anlayabiliyorum."

"İzole bir yer, kilometrelerce ötede PsyNet'e bağlı başka zihin yok." Sonuç olarak, Ağ'ın o kısmı da sessiz olacak ve Krychek'e deneyini yürütebileceği temiz bir tuval verecekti.

Ancak bu, başka yerlerde de tekrarlanabilecek bir faktördü.

Geriye sadece Değişkenlerin elindeki bölgede bulunabilecek tek bir kritik unsur kalıyordu. "Sascha Duncan." Dünyadaki tek aktif E'ye erişimin Krychek'in planlarında çok önemli bir rol oynadığına şüphe yoktu.

Aden ikisinin de doğru olduğunu bildiği şeyi onaylamak için başını sallamak yerine, "Ağın o bölümünde enfeksiyon yok," dedi. "Ancak Krychek enfeksiyonu o yöne kaydırma ya da bölgeye tohumlama yeteneğine sahip. Bunun ötesini kontrol edemediğini söylüyor ama yalan söyleyip söylemediğine henüz karar vermedim." Diğer Ok, içeri yeni giren ekibin bir başka üyesini selamlamak için döndü ve onunla konuşması gerektiğini belirttiğinde ona doğru yürüdü.

Vasic tek başına, Krychek'in önerdiği deneyin yanıltıcı basitliğini düşündü. İzole edilmiş bir grup empat Ağ'da enfeksiyon tarafından kuşatılmıştı. Eğer deney başarısız olur ve enfeksiyon onları öldürücü bir çılgınlık ya da daha hafif bir zihinsel bozulma dalgası içinde boğmakla tehdit ederse, on erkek ve kadının tamamını kısa sürede başka bir yere yerleştirmek nispeten kolay olacaktı. Ayrıca, Ağ'ın boş bir bölümünün bozulması çok az dalgalanmaya neden olacaktı.

Bu anlamda, büyük kayıp tehdidi olmayan temiz bir plandı. Elbette kimse enfeksiyonun nasıl ilerleyeceğini tahmin edemezdi, empatlara ne yapacağını merak ediyordu. "Yapamam Aden," dedi diğer adam yanına döndüğünde, arkadaşları Arrow odayı terk etmişti. Aden bekledi.

"etmeden önce Sascha Duncan'ın yanından geçmek zorunda kaldığımda neler olduğunu biliyorsun. Son derece rahatsız edici bir deneyimdi." Konsey Üyesi Nikita Duncan'ın kızı o sırada Sessizmiş gibi davranıyordu ama o zaman bile içgüdülerini harekete geçiren bir şeyler vardı.

Bir yetişkin olarak gerçek acıyı hissettiği ender anlardan biriydi; ilk başta saldırı altında olduğunu düşünmüştü ama sonra fark etti ki Sascha', bulunduğu odadan *sağlam* bir *duvarla* ayrılmış bir odadaki basit varlığı, derisinin iç kısımlarını zımparalıyordu. Sanki bir parçası onun kendisine öğretilen her şeyin karşıtı olduğunu, ilkel olanı reddettiğini biliyordu.

Bu garip etkinin ardında yatan nedeni ancak Sascha'nın ilticası ve bunun sonucunda empatisinin ortaya çıkmasıyla fark etmişti; bu bilgi, kalabalık bölgelerde gölgeler arasında ilerlerken teninde hafif bir tahriş hissettiği diğer sayısız zamanı hatırlamasını sağlamıştı. Uyuyan empatların şartlanmaları Sascha'nınki kadar kötü bir şekilde bozulmamış olmalıydı.

Ayrıca onları bu şekilde hissettiği için bir anomali olduğunu da biliyordu.

-Aden'e göre ekipteki başka hiç kimse aynı şeyi rapor . Vasic'in bu farkındalığın doğuştan ışınlayıcı olan Tk-V olmanın belgelenmemiş bir eklentisi olduğuna dair bir teorisi vardı. Vasic'in şimdiye kadar tanıştığı tek Tk-V olan Patton, dış dünyadayken derisinin altında bir "kaşıntı" olduğundan sık sık şikâyet ederdi.

Bunun doğru olup olmadığına bakılmaksızın, etki Vasic için kontrolsüz bir şekilde devam etti ve Ağdaki Es'in şartlandırılması her geçen gün daha da kırıldıkça cildinde daha derin ve daha sık tırtıklı sıyrıklara neden oldu.

Aden'in cevap vermesi birkaç dakika sürdü. "Rahatsız edici, zayıflatıcı değil." Adamlarından birini değerlendiren bir liderin sözleri. "Empatların bir koruma ekibine ihtiyacı olacak - şimdiye kadar ortaya çıkarabildiğim tarihi kayıtlara göre hiçbir zaman saldırgan olmamışlar ve bu grubun hiçbiri de öyle değil."

Telepatın tonu değişmedi ve ekledi: "Bu işi senin yürütmeni istiyorum. Enfeksiyonda ani bir artış olursa ya da Ağ'daki Sessizlik yanlısı unsurlar onlara zarar vermek isterse, hepsini tehlikeden kurtarmak için güvendiğim tek kişi sensin."

Vasic bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu; ekibin saflarında ışınlanma yeteneğine sahip başka ajanlar da vardı. Hiç biri Vasic kadar hızlı değildi ama yeterince hızlıydı. Ancak hiçbiri uçuşuma geri dönülmez ve nihai bir inişe bu kadar yakın durmuyordu. "Bana yumuşak görev mi vermeye çalışıyorsun?"

"Evet." Gözleri dışarıdaki yeşillikte ama dikkati Vasic'te olan Aden konuşmaya devam etti. "Sen görmüyorsun ama ekibin çekirdek üyelerinden birisin, işler sarpa sardığında hepimizin güvendiği kişisin. Acil durumlar dışında, genç Oklar rehberlik için sana başvurur; yaşlı olanlar ise seni bir danışma kurulu olarak kullanır. Senin kaybın grup için, benim için sarsıcı bir darbe olur."

"Kendimi kaybetmeyeceğim." Ölümün unutulmasının bulabileceği tek huzur olduğunu bilmesine rağmen. "Henüz yapmam gereken şeyler var." Ve bu sadece hâlâ gerçek bir hayat yaşama şansına sahip olabilecek Okları kurtarmaya yardım etmekle ilgili değildi.

Yorulmaya hakkın yok. Onun adını bir anıta yazabildiğinizde, onun kanını , o zaman bu hakkı kazanmış olacaksınız.

Bir leopar şekil değiştiren, Vasic'in ölümünü silmek için gönderildiği bir kadının parçalanmış bedeni üzerinde ona bunu söylemişti. Leopar, Vasic'in kaç isim yazması gerektiğini, yaptığı şeyin halkının iyiliği için olduğuna inandığında kaç ölümün üstünü örttüğünü bilemezdi ... ve daha sonra, bunu bildiğinde

herhangi bir devrimin başarıya ulaşması için çok erkendi. Her bir isim onun ruhu üzerinde hak iddia ediyordu.

"Yine de, en azından kısa bir süre için şiddetten uzak durmanı istiyorum." Aden'in sesi yine bir liderin sesiydi ama yine de bu bir emir değildi, ilişkileri bu tür tuzaklara ihtiyaç duymayacak kadar eskiydi. "Seni bu ekipte istememin başka bir nedeni daha var ve bu nedenle senden ekibin için bazı kişileri düşünmeni isteyeceğim. Empatların yakınında olmak sizin için rahatsız edici olabilir, ancak Es için muhtemelen rahatlatıcı olacaktır."

Çünkü Vasic, kendisinin ve kendisi gibi diğerlerinin buz gibi soğuk olduklarını, duygularından kalıcı olarak koptuklarını fark etmişti. Kırılanların aksine, ne korku ne de acı sızdırıyorlardı, böylece yeni uyanan Es'in üzerindeki stres kaynaklarından biri ortadan kalkıyordu. "Dönüşenlere bu kadar yakın olmanın bununla nasıl bir bağlantısı var?" Şekil değiştiren ırk Psy'lar kadar duygusal değildi, dünyaları tutkunun canlı tonlarıyla boyanmıştı.

"Eğer Krychek arazilerinin bir kısmına erişim için pazarlık yapmayı başarır, tam uydu ve uzaktan gözetlemeyi kabul etmeyi planlıyor, ancak zamanın çoğunda fiziksel mesafeyi korumalarını istiyor." Aden, bir kelebeğin ağaçların gür yeşilinden uçup daha misafirperver iklimlere dönmekten önce kırmızı kanatlarını cama doğru çırpmasıyla durakladı. "Müzakerelerin sonuçlanması, ister Dönüşen bölgesinde ister başka bir yerde olsun, bir yer üzerinde anlaşmaya varılması zaman alacaktır. Davetiyeyi aday gösterdiğiniz E'ye götürün, bu süre boyunca onun yakınında kalıp kalamayacağınızı ölçün."

"Kime yaklaşıcağıma çoktan karar verdiniz."

"Krychek'e göre, biri hariç listedeki tüm empatlar, farkında olmasalar bile yeteneklerine uyanmaya başlamışlar."

Vasic, Krychek'in bunu nasıl bilebildiğini sormadı; kardinal telekinetik, Net'in kütüphanecisi ve koruyucusu olan engin neosentience NetMind ile yakın bir bağlantıya sahipti. NetAkıl hiç şüphesiz Krychek'i gerçek isimlerinin farkına başlayan Es'lerden haberdar etmişti.

"Ancak sizin geri getirdiğiniz kişi ilk olarak on altı yaşında kondisyonunu bozdu ve yeteneklerini geri kazanması için agresif bir şekilde yeniden koşullandırıldı. İki ay sonra, o ve ailesi sessizce ortadan kayboldu."

Bu, konuşmanın ikinci sürpriziydi. "NetMind aile biriminin yerini tespit edemiyor mu?"

"O tür bir kaybolma değil," diye açıkladı Aden. "Coğrafi olarak nerede olduklarını biliyoruz ama kimsenin ilgisini çekmemek için kusursuz bir iş çıkarmışlar. Annesi Washington'da son teknoloji bir bilgisayar firmasında sistem analistiymiş; babası ise bir bankada üst düzey bir pozisyonda çalışıyormuş. Şimdi Kuzey Dakota'da bir dizi başka Psy işbirliği içinde büyük ama orta derecede başarılı bir çiftlik işletiyorlar."

Psy'lar şehirlerde, kendi türlerinden olanların yakınında yaşamayı tercih ederdi ama bu, ırklarından hiç kimsenin açık havada çalışmayı seçmediği anlamına gelmezdi. İnsanlar ve şekil değiştirenler gibi, Psy'nin de yemek yemesi, başını sokacak bir evinin olması gerekiyordu ve iş iştir. Ancak böylesine büyük bir kariyer değişikliği bilinçli bir kararın göstergesiydi. "Çocuklarını korumak mı?" İmkânsız değildi, ebeveynlik içgüdüğü Sessizlerin birçoğunda bile itici bir güçtü, ancak Vasic'in bu konuda kişisel bir deneyimi yoktu.

"Mümkün ama doğrulanmadı."

Vasic daha fazlasının geleceğini biliyordu.

"Ayrıca hala yeteneklerine erişip erişemediği ya da yenileme işlemi nedeniyle bu yeteneklerin ölümcül bir hasar görüp görmediği de doğrulanmadı." Aden camın arkasından gözlerini kırpmadan baktı. "Kaydı izledim ve gördüğüm en acımasız seanslardan biriydi, rehabilitasyondan kıl payı uzaktı."

"O zaman neden listede?" Rehabilitasyonun çirkinliği kişiliği siler, bireyi salyaları akan bir sebze haline getirir ve eğer bu E buna çok yaklaştıysa, büyük zihinsel yaralar taşıması gerekirdi.

"Deneyin geçerli olabilmesi için sadece daha önce hiç yenilenmemiş Psy'lara değil, aynı zamanda bu süreçten geçmiş olanlara da ihtiyaç var.

O, gruptaki altı kişiden biri, ancak diğerleri sadece küçük bir sıfırlama geçirdi."

Bu son derece mantıklıydı çünkü Ağ'daki empatların çoğu bir aşamada, zihinlerini kabul edilen normlara geri dönmeye zorlamak için tasarlanmış bir süreçle, bu zihinlerin hiçbir zaman duygusuz yapılar olarak tasarlanmadığı gerçeğini inkar ederek, yeniden koşullandırmaya tabi tutulmuş olacaktı. Bu da PsyNet'in bu durumla başa çıkmak zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

Sadece yeteneklerini nasıl kullanacakları konusunda hiçbir fikri olmayan Es'lerle değil, aynı zamanda temel düzeyde hasar görmüş olanlarla da.

Aden, Vasic'in düşünce çizgisini kusursuz bir şekilde takip ederek, "Sorunlu koşullanmalarının diğer bir yanı da," diye ekledi, "bunu kırarken hiç acı çekmeyecek olmaları."

"Elbette." Uyumsuzluk olarak bilinen süreç, kabul edilemez herhangi bir duygusal sapmayı acıyla cezalandırarak Sessizliği pekiştirmek için tasarlanmıştı, ancak bu yaklaşımın zihinsel yolları çekirdek olarak duygularla yapılandırılmış bir birey üzerinde işe yaramayacağı açıktır. Sadece öldürürdü. "Geri alma işleminin ayrıntıları."

Aden Vasic'e bir zarf uzattı. "Ona doğrudan Krychek'ten gelen, nişanının parametrelerini ve ödeme planını belirleyen bir mektup."

"Onlara iş mi teklif ediyor?" Konsey her zaman sadece kabul ederdi. "İkimiz de onun ne kadar zeki olduğunu biliyoruz. Neden zorlamak varken sözleşme?" Aden, Krychek'in zihninin çalışma şeklini mükemmel bir şekilde tanımlayan bu soğukkanlı ifadeyle Vasic'e telepatik bir görüntü gönderdi.

Siyah saçları omuzlarına kadar uzanan, saç telleri yumuşak doğal buklelere dönüşen küçük bir kadına aitti ve gözleri o kadar sıradışıydı ki ikinci kez baktı. Gözbebekleri, ince bir altın kenarla çevrelenmiş yarı saydam bakır irislerle karşı simsiyahtı. Cildinin altın sarısı krem rengine karşı göze çarpıyorlardı, bir şekilde çok yaşlı, çok anlayışlıydılar.

Sanki derinin altını görmüş gibi.

Fotoğrafı zihnindeki bir kasaya koyup, kadının görünüşünü kilit olarak kullanarak coğrafi bir konum belirledikten sonra zarfa baktı. Kızın adı siyah mürekkeple elle yazılmıştı: *Ivy Jane*.

Ivy Jane'in hayatına girmek üzere olan Ok hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu, bir daha asla hiçbir şey hissedemeyecek bir adam. Fizyolojik olarak mümkün olsa bile Vasic'in Sessizliğinin parçalanmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Çünkü arkasında sadece kan, ölüm ve sonsuz dehşetin yarattığı uluyan bir çılgınlık yatıyordu.

Bölüm 2

İktidar Koalisyonu olsun ya da olmasın, Kaleb Krychek artık Psy ırkının etkin lideri. Bizi nereye götüreceğini göreceğiz.

Editorial, *PsyNet Beacon*

KALEB, Sahara'yla birlikte Moskova'nın dış mahallelerindeki evlerinin temizlenmiş salonunda yaptığı dövüş sanatları talimi sırasında vücudunun üst kısmı parıldarken durdu. Her zamanki antrenman alanı olan teras şu anda birkaç santim kar altındaydı ve çığlık çığlığa yağan dolu tarafından dövülüyordu.

Bu onu daha önce hiç durdurmamıştı ama şimdi oraya giderse Sahara da onu takip edecekti ve Sahara'nın telekinetik kalkan altında bile titreme eğilimi vardı. Bu yüzden oturma odasındaki mobilyaları geçici olarak evin başka bir bölümüne ışınladı.

Ondan biraz uzakta oturmuş, dans ederken öğrendiği bir tonlama egzersiziyle eğilirken bacaklarını halının üzerine uzatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Kaleb onun oturur pozisyona gelişini, sonra da beyaz bir tişörtle siyah tayt giymiş bedeniyle ayağa kalkışını izledi ve kanında derin bir sahiplenme duygusu hissetti. O buradaydı. *Güvendedi*. Bir daha hiç kimse ona zarar veremeyecekti. Az önce NetMind'dan aldığı haberin onu rahatsız edip etmeyeceğini, ne kadarını paylaşacağını düşündü.

Saçlarının ipeksi koyuluğunu, bu ışıktaki görünmeyen gizli kızıl-altın tellerini geride tutan kravatını yeniden bağlarken dudakları kıvrıldı. "Seni tanıdığımın farkında mısın?"

Evet, tanıyor, görüyor ve yine de seviyordu.

Ve ona asla bir şey saklamayacağına dair söz vermişti. "Denek 8-91 öldü." Sahara adamı beynindeki enfeksiyondan habersiz, yavaş yavaş hastalanmaya terk etme şeklini onaylamıyordu ama Kaleb erkeğe kesin ölümünü haber vermenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu

-Çünkü tedavisi yoktu.

Denek 8-91, Ağ'daki sayısız zihne sızan enfeksiyonun barometresi olarak işlev görmüştü. Kontrol edilmezse milyonlara işkence edecek ve öldürecekti. Biyogeribildirim sadece Ağ'ın etkilenen bölümlerinde zehirli olmakla kalmıyor, enfeksiyon en kötü etkilenen bölümlerde psişik manzaranın gerçek dokusunu da aşındırmaya başlamıştı. Eğer yoğun nüfuslu bölümlerden herhangi biri çökerse, ölü sayısı her seferinde binlerle ifade edilecekti.

"Buna enfeksiyon demek," dedi Sahara'ya şimdi, "yararlı bir steno ama yanlış."

Yavaşça başını salladı. "Bu bir yozlaşma, değil mi?" Gözlerinin koyu mavisi hüznle doldu. "İçeriden yükseliyor, bakteri, virüs ya da başka bir dış kaynak söz konusu değil."

Kaleb onun çenesini kavradı ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Denek 8-91 en derinden enfekte olanıydı. Eğer öldüyse, artık geri sayımdayız demektir."

Başparmağını öpen Sahara teması keserek tişörtünü attığı köşeye doğru yürüdü ve tişörtü aldı. "Gidip olay yerini kontrol etmen gerekiyor," diye tahmin etti, elinde kamuflaj yeşili pamukla geri dönerken kaşlarını çattı. "Dikkatli olacaksın." Bu bir emirdi.

Tişörtünü çekiştirdikten sonra başını salladı, hayatında bir kez daha ona sahip olduğu gerçeğine hâlâ alışamamıştı - onu önemseyen tek kişiye. İster sözleriyle ister davranışlarıyla olsun, bu ilgiyi her gösterdiğinde, boşlukta yaşayan karanlık parçasının etrafında kıvrılıyor, onu okşuyordu.

"Yakında evde olacağım," dedi. "Telepatik olarak bağlantı kurma." Her zaman yanındaydı ama 8-91'in evinde onu beklediğinden emin olduğu şeyi görmesini istemiyordu. Onun psişik dokunuşunu asla reddetmediği için, ondan söz almak zorundaydı.

Parmak uçlarında yükselerek onu tatlı ve yumuşak bir şekilde öptü, bazen yaptığı gibi - sanki savunmasız olan oymuş gibi. Bu doğrudu.

Ama sadece Sahara söz konusu olduğunda, obsidyen kalkanları onun dokunuşuna karşı buğulanıyordu; ince parmakları onu herhangi bir zincirden veya hapishaneden daha etkili bir şekilde kafesleyebilirdi.

"Yapmayacağım," diye söz verdi. "Bunu daha sonra konuşuruz." Bakışları asla bozamayacağı bir güvenle Kaleb'in bakışlarını tuttu, bileğindeki tılsımlı bilezik ışığı yakaladı. "Kendine iyi bak Kaleb," diye tekrarladı. "Sen bana aitsin."

Kadının tenine kondurduğu kalıcı öpücüğün sıcaklığıyla dışarıya, kanlı bir cehenneme ışınlandı. Denek 8-91 öylece ölmemişti. Kritik bir yere gitmişti. Yanında birini de götürmüştü. Kapalı kapının hemen içinde yatan cesedin yanına çömelen Kaleb, adamın iğne çizgili gömleğini kesen bıçak izlerini saymaya çalıştı, yaraları ayırmak imkânsız hale gelmeden önce on dokuza ulaşmıştı.

Titreşim bir saniye sonra sağ tarafına geldi. Varışta telepatiyle gönderdiği iki Ok'a "Bir sorunumuz var," dedi. "Denek 8-91"-karşı duvara yaslanmış, yüzü morarmış ve kesilmiş, başının arkasında kırmızı bir çizgi olan, sanki duvara fırlatıldıktan sonra aşağı kaymış gibi duran ince erkeği işaret etti-"enfekte olmuş. Ağdaki en ileri vaka."

Aden en yakındaki cesedin üzerinden geçip odaya sıçrayan kanı süpürerek küçük bir tıbbi cihaz kullanarak 8-91'i tararken Vasic olduğu yerde kaldı. "Yüzünde künt cisim yaralanmaları ve kafatasında çatlak var, ancak ilk yargım beynindeki bir patlamadan öldüğü yönünde."

Ayakta durma pozisyonuna yükselen Kaleb gerçekleri düşündü. "Günüşiği İstasyonu," dedi, her iki Ok'un da hastalığın ilk kez Psy'ların hayatına mal olduğu Alaska'daki uzak bilim istasyonunu bildiğinden kesinlikle emindi. "Enfekte olanlar bu şekilde ölmedi."

"Hayır." Aden bıçaklanan kurbanı taramak için yanına geldi. "Bilim istasyonunun personeli çıldırdı, sopalarla dövüldü, bıçaklandı ve birbirlerine saldırdılar. Biz geldiğimizde hayatta kalanlar zayıftı ama hâlâ psikotik durumdaydılar. Bir kısmı o kadar saldırgandı ki, kontrol altına alma işlemi sırasında öldüler; geri kalanlar ise istemsiz komaya sokuldular."

Aden'in birinci ağızdan anlattıkları Kaleb'in bulabildiği ayrıntılarla örtüşüyordu, ancak eski Konsey Üyesi Ming LeBon ölümlerin boyutunu ve niteliğini gizlemek için elinden geleni yapmıştı. Sonuç olarak Kaleb komadaki kurbanların hiçbirinin uyanmadığını biliyordu. Olaydan sonraki bir hafta içinde beyin ölümü gerçekleşmişti. "8-91'in ölüm şekli enfeksiyonun daha öldürücü hale geldiği anlamına mı geliyor?"

Ok doktoru ayağa kalktı. "Mümkün ama enfeksiyonun son aşamalarına denk gelen genetik bir zayıflığı olması da . Kesin olarak bilmek için tam bir otopsi yapılması gerekecek." Aden Kaleb'in gözlerini tuttu. "Geçmiş sizde var mı?"

Kaleb, 8-91'in parçalanmasıyla ilgili tuttuğu ayrıntılı dosyaları telepatiyle gönderdi, odaya bakıp hasarı analiz ettikten sonra bakışlarını bıçaklanmış erkeğe çevirdi. "8-91'in kurbanının da enfekte olmuş olması mümkün. Onu 8-91'in en yakın komşusu olarak tanıyorum." Bu da psişik düzlemde de yan yana olma ihtimallerinin yüksek olduğu anlamına geliyordu.

"PsyNet'in bu bölgesini tahliye etmemiz gerekiyor mu?"

"Bölgeyi şimdilik karantinaya alacağım ama bu geçici bir önlem." Enfeksiyonun yağlı siyahı Ağ'ın geniş alanlarına yayılmıştı.

Vasic ilk kez konuştu. "Cesetleri otopsi yapılabilecekleri güvenli morga ışınlayacağım, bu odayı temizleyin."

Uçurumun kenarına çok yaklaştı; onu kurtarabilecek bir şey var mı bilmiyorum.

Sahara'nın Vasic hakkında söylediği sözler, Kaleb'in akrabası olarak gördüğü bir adam için sesinde duyduğu acı. O da aynı fikirdeydi. Bir sosyopat tarafından eğitilmiş olabilirdi ama aynı şey pek çok Ok için de geçerliydi; tek fark Kaleb'in eğitmeninin tasma tasvip edilmeyen cinayetlere kaydırmasıydı. Sonuçta hepsi de onları başkalarının kullanımına yönelik birer araç haline getirmeye çalışan bir rejim altında büyümüşlerdi - son kullanma tarihlerini geçirdiklerinde atılmaları gereken araçlar.

Kaleb'in kendisi hakkında hiçbir yanılsaması yoktu, Sahara için dünyayı güvende tutacaksa herkesi ve her şeyi kullanabileceğini biliyordu ama yok ettiği Konsey'e dönüşmeye de hiç niyeti yoktu. Vasic'in teklifine karşılık olarak "Hayır," dedi. "Bırakın İcra bu olayı bir cinayet olarak ele alsın."

"Enfeksiyonu durdurmanın bir yolunu bulamazsak, bu tür olaylar çok yakında çok yaygın hale gelecektir." Enforcement bu gece burada olanlarla ilgili gerçeği keşfetse bile, en fazla birkaç hafta ileride olacaktı. Enfeksiyonla ilgili haberler henüz manşetlere çıkmamıştı ama şimdiden internetin gizli köşelerinde fısıldanmaya başlamıştı. "Otopsinin benim adamlarımdan biri tarafından yapılmasını sağlayacağım."

Aden'in gözleri o anda Kaleb'inkilerle birleşti ve Oklar'ın liderinin Kaleb'in neden bu seçimi yaptığını anladığını biliyordu. Kaleb'in bir yanı, Sahara dışında herkese karşı her zaman soğukkanlı bir şekilde hesap yapan yanı, Aden'in anlayışında ekip üzerinde daha güçlü bir tutunma elde etmek için bir kaldıraç gördü. Ancak, bu hesaplama, Oklar'da Sahara olmasaydı kim olacağını, hayatının sonsuz bir karanlık olduğunu gören kısmı tarafından dengelendi.

Kendisini ya da Sahara'yı tehdit etmeleri halinde onları tereddüt etmeden infaz edecekti ama o zamana kadar Sahara'nın istediğini yapacaktı.

Onlar da yaşamayı hak etmiyor mu? Bunu söylerken sesi boğuk çıkmıştı, sırtı adamın göğsüne yaslanmıştı ve adamın kolu kadının omuzlarına dolanmıştı, terastaki şezlonga uzanmış, yıldızlarla aydınlanmış gece gökyüzüne bakıyorlardı.

Halkları için her şeyden vazgeçtiler. Belki bir zamanlar yanlış göreve inandılar, affedilmeyecek şeyler yaptılar ama aynı zamanda yüzyılı aşkın bir süredir dünyayı canavarlardan korudular. Elleri adamın kolunda kenetlenmişti, sesi duygularla doluydu. *Kefaretlerini ödemek için bir şansları olması gerekmez miydi?*

"E-Psy'ye odaklanın," dedi şimdi iki adama. "Bu sizin en yüksek önceliğiniz."

Oklar ayrılana kadar bekleyen Kaleb, Moskova'ya dönmeden önce Enforcement'a raporunu verdi.

Sahara, evin içinde en sevdiği yer olan koi havuzunun yanında onu bekliyordu. "Ne kadar kötüydü?" diye sordu kollarına girerek.

Her zaman gereken yerdeydi. Yedi yılını cehennemde geçirmişti. Yedi yıl boyunca yalnızdı. Yedi yıl boyunca sorumlulardan işkenceyle ödeme istedi. Biri ölmüştü, parçalara ayrılmıştı.

Değişken pençeler ve dişler tarafından, ama biri kaldı. Tatiana Rika-Smythe'yi asla kaçamayacağı bir yeraltı deliğine kilitlemişti ama eski Konsey Üyesi'nin canını başka pek çok şekilde yakabilir, çığlık çığlığa bağırmasını sağlayabilirdi.

"Kaleb." Sahara'nın nefesi dudaklarında, öpücüğü zihninde.

Oraya gitme. Burada ol. Benimle ol.

Başka bir yerde olmayı hiç istememişti.

Onları ayırmaya çalışan kötülüğün üzerine kapıyı kapatıp ona 8-91'in son dakikalarını anlattı. "Eğer haklıysam," dedi daha sonra, "empatlar Ağ'ın hayatta kalmasının cevabını ellerinde tutuyorlar."

Sahara başını geriye doğru eğerek, delici zekâsını yansıtan gözlerle ona baktı. "Ama?"

Ellerinin belindeki sahiplenici sıcaklığını, onun canlı, diri ve kendisiyle birlikte olduğunu hissetmekten büyük haz duyuyordu. "Eğer yanılıyorsam ya da empatlar olması gerektiği gibi çalışamayacak kadar zarar görmüşlerse" -kötü bir olasılık- "Ağ'ın çürümüş ve dengesiz bölümlerini ayıklamam gereken bir zaman gelecek."

Kasvetli anlayış Sahara'nın ifadesindeki ışığı köreltti. "Sağlıklı kısım hayatta kalabilsin diye kangren olmuş eti kesip atmak gibi."

"Bu en kötü senaryo." Kesip çıkarma sırasında milyonlarca kişi ölecektir, ancak enfeksiyonun kontrolsüz ilerlemesine izin vermek PsyNet'in çökmesi ve ona bağlı her bir kişinin ölmesi anlamına gelecektir.

Sahara da dahil.

Kaleb bunu asla kabul etmez, buna asla izin vermezdi. Dünya onlardan yedi yıl almıştı. Başka bir şey alamazdı.

Şimdi yanağını Kaleb'in göğsüne yaslamış, kollarını Kaleb'in gövdesine dolamıştı. "Bu bizim insanlarımızın başına nasıl geldi, Kaleb?" Kalbinin atışına bir öpücük kondurdu, sanki hayatta olduklarını, kırılmadıklarını hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. "Bir zamanlar yürek parçalayan sanat eserleri yaratır, yıldız sistemlerini ve yeni kelebek türlerini aynı neşeyle keşfederdik. Kaşifler, müzisyenler ve büyük eserlerin yazarlarıydık.

Şimdi ... Psy nasıl böyle bir harabeye dönüştü?"

Kaleb cevabın Sessizlik kadar basit olmadığını biliyordu ama yine de Sessizlik işin özüydü. "Kusursuz bir ırk olmaya çalıştık."

Bölüm 3

E-Psy hiçbir zaman nadir olmamıştır, ancak onlar hakkında çok fazla şey bilinmemektedir, belki de korktuğumuz şeyleri incelediğimiz için. Ve kimse empatlardan korkmuyor.

The Mysterious E Designation kitabından alıntıdır: *Empatik Hediyeler ve Gölgeler* tarafından Alice Eldridge

IVY uyuklayan elma ağacının kabuklarını **dikkatle** inceledi. İki hafta önce ortaya çıkan mantarın herhangi bir belirtisine karşı tetikteydi ama hiçbir şey bulamadı. "Tedavi işe yaradı," dedi Tavşan'a. "Diğer ağaçlar güvende."

Ağacın köklerindeki karı koklamaya dalmış, kuyruğunu metronom gibi sallayan Tavşan küçük bir "hav" verdi.

"Bunun iyi bir şey olduğunu kabul ettiğinizi görmek güzel." Sonucu datapad'ine not ettikten sonra ağaçların arasından ilerlemeye devam etti, Tavşan bir saniye sonra peşinden koştu, patileri beyaz halının üzerinde yumuşak ve sessizdi.

Tüylü beyaz formu hızla yanından geçerken, bu kadar küçük bir köpek için, aklına koyduğunda kesinlikle hızlı gidebildiğini düşündü. Başını sallayarak onu maceralarıyla baş başa bıraktı ve endişelendiği başka bir elma ağacını kontrol etmeye gitti... Tavşan havlamaya başladığında. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, içgüdüsel tiksintisiyle savaştı ve avucunun içine düzgünce sığan küçük lazer silahını almak için pantolonunun cebine uzandı. Tavşan *asla* havlamazdı, böyle değil. Sanki bir avcının kokusunu almış gibiydi.

On saniye sonra ağaçların arasından çıktı ve köpeğinin haklı olduğunu anladı.

Karla öpüşen ağaçların arasındaki patikada bir adam duruyordu. Hayır, bir adam değil. Bir asker. Geniş omuzlu, iki metreden uzun boylu adamın duruşu tavizsiz, hareketsizliği mutlak, gözleri soğuk bir gri ve saçları siyahtı.

Onun üniforması da siyahtı, arka plana karşı sade duruyordu: sert bir pantolon, kollarının kaslarını saran yüksek teknoloji ve muhtemelen kurşun geçirmez malzemeden uzun kollu bir tişört, göğsünü ve sırtını ve boynunun alt kısmını kaplayan hafif bir zırhlı yelek, ağır savaş botları, sol koluna bağlanmış elektronik bir eldiven gibi görünen bir şey.

Onun için tekrar geleceklerdi.

Buz gibi bir ter damlası omurgasından aşağı aktı. Bu günün kaçınılmaz olduğunu hep biliyordu. Duyguları çok değişkendi ve bu ücra yeri evleri olarak görenleri koruyan, sıkıca örülmüş birbirine bağlı kalkanlar ağından sızdığına hiç şüphe yoktu. Tek umabildiği, sadece kendisine ihanet etmiş olmasıydı.

Anne, baba, telepati kurdu, bir sorunumuz var. Diğerlerine başlarını aşağıda tutmalarını ve kalkanlarının hava geçirmez emin olmalarını söyle. Bunu ben halledeceğim.

Askerin görüntüsünü ailesine gönderirken korku ciğerlerinin etrafındaki donmuş parmaklarını sıkıyordu ama artık delirdiğini düşünen on altı yaşında korkmuş bir kız değildi; kusurlu ve dengesiz olsa da, ihlal edilmeyi ve işkence görmeyi hak etmediğini anlayan yirmi üç yaşında bir yetişkindi. Bir daha hiç kimse onu bağlamayacak ve kırmaya çalışmayacaktı. Bu ölümcül yabancı bile.

Datapad'i buz gibi bir eliyle vücudunun yan tarafına tuttu, ağır ceketi ve ince termal eldivenleri aniden işe yaramaz hale geldi, datapen'ini cebine koyma bahanesiyle silahını kaydırdı. Mantiğa aykırı bir hareket gibi görünüyordu ama tüm içgüdüleri bir el bile ateş edemeden öleceğini haykırıyordu. Bu savaşı zorla kazanamazdı ve muhtemelen hiç kazanamayacaktı ama diğerlerine hazırlanmaları için mümkün olduğunca çok zaman vermek için savaşıacaktı.

Nefes nefese, üniformasının bir omzunda gümüş bir yıldız taşıyan askerle arasındaki mesafeyi kapattı. Konsey Üyesi Kaleb Krychek'in amblemi, her ne kadar artık bu unvana sahip olmasa da

Konsej parçalara ayrıldı. Ancak basit anlambilim, bir aydan biraz daha uzun bir süre önce Kaleb Krychek'in interneti fiilen yönettiği gerçeğini değiştiremezdi.

"Tavşan." Kalçasına vurdu, kontrol edemediği hafif titremesini gizlemek için parmaklarını içe doğru kıvırdı.

Hâlâ öfkeyle titreyen ama artık burada olduğu için havlamayan Tavşan onun yanına koştu ve gözlerini bir kez daha davetsiz misafirin üzerine dikti.

Adam köpeğine baktı. "Belli ki Leporidae familyasından değil."

Bu duymayı beklediği son şeydi. "Çok enerjik olduğu için," derken buldu kendini. "O zamanlar uygun görünüyordu." Yarı yok olmuşken, uyurgezer bir zombiyken.

"Koruyucu ama tehlikeli değil. Daha büyük bir köpek almalısın." Kış ayazının gözleri onunkilerle buluştu, gri o kadar soğuktu ki, teni kemiklerine kadar ürperdi.

"O mükemmel," dedi ve tekrar boyunun uzunluğuna yükselmeden önce uzanıp evcil hayvanının sertleşmiş formunu bir kez okşadı.

"Buraya benimle köpeğim hakkında konuşmaya gelmedin."

"Hayır."

"Sen bir Arrow'sun." Uzun zamandır efsane olduğu düşünülen ama artık Kaleb Krychek'in yanında yer alan suikastçılar ekibinin bir parçasıydı; ancak nüfusun çoğunluğu için gölge, isimsiz ve yüz­süz olarak kaldılar. *Kimse* onlarla yüz yüze görüşmek istemezdi.

Sinir bozucu gerçeği doğrulayan hafif bir baş sallama. "Ben Vasic."

"Sessizlik çöktü," dedi, kendini tutarak çünkü bu onun yeri, onun eviydi. "Beni içeri almaya hakkınız yok." Onu bir tamir sandalyesine bağlayıp psişik parmaklarını zihnine sokmaya, parçalamaya ve yırtmaya hakkın yok.

"Hayır," dedi tekrar, o kadar duygusuzdu ki askerin arkasındaki kişinin tek bir unsurunu bile göremiyordu. "Bir iş teklifini iletme üzere görevlendirildim."

Ivy birkaç uzun saniye boyunca ona baktı. "Bir iş teklifi mi?" dedi sonunda, delirip delirmediğini ve şu anda çok gerçekçi bir hayal görüp görmediğini merak ederek.

"Evet."

Kadın ürperdi. Adam bir hayal olamayacak kadar sert ve ölümcüldü. Ağaçlara doğru bir adım atarak onu test etti, Tavşan yanında hırlayarak, "Yürüyüp konuşabilir miyiz? Ağaçları kontrol etmeyi bitirmem gerekiyor."

Ok-Vasic, Tavşan'ın uyarı havlamasından önce yöneldiği elma ağacındaki incelemesini tamamlarken sessizce izledi. Konuştuğunda sesi okyanus derindi. Tavşan'ın hırlamaya devam etmesine rağmen sesini yükseltmedi ya da tonunu değiştirmede ama yine de her kelimeyi kristal netliğinde duydu.

"Ağın dengelenmesinde faydalı olabilecek bir yeteneğe sahip olduğunuz tespit edildi."

"Ben mi? Ben Gradyan 3.2 telepatım." Bazen zihninin içinde büyük bir gerilme hissetse de, sanki orada bir *güç* varmış gibi, keşke ona dokunmanın, onu tutmanın bir yolunu bulabilseydi. Bu serap, gençken neredeyse yok olmasına neden olmuştu.

"Gizli bir söylentilerinden haberdar mısınız? E ataması?"

Parmakları datapad'e bilgi girerken durdu, kan hücreleri buzla kaplanmıştı, ince ve kristaldi. "E?"

"Empat."

Bu sözcük, sanki farkında olmadığı köklü bir bilgiden söz ediyormuş gibi, içinde bir tını olarak yankılandı. "Bir empat ne yapar?" diye sordu kum ve çakılla kaplı boğazından.

"Emin değilim," diye yanıtladı, "ama bunun duygularla bir ilgisi olmalı."

İçeride sendeleyerek, yenileme işleminin acımasız ıstırabından önceki dakikalarda zihnini ezmekle tehdit eden, acı, nefret, öfke, üzüntü, kayıp, göz yaşartıcı bir kayıp gibi iç burkan duyguların kaosunu düşündü. Burnu kanamış, gözlerindeki ince kan damarları patlayarak beyazların kırmızı renkte yüzmesine neden olmuş, midesi isyan ederken başı çarpmış, çarpmış ve çarpmıştı.

Şimdiye kadar yaşadığı en kötü olaydı.

"Duygular bir keresinde beni neredeyse öldürüyordu." Dehşet içinde, yerel merkezdeki tıbbi teknisyene teslim olmaktan *mutluluk duymuş*, nasıl bir cehennem olduğunu asla fark etmemişti.

bekleyen.

"Tedavisinin" ardından, on altı yıl boyunca yaşamış olan Ivy silinip gitmiş gibi hissetmişti. Aklının bir köşesinde Ivy'nin kaybından duyduğu sessiz bir korku vardı.

ama bu korku hiçliğe nüfuz edemedi, uzun, çok uzun bir süre boyunca.

"O olay"-Vasic'in sesi hafızanın kâbusunu yarıp geçti-
"şartlandırmanızda meydana gelen feci ve ani bir ihlalden kaynaklandı. Oluşan basınç onu parçalara ayırdı."

Tam olarak böyle hissetmişti, kafasının içinde şiddetli bir patlama olmuştu.

"Çoğu Es daha yavaş uyanma eğilimindedir," diye devam etti. "Yıkıcı bir çöküşten ziyade gerilimi sızdıran küçük kırıklar."

Çoğu . . .

"Kaç tane?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Bilinmiyor, ama E önemli bir grupta." Bakışları klinik bir hassasiyetle kızın yüzünü taradı. "Şok geçiriyorsun. Otur." Kız hiçbir şey yapmayınca, adam ona dokunacakmış gibi yaptı ... ve Tavşan ona doğru hamle yaptı.

"Hayır!" diye bağırdı.

Tavşan hedefine asla ulaşamadı, havada çılgınca yüzmek zorunda kaldı. Aşağı uzanarak evcil hayvanını kollarının arasına aldı ve soğuğa aldırmadan en yakındaki ağacın dibine oturdu, datapad yerde unutulmuştu. "Ona zarar vereceğini sanmıştım," dedi *telekinetik* Ok'a.

Vasic kendini savunmadı. Sekiz yaşında bir çocuk olarak, yeteneklerini canlı yaratıklar üzerinde kullanmaya direnmişti ama sekiz yaşındaki bir çocuk, Arrow stajyerlerinin tüm insanlığını yakmak için kullanılan türden bir işkenceye dayanamazdı. Hanımına bu kadar bağlı küçük yaratığın boynunu kırma ya da omurgasını ezme kapasitesini içinde barındırdığını biliyordu. Kendi özgür iradesiyle böyle bir şey yapmamış olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Ölüm ölümdü. "Devam etmemi ister misin?"

Ivy ona baktı, simsiyah göz bebekleri gözlerinin berrak bakır rengine karşı iyice büyümüştü. "Evet."

"Büyük olasılıkla, zaten hasarlı olan yollarınız yenileme işlemi sırasında daha da hasar gördü." Neyle karşı karşıya olduğunun olması gereken Vasic, Aden'in yaptığı kaydı izlemişti.

atıfta bulunarak, zihninin nasıl acımasızca hizaya çekildiğine tanık oldu.

Ciddi bir beyin hasarı olmadan hayatta kalması bir mucizeydi. Ne olursa olsun psişik travma çok şiddetliydi. İşlevsel, bütün ve bir Ok'a karşı durabilecek kadar güçlü olması, demir gibi bir iradeye sahip olduğunun göstergesiydi.

"Ancak," diye ekledi, "Sessizliğinizin yeniden kırıldığı açık." Sessiz olan hiç kimse bir evcil hayvana bakma kapasitesine sahip olamazdı ya da Vasic'e boğazında kesik kesik atan bir korkuyla bakamazdı. "İçindeki birikim yeniden gerçekleşiyor."

Ivy evcil hayvanını karın üzerine bıraktı ve köpek Vasic'e bir kez hırlamaya başlayınca susması için mırıldandı. "On altı yaşındayken düştüğüm duruma düşebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Evet." Ayakta kalırsa kendisine rahatça bakamayacağını fark ettiği için yanına çömeldi. "Yenileme işleminizden sorumlu teknisyen beceriksizdi." Vasic'in ona daha önce bizzat söylediği ve erkeğin asla ama asla unutmayacağı bir noktaydı bu. "Zihninin içindeki her şeyi parçaladı ve üzerine bir kilit vurdu. Amatörce yapıldığı düşünülürse bu kilidin yakında kırılması muhtemel."

Kız gözlerini kaçırdığında gerçeğe çok yaklaştığını anladı, çene çizgisi onun görüşünde narindi ... kolayca kırılabilirdi. "Bana söyleyerek hiçbir şeyi riske atmıyorsun," diye belirtti, "Hem sorunlu Sessizliğinin hem de yeteneğinin doğasının zaten farkındayım."

İfadesi dalgındı, başını sallamadan önce eldivenli elini yüzünde gezdirdi. "Burun kanamaları yeniden başladı ve dün kasabadan erzak alırken sanki bir mutluluk, öfke, heyecan, merak ve ayıramadığım diğer duyguların dalgası altında boğuluyordum." Evcil hayvanını okşarken parmakları titriyordu. "Sadece bir ya da iki saniye sürdü ama yeterliydi."

Vasic onun bakışlarını tuttu ve gözbebeklerinin etrafındaki altın renginin, aklındaki görüntüden daha canlı olduğunu fark etti. "Bu sözleşme süresince E yeteneklerinizi nasıl yöneteceğinizi öğrenebilirsiniz.

Ancak, teklifi geri çevirmeye ve yeteneklerinize karşı korumalı kalmaya devam etmeye karar vererseniz, bunu yapabilecek bir doktor tanıyorum.

arızalı kilidin kırık parçalarını çıkarın ve yerine çok daha ince, karmaşık bir yapı yerleştirin."

Varlığı ona Sascha Duncan'ınki gibi fiziksel acı veren bu kadın ona bakıyordu. Ama Ivy Krychek'in teklifini kabul ederse başka bir görev istemeyecekti. Onu görmek, onunla konuşmak, çocuklar bir yana, empatların Ağ'da masumlara en yakın şey olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Ivy'nin silahını görmüş, onu tutmaktan hoşlanmadığını fark etmiş ve ondan kurtulduğunu görmüştü. Yüz hatları kadar etkileyiciydi ki sanki yüksek sesle konuşmuş gibiydi - burada yaşayan diğerlerini korumak için kendini dikkat dağıtıcı olarak kullanmaya karar verdiğini biliyordu. Belki de yanıliyordu, belki de kızın yüzü görüldüğü kadar hileden yoksun değildi, ama haklı olduğu, kızın bu kadar savunmasız olduğu riskini göze alamazdı. Çünkü empatların güvenliği söz konusu olduğunda Krychek'in sözünü tutacağına güvenmiyordu; diğer adamın önceliği bir bütün olarak Ağ'dı, içindeki bireyler değil.

Ivy ve diğerlerinin onun sağlayabileceği korumaya ihtiyacı vardı. Onun aksine, birisi ona ya da başka bir E'ye zarar vermek isterse ölümcül güç kullanmaktan çekinmezdi. Onları güvende tutmak ona bağışlanma kazandırmazdı ama belki de bir süreliğine huzur verirdi. "Seçiminiz ne olursa olsun," dedi ona, "buna saygı duyulacak. Sana söz veriyorum." Onuru neredeyse beş para etmezdi ama verdiği nadir sözlerin hiçbirini tutmamıştı.

- - -

IVY, endişeli bir burunla elini dürttüğünde Tavşan'ın tüylerini okşadı. Onun havlamasını ilk duyduğundan yana geçen dakikalar içinde hayatı bir anda tersine dönmüş gibi hissetti. Uzun yıllar boyunca kendisinde temelde bir sorun olduğuna inanarak yaşamıştı. Şimdi, soğuk gözleri ve buz gibi sakinliğiyle bu Ok ona hiçbir zaman kusurlu olmadığını söylüyordu.

Ama artık çok geç olduğundan korkuyordu. "O tamir odasında bir şey kaybettim" -belki de tam da onun için geldiği şey- "ve onu geri alabileceğimi sanmıyorum. Kırıldım."

"Vazgeçmek mi istiyorsun o zaman? Yenilgiyi kabul etmek mi?"

Sözlerinin bir yargılama değil, basit bir soru olduğunu bilmesine rağmen, bu düz ifade karşısında içinde bir öfke uyandı. Bu öfke, yeniden kendisi olduğu günden beri içinde büyüyen ve büyüyen ham, vahşi bir şeydi. Vasic istemeden de olsa kendisini hedef haline getirmişti.

Dizlerinin çöktü, kar kot pantolonunu ürpertici bir neme boğarken, duygularının ağırlığı altında kalkanlarının çatlamaması için mücadele etti. Kaleb Krychek Sessizliğin çöküşünü ilan etmiş olabilirdi ama ne Ivy ne de yerleşim yerindeki diğerleri yeni rejimin devam edeceğinden, bunun sadece kırılanları saklandıkları yerden çıkarmak için bir numara olmadığından emin olana kadar kendilerini ifşa etmeyi planlamıyorlardı.

"Boşluk hakkında ne biliyorsun?" diye sordu ona, bedeni içindeki öfkeyle titreşiyordu. "Zihninin, her sinir ucunun, her duyunun üzerinden çelik bir fırça kazınıyormuş gibi ihlal edilmesi hakkında ne biliyorsun?"

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, "Ben bir Ok'um" dediğinde dünya sessizliğe gömüldü. Dört yaşındayken eğitime alındım. Zihnimin ilgili her şeyi biliyorum."

Dört yaşında.

Bir örsle vurulmuş gibi paramparça olan öfke, enkazı içinde delikler açarken, yumruk yaptığı elini kalbinin üzerinde ovuşturdu. "Özür dilerim."

"Neden? Bana zarar vermedin ki."

Adamın ifadesinden bunu kastettiğini anladı, sanki o küçük, savunmasız çocuğun acısı hiçbir şey değilmiş gibi. "Gerçekten hiçbir şey hissetmiyor musun?" diye fısıldadı. "Kırıkların yok mu?"

"Böylesi daha iyi." Gözleri onu buz gibi öptü. "Hissettiğim gün, öldüğüm gündür."

Bölüm 4

Ortak bir girişim önermek istiyorum.

*Kaleb Krychek, DarkRiver alfası Lucas Hunter ile yaptığı bir konferans görüşmesinde
SnowDancer alpha Hawke Snow*

SASCHA'NIN KARŞISINDA, Hawke başını salladı, saçlarının gümüş-altın rengi tavan penceresinden süzülen öğle güneşi ışığında parlıyordu. "Bunu Krychek için söyleyeceğim," diye mırıldandı SnowDancer alfası, "onda bir filin taşakları var."

Kahvesini yudumlayan Mercy öksürdü, gözleri yaşardı. "Bir fil mi?" Eşi Riley sırtını sıvazlarken gözlerini SnowDancer dikti. "Ciddi misin sen?"

Hawke omuz silkti. "Neyin daha büyükleri var?"

"Adam haklı," dedi Lucas Sascha'nın yanından, altısı Mercy ve Riley'nin yemek masasının etrafında otururken, pencerelerin ardındaki arazi uzun, yeşil köknar ağaçlarıyla kaplı, karla kaplanmış bir kış kartpostalına dönüşmüştü.

Kar yağışı Sierra Nevada sıradağlarının yüksek kesimlerindeki gibi yoğun değildi, daha aşağılarda ise hiç yağış yoktu, hava soğuk ama kuruydu.

Mercy nefesini tuttuktan sonra, "Krychek'in taşaklarının büyüklüğü ne olursa olsun," dedi, "bu müthiş bir istek."

Lucas, Riley'nin diğer tarafında oturan erkeğe doğru bakarken parmaklarını dalgınca Sascha'nın ensesinde gezdirdi. Sascha, Judd Lauren'la ilk tanıştığında, mesafeli ve içine kapanık eski Arrow'un sonunda kurt sürüsünün başka bir üyesiyle çiftleşmiş bir SnowDancer teğmeni olacağını hayal bile edemezdi. Ve asla

Milyon yıl geçse de onun hem yavruların hem de köpeklerin gözdesi olacağını tahmin edemezdi.

"Krychek'in bize gönderdiği bilgi," dedi Lucas şimdi Judd'a, "Ağdaki enfeksiyonla ilgili, bunu bağımsız olarak doğrulayabildin mi?"

Judd başını salladı, kazağının ince koyu gri yünü omuzlarına rahatça oturuyordu. "Kaleb açık sözlü biri."

"Çok açık sözlü." Sascha aşkın Kaleb Krychek'i daha iyi bir hale getirdiğine, Lucas'la yaşadığı mutluluğu Sahara'yla da bulduğuna inanmak *istiyordu* ama işin aslı, o ölümcül bir tehdit olmaya devam ediyordu. Konsey'de koltuk sahibi olan en genç kişi olmasının, adının dünyanın dört bir yanındaki erkek ve kadınların çıplak bir dehşet içinde titremesine neden olmasının bir nedeni vardı.

Eşi, kediler için çok doğal olan dokunsal bir şefkatle ensesini okşamaya devam ederken alt dudağını ısırarak, "Bir ay önce San Francisco'da sayısız insanı kurtarmak için kendi hayatını riske attığı için ona minnettarım" dedi - kardinal telekinetik zehirli bir silahın etkisiz hale getirilmesine yardım etmişti - "ama söz konusu o olduğunda her şeyi tahmin edebileceğimizi düşünmek aptallık olur." Diğer adam, PsyNet'in neredeyse tamamen kontrolünü elinde tutan esrarengiz bir figür olarak her zamanki gibi belirsizliğini koruyordu.

Hiç kimse, diye düşündü Sascha, bu kadar güce sahip olmamalı, bu kadar çok hayatı avucunun içinde tutmamalıydı. Yine de, Kaleb Krychek değilse, o zaman kim? Psy ırkının Sessizlik'in çöküşünden sonra anarşi ve ölüm içinde yok olmamasının tek nedeni onun şaşırtıcı psişik ve askeri gücüydü. Bu, onun acımasız ve kana bulanmış bir kararlılıkla iktidara yükseldiği gerçeği kadar kaçınılmaz bir gerçektir.

Hawke gözlerini kıstı. "Enfeksiyonla ilgili haberler." Judd'a baktı. "Bu bir sır mı?"

"Hayır. Henüz internette manşet haber değil ama bilgi giderek artıyor."

Lucas başını salladı. "Yani Krychek bize verileri sunarak tam olarak bir şeyden vazgeçmiş sayılmaz."

"Ve," dedi Riley o sessiz ve doğrudan üslubuyla, "empatların varlığından zaten haberimiz yokmuş gibi değil."

Herkes Sascha'ya baktı.

Ellerini Mercy'nin diğerlerinin içtiği aromalı kahve yerine ikram ettiği sıcak çikolata bardağına götüren Sascha, Lucas'a doğru biraz eğildi. "Diğer Es'lere yardım etmekte hiç tereddüt etmem," dedi Lucas'ın panterinin yüzeye çıkıp derisinin iç kısımlarına sürtündüğünü hissederek... ona karşı.

Eşi kolunu omuzlarına dolayıp onu kendine yaklaştırmadan önce bile kendini güvende ve korunmuş hissediyordu. "Psişik kaslarımı kendi türümden başkalarıyla esnetmekten daha çok istediğim bir şey yok," dedi açlığının derinliğini gizlemeye çalışmadan.

Judd'ın yeğeni Toby ile çalışmayı çok seviyordu, ancak genç çocuk telepati söz konusu olduğunda onu sudan çıkarabilecek bir kardinal telepat olsa da, E yetenekleri söz konusu olduğunda bunun tersi geçerliydi. "Diğerlerinden öğrenmek istiyorum," dedi, "onlara bildiklerimi öğretirken bile." Çoğu zaman sinir bozucu deneme yanılma yöntemleriyle bulduğu şeyleri. "Ama hepsinden önemlisi," diye fısıldadı, "benim tasarımımdakilerin bozuk olmadıklarını kabul etmelerine yardımcı olmak istiyorum" -parmakları kupayı sıkıca kavradı, gözleri ıslaktı- "kusurlu olmadıklarını."

Lucas onun şakağına bir öpücük kondurdu. Güçlü, sevgi dolu, koruyucu eşi, kendisi hakkındaki gerçeği anladığında, hayatı boyunca ona söylendiği gibi kusurlu bir kardinal olmadığını, incinmiş ve kaybolmuş olanlara yardım etmek için yeteneği olan bir kadın olduğunu anladığında yanında olmuştu.

"Yine de seni tereddüde düşüren bir şey var," diyen Mercy'ydi; saçlarının kırmızısı mavi gömleğinin üzerinde canlanıyordu.

"Ben hem bir anneyim hem de bir E." Sascha'nın kalbi, kendisinin ve Lucas'ın tatlı bebeğini düşününce sevgiyle doldu. "Ve Naya, DarkRiver ve SnowDancer'daki çocuklardan sadece biri." Acı verici derecede savunmasız olan yavrular ve yavrular. "Onları riske atmayı haklı çıkaramayız." Sascha'nın bir zamanlar olduğu gibi yara bere içinde olan kadın ve erkeklere yardım etmek için bile.

Bu düşünce göğsünün acıyla sıkışmasına neden oldu ama empatlarla birlikte gelenlerin yarattığı tehdidi bertaraf etmenin bir yolunu göremiyordu.

"Kaleb iki sürüden de kimseye zarar vermez."

Lucas, Judd'ın kendinden emin ifadesi karşısında kıpırdandı. "Tam olarak ne kadar *eski* bir *Arrow*'sun?" diye sordu panter yeşili gözlerini dikerek.

"Bana takımla bağıını hiç koparmamış bir Ok'un, konumu ya da aksi yöndeki inancı ne olursa olsun bir Ok olarak kabul edilmeye devam ettiği belirtildi." Teğmenin dudakları beklenmedik bir şekilde köşelerden yukarı kıvrıldı, ışık gözlerinin koyu ulaştı, gözlerindeki altın benekler parladı.

O anda Sascha, Judd'un Kaleb ile aynı süreklilikte var olduğunu fark etti. O kadar acımasız değildi -*kimsenin* Kaleb Krychek acımasız olduğunu düşünmüyordu- ama karanlıkta uzun süre ve tek başına yürümüş bir adamdı. Elbette aradaki en önemli fark, Judd'ın ailesi sayesinde her zaman dünyaya bağlı kalmış olması, Kaleb'in ise sayısız kadını öldürmüş bir psikopat tarafından eğitilmiş olmasıydı.

"Ekibin birden fazla üyesiyle doğrudan temas halindeyim." SnowDancer teğmeni durakladı, bakışları Hawke'a kaydı.

Alfa'nın hafifçe başını sallaması üzerine Judd ekledi: "Kaleb'le de doğrudan temas halindeyim, San Francisco operasyonundan çok öncesinden beri."

"Sır saklamadığınızı sanıyordum?" Lucas gözlerini Hawke'a kilitledi, alfadan alfaya, dominanttan dominanta, sesi bir hırıltının sınırlarını taşıyordu.

Sascha sıcak çikolatasını dikkatini çekmek için arkadaşının göğsünü okşarken Hawke kollarını kavuşturdu; koyu yeşil tişörtü avucunun altında yumuşacıktı. Bu tür agresif bir ruh halinde yalnız bırakılan iki Dönüşen alfa, şiddetle sonuçlanana kadar birbirlerine bakabilirdi. "Kavga etmek yok," dedi Lucas ona kaşlarını çatarak döndüğünde. "Eşi müstakbel bir leopar alfayla yemeğe çıktığında Hawke'ın ne kadar huysuzlaştığını biliyorsun."

Lucas'ın sırtışı rahatlamış bir kediye andırıyordu.

"Evet," diye mırıldandı Mercy, omuzları titriyordu, "zavallı kurda karşı nazik olun." Kendi kurt arkadaşı ona diğerlerinin göremediği bir şey yaptığında ciyakladı.

Hawke boğazından kısık sesle hırlayarak dişlerini gösterdi. "Verileri aktardık," dedi, "sadece nereden geldiğini değil. Krychek, Alice Eldridge'e ulaşmamızı sağlayan operasyon da dahil olmak üzere birçok operasyonda Judd'la bağlantı kurdu."

Sascha, E-Psy üzerine şimdiye kadar yapılmış en detaylı sosyolojik ve antropolojik çalışmayı tamamlamış olan insan bilim adamından söz edilince nefesini tuttu. Bu araştırma Sessizlik'ten sonra titizlikle silinmiş, Alice'in ufuk açıcı eseri *Gizemli E İşareti*'nin sadece birkaç kopyası kalmıştı: *Empatik Hediyeler ve Gölgeler* - yeraltı koleksiyoncularının dünyasında *yaşamaya devam ediyor*. Alice'in kendisi de kriyonik bir uykuya yatırılmış, ancak birkaç ay önce anıları parçalanmış olarak uyanmıştı.

"Yani," diye mırıldandı Sascha, "Krychek sadece bana değil, Alice'e de kolayca erişmek istiyor." Hafızası sorunlu olsa bile, insan bilim adamı paha biçilmez bir kaynak olmaya devam ediyordu. Alice'in hayatta kalan yayınlanmış çalışmaları empatların yaptıkları şeyi nasıl yaptıklarına odaklanmamış olabilirdi ama beyninde hangi bilgileri sakladığını kimse bilmiyordu.

"Evet." Judd kahvesinden biraz içti. "Ama onun anılarının ne durumda olduğunun farkında, o yüzden bence seninle daha çok ilgileniyor.

Ne olursa olsun, her iki sürüden de tek bir kişiye bile zarar vermeyecektir."

Riley kolunu Mercy'nin sandalyesinin arkasına uzattı. "Neden bu kadar emin konuşuyorsun?" diye sordu, her zamanki gibi meselenin özüne inerek.

"DarkRiver SnowDancer'ı ailesi olarak görüyor ve Sahara da DarkRiver'ı ailesi olarak görüyor."

Bu kadarı tartışılmazdı. Kaleb'in eşi, cehennemi bir esaretten kurtarıldıktan sonra bir süre sürünün korumasını kalmamış, Mercy ile giderek büyüyen dostluğundan bahsetmeye bile gerek yok, sürünün başka bir üyesiyle kan bağı vardı.

Judd, "Kaleb'in bu odadaki diğer erkeklerden hiçbir farkı yok," dedi. "Sürülere zarar vermek eşine zarar verir ve asla bilinçli olarak onu üzecek bir şey yapmaz. DarkRiver ve SnowDancer güvende. Hatta o kadar ileri gideceğim ki, eğer böyle bir talepte bulunursak, büyük olasılıkla düşmana karşı aktif olarak yanımızda yer alacaktır."

Sascha, soğuk ve güçlü Kaleb Krychek'in psişik pençelerini kınına sokacak kadar birini sevdiğini hayal bile edemiyordu. Judd'ın sözlerinin ardından gelen biraz şüpheli sessizlikte, "Onunla tanışmam gerek," dedi. "O Sahara'nın yanındayken." Sadece sürü bölgesinde ona güvenilip güvenilemeyeceğini ölçmek için değil, Sahara'nın sağlığını kontrol etmek için de;

Genç kadının güvende olduğunu kendi gözleriyle görmek, aynı şeyi telsizden duymaktan çok daha farklı bir şeydi.

Lucas Sascha'ya baktı, gözlerinde canlanan panter sinsice ilerliyordu. "Sahara ailemden biri," dedi alfanın ses tonuyla. "İkisini hiç bir arada görmemiş olmak hoşuma gitmiyor." Çenesinde acımasız bir çizgi belirdi. "Herhangi bir karar vermeden önce Sahara'nın onunla hâlâ iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Diyelim ki Krychek'in iyi niyetini kabul ettik"-Riley Mercy'nin fincanını kahve yerine sütle doldurdu, Mercy'nin hiç etkilenmemiş hırıltısına rağmen- "eğer teklifine evet dersek geriye bizim bölgemizde olacak diğerleri kalıyor."

"Es sorun olmaz." Mercy sütü ilaç gibi yutarken Hawke sandalyesinde gerinerek sıırttı. "Sascha onların Es olduğunu doğruladığı sürece sorun yok. Sizin atamanızın şiddetle ilgili bir sorunu var."

"Kurbanın acısı bize geri yansır." Bir empatın başka bir canlıya saldırmayacağı daha ince, uzun vadeli yollar olsa da, *Empatik Hediyeler ve Gölgeler*'i ilk okuduğunda Sascha'yı şok eden şeyler vardı.

Lucas, Sascha'nın düşüncelerinin hemen ardından, "Yine de tüm Es'lerin güvenilir olduğunu düşünme hatasına düşme," dedi. "Kedicik, onlara Alice'in kitabında ne yazdığını söyle."

Es'in yarattığı tehdidin farkında olmamanın Kaleb Krychek'e körü körüne güvenmek kadar tehlikeli olabileceğinin bilincinde olan Sascha, iğrenç gerçeği paylaştı. "Geçmişte, azınlıktaki bir empatın başkalarının duygularını bilinçli olarak manipüle ettiği biliniyordu." Bir E olarak savunduğu her şeye ters düşen bu davranış karşısında tüyleri ürperdi. "Bir E herkesin 'iyi' olmasını isterken, diğerleri bunu para, intikam, güç ... için yapıyordu."

Judd'ın fincanı masanın tahtasına donuk bir sesle çarptı. "Gerçekten yetenekli ve incelikli bir empatının zihin kontrolüne ihtiyacı olmaz," dedi, böyle bir yeteneğin silahlaştırılmış potansiyelini açıkça görüyordu.

"Ayrıca acı verici bir geri tepme etkisi de olmayacaktı" -Hawke'ın eli masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı- "çünkü kurban bunun olduğunu bile bilmeyecekti."

İşin en kötü yanı da buydu; bir empat, bir bireyin seçme hakkını etkili bir şekilde elinden alabilirdi. "İyi haber şu ki," dedi Sascha mide bulantısıyla savaşıarak, "böyle bir manipölasyonun hedeflenen kurbanla uzun süreli temas ve yüksek düzeyde beceri gerektirdiği anlaşılıyor." Yeni uyanmış empatlar buna kıyasla karanlıkta tökezleyeceklerdi.

Mercy parmaklarıyla masaya vurdu. "Yani bu hemen endişelenmemiz gereken bir tehlike değil, ancak DarkRiver ya da SnowDancer'ın bir E ile temas edebilecek herhangi bir üyesine verilen brifingin bir parçası olması gerekiyor."

Bu öneriye kimsenin itirazı olmadı.

"Geriye muhafızlar kalıyor." Riley başını Judd'a doğru eğdi. "Kim olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Oklar. Onlara kefil olacağım, ancak buna gerek olacağını sanmıyorum-Vasic güvenlik ekibinin başında."

Mercy'nin bakışları keskinleşti. "Dorian vurulduğunda sağlık görevlisini getiren oydu," dedi ve DarkRiver nöbetçilerinden birinin adını verdi.

"Evet. Ashaya'nın" -Dorian'ın eşi- "Ağ'dan kaçmasına da yardım etti. Kavgı çıkarmakla ilgilenmiyor." Son sözlerinde tonunu değiştiren Judd, "İliklerime kadar güvendiğim bir adam - eğer bunun doğrudan bir operasyon olduğunu söylüyorsa, öyledir" dedi.

Hawke ve Lucas başlarıyla , Judd uzun zaman önce iki alfanın da güvenini kazanmıştı.

"Bunu kabul edersek konum kritik olacak." Mercy ayağa kalkarak bölgenin bir haritasını buldu ve masanın üzerine yaydı, karnının hafifçe dışı doğru kıvrılması hamileliğinin tek işaretiydi. "Önerisi olan var mı?"

Hawke parmağıyla alçakta kalan bir bölümü daire içine aldı. "Burası bir süre önce sırtlan saldırısının yeri. Her iki bölgemizin de sınırında, bir tarafta DarkRiver, diğer tarafta SnowDancer ile çevrili."

Lucas gözlerini haritadan ayırmadan, "Güvenli bir çevre içinde sorunsuzca izole edilebilir," diye mırıldandı. "Ve bölge uydu gözetiminin uygulanabilir bir güvenlik seçeneği olmasına yetecek kadar açık."

Sonraki bir saat boyunca, diğlerleri sitenin güvenliğinin tam olarak nasıl sağlanabileceğini tartışırken, Sascha oturup dinledi, seslerinin gelgitleri kaba, tanıdık bir müzik gibiydi. Bir empatın da en az sürü zihniyetli bir değişimci kadar sosyal bir yaratık olduğunu anlaması kaçışından kısa bir süre sonra olmuştu; zamanlar içini kemiren bu acıyı anlamamış olsa da, Ağ'daki bu topluluk, aile duygusundan mahrum kalmak onu incitmişti.

Çünkü sabitti, ikinci bir kalp atışı gibiydi.

"Sascha." Lucas'ın sesi sadece onun kulaklarına hitap ediyordu, ellerini ağzına götürüp parmak boğumlarına bir öpücük kondururken. "Ne olursa olsun, diğler Es'i terk etmeyeceğiz."

Kendisini parçalayan güçleri anlamasının ötesinde ona hayranlık duyarak başını onun omzuna yasladı. "Bu hayata sahip olmalarını istiyorum," diye fısıldadı. "Her gün, her dakika boğulmadan yaşamının ne demek olduğunu bilmelerini istiyorum. Özgürlüğü tanımlarını istiyorum."

Bölüm 5

Sadakat, E tanımıyla sınırlı bir özellik değildir, ancak bu çalışma boyunca, bir empat sadakatini bir kez vermeyi seçtiğinde, bu bağın E'nin kolayca koparamayacağı bir bağ olduğu ortaya çıkmıştır - bu bağ söz konusu E'ye ölümcül zarar verme tehdidinde bulunsan bile.

The Mysterious E Designation kitabından alıntıdır: *Empatik Hediyeler ve Gölgeler* tarafından Alice Eldridge

IVY, Vasic gider gitmez kamarasına dönmek için döndü, ışınlanma o kadar hızlıydı ki Vasic'in sıradan bir telekinetik değil, bir Tk-V olduğunu nefes kesici bir şekilde fark etti. Bir Gezgin, ışınlanmanın nefes almak kadar kolay olduğu ve dünyanın bir ucundan diğerine bir kalp atışında gidebilen biri.

Korkutucu bu değildi.

Işınlandığı meyve bahçesinin bir bölümünde belirgin yapılar ya da doğal oluşumlar yoktu. Bu da onun yüzünü bir kilit olarak kullanarak bunu yaptığı anlamına geliyordu ... ama ondan biraz uzağa gelmişti. Yani ya hedefin belli bir yarıçapına kadar ya da meyve bahçesinde odak olarak kullanabileceği bir şey *vardı*. O zaman ilk etapta belirli bir alanın görüntüsünü nasıl elde etmiş olabilirdi?

Alnını ovuşturdu. Bunun bir önemi yoktu. Eğer bir Ok bulmak isterse, bulurdu. Vasic'in büyük ihtimalle insanlara kilitlenebilen bir ışınlayıcı olduğu gerçeği, bu kaçınılmaz gerçeği daha da pekiştiriyordu.

"Ivy!"

Kulübeye varmak üzereyken annesinin ona doğru koştuğunu gördü. Sade haki kargo pantolonunun üzerine bir ceket giymiş ve eski

Bal arılarıyla ilgilenmediği zamanlarda her zamanki iş kıyafeti olan sweatshirt'ünü giyen Gwen Jane'in bacakları kızından daha uzundu ve saniyeler içinde onun yanına ulaştı.

Ivy hemen, "Ben iyiyim," dedi ve Vasic'in ona zarar verme niyetinde olmadığını anladığı anda bunu telepatiyle bildirmediği için kendine kızdı. Tek mazereti şaşkınlıktı. "Sadece bir mesaj iletmek için geldi." Parmakları Vasic gitmeden önce ona verdiği zarfın kalın kâğıdına bastırdı.

"Telepatik alarminızı aldığımız anda yerleşim yeri kilitlendi." Gwen nefesini tutarken göğsü inip kalktı, solgun teni kızardı. "Yine de babanın seni silahla korumak için dışarı çıkmasını engelleyemedim."

"Biliyorum." Babasının telepatik dokunuşunu hissetmişti. Ve bunu kanıtlayamasa da, içgüdüleri Vasic'in de tüm bu süre boyunca babasının farkında olduğunu söylüyordu.

Tavşan "havlayıp" Ivy'nin babasını selamlamak için koşarken Gwen'in gözleri Ivy'nin sol omzuna kaydı. Dikkatini tekrar Ivy'ye çeviren annesi, "Sanırım konuşmamız gerekiyor?" dedi.

Ivy annesinin duygusal bir tepki vermemesinden en ufak bir rahatsızlık duymamıştı. Gwen bariz bir şekilde anaç değildi, ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu; Ivy'nin annesi çocuğunun iyileşebilmesi için tüm hayatını değiştirmişti ve bunu çocuğuna asla hatalı olduğunu hissettirmeden yapmıştı.

Babası gibi.

Gwen birçok erkekten daha uzun boylu, saçları Ivy'ye miras bıraktığı yumuşak siyahken, Carter Hirsch orta boylu, tıknaz bir adamdı, gözleri altınla çevrili berrak bir bakırdı. Ivy hayatındaki en önemli iki insanın bir karışımı olduğu gerçeğini her zaman sevmişti. Genetiği onu ailedeki en kısa boylu kişi olarak bırakmış olsa da, sadece Gwen'in saçlarına değil, annesinin kemiklerinin inceliğine de sahipti; altın rengi ten rengi ise babasının yarı Cezayir mirasını yansıtıyordu.

Şu anda Carter silahını yanında tutuyordu, dirsekleri ve giysisinin önü ıslak ve kirliydi. Tüm bu süre boyunca Vasic'e nişan almış bir şekilde yerde yatıyor olmalıydı.

Basit bir dölleme sözleşmesinin tamamlanmasından başka bir şey olmamasına rağmen her zaman onun için oradaydı.

Anne ve babasına duyduğu sevgi ve saygı, kalbinde asla tam olarak açıklayamayacağı bir kucaklayıcılığa sahipti. "Yerleşim yeri çıkabilir," dedi boğuk bir sesle ve onları, burada yaşayan ailelerin geçimini sağlayan meyve bahçesinin sorumluluğunu üstlendiği gün kendisinin olan kulübeye doğru götürdü, mahsullerinin çoğu çok daha yavan tahıllardı.

Tavşan önde ilerliyordu ve o kadar tanıdık bir görüntüydü ki midesindeki düğümler biraz olsun çözülmeye başladı. "Ok - Vasic - özellikle benim için geldi."

Annesi ilk bakışta daha pratik görünse de, babası her zaman daha soğukkanlı olan ebeveynleri gibi, "Kırılmış Psy'ların peşinden Ok göndermezler," dedi. "Özellikle de Gradyan 3.2 telepatları."

"Hayır." Ivy evinin kapısını itti. "Sana bir battaniye getireyim baba. Bu ıslak kıyafetlerle kalmamalısın."

"Ben iyiyim." Ceketini çıkararak ağır iş gömleğinin kuru olduğunu gösterdi.

Adamın kararını verdiğini ama pantolonunun ıslak kaldığını görünce ocağın altını açtı, sonra elindeki buruşuk mektubu ona . "Vasic'e göre" -eldivenlerini çıkarıp tezgâha koydu, ceketini silkti- "ben bir telepat değilim.

Daha doğrusu, bu benim asıl görevim değil."

Anne ve babası küçük mutfak masasına oturdular ve mektubu birlikte okudular.

Sessizliği bozan annesi oldu. "Bu çok mantıklı." Gwen yere baktı, gözlerinin kenarları kırmıştı ve kollarını kendine dolamıştı. "Sen fetüsken," diye mırıldandı, "Sessizliği korumakta ciddi bir sorun yaşadım. Kadın doğum uzmanı beni uzman bir M-Psy'ye gönderdi, o da tam bir çalışma yaptı, sonra bana bunun sadece alışılmadık derecede şiddetli ama hamileliğin bilinen bir yan etkisi olduğunu söyledi." Omuzları sertleşti. "Biliyor olmalıydı, beni karanlıkta bıraktı."

"E tanımını hiç duymadım. Ok'un söylediği gibi olduğundan nasıl emin olabiliriz?" dedi babası her zamanki pratikliğiyle.

Ivy de aynı soruyu sormuştu. "Vasic teyit için Sascha Duncan'la temasa geçmemi söyledi." Eski Konsey Üyesi Nikita Duncan'ın kızı, değişen bir leopar sürüsüne sığınmasıyla ve hayatının büyük bir bölümünde zayıf ve kusurlu olarak alay edilen bir kardinal olmasıyla ünlüydü.

Bu paralellikten kaçınmak zordu. Tıpkı beraberinde gelen tehlikeli umut gibi. "Yalan söylemek için bir nedeni olduğunu sanmıyorum, ya siz?"

Gwen başıyla onayladı ama konuşan Carter'dı, sözleri beklenmedikti. "Annen ve ben seni iyileştirmek için yanımıza almaya karar verdiğimizde, sana yardım ettiğimizi düşünüyorduk."

"Baba, biliyorum," diye söze başladı Ivy, onun aksini düşünmesinden endişelenerek. "Ivy, konuşmama izin ver."

Kelimelerini ısırarak başını salladığında

"Bu kararı verdiğimiz için bizi yargılamıyorum. Çocuğumuza yardım etmek için yapabileceğimiz tek şey buydu. Dayanılmaz bir acı çekiyordun ve hiçbir şey yapmamış olsaydık zorla rehabilite edilecektin."

Ivy daha fazla sessiz kalamadı. "Biliyorum," diye tekrar fısıldadı. "*Biliyorum.*"

Ama babası sözünü bitirmemişti. "Ancak daha sonra korkunç bir hata yaptığımızı ve bunun bedelinin Ivy'miz olabileceğini fark ettik."

Ivy'nin gözleri, bu çarpıtılmamış kelimelerde somutlaşan aşkla yandı.

"Sen bir hayalettin." Gwen gözlerini uzaklara dikti.

Tavşan hemen koşup patilerini Gwen'in çizmelerinin üstüne koydu ve Gwen onu sevmek için eğilene kadar boğazını yırtarcasına mızmozlandı.

"Doğduğundan beri beslediğimiz Ivy silinmiş gibiydi"-Gwen'in eli Rabbit'in paltosuna sıkıca sarıldı-"ve Carter verdiğimiz karar için bizi yargılamasa da, çocuğumu tecavüze uğraması için teslim ettiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Ivy annesinin önünde diz çöktü. "Gitmek *istedim*," diye hatırlattı ikisine de. "Ben de yardımcı olacağımı düşündüm ve bir şekilde oldu. Ne kadar kötü olduğu ortaya çıkarsa çıksın, yenilenme olmadan şu anda hayatta olacağımı sanmıyorum." Zihni kelimenin tam anlamıyla kendi kendini eziyordu.

"Kızımız haklı." Carter yüzünü Gwen'e çevirdi ve Gwen hafifçe başını sallayana kadar onun bakışlarını kendi bakışlarıyla tuttu.

Ivy sanki özel bir ana izinsiz girmiş gibi hissederek gözlerini kaçırdı. Anne ve babasının ilişkisinin ona karşı ortak bir bağlılığın ötesinde ne olduğunu bilmiyordu ama Gwen'in fikrini değiştirmesini sağlayabilecek tek kişi Carter'dı. Bu durum Ivy'yi karanlıkta bir parça neşe bulmuş olabilecekleri umuduna sevk etti.

"O günden bahsetmemin nedeni," dedi babası sessizliğin içinde, derisi sert kemiklerinin üzerinde gerilmişti, "yenileme sırasında sana her ne yapıldıysa, senin ayrılmaz bir parçana acımasızca zarar vermiş olması." Onun yaşındaki bir adamda olması gerekenden daha fazla gümüş telle parlayan kumral saçlarını geriye itti.

Ivy'nin yenileme işlemi hepsini işaretlemişti.

"Bu, bu zararı geri alma fırsatınız olabilir," dedi, "Sessizlik kafesi olmadan kim olabileceğinizi öğrenmek için."

"Ama karar sizin olmalı." Gwen'in sesi soğukkanlı, bakışları sabitti. "Eğer kaçman, Ok'tan uzaklaşman gerekirse, biz senin yanındayız."

Ivy, Vasic'ten kaçmanın bir yolu olmadığını hissediyordu. Karanlık, tehlikeli ve parmak uçlarını elmacık kemiklerinin keskin kenarlarında gezdirip dokunulduğunda üşüyüp üşümediğini görmek istemesine neden olan bir buza sahipti, kimsenin kaçamayacağı bir avcıydı ... ama Ivy av olmaktan bıkmıştı.

"Artık kaçmak yok," dedi ailesine, midesi bulanmıştı ve kanında garip bir coşku vardı. "Artık direnme zamanım geldi." Bu, kış ayazından gözleri olan bir Ok'la karşı karşıya gelmek anlamına gelse bile.

- - -

Aden'e empatların koruma sorumluluğunu kabul etme kararını bildiren Vasic, o gece hiç Ok olmamış ama dışarıdan bakan birinin asla anlayamayacağı şekilde ekibin bir üyesi olan bir adamın yanına ışınlandı.

Vasic gibilere, sessiz sedasız boyun kırma ya da boğaz kesme, gizli bombalar inşa etme ve gerektiğinde ince sabotajlar yapma öğretildi. Onlara nasıl iş kuracakları öğretilmedi.

ya da para yatırmak. İronik olan şuydu ki, Oklar ölümcül becerileri ve operasyonlarının doğasında var olan tehlikeyle orantılı bir ücret alırken, geçtiğimiz yüzyıl boyunca çoğu bu paranın çok küçük bir kısmını bile harcamadan ölmüştü.

Oklar takıma girdikten sonra yasal olarak aile gruplarından silindikleri için, bu para doğrudan Zaid Adelaja tarafından kurulan bir Ok fonuna gitmişti. İlk Ok, Konsey'in kayıp bir Ok'un mal varlığı üzerinde hiçbir zaman hak sahibi olamayacağından emin olmak için mücadele etmişti. On yıl önce Aden, süreçlerin artık o kadar otomatikleştiğini ve aradan geçen zamanda iktidardaki herkesin fonu *unuttuğunu* fark etmişti.

Bu, söz konusu Oklar artık mükemmel birer ölüm makinesi olamayacak kadar bozuk oldukları için soğuk ve sessiz infazlara mahkûm edilen kendi adamlarını kurtarmaya çalışan ekibin elinde milyonlar olduğu anlamına geliyordu. Ama önce, paradan anlayan, kimsenin ekibin izini süremeyeceği sağlam bir finansal mülk ve yatırım ağı oluşturmalarına yardımcı olabilecek birine ihtiyaçları vardı. Hepsinden önemlisi, huzurlarını hak etmiş kadın ve erkeklerin hayatları konusunda güvenebilecekleri biri olmalıydı.

Şimdi yaşlı adam, Tahoe Gölü kıyısındaki evinin kısmen camla kaplı güvertesinde otururken battaniyeyle örtülü kucağında açık duran kitaptan başını kaldırdı. Sandalyesinin koluna küçük okuma lambası, sayfaları sıcak sarı bir ışıkla yıkıyor, ötesindeki dünya geceyle örtülüyordu. "Vasic," dedi ve gülümseme ya da duygu belirtisi olmamasına rağmen bu kelime hoş karşılandı.

Vasic güvertenin tahtaları üzerinde tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi. "Merhaba, Büyükbaba." Birçok insan Zie Zen'e "Büyükbaba" derdi, bunu bir onurlandırma ifadesi olarak kullanırdı, çünkü yaşamı boyunca dünya çapında bilinmeyen sayıda insana yardım etmişti. Ancak Vasic için bu biyolojik bir gerçektir - bir nesil uzakta.

Zie Zen onun değil, büyük büyükbabasıydı.

Hiç kimse fiziksel görünüşlerine bakarak aralarındaki ilişkiyi tahmin edemezdi; bu gerçeği ikisi de kendi lehlerine kullanmışlardı. Zie Zen'in bakışları güçlü bir şekilde Çinli babasına meyilliydi, gözleri koyu renkti

kahverengi ve çekik, kemik yapısı keskin ve zarifti. Genler Vasic'e ulaştığında, genetik sürüklenme tam anlamıyla meyvesini vermişti.

Büyük büyükannesinin gri gözlerine sahipti, yüz hatları annesinin yarı Hırvat mirasını yansıtıyordu. Altı metre dört santimlik boyu, kaslı yapısı, hatta siyah saçlarının yumuşak dokusu, onun dünyaya gelmesini sağlayan spermi veren beyaz Amerikalı erkeğin izniyle oluşmuştu. İlişkinin başladığı ve bittiği yer burasıydı.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Yasal soyadı Zen değil de Duvnjak olsa da Vasic bu gezegende sadece bir kişiyi ailesi olarak kabul ediyordu ve o da şimdi elini Vasic'in omzuna dokundurarak sessizce ayağa kalkmasını isteyen adamdı. Ayağa kalkarak gölün uçsuz bucaksız sessizliğine bakan güvertenin kenarına oturdu, ayaklarını kışın sert ve karlı zeminine bastı, ön kollarını kalçalarına dayadı, dalgalanan karanlık suya odaklandı.

Zie Zen sessizliğin, huzurun değerini anlıyordu ve hiçbir şey söylemedi, geceye kusursuzca karışan bir ses fısıltısıyla bir sayfa çevirdi. Vasic bu toprakların DarkRiver bölgesinin sınırını öptüğünü düşündü. Kirpiklerini indirerek gözlerinin gece parıltısını gizleyen bir leopar şekil değiştirenin şu anda bile gölün kenarından onu izliyor olması mümkündü. Vasic iki formlu bir varlık olmanın, içinde böylesine ilkel bir vahşilik barındırmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Eğitim günlüğünde belirttiği gibi, bir zamanlar olduğu "yarı vahşi çocuk" çoktan gitmişti.

"Empatları uyandıracağız," dedi Zie Zen'çok sonra, gölün üzerinde ay yükselmiş, saf beyaza bürünmüş bir dünyaya ışık tutuyordu.

"Ah." Kâğıda sürtünen derinin sesi. "Bir sonraki adımın bu olup olmayacağını merak ediyordum."

Vasic yaşlı adama proje hakkında bildiği her şeyi anlattı. Aden burada olsaydı o da aynısını yapardı -Zie Zen sadakatini uzun zaman önce kazanmıştı, Kaleb Krychek ise bir bilinmez olarak kalmıştı. Sonra Vasic büyük büyükbabasının konuşmasını bekledi, diğer adamın içinde çoğu kişiden çok daha fazla bilgi olduğunu biliyordu; Zie Zen yüz yirmi yaşındayken, dünyadaki nadir birkaç kişiden biriydi.

Sessizliğin şafağında geçmişî yetişkin berraklığıyla hatırlayacak yaşta olan Net.

"Tartışma ilk başladığında sekiz yaşındaydım." Gece kadar yumuşak bir mırıltıydı. "Büyüklerimin endişelerini umursamayan, oyunumda mutlu bir çocuktum." Elinin içine öksürerek boğazını temizledi. "O zamanlar, Dönüşenler ve insanlar kadar özgürce oynardık."

Vasic'e bu fikir o kadar yabancıydı ki bunu algılaması birkaç saniyesini aldı.

"On sekiz yaşına bastığım gün Protokol'ü kucaklamaya karar verdim. Ailemin kuşağı ve benden sadece birkaç yaş büyük olanlar, denemiş da Sessizliğe uyum sağlamak için çok yaşlıydılar. Çoğu çok genç yaşta öldü."

"Bunu bilmiyordum." Ancak Vasic sık sık Ağ'da neden Zie Zen gibi, Sessizlik'ten önceki yaşlılardan daha fazla olmadığını merak etmişti.

"Bazıları bu kayıp kuşağın kadın ve erkeklerinin yeni rejime fazla zarar verdikleri için öldürüldüklerini söylüyor ama bence gerçek çok daha basit. Kalpleri kırıldığı için öldüler." Zie Zen'in nefes alış verişî sert ve kesik kesikti ama yaşı göz önüne alındığında yorum yapacak bir şey yoktu.

"O uzun zaman önceki Psy'lar, duygusuz bir varoluşu benimsedikleri çocuklarının anne ve babalarına soğuk gözlerle baktığı ve torunlarının anlayamadıkları yaratıklar olduğu bir dünyada yaşamayı öğrenmek zorunda kaldılar." Bir öksürük daha, yine kağıt hışırtıları. "Çok yabancı bir ortamdı, bu alacakaranlıkta akranım olması gerekenlerin ciğerlerinden nefeslerini çalan bir ortam."

Vasic suyun kıyıya doğru dalgalanmasını, ayın her ipeksi dalgalanmanın üzerine fısıldamasını izledi ve dinledi.

"Empatlar ... empatlar en hızlı ölenler oldu." Uzun bir sessizlik, Vasic için bir ateş rüyası da olabilecek ama Zie Zen'in yaşadığı bir geçmişin yankılarıyla delindi. "Küçük bir kısmı şimdi Unutulmuşlar olarak adlandırdıklarımıza iltica etti, ancak büyük çoğunluğu halklarına yardım edebileceklerine inanarak kaldı. Bunun yerine,

Sessizlik sonunda Es'in hayatını söndürdü, ta birçoğu bir sabah uyanmayana kadar."

Vasic hissetmiyordu ama bu bir başkasının sesindeki nüansları anlamına gelmiyordu. Bu beceri onu bu kadar iyi bir suikastçı, bu kadar iyi bir asker yapan şeyin bir parçasıydı. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz, Büyükbaba?"

Bölüm 6

Sevgili Z2,

Evet, sana kızgınlım, çok teşekkür ederim. Beni uyandırmadığına inanamıyorum. Ben iyiyim. Merak etme.

xoxo,
Güneşli

p.s. Seni seviyorum (yine de hala kızgınlım).

p.p.s. Şu anda duyguları kabul etmememiz gerektiğini biliyorum, bu yüzden okuduktan sonra bunu yakın.

BÜYÜK BÜYÜKBABASI Vasic'in sorusuna hemen cevap vermedi, sessizliği sadece bir kurt ulumasının uzaklardan gelen yankısı bozuyordu, sanki bir Kar Dansçısı bu gece leopar müttefiklerinin bölgesinde koşuyormuş gibi. Eğer Krychek iki sürünün onayını almayı başarırsa, Vasic çok daha yakın mesafeden kurt sesleri duyacağını biliyordu.

"Büyüme yıllarım," dedi Zie Zen uğultu dindikten çok sonra, "Sessizlik üzerine tartışmalarla geçti. Dünyanın o zamanki halini, kaosunu ve dehşetini, ırkımızın kendini yamyamlaştırmanın eşiğinde olduğunu hayal bile edemezsiniz. Protokolü okulda, yemek masasında, PsyNet'in her köşesinde, televizyonda, gazetelerde tartıştık.

"Sessizlik benim kuşağımdan pek çok kişi için gençliğin belirleyici anısı olana kadar trilyonlarca kelime konuşuldu, yazıldı, düşünüldü. Ama ... benim değil." Hırıltılı bir nefes. "Gençliğim tek bir kelimeyle özetlenebilir: Güneşli." Bu sessizlik daha derin, daha ağırdı, kesilmemeliydi. "Yasal adı Samantha'ydı ama kimse onu böyle çağırmazdı. Komşumdu, arkadaşımdu ve on altı yaşına geldiğimizde sevgilim oldu."

Vasic sonunda döndü ve sırtını solundaki basamakları destekleyen direklerden birine dayadı "Gerçek bir sevgili mi?" diye sordu büyükbabasının kara gözlerinin içine bakarak. "Ten teması mı?" Irkının mevcut çiftleşme ritüeli olan finansal ve bilimsel danstan ziyade, bir yumurta bir iğnenin ucunda döllenenmeden önce genetik ve psişik profiller karşılaştırılırdı.

Zie Zen'in ifadesi mesafeliydi, zihni açıkça uzun zaman önceki o garip dünyadaydı. "Evet, ten tene." Vasic'in daha önce yaptığını hiç görmediği bir hareketle parmaklarını çenesine dokundurdu, sonra elini kitabının açık sayfalarına geri bıraktı.

"Sessizliğin şafağında ayrılmak istedim," dedi ve bu beklenmedik bir itiraftı, "ama Sunny bir E idi, güçlü E. Ayrılmak istemedi, Net'te o kadar çok stres ve panik olduğunu söyledi ki, bu bir doktorun travma mağdurlarıyla dolup taşan bir acil servisten çıkıp gitmesiyle aynı şey olurdu. Biz de kaldık."

Vasic, Sessizlik'in başlangıcı hakkında çok fazla şey bilmiyordu, ancak yerleşik çiftlerin zorla ayrılmadığını biliyordu -Bunun yerine her çift, doğacak çocuklara doğru örnek olabilmek için iffetli ve mesafeli bir hayat yaşamaya yönlendirilmişti. Geriye Zie Zen'in Sunny'den çocuk sahibi olmamasının tek bir nedeni kalıyordu: Vasic'in genetik geçmişinde Samantha adında biri yoktu. "Ne zaman öldü?"

"Protokolün başlangıcından beş yıl sonra," diye kesin bir cevap verdi. "Sadece yirmi üç ve yıpranmış, yıpranmış. Pek çok kişi Sessizlik'ten sonra bir E'nin yardımına ihtiyaç duydu, yüz binlercesi acı içindeydi çünkü sevgi bağlarını koparmak ve onların yerine soğuk bir şekilde rasyonel olan her şeyi koymak zorundaydılar. Daha da kötüsü, Es'ler üzerinde *var olmayı* bırakmaları için uygulanan amansız baskıydı."

Zie Zen başını sessizce salladı ama eli sandalyesinin koluna öyle bir kenetlenmişti ki Vasic büyük büyükbabasının kemiklerini sayabilirdi. "Bu senden nefes almayı kesmeni istememe benzerdi, çünkü o zamanki empatlar bugünün boğulmuş, kırık kabukları değildi. Sunny neşeliydi, yetenekleriyle canlıydı, kalbi dünyaya açıktı ... ve bu dünya onu durduramayacağım, düzeltemeyeceğim şekilde kanayana kadar tekmeledi."

Yaşlı adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Vasic, Zie Zen'in bu gece için konuşma süresinin dolduğundan emin oldu ama sonra, "Benimkine göz kulak olamadığım gibi sen de Güneşli'ne göz kulak ol," dedi.

Sessiz cevap, Ivy'nin onun olmadığını, sadece başka bir görev olduğunu söylemek olabilirdi. Ancak bu mehtaplı gecede, büyük büyükbabası ona Vasic'in asla tanışamayacağı ama şimdi Zie Zen'in tüm varlığını şekillendirdiğini fark ettiği Sunny adında bir kadından bahsettiğinde, tek bir doğru cevap vardı. "Vereceğim, Büyükbaba."

Zie Zen kitabını kapattı, elleri sabitti ve çenesi sert bir çizgiydi. "Es'lerin o zaman olduğu gibi kurban edilmediğinden, bu yeni dünyanın yükünün ağırlığı altında ezilmediğinden emin olmalısın." Bakışları Vasic'inkilerle kilitlendi. "Her cehenneme girecekler; çok az istisna dışında, böyle yaratılmışlar. İnatçı bir cesarete sahipler ve bencil olma yetenekleri yok denecek kadar az. Es'i ilk sıraya koyacak daha güçlü bir kuvvet olmadığı sürece bu yeni kaos onları yok edecek."

Vasic korumak için yemin etmişti ve bunu son nefesine kadar yapacaktı ama - "Bu daha iyi bir adamın, Aden gibi bir adamın görevi." Güçlü, zeki ve varlığının her köşesinde kırıklar olmayan. Vasic'in benliği, onu gece gündüz kana bulayan sayısız sivri dikişle bir arada tutuluyordu.

"Ben kaba bir silah ve harcanabilir bir kalkanım," dedi gece rüzgârı açıkta kalan yüzünü keserken, "görevim Es'e yöneltile her türlü şiddetin önünde durmak." Bunu gözünü kırpmadan yaptı. "Empatların koruyucularına ihtiyaç duyacakları süre boyunca dayanacak kadar güçlü değilim." Gelecek on yıllara kadar.

Zie Zen tekrar başını salladı. "Hayır, Vasic. Bu senin seçimin değil. Bu bir onur meselesi; benim ve senin." Titrek bir nefes daha. "Sen benim kalbimin oğlusun, en gerçek torunumsun. İnancını kaybetmiş olabilirsin ama şu anda neye inandığına bakmaksızın asla pes etmeyeceksin. Yapılması gerekeni yapacaksın."

Vasic hiçbir şey söylemedi. Ona göre Zie Zen'in sözü kanundu ama bu sefer büyük büyükbabasını hayal kırıklığına uğratacağına hiç şüphesi yoktu. Zie Zen haklıydı, Vasic asla pes etmeyecekti ama öyle bir zaman gelecekti ki çalışmayı bırakacak, bedeni ve zihni arızalı bir makine gibi kapanacaktı.

Ne de olsa o da buydu: ölüm saçmak için eğitilmiş bir makine.

Yarım saatlik bir sessizlikten sonra ayağa kalkarak başıyla saygılı bir selam verdi ve su kenarına doğru yürüdü, kar yumuşaktı ve çakıl taşları savaş botlarının ağır adımları altında küçük ve pürüzsüzdü. Zie Zen gittikçe zayıflıyordu, Vasic arkasını dönerken bastonuna dayadığı eli biraz titriyordu ama Vasic yardım teklif etmekten daha iyisini biliyordu. Büyük büyükbabası bunu en büyük hakaret sayardı.

Yakında yardımınıza ihtiyacım olacak. Zamanı geldiğinde soracağım.

Onların dünyasında yüz otuz yaşına ulaşmak duyulmamış bir şey değildi, bunun ötesinde yaşayan çok az kişi vardı ama Vasic büyük büyükbabasının bunu başarabileceğini sanmıyordu. Zie Zen'in gözlerinde kendi ruhunda hissettiği yorgunluğun aynısını gördü ve bu gece duyduklarından sonra Zie Zen'in ağır yaralar açan darbeler aldığını anladı. Yine de yoluna devam etti.

Sen benim kalbimin oğlusun, en gerçek torunumsun. . . Yapılması gerekeni yapacaksın.

Vasic bir kez daha büyük büyükbabasının hayatını düşünürken, Ivy'yi, onun her düşüncesini gösteren fazla anlayışlı gözlerini ve kendisini çoban köpeği sanan kavgacı köpeğini düşündü. Yine de orada şiddetli bir güç vardı, bu güç onu bir Ok'la yüzleşmek anlamına gelse bile kendisinden olanları korumaya yönlendirmişti.

. Böyle yaratılmışlar. İnatçı cesaretleri ve bencil olma yetenekleri yok denecek kadar azdır.

Eğer Ivy bu yolu izlerse, internette dolaşan canavarlar tarafından canlı canlı yenecekti. Dünya artık Zie Zen'in Güneşli'sine sahip olandan daha da zor bir yerdi. Çok fazla insanın empati duygusu sıfıra inmiş, iyileştirilemeyecek şekilde içleri soğumuştı. Sosyopatlar iş dünyasından eğitime ve tıbbı kadar hayatın pek çok alanında hüküm sürüyordu.

Bu dengesizliği düzeltmek on yıllar alacaktır.

Diğerleri ise kendilerine ne yapmaları gerektiğinin söylenmesine o kadar alışmışlardı ki mevcut rejim altında işlevlerini yerine getirmekte zorlanıyorlardı. Tam özgürlük onların en kötü kabusu olurdu. İhtiyaçlarında doyumsuzlar,

Bu aç bireyler, bir E'nin elinde hiçbir şey kalmayana kadar empatlardan daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını isterlerdi.

Ta ki bir gün uyumak için uzanıp bir daha uyanmayana kadar.

Vasic'in aklındaki en önemli düşünce buydu, gölün kenarında bir saate yürüdü. Ağaçların arasından kendisini izleyen iri benekli kediyi gördüğünde ani bir hareket yapmadı. Bunun yerine başını eğerek sessizce onayladı. Leopar

-ya da belki bir jaguardı- aynısını yaptı, sonra fısıldayarak ağaçlara doğru uzaklaştı, iki yırtıcı hayvan gecenin içinden geçiyordu.

- - -

Uyuyamayan Ivy, kalın bir örtüye sarınmış bir halde kapı aralığında oturmuş, yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyordu. Uykulu bir Tavşan, yastıklı sepetini sinirli oflamalarla yanına çekip itmişti ve şimdi yanında horluyordu. Normal bir geceydi, gökyüzü sadece en soğuk gecelerde görülen sert bir berraklığa sahipti.

geceler . . hayatı bir daha asla normal olmayacaktı.

Ivy'nin dudakları büküldü. Hayatı hiç normal olmamıştı, Psy'nin anladığı gibi değil. On altı yaşında çöküşünden önce bile farklı olduğunu biliyordu. Okuldaki diğer arkadaşları gibi olmak için çok çabalamıştı, her büyüme ve eğitim yılında giderek daha rasyonel ve mesafeli olmuştu ama Sessizlik her zaman üzerine tam oturmayan bir ceket olmuştu ve onu giymek onu yoruyordu.

Anne, neden doğru yapamıyorum? Öğretmen kusurlu olduğumu söylüyor.

Bu soruyu sorarken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, ikinci kez Sessizlik değerlendirmesinde başarısız olan dokuz yaşındaki bir kız çocuğu. Ivy annesinin söylediklerini asla unutmayacaktı.

Kusurlar bizi yapar, Ivy. Onlar olmadan, plastan yapılmış, özelliksiz ve belirsiz de olabiliriz. Kusurlarınızdan asla utanmayın.

Daha sonra ailesi birlikte çalışarak değerlendirmeleri geçmesinin bir yolunu bulmuşlardı, ancak içten içe şartlanması her zamanki gibi kötüydü. Şimdi Vasic adında bir Ok ona bunun nedenini açıklamıştı ve bu dünya hakkında bildiğini sandığı her şeyi yerle bir etmişti, zihni *inanma* ihtiyacıyla çalkalanıyordu.

O anda gökyüzüne bir yıldız kayması düştü ve burnu kanamaya başladı.

Ivy seçimini çoktan yapmıştı. Cüppesinin cebinden çıkardığı kâğıt mendillerle kanı temizlerken bunun sadece o kararın bir sonucu olduğunu düşündü. Eğer E tanımı gerçekten varsa ve Ivy bu yeteneği taşıyorsa, varlığının her zerresiyle bunu keşfetmek istiyordu. Beyninin kendi kendini ezmesini engelleyeceği gerçeği de işin cabasıydı.

Nefesi boğazında düğümlendi, eli yanına düştü ve kanlı mendillere yapıştı. Kulübenin önünde beliren adama "Erken geldin," diye fısıldadı.

"Buraya senin kararın için gelmedim." Kış grisi gözleri etrafı taradı.

Ok evin yan tarafında gözden kaybolduğu anda Tavşan bir hırıltıyla irkilerek uyandı. Kalbi güm güm atan Ivy neredeyse tüm bu gerçeküstü deneyimi hayal ettiğini düşünecekti ama çok geçmeden kulübenin diğer tarafında belirdi. "Bir tehdit mi bekliyordun?" diye sormayı başardı, bir eli Tavşan'ın sert sırtındaydı.

"Hayır." Yüzü gece gökyüzüne karşı okunmaz bir silüet, omuzları yıldız ışığıyla çizilmiş, ekledi, "Basit bir güvenlik taraması." Sözleşmeyi kabul etmemiş olsa bile Ivy artık Vasic'in koruması altındaydı.

Düşük ışıktaki tehlikeli bir anlamlı olan gözlerde irkilmiş bir kıvılcım. "Ah." Köpeğini sevmeye devam ederek, "İçecek sıcak bir şey ister misin?" dedi. Kaşlarını çatı. "Gecenin bu saatinde güvenlik taraması yaptığina göre üşümüş olmalısın."

Vasic durakladı. Ondan korkuyordu, içgüdüsel tepkisi zekice bir tepkiydi. Yine de ona yiyecek vermişti. Büyük büyükbabası haklıydı; empatlar kendilerini koruma konusunda pek de iyi hislere sahip değillerdi. "Hayır," dedi. "Neden burada oturuyorsun?" Onunla konuşmak gündeminde yoktu.

"Sessizliği seviyorum." Yüzü yumuşadı, sesindeki boğuk tını daha da belirginleşti. "Gecenin bu saatinde dünyada bir tür gizlilik var, sanki gün ışığında saklı gizemleri görmeme izin veriliyor gibi."

Vasic, bu gölgelerden huzur bulmak için gittiği çölleri ve ıssız dağ manzaralarını düşündü

silmişti, Ivy Jane'in o yerlerde de gizemler görüp görmeyeceğini düşündü. "İçeri girmelisin." Onun düşünceleri önemsizdi çünkü Ivy söz konusu yerleri asla deneyimlemeyecekti. "Ölçümlerim önümüzdeki on beş dakika içinde sıcaklığın önemli ölçüde düşeceğini söylüyor."

Ayağa kalkan Ivy, etrafını saran hantal atkıyla başını salladı. "Sanırım haklısın. Havada daha fazla kar tadı alabiliyorum."

Meteorolojik bir işlevi tanımlamanın şehvetli bir yoluydu, Ivy Jane'in hiçbir şekilde Sessiz olmadığının bir başka işaretiydi. Onaylanmaya ihtiyacı olduğundan değil - varlığı duyularına karşı zımpara kâğıdı gibiydi, sert ve aşındırıcıydı. Bunun bir önemi yoktu. Aden'in de belirttiği gibi, bu his rahatsız edici olabilirdi ama güçten düşürücü değildi.

Ve Vasic bir söz vermişti.

Nefes aldığı sürece onu koruyacaktı.

Bölüm 7

Sahara Kyriakus basitçe Kaleb Krychek'in gücünün çekim alanına kapıldı. Onu nasıl kurtaracağımızı düşünmeliyiz, hapishane olan bir bağa hayranlıkla bakmamalıyız.

"Endişeli Vatandaş "tan Editöre Mektup, *PsyNet Beacon*

KALEB, Lucas Hunter ve Sascha Duncan'la buluşmayı **kabul etmişti** çünkü alfa çifti isteklerini açıkça dile getirmişti. Lucas, "Sahara'nın mutlu ve memnun olduğunu görmemiz gerek," demişti.

"Bazı erkekler bunu hakaret olarak algılayabilir."

DarkRiver alfası Kaleb'in cevabına karşılık olarak umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sürüde olmaz, olmaz. Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Kaleb, Sahara söz konusu olduğunda vahşi bir sahiplenme duygusuna kapılıyordu ama Sahara'nın güçlü bir sürüyle böyle bir bağa sahip olmasının onun için iyi bir şey olduğunu da anlıyordu.

"Bazen, benim muhteşem erkeğim," dedi Sahara, "bu strateji ile ilgili değil, aile ile ilgili." Parmakları Sahara'nın saçlarında, tırnakları hafifçe kafa derisini sıyrıyor. "Eğer DarkRiver ve SnowDancer empatik bileşiğe kendi bölgelerinde izin verirlerse, bunun nedeni politika değil, aile bağları olacaktır."

"Güvenlik kararı almak için sağlam bir yol değil," diye belirtti, en yaralı, en şiddetli kısmı onun okşamaları altında tembelce uzanırken.

"Öyle mi?" Parmak uçlarında yükselip çenesine öpücükler kondurdu. "Onlara ailem dediğimde iki sürüye de zarar verir misin? Ne de olsa birlikte tehlikeli ve saldırgan bir güç oluşturuyorlar."

Bu savaşı kaybettiğini anlayınca, onun yerine baştan çıkarılmaya karar verdi. O günün ilerleyen saatlerinde, toplantıya vardıklarında

Sascha Duncan ondan ve Sahara'dan yüzey kalkanlarını indirmelerini istedi. Bu konuda çizgiyi çekerti - hiç kimsenin Sahara'yla aralarındaki bağı müdahale etmeye hakkı yoktu.

Kardinal empat böyle bir şey istememişti ama gülümsemesi endişelerini giderecek kadar şey hissettiğini açıkça gösteriyordu. Bu Kaleb'e bir empatın yeteneklerinin sıradan duyularına ne kadar derinlemesine entegre olduğu konusunda keskin bir fikir verdi. Eve döndüklerinde Sahara'ya "Yanında bir E olan her takımın pazarlıkta taktiksel bir avantajı vardır," dedi. "Siyasi, sosyal ya da ticari."

Sahara kaşlarını çatı. "Bir E'nin iş hayatında işe hiç düşünmemiştim ama çok mantıklı. Eğer her iki tarafın da masada bir E'si varsa, bu pazarlığı dengeler." Onu hâlâ şaşkınlık uyandıran bir şefkatle öperken, ellerini takım elbisesinin siyah ceketinde gezdirdi. "Ama bunu daha sonra konuşabiliriz. Bir sonraki toplantıya geç kalmak istemezsin ve benim de yazmam gereken bir ödev var."

Bir dakika ve çok daha kapsamlı bir öpücükten sonra Kaleb, Psy ırkının gelecekte hayatta kalmasının sırrını elinde tutabilecek bir adamla konuşmak için New York'taki bir gökdelenin çatısına ışınlandı. "İsteğime bu kadar çabuk yanıt verdiğiniz için teşekkür ederim."

Kaleb'in yüzüne dönen Devraj Santos, arkasındaki şehir ve takım elbisesinin üzerine giydiği özel dikim paltosunun zengin kahverengisini çekiştiren rüzgârla kaşlarını kaldırdı. "PsyNet'teki en güçlü telekinetik her gün Unutulmuşlardan biriyle konuşmak istemiyor."

Sadece Unutulmuşlardan *biri* değildi. Dev Santos, bir zamanlar Psy olan ama artık başka bir şey olan, Sessizliğin şafağında Ağ'dan kaçan ve insan ve Dönüşen nüfusuyla yoğun bir şekilde karışan insanların lideriydi. Sonuç olarak psişik yetenekleri sıfır ile güçlü arasında değişiyordu ve Kaleb'in kaynaklarına göre psişik yetenekleri olan Unutulmuşlar için sinir ağından gelen biyolojik geri besleme hayatta kalmak için bir gereklilik olmaya devam ediyordu.

"PsyNet," dedi siyah saçlı erkeğe, "bazı değişiklikler geçiriyor."

Santos ellerini açık paltosunun ceplerine soktu, gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı. "Bu belki de dünyanın en

Yüzyıl." Yanıt beklemeden devam etti: "Sessizlik olmadan nasıl hayatta kaldığımızı bilmek istiyorsunuz."

"Evet." Görünüşe göre Unutulmuşlar'ın kendi ağlarına verdikleri isim olan ShadowNet, dünyadaki PsyNet'e en çok benzeyen yapıydı. Yine de Kaleb'in tespit edebildiği kadarıyla Unutulmuşlar ağı hiçbir enfeksiyon taşımıyordu. Dahası, Santos'un halkı arasında seri katillerin oranı insanlar ve Dönüşenlerinkiyile karşılaştırılabilir düzeydeydi, Psy nüfusundakinden çok daha azdı *Sessizlik* öncesi ya da *sonrası*. "Neden hayatta kaldığını ve şimdi geliştiğini bilmem gerekiyor."

İfadesi kararan Santos, "Yapmadık. İlk başta değil." Yüzünü şehre çevirdi, bakışları karla kaplı gökyüzünü delen gökdelenlere ve onların ötesinde Doğu Nehri'nin çalkantılı sularına takıldı.

Kaleb ona katıldı, bekledi.

"Atalarım," dedi diğer adam sessizliğe doğru, "Sessizlik'ten kaçmanın tek yolunun iltica etmek olduğu anlaşıldığında çaresizlik içinde ShadowNet'i kurdular, ancak Psy'nin geri kalanının Protokol'ü seçmesine neden olan sorunları da beraberlerinde getirdiler.

"Öngörülerinin içine düşen ve bir daha geri dönmeyen kahinlerimiz, kalkanları gürültüyü engelleyemeyecek hale gelene kadar parçalanan telepatlarımız, yetenekleri kontrolden çıktığında sevdikleri insanların boyunlarını kıran telekinetiklerimiz oldu."

Kaleb, tek başlarına ve PsyNet'in geniş kaynaklarından mahrum kalan sığınmacılar için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. "Yine de Gölge Ağ duyulmamış yeteneklere sahip bireyler üretiyor" -bir zamanlar başka bir Konsey Üyesi'nin onları avlamaya çalışmasının nedeni de buydu- "PsyNet ise sorunlu olmaya devam ediyor."

"Patlatılmış bir görüntüyü kabul edecek misiniz?"

Kaleb bu soru karşısında başını eğdi ve Santos ona görüntüyü gönderdi. Bu, kesişen ve paralel, çok sayıda ipliğin karşıt yönlerden geldiği, aşağıdan ve yukarıdan kıvrıldığı, çoğu zaman kimsenin çözemeyeceği bir düğüm haline geldiği, ancak diğer tarafta yeni yönlere yayılan çok renkli çizgilerden oluşan bir kaostu.

"Burası ShadowNet mi?" Hayatında gördüğü en anarşik zihinsel manzaraydı.

Santos'tan bir baş sallama. "Birbirimize çoklu duygu bağlarıyla bağlıyız. Arkadaşlık, sevgi, hatta nefret-negatif duygular da pozitif duygular kadar güçlü bağlar yaratabilir."

Kaleb bunu daha önce hiç düşünmemişti ama elbette diğer adam haklıydı. Kaleb yetişkinlik hayatının büyük bölümünü Konsey'i yok etmenin bir yolunu arayarak geçirmişti. Kısır bir bağlantı ama yine de bir bağlantı. "Duygular tek başına anahtar olamaz, yoksa Sessizlik'e hiç gerek kalmazdı."

"Başka bir unsur daha var ama kopyalayabileceğiniz bir unsur değil," diye diğer adam. "GölgeNet PsyNet'ten yüzlerce kat daha küçük." Bir kez daha Kaleb'in yüzüne döndü. "Birbirimizi yakından izliyoruz, herhangi bir dağılmanın belirtilerini çabucak fark ediyor, daha da hızlı hareket ediyoruz. Benim kişisel, bilimsel olmayan görüşüm GölgeNet'in kompaktlığının aynı zamanda belirli bir seviyede otomatik istikrar sağladığı yönünde."

Kaleb Ağ'daki zihinler arasındaki uçsuz bucaksız boşlukları düşündü. "Bir bireyin binlerce kişi arasında tek başına yürüyebildiği bir şehre kıyasla, sorunların kolayca fark edilebildiği bir köye benziyor."

"Kesinlikle. Dönüşenlerin tüm ırklar arasında en düşük psikopati ve akıl hastalığı oranlarına sahip olduğu gerçeğini göz önünde bulundurun. Neredeyse her zaman nispeten küçük, birbirine sıkı sıkıya bağlı sürü grupları halinde yaşarlar."

Eğer Kaleb bu mantığı takip ederse, bu PsyNet'i çok sayıda parçaya bölmek anlamına gelirdi. "Delilik seviyeniz?" diye sordu, başka bir yol keşfederek. "Herhangi bir somut veriye erişemedim." Yardımcısı, bu popülasyondaki seri cinayet eğilimi hakkındaki bilgileri, hapisane sistemindeki Unutulmuşların bilinen üyelerini titizlikle izleyerek ve ardından bu verileri istatistiksel bir program kullanarak tahmin ederek derlemişti.

"Şifrelerimizi kırmaya mı çalışıyorsunuz?" Santos'un ses tonunda yalın bir çelik vardı. "Hiç etmeyin. Kendimizi korumayı uzun zaman önce öğrendik."

Kaleb de en iyi hackerları Unutulmuşların veri tabanlarına girmeyi başaramadığında aynı sonuca varmıştı. "Veriler, halkınızın keşfettiği ve PsyNet'te kullanılmak üzere uyarlanabilecek başa çıkma mekanizmalarından daha az gerekli." Yapabilirdi ve yapardı da

Her biri tespit edilir edilmez avcılarını infaz etmek, ancak bu altta yatan sorunu çözmeyecektir.

Canavarlar ortaya çıkmaya devam edecekti.

"Büyüklerimiz," dedi Unutulmuşların lideri, "sizin sorunlarınızdan uzak durmamız gerektiğini düşünüyorlar. İlk yetişkin ilticacıların hepsi vefat etti, ancak şu anki yaşlıların çoğu o zamanlar gençti, çalkantıyı ve acıyı hatırlayabiliyorlar. Sorunlarınıza karışmamamız gerektiğini söylüyorlar."

"Ne diyorsun?"

"Ben bir diktatör değilim, Krychek. Ben halkımı dinlerim." Tepesinden bir uçak geçerken sustu, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Ama hepsini dinliyorum - sizinle birlikte çalışarak bizi rahatsız etmeye devam eden sorunlara cevap bulabileceğimizi söyleyenler de dahil." Altın kahverengi teni elmacık kemiklerinin üzerinde gerilmişti. "Hâlâ delilerimiz var; ulaşamadığımız insanlar."

Kaleb, "Kırılanların, ırkımızın şiddetli psişik yetenekleri için ödediği bedel olduğu söylenir," diye belirtti. "Bizler zihinlerimiziz."

"Halkımın hiçbirinden vazgeçmeye niyetim yok. Ya sen?"

Kaleb bu şekilde düşünmeye alışık değildi. Onun için önemli olan tek kişi Sahara'ydı. Sahara'nın ondan kendilerini kurtarmasını istemesi dışında herkes önemsizdi. "Ben asla hiçbir şeyden vazgeçmem." Bununla birlikte bir başka kritik soru daha sordu: "Empatileriniz başından beri aktifti ve yine de sorunlu akıl hastalığı oranlarına sahip olmaya devam mı ediyorsunuz?"

Santos'un cevabı beklenmedikti. "Unutulmuşların başlangıçta pek güçlü empatları yoktu." Yüzü, tam tepelerine doğru ilerleyen bulutların gölgesinde, "Büyük büyükannem bunun Es'in sığınmacıların iyi olacağını düşünmesinden kaynaklandığını söylüyor. Ağ kaos içindeyken bizim güçlü bir zihin yapımız vardı ve acımasızca organize olmuştuk.

"Bu yüzden, Sessizlik onların varlığına aykırı olmasına rağmen, Es'in büyük çoğunluğu geride kaldı." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu, ilk neslimizin sayıları asla tam olarak telafi edemeyeceğimiz kadar dengesiz olduğu anlamına geliyordu. Bugün, sizin yargılayacağınız gibi üst düzey empatlarımız yok, ancak akıl hastalarımız çok daha sakin ve

Net'tekiler hakkında duyduklarıma kıyasla daha üretken." Sorgulayıcı bir bakış.

Kaleb ona, "Rehabilitasyon, Sessizlik döneminde verilen olağan tepkiydi," . "Daha kazançlı olanlar kilit altına alınır ve mantıklı anlarında kullanılırdı."

Santos'un ağızı inceldi. "Biz sadece kırılanları silmeyiz. Bazıları da hayatlarının ipuçlarını kadar iyileşti."

Topukları üzerinde geriye doğru sallanarak Kaleb'in bir sonraki sorusunu daha sorulmadan cevapladı. "Yaşlı empatlarımızdan birinin Sascha Duncan'la yaptığı seanslardan bana anlattığına göre, Psy empatlar ve Unutulmuş empatlar, bazı tavsiyeler ve yönlendirmeler sunabilsek de sizin insanlarınizi eğitemeyecek kadar farklılaştı. Psikik yetenekler söz konusu olduğunda zihinlerimiz artık aynı şekilde çalışmıyor." Belli belirsiz bir gülümseme. "Çok fazla karışık kan."

Kaleb, karışık kanın Devraj Santos' hangi eşsiz yetenekleri miras bıraktığını merak ediyordu; Kaleb'in ortaya çıkaramadığı bir gerçek vardı. "Farklılıklarımız ne olursa olsun," dedi, "benim halkımla sizinki arasında açık bir iletişim hattı olması her iki taraf için de faydalı olabilir."

Santos bakışlarını onunkilere dikti, ötedeki dünya griyle çizilmişti. "Psy ve Unutulmuşlar arasında ateşkes mi ilan ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Kaleb. "Barış ilan ediyorum." Kar beyaz bir sessizlik içinde yağmaya başlarken elini uzattı. Dokunmak Sahara dışında kimseyle hoşlandığı bir şey değildi ama Unutulmuşların lideriyle yarı yolda buluşabilirdi. "Unutulmuşlarla bir alıp veremediğim yok." Kaleb'in intikamı her zaman kendi ırkı içindeki yozlaşmışlara odaklanmıştı.

Santos Kaleb'in elini kabul etmeden önce uzun bir süre düşündü. "Barış."

Bölüm 8

Elbette ironik olan, E-psi'nin genellikle nüfusun savunmasız bir kesimi olarak görülmesidir. Bu bazı durumlarda doğru olsa da (3. bölümde derinlemesine tartışıldığı üzere), böylesine basit bir anlayış, varlıklarının günlük gerçekliğini gizlemektedir.

The Mysterious E Designation kitabından alıntıdır: *Empatik Hediyeler ve Gölgeler* tarafından Alice Eldridge

Hayatına bir Ok'un girmesinin üçüncü gününde kuşlar uyanmaya başladığında **yatağında uzanan** Ivy, Sascha Duncan'ın E işaretinin teyidi için kardinalle temasa geçtiğinde paylaştıklarını düşündü. *Zihni ve kalbi iyileştiririz. Keder, korku, acı, insanların karanlıktan çıkış yollarını bulmalarına yardımcı oluyoruz.*

Bu fikir göğsünü ağrıtmış, içinde acı veren bir sızı hissetmesine neden olmuştu... sanki uyuşmuş bir uzvu uyanmaya çalışıyormuş gibi. Yine de yamalı bohça gibi bir yaratık olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı, onu neredeyse silen yenileme işleminden sonra inatçı bir iradeyle birbirine yapıştırılmıştı. Kim oluyordu da bir başkasını iyileştirebileceğini düşünüyordu?

Güçlüyüz Ivy, şu anda hayal edebileceğinden çok daha güçlüyüz. Başkalarının acısını alıp daha iyi bir hale getirmek için öyle olmalıyız.

Pençelerini ahşap zeminde şaklatan Tavşan sepetinden fırlayıp yatağın yanına geldi, gözleri yalvarırcasına kocaman açılmıştı. "Yatakta uyumaman gerekiyor." Sert olmaya çalıştı ama Tavşan'la bunu yapmak zordu.

Başını ön patilerinin üzerine koyup yere yığılmadan önce ona kederli bir bakış attı, acınası bir görüntüydü.

"Seni koca jambon," dedi yumuşak bir kahkaha atarak ve yatağı okşadı.

Üzüntüsü buharlaşıp sise dönüşürken ayağa fırladı ve yatağın ayakucuna yakın, çaprazındaki en sevdiği yere karar vermeden önce etrafta dolandı. Ivy onun memnuniyet dolu iç çekişine gülümsedi ama gülümsemesi çok geçmeden soldu, düşünceleri birbirine karıştı. Eğer dikkatli olmazsa PsyNet kalkanları çatlamaya başlayacak, onu ve diğerlerini yabancılara karşı savunmasız bırakacaktı.

Tırnakları avuçlarını kesiyordu.

Parçalanmış Psy'lar ve ailelerinden oluşan bu yerleşim yerinin güvende olmasının tek sebebi bu küçük nüfusun kalkanlarını birbirine bağlamayı öğrenmiş olmasıydı. Aylar süren deneme yanılma süreci ve çaresizliğin onlara güç vermesi sonunda grup, bir bütün olarak grubun kalkanlarını güçlendirirken her bir kişinin özel kalmasını sağlayan bağlantıları kurmayı öğrenmişti.

Ancak, gelişmiş kalkanları bile sadece belli bir miktar baskıya dayanabiliyordu ve önceki iki ayda bunun önemli bir kısmından Ivy sorumluydu. Bu düşünce üzerine oturur pozisyona geçerek gözlerini kapattı, niyeti sakinleşmesini sağlayacak basit bir zihinsel egzersiz yapmaktı. O-

"Woof!"

Gözlerini açtığı anda Tavşan'ın tam karşısında durduğunu görünce irkildi. "Meditasyon yaparken beni bölmemen gerektiğini biliyorsun," diye nazikçe azarladı.

Tekrar havladı ve bu sefer alttan gelen endişeli iniltiyi duydu. "Ben fi-

İşte o zaman hissetti, burnundan gelen ıslak damlayı. "Kahretsin!" Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp Tavşan'ı da yanına alarak banyoya girdi ve zaten bildiği şeyi doğrulamak için ışığı açtı.

Burnu kanıyordu. Sadece bu da değil, gözlerinden birinin sol köşesi sanki kılcal damarları patlamış gibi kan çanağına dönmüştü. Elleri titreyerek ve teni yanarak bir tomar kağıt mendil aldı ve ince, yapışkan kırmızı damlayı sildi, kanama durana kadar burnunun köprüsünü sıktı. Uzun sürmedi, bu olay önemsizdi.

Etrafı temizledikten sonra çömelerek Tavşan'ın yüzünü kucakladı. "Ben iyiyim," diye onu rahatlattı ve kulaklarını okşadı.

Boğazının derinliklerinde sızlanmayı bıraktı ve küçük başıyla onun göğsüne vurdu. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim."

Mutfağa girdiğinde, pazen pijama pantolonuyla giydiği kaşkorse üzerine kalın bir hırka çektikten sonra, en yakın kasabadaki bakkaldan aldığı özel köpek ödülllerinden birini ona verdi. Oradaki dükkânları işleten insan çiftçiler kendi işlerine bakıyorlardı, tıpkı yerleşimin kendi işlerine baktığı gibi, aralarındaki ilişki de samimiydi. İki yıl önce, şiddetli bir fırtına kasabaya zarar verdiğinde, Ivy'nin grubu temizlik ve onarıma yardım etmişti; bir yıl sonra ahırlarından birinin yeniden inşa edilmesi gerektiğinde bu iyilik iade edilmişti.

Bunun dışında iki grup birbirine karışmıyordu ve Ivy hatalı olanın yerleşim yeri olduğunu biliyordu. Güven, bu geniş arazileri evleri olarak görenler için nadir bulunan bir şeydi, çoğu şiddet içeren travmatik deneyimlerden sonra buraya gelmişti. Burası yapabildikleri kadar güvenli bir yerdi ve Ivy buradan ayrılmaya dayanamıyordu... ve bu yüzden ayrılması şarttı.

"Artık zincir yok," diye fısıldadı, ellerini kendi yaptığı yeşil çay bardağının etrafında kavuşturdu, "özellikle de korku tarafından yaratılanlar değil."

Tavşan onun çevresel görüş alanında kuyruğunu sallıyor, ödül mamasını çılgınca çiğniyordu.

Gülmek istedi ama tepkisini kontrol etti, yerleşimin birbirine bağlı kalkanlarını bir kez daha zorladığının farkındaydı. Kimse bir şey söylememişti. Kimse söylemezdi, çünkü burası hayatta kalmak için kaynaklarını bir araya getirmekle ilgiliydi ama Ivy hiçbir zaman yük olmak istememişti. Bir insan kabuğundan biraz daha fazlası olduğu zamanlarda bile üzerine düşeni yapmıştı.

Annesi bir keresinde , bu kadar ağır bir şiddete maruz kaldığında bile evde oturmayı inatla reddetmesinin, Gwen'e genç kızının boş yüzeyinin ötesinde bir yerlerde, bir zamanlar öğretmeninin ona bu konuda acınası olduğunu söylemesine rağmen fizik sınavını dereceyle geçen kızın kaldığı umudunu verdiğini söylemişti.

Gwen o gün, Ivy'nin fideleri yerleşim serasından grubun beslenmesini dengelemek için sürdürdüğü sebze bahçesine aktarmasına yardım ederken, "Sen fizikten bile hoşlanmıyordun," demişti.

"Ama siz meramınızı anlatana kadar konuyu değiştirmeyi reddettiniz."

Önümüzdeki haftalarda bu inatçı tavrına daha da çok ihtiyaç duyacağını bilen Ivy arka kapıyı açtı, kar botlarını giydi ve sabahın erken saatlerindeki gri ışığa adımını attı. Hava ısırarak kadar soğuktu, kar sesi kesecek kadar kalındı ama tazelik hoşuna gitmişti, önünde uzanan elma ağaçlarının iskelet gibi çıplaklığı, sisi delen dalları. Onların ötesinde şeftali ve erik ağaçları, bir sıra meyve veren kiraz ağacı, hatta Ivy'nin her bahar hayata döndürmeyi başardığı sayısız çilek için bir kafes bile vardı.

Kışın soğuğunda hepsi yatağa düşmüş ya da çoraklaşmıştı ama manzara bu kadar sade olduğu için daha az güzel değildi. Elinde ay bardağıyla ağaçlara doğru yürürken, Tavşan peşinden geldiğinde şaşırmadı; ona eşlik etmek için ikramını terk etmek zorunda kaldığı için yüzünde kederli bir ifade vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, küçük arkadaşına duyduğu sevgi içinde bir sıcaklık yaratmıştı.

"Grr."

Aniden kaskatı kesilen Tavşan'dan gelen hırıltılı sesle kasları gerildi, sisin içine baktı ve adamı gördü. Bir yanı Vasic'i bekliyordu, onu bekliyordu ama bu Ok değildi. Bu adam ona doğru koşuyordu, yüzü buruş buruştu ve elini silah olduğunu haykırırcasına önüne uzatmıştı.

Ivy içgüdüsel olarak tepki verdi.

Hâlâ sıcak olan çayını ve fincanı adamın suratına fırlatan Ivy, adamın öfke dolu haykırışları arasında arkasını dönüp koşmaya başladı. "Git, Tavşan!"

Ağaçların arasında zikzaklar çizerek saldırganın görüş alanını daralttılar. Ivy kulübeye girerken arkasına bakmadı, kapıyı arkasından çarparak kapattı ve Rabbit tam diğerk taraftan bir şey çarparken kapıyı açtı.

Yabancı mermi atan bir silah kullanıyordu.

Ölü sürgüyü eve fırlattıktan sonra kılınan Tavşan'ı kapıdan uzaklaştırdı ve babasının yerleştirdiğı silahı almak için mutfak dolaplarına doğru çömelerek yürüdü. Onu kullanma, bir canlıya zarar verme fikri tüylerini ürpertti ama bir başka kurşun başının üstündeki pencereyi parçaladığında, bunun ya

ya da kendisi ölecekti. Tavşan'ın öfkeli havlama sesi eşliğinde cam parçalarını silkeleyerek ailesine telepatiyle ulaştı ve Komşular ... ama sonra ön kapı vurularak açıldı ve kurşunlar arka tarafa isabet etti ve zamanının kalmadığını anladı.

Onlardan iki tane vardı.

Çenesini kapattı ve silahın emniyetini açtı. "Hayır, hayatımı çalamazsın. Bir daha olmaz." Arkasından kimsenin gelmemesi için kendini bir köşeye sıkıştırdı, yanındaki Tavşan, davetsiz misafirin görüş alanına girmesini bekledi. Hayatta kalmak için duyduğu öfkeli kararlılık midesindeki bulantıyı yok etmese de, bunun silahı tutuşunu etkilemesine izin vermedi.

Bir saniye sonra, davetsiz misafirin ayaklarının oturma odasındaki tahtaya çarptığını duydu, ardından yüksek bir gümbürtü geldi, arka kapıdaki silah kısa süre sonra sustu. Ne olduğundan emin değildi, hareket edip etmemeye karar veriyordu ki, Tavşan kıpırdanarak oturma odasına koştu ve yerdeki kırık camdan akıllıca kaçındı.

"Tavşan," diye tısladı kalbinin çarpıntısını bastırmak için ama onu takip etti.

Ön kapısı kırılmış, kapı sövesi parçalanmış, yerde ve kapının üzerinde çamurlu bot izleri vardı. Kuru boğazını ıslatmak için yutkundu, nabızı kulaklarında gümbür gümbür yankılanıyordu, dikkatlice dışarı çıkıp arka kapıya doğru yürüdü ve kapının mermilerle dolu olduğunu gördü. Hasar onu ürpertici bir nefes almaya zorladı. Saldırganları zihinsel bir fûğ içinde hayal etmemişti; üç nefeslik bir süre içinde buhar olup uçmuşlardı.

Teninde bir ürperti dolaştı.

Arkasını döndüğünde Vasic'i arkasında bulması sürpriz olmadı; Tavşan onun aniden ortaya çıkmasıyla irkilerek sinirli bir şekilde havladı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu az önce kendisi için iki kişiyi öldürmüş olan adama.

Soğuk gri gözleri, ilk ziyaretinde fark ettiği aynı klinik hassasiyetle onu tepeden tırnağa taradı. "Yaralandınız mı?"

"Ne? Hayır." Sarsıntılar bedenini sarsmakla tehdit ediyordu. Onlarla savaşmak için dişlerini sıkarak önceki sorusunu tekrarladı. "Nereden biliyorsun?"

"Ekip, saldırıdan hemen önce, nüfusun belli bir kesiminin Sessizlik'in düşüşünden empatları sorumlu tutmayı seçtiğine dair istihbarat aldı."

"Bu hiç mantıklı değil." Tavşan'ın aralarında hırlayan bedenini görmezden gelerek silahı beyaz parmaklarıyla kavradığı yerden indirip emniyetini tekrar açtığında karşı koymadı. Eğer o şeye bir daha dokunmak zorunda kalmazsa, bu çok erken olacaktı. Ellerini pijamasının yıpranmış fanilasına sürterek sert siyah plastiğin verdiği histen kurtulmak için, "E-Psy yüz yılı aşkın bir süredir bastırılmış durumda," dedi.

"İnsanlar şu anda rasyonel değil."

"Seni takip mi ettiler? Beni bulmak için mi?" Ivy, Vasic'in ziyaretine kadar empati yeteneğinden haberdar değildi.

Başını salladı, saçlarının koyu siyah telleri hafifçe ıslanmıştı, sanki eriyen karın tozunu almışlardı. "İki olayın aynı zamana denk gelmesi tesadüfi. Saldırının arkasındaki grup, tedavi gördüğünüz rehabilitasyon ve yenileme merkezinin veri tabanına sızdı; Gradient'te 9.3 ile gelenler arasında en güçlüsü olduğunuz edilemezdi ve bu nedenle ilk hedef sizdiniz."

9.3? Bu şaşırtıcı bir güç seviyesiydi ve zorla onun içine hapsedilmişti. "Tanrım," diye fısıldadı. "Ciddi bir beyin kanaması geçirmemiş olmam mucize."

Silahı evin yan tarafına dayamıştı ve kadın birden onun fiziksel olarak ne kadar tehlikeli olduğunu fark etti. Vasic'in telekinetik yeteneklerinin yarattığı tehdide odaklanmıştı ama Tk'sına başvurmadan da ciddi hasara yol açabilirdi. Ondan bir karış daha uzundu, geniş omuzları ve gergin kaslarla şekillenmiş pazuları vardı, güçlü kalçaları hareket ettiğinde savaş üniformasının siyah kumaşına baskı yapıyordu.

Büyük değil. Bu doğru kelime değildi.

Hayır, o silah gibiydi. Acımasız bir mükemmellik için bilenmiş şık bir silah.

"Merkezlerin sinirsel kanama riskini azaltmak için teknikleri var," dedi, gözleri eldivenin üzerinde küçük ekran

"Ama ikimizin de bildiği gibi, yenileme işleminiz en iyi ihtimalle yetersizdi."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, gözlerini onun ölümcül saflığından ayırdı ve geçmiş silkeledi. Her şey bitmişti. Bitmişti. Artık onun üzerinde hiçbir hak iddia edemezdi. Odak noktası gelecek olmalıydı -ki kader bu sabah ona yanıp sönen bir neon tabela göndermişti, eğer buna ihtiyacı olsaydı. "Aynı merkezde yenilenen diğerleri?"

"Güvenli evlere transfer edilme sürecinde." Başını kaldırdı, dikkatinin gücü bir bıçak gibiydi. "Nakil mi istiyorsunuz?"

Ivy başını salladı. "Burada güvende olmalıyım - bu bölge o kadar uzak ki, herhangi bir grubun 'içeri girmenin' bir yolunu bulabilecek *iki* ışınlayıcısı olması pek olası değil." Ve yerleşim yeri daha fiziksel sızma yöntemlerine karşı iyi korunuyordu.

Vasic başını iki yana salladı. "Hiçbiri ışınlanma yeteneğine sahip bir Tk değildi." Eldivenine dokundu. "Kaynaklarıma göre, saldırıdan bir dakika önce küçük bir özel uçak meyve bahçesinin üzerinden uçmuş. Muhtemelen paraşütle atlamışlar."

"Ah." Ivy kollarını kavuşturdu, bu seçeneği düşünmemiştii bile. "Havadan gelecek saldırılara karşı herhangi bir savunmamız olduğunu sanmıyorum." Ailesi ve Ivy, yani diğerleri, istenmeyen dikkatleri üzerlerine çekmemek için çiftliği kasıtlı olarak orta halli bir kârla işletiyorlardı ama bu, pahalı gözetleme sistemlerine harcayacak çok paraları olmadığı anlamına geliyordu.

Vasic, "Ekibin teknik ekibi yerleşimi havadan izleme listesine ekledi bile," diye cevap verdi. "O yönden başka sürprizler olmayacak."

"Teşekkür ederim." Alt dudağını sertçe ısırarak, sormak istemediği diğer soruyu sormak için kendini zorladı. "O iki kişi Öldüler mi?"

"Hayır."

Dizlerinin bağı çözülüp nefesi ciğerlerinden fırlarken Ivy bir elini evin soğuk dış duvarına bastırdı ama Vasic'in işi bitmemiştii.

"Bunun korkudan kaynaklanan kötü düşünülmüş bir saldırı mı yoksa daha büyük bir saldırının parçası mı olduğunu anlamak için ikisini sorgulamamız gerekiyor,

daha organize bir hücre." Bacaklarını hafifçe açarak, dinlenmekte olan bir asker gibi ellerini arkaya doğru kaydirdi. "Saf Psy'nin parçalanmış kalıntıların," diye ekledi, Sessizlik'in çöküşünden önceki korkunç şiddet olaylarının arkasındaki grubun adını vererek, "bu işte parmağı olabilir."

"Ivy!"

Babasının bağırması üzerine topuğunun üzerinde kayarak, "Yaralanmadım!" diye karşılık verdi.

Havada bir değişiklik oldu ve Vasic'in bir saniye önce durduğu yerdeki boşluğu görmeden önce gittiğini anladı.

Vasic'in saldırıyla ilgili açıklamasını paylaştığında babasının kuşkulu yanıtı "Tasadüf mü?" oldu. "Yoksa seni Krychek'in teklifine daha uygun hale getirmek için bir tuzak mı?"

"Vasic'in yalan söyleyeceğini sanmıyorum." Kelimeler dudaklarından döküldü, bilinçli olarak anlamadığı bir parçasından doğmuştu.

"O bir Ok, başka bir efendiye hizmet ediyor." Flint'in sert, annesinin ses tonu Gwen Jane'in duruma bakışını netleştirdi.

"Yanıyorsunuz. Kimseye hizmet ettiğini sanmıyorum." Kışın ayazından gözleri olan Ok'un etrafında delici bir yalnızlık hissi vardı. "Ve Anne, eğer mesele beni korkutup kabul ettirmekse, tek yapması gereken beni bir uçurumun kenarına ışınlamaktı."

"Ama şimdi minnettarsın," diye belirtti babası. "Onu kurtarıcın olarak görüyorsun."

Ebeveynlerinin sözlerinin mantıklı olduğunu ve ölümcül doğasını gizlemeye çalışmayan bir adama güvenme arzusu için mantıklı bir neden ifade edemediğini fark ederek ellerini açtı. "Bunların hiçbiri önemli değil, benim kararım her zaman aynı olacaktı." Sırayla annesine ve babasına baktı. "Kim olduğumu bulmam gerekiyor."

Bu, herhangi bir silahtan daha ölümcül bir silah olan bir Arrow'a güvenmek anlamına gelse bile.

Bölüm 9

Sessizliğin korunması her Ok'un görevidir. Protokole meydan okuyanların infaz edilmesi zaman zaman gerekli olacaktır. Ölümcül eylemde bulunmaktan çekinmeyin, çünkü bunu yaparak halkımızı yok olmaktan koruyacaksınız.

Okların İlk Kodu

VASIC, Ivy'nin saldırganlarından birini attığı hücreye ışınlandı, diğeri de karşıdaki hücreye. Arrow Merkez Komutanlığı'nın derinliklerinde yer alan hücre, kapısı olmayan kare şeklinde sağlam bir bloktu ve girip çıkmanın tek yolu ışınlanmaktı. Her iki saldırganın da ışınlanma yeteneğine sahip olmadığı gerçeğine rağmen, Vasic psişik yeteneklerini geçici olarak dizginlemek için bir takım zihinsel hile kullanmıştı; bu, yardım için 'yol' bulamamalarını veya mesaj göndermek için PsyNet'i kullanamamalarını sağladı.

Ivy'ye yalan söylememişti. İkisi de ölmemişti.

"Yardım edin!" diye bağırdı Vasic'in kollarını kırdığı kişi, duvara çarpmaktan yüzü ağır bir şekilde morarmıştı.

Abbot Aden'le birlikte ışınlanırken Vasic, "Bu yaralar yüzünden ölmeyeceksin," dedi.

Aden'in başını sallamasıyla Abbot onları yalnız bıraktı.

Senin de gitmen gerekiyor. Diğer adam psişik tasmayı devralırken Vasic'in kafasındaki Aden'in sesi. *Git.*

Ivy risk altında.

Sana bilgiyi getireceğim. Senin görevin onu güvende tutmak.

Aden yine Vasic'e yumuşak bir görev vermeye çalışıyordu.

Bakışlarını Ivy'nin kapısını kırarak açan saldırgandan hiç ayırmayan Vasic, arabanın önünde kamburunun üzerine çöktü.

yaralı erkek. "Dur," dedi sessizce ve adam sustu, terörün gözlerinde kaygan bir parıltı vardı.

Tahmin edilebilir bir yanıt. Bu korkak, Sessizliği yeniden tesis etmek isteyebilirdi ama onunki bilinmeyene karşı duyduğu korkakça bir korkudan kaynaklanan bir arzuydu.

"Buradan kırılmamış tek bir kemiğin kalmayana kadar sana işkence edebilirim" -erkeğin göğüs kemiğini gösterdi -"Buraya kadar." Adamın ayak parmaklarını işaret etti. "İşim bittiğinde tokmakla dövülmüş bir et parçasına benzeyecektin."

Tehdit mutlak gerçektir. Ivy'nin güvenliği için sorumluluk almıştı ve bu amaç uğruna yapmayacağı şey yoktu. "Ben bir Tk'yım, elimi bile kaldırmadan her bir kırığı hissetmeni sağlayabilirim."

Örnek olarak adamın en küçük parmağının en küçük kemiğini kırdı. Çığlıkların hıçkırıklara dönüşmesini bekleyen Vasic, "Aynı küçük kırıkları gövdenizi parçalamak için kullanabilirim, kaburgalarınızı parçalara ayırabilirim, sonra da göğüs zırhınızı yarabilirim."

"Köprücük kemiğini santim uzunluğunda parçalara ayırmak hatırı sayılır bir zaman ve beceri gerektirir ama bende ikisi de var." Sesini alçalttı, böylece mahkûmun duymak için zorlanması gerekti. "Ayrıca sabırlıyım. Ayak parmaklarına ulaştığımda parmakların iyileşmiş olacak ve tüm sürece baştan başlayabilirim. Bu odada kalmamı istemezsin."

Adamın tüm vücudu titremeye başladı.

"Sorularıma cevap ver," diye devam etti Vasic, başından beri kullandığı aynı eşit tonda, "ve ben de gideyim."

On dakika sonra, mahkûm bildiği her şeyi onlara anlatmıştı. Çok fazla bir şey değildi. Ortağı daha da az şey biliyordu ama parçalar tek bir cevaba götürüyordu: Saldırı, kalan birkaç Saf Psy teğmeninden biri tarafından düzenlenmişti. *Aptalca*. Vasic o teğmenin yerinde olsaydı, yeni rejimin kalbine saldırma fırsatı bulana kadar batar ve orada kalırdı.

"Krychek'i bilgilendireceğim," dedi Aden Vasic'e. Hücrelerden çıkıp ekibin ortak alanına gittiklerinde, "ve teğmenin peşine düşeceğim."

Vasic'in bu konuda bir itirazı yoktu, Saf Psy'nin temizlenmesi Es'leri korumaktan çok daha önemsizdi. "İki erkekle ne yapacaksınız?"

Aden uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri camın ötesindeki yeşilliklerdeydi, eğretili otları kalındı ve pencerenin alt kısmında kıvrılıyordu. "Konsey'in sorunlarından biri de her şeyin gölgeler içinde yapılması, 'adaletin' keyfi olarak yerine getirilmesiydi. Bunun gibi adamların kanunlarımıza göre yargılanıp cezalandırılabilceği açık bir sisteme geri dönmemiz gerekiyor."

"İnternet henüz buna hazır değil."

"Hayır." Aden ellerini kavuşturdu. "Ama bir gün olacak. O zamana kadar, onları maksimum güvenli bir hapishaneye atacağım, uzun süre orada kalmalarını garanti edecek bir evrak iziyle birlikte."

"Yetenekleri mi?"

"Reklamı yapılmıyor ama hapishane sistemine giren her Psy'nin yetenekleri kendi kendini idame ettiren bir tasma ile kısıtlanıyor. PsyNet erişimi kontrollü bir alanla sınırlandırılmıştır. Ben organize edeceğim."

Vasic karla kaplı meyve bahçesine ve Ivy'ye dönerken Aden'in adalet hakkındaki sözlerini düşündü. Diğer Ok bir anlamda haklıydı ama ırklarının sahip olduğu yeteneklerin şiddeti, her zaman avlanması ve idam edilmesi gereken, hiçbir adalet sisteminin başa çıkamayacağı kadar korkunç canavarlar olacağı anlamına geliyordu.

O zaman geldiğinde, avlanacak olan bir Ok'tu, karanlık karanlığa karşıydı.

Sessiz sabah ışığında Ivy'nin kulübesinin etrafını tarayarak kulübenin yanındaki karla kaplı alana doğru ilerledi. Onu önce küçük hayvanı fark etti ve arka kapının girişinde nöbet tuttuğu yerden keskin bir uyarı havladı. Bir saniye sonra Ivy elinde bir süpürge ve mor-beyaz bir atkıyla tuttuğu bukleleriyle göründü. "Sen olduğunu biliyordum," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Artık Rabbit'in kabuk sözlüğünde 'ölümcül tehdit'ten 'geçmeyen rahatsızlık' seviyesine indirildin."

Belki de bu ifadeye, kadının temkinli yumuşaklığına cevap vermenin doğru bir yolu olduğunu düşündü ama bu bilgiye sahip değildi. "Neden tek başınasın?" Gitmişti çünkü

ailesini ve diğerlerini yolda, silahlı ve korumaya hazır bir şekilde gördü.

"Ben ." Sesini fısıltıya indirmeden önce omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. "Ancak annem burada olduğunuzu henüz fark etmedi. Onunla tanışmak ister misin?"

"Eğer önerdiğiniz sözleşmenin parametrelerini kabul etmesine yardımcı olacağını düşünüyorsanız."

"Muhtemelen hayır." Hafifçe irkildi, yüz ifadesi o kadar açıktı ki dış dünyada sessizlik numarası yapamayacağını biliyordu. "Muhtemelen sana bir kez bakacak ve silahını çekecek."

"Eğer seni öldürmek isteseydim," dedi, "çoktan ölmüş olurdun, cesedin bir krematoryum fırınına atılırdı."

Ivy gözlerini kırptırarak, kendisini iliklerine kadar soyulmuş hissetmesine neden olan o alışılmadık gözlerle ona baktı. "Belki de annemle tanışmaman daha iyi olur."

"Katılmıyorum." Bu açıklamadan bir saniye sonra uzun boylu, iri yapılı bir kadın belirdi. "En azından," diye ekledi, "dürüst biri."

Vasic'in Ivy'nin biyografik bilgilerinden Gwen Jane olduğunu teşhis ettiği kadın, durumdan giderek daha da kuşkulu görünen Ivy'ye kendi süpürgesini uzatarak, "Baban pencere ve kapıları onarmak için gerekli malzemelerle birlikte bir dakika içinde burada olur," dedi. Vasic'e doğru bir adım attı. "Hadi biraz yürüyelim."

Sonraki on dakika . . ilginçti. Vasic birliğe katıldığından beri geçen yirmi yedi yıl içinde pek çok şey yaşamıştı ama çocuğu için endişelenen bir anne tarafından sorgulandığını hiç görmemişti. Gwen Jane yüzeyde sessiz görünebilir, diye düşündü, ama onun vahşi koruyuculuğunda gerçeği gördü ve anne sevgisi konusunda hiçbir deneyimi olmasa da, bunun korkunç bir güç olduğunu anladı.

"Ona zarar gelmeyeceğinden emin olacağım," dedi ona. "Krychek'in önceliği bir bütün olarak Ağ olabilir ama benim önceliğim empatların güvenliği, Ivy de benim özel görevim."

Niyetli bir bakış. "Krychek için çalışırken buna nasıl söz verebilirsin?"

"Yaygın bir yanlış anlama." Ekip buna izin verdi çünkü bu Oklara radarın altında kalma özgürlüğü veriyordu. "Onun yanında olmayı seçiyoruz çünkü şu anki tutumu PsyNet'e ve halka fayda sağlıyor. Bu durum değişirse, bizden destek beklememesi gerektiğini biliyor."

"Evcil köpekler değil de, şimdilik müttefik olduğuna karar vermiş vahşi kurtlar mı?"

"Vahşi olmamamız dışında." Bir Ok olmak, sıkı sıkıya düzenlenmiş bir hayat yaşamak demektir. Bu bir seçim değil, zorunluluktur. Çünkü bir Arrow'un Arrow olmasının her zaman bir nedeni vardı ve bu nedenlerin her biri ölümcüldü.

Kulübeye bir kez daha yaklaştıklarında Gwen, "Vahşiliğin farklı türleri vardır," dedi.

Pencerenin onarımı için gerekli malzemelerin dış duvarın dibine yerleştirildiğini görebiliyordu; yeni çerçeve için ahşap, eski çerçeve kurşun yağmuruyla çatlamıştı, ayrıca içeri oturması için tasarlanmış bir cam tabakası vardı. Güneşin aydınlattığı karın üzerinde yankılanan seslere bakılırsa, Ivy ve babası ön kapı üzerinde çalışıyorlardı. Telekinezisi Gradyan'da 7.9'da olan Ivy'nin pencereyi halletmesi çok kısa sürdü. Çivi çakmasına gerek yoktu, sadece zihniyle itiyordu; çiviler ahşabı tereyağı gibi delip geçiyordu.

Gerekli olan beceri incelikti. Çok sert iterseniz çivi diğer taraftan çıkabilirdi. Kalın bir kalas ve yüzlerce çiviyle çalışmak çocukken, "babasıyla" yaşadığı zamanlarda, en kolay ve eğlenceli egzersizlerinden biriydi. Aynı adam daha sonra onu bir Arrow eğitim tesisine bırakmış ve bir daha da arkasına bakmamıştı.

Bir kere bile.

Vasic biliyordu çünkü o zamanlar dört yaşında olan korkmuş çocuk eğitim tesisinin girişinde durmuş ve babasının aracının gittikçe küçülmesini izlemişti. Anılarına göre ağlamıştı ama tepkisine neden olan duyguya artık erişemiyordu.

"Eh," diye mırıldandı Gwen, çocuğunu korumak için bir Ok'la karşı karşıya gelmeye hazır olduğunu kanıtlamış olan bu kadın, "bu işe yarar."

"Evet." İnsanlar Vasic'i hayatı boyunca işe yarar bulmuşlardı ama bunun genellikle zararsız ya da tuhaf bir şekilde tatmin edici bir şeyle ilgisi yoktu

bir pencereyi tamir etmek gibi. "Daha önceki sorularınızdan Ivy'nin sözleşmeyi kabul etmeye karar verdiğini varsayıyorum."

"Bırakayım da bunu o cevaplasın." Onu bu açıklamayla baş başa bırakan Gwen, ön kapiya doğru gitti.

Kısa bir süre sonra Ivy geldi. Solmuş kot gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, uzun kollu tişörtünün beyazı ortaya çıkmış, eşarblı bir parça kayarak birkaç kıvrım dalını serbest bırakmıştı. Tavşan da elbette onun peşindeydi. Vasic'i ilk gördüğünde dişlerini gösterdi.

"Sözleşmeyi kabul ediyorum," dedi Ivy söze girmeden, "ama Tavşan da benimle gelsin." Çenesini yukarı kaldırarak kollarını kavuşturdu. "Ben nereye gidersem, o da oraya gider."

"Ona sınırlar içinde kalmayı öğretmek gerekecek," dedi Vasic, Ivy'nin kendisine ait olan herkese bu kadar sadık olup olmadığını merak ederek. "Dönüşenlerin ona zarar vermeyeceğinden eminim ama bölgede doğal kurtlar ve vaşaklar da var."

Ivy'nin kolları yana düştü, gözleri kocaman oldu. "Dönüşenlerin bölgesine mi gidiyoruz?" Boğuk bir fısıltıydı bu, teninde dokunsal bir his gibi gezindi.

"" Ne Vasic ne de Aden Dönüşenlerin Krychek'in isteğini kabul etmesini beklemiyorlardı ama önceki gece itibariyle bu resmiyet kazanmıştı. "DarkRiver-SnowDancer bölgesi."

Ivy dikkatini hırlayan evcil hayvanına çevirdi. "Duydun mu, Tavşan? Etrafta dolaşp ev sahiplerimize hırlama yoksa seni ögle yemeği niyetine yemeye karar verebilirler." Başını kaldırıp baktığında yanaklarında sessiz bir pembelik vardı. "Özür dilerim, onunla konuşmaya alışkınım."

"Tedavi edici buluyor musun?" Vasic'in hiç evcil hayvanı olmamıştı, bu kavramı anlamamıştı.

Ivy, Vasic'in sorusuna çok fazla şey söylemeden nasıl cevap vereceğini bilmiyordu... ama bir şeyleri saklamanın ne faydası vardı ki? Onun en tehlikeli sırlarını zaten biliyordu. Bu farkındalıkla birlikte bir özgürlük dalgası geldi. "biriydi," diye söze başladı, "meyve bahçesine sürünerek geldi, bir deri bir kemikti ve bir kavgadan kırılmıştı.

hala ... yanlış." Gerçek değil, bir zamanlar olduğu kızın başka bir şey değil, zihni vahşileşmiş ve ruhu hırpalanmış, geceleri ürpertici çığlıklar bütün gün çıkardığı tek ses.

"Onu besledim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum, sonra veterinerine götürdüm. Kimse bir şey söylemedi ama yetişkinlerin onun öleceğini düşündüklerini söyleyebilirim." Bu, içinde sisi yarıp geçen keskin bir içgörü anıydı. "Onlara , gözlerinde yaşama isteğini görebildiğimi söylemek istedim ama o anda söyleyecek sözüm yoktu.

"Bunun yerine, veteriner kırık bacağını alçıya aldıktan sonra onu eve götürdüm, elimle besledim ve yaralarının temiz kalmasını sağladım." Ailesi onu ilk gece ahırda Tavşan'la birlikte kıvrılmış halde bulmuş ve ikisini de aile kulübesine taşımış. "Belki beş gün sonra sendeleyerek ayağa kalktı ve yürümeye çalıştı.

"Bundan bir hafta sonra çamurlu bir tarlaya düştü ve kendimi onu yıkarken buldum." Kahkahalar dehşetin kalan yankılarını kovaladı. "Onu hortumla kovalamak zorunda kaldım." Hayvanı, bir bacağı alçıdayken bile çok hızlıydı. "Sonunda de tepeden tırnağa ıslanmıştım."

Ivy, Vasic'in bakışlarıyla karşılaştı ve onu anlamaya çalıştı. "Tavşan'a bakmak yedi aydır ilk kez basit talimatları yerine getirmek dışında bir şey yaptığım anlamına geliyordu." Yaşayan, nefes alan bir otomattı, bilinçli bir yaşamın tek işareti, beyninin uzuvlarına doğru sinyalleri göndermediği açık olsa bile, ebeveynlerine ev işlerinde yardım etme arzusuydu.

Vasic hırlayan köpeğini düşündü. "O yaralı bir canlıydı ve sen de bir empatsın. O senin doğanın en değişmez yönüyle konuştu."

Ivy nasıl ya da neden olduğunun teknik detaylarını umursamıyordu. Sadece Rabbit'in onu kurtardığı gibi kendisini de kurtardığını biliyordu. Sıska ama inatçı olan Tavşan, Ivy oturup hiçliğe bakarken elinin altında kıvrılır, Ivy pes edip o zamanlar yırtık pırtık olan paltosunu okşayınca kadar onu dırterdi. Toplamaya çalıştığı elmaları düşürmek için parmakları kasılmaya devam ettiğinde, dişlerini kullanarak onları alır ve sepetine koyardı. Onun kararlılığı, kıza gözyaşlarını tutamayıp tekrar ve denemesi için güç vermişti.

Ve tekrar.

Yolun bir yerinde beyni kendini yeniden düzenlemeye başlamış, o kadar kötü yaralanmış bölümlerin etrafında yollar ki, Ivy'nin kafası yenilendikten sonra üç yıl boyunca bunun dayanılmaz acısıyla zonklamıştı.

"Koşmayı yeniden öğrendim çünkü Tavşan oynamak istiyordu," dedi boğazındaki düğümün arasından. "Çok küçük ve zayıftı ama asla pes etmedi, ben de edemedim." Evcil hayvanının kilo alması, tüylerinin parlak ve sağlıklı olması zaman , dönüşüm kendi iyileşen zihninde yankılanıyordu.

Yorgunluktan yere yığıldığında, onu kollarının arasına aldı. Ve vücudu yapması gerekeni yapmayı reddettiği için düştüğünde, kendini tekrar ayağa kaldıran kadar onu dürtmüş ve cesaretlendirmişti. "O geldikten üç ay sonra ilk kez konuştum. Ondan bir ay sonra da beyin terapisi istedim."

Bir uzlaştırma doktoruyla yaptığı yoğun seanslar, zihninin son parçalarını da yavaş yavaş geri kazanmasına yardımcı olmuştu. "Zordu." Vücudundaki ciddi yaralanmalardan sonra bazen gerekli olan acı verici fizik tedaviyle karşılaştırılabilir. "Ama ne zaman sınıırma ulaştığımı düşünsem, Tavşan'ın o kadar kırılmışken bile meyve bahçesine sürünerek girişini hatırlıyor ve yeni bir irade deposu buluyordum."

Hikâyesini takip eden sessizlikte rüzgâr Vasic'in saçlarını karıştırdı. "Onu taşıırken dikkatli olacağım," dedi sonunda. "Gerçi belki de güvenliğim için endişelenmesi gereken kişi benim."

Bu soğukkanlı ifadeyle irkilerek gülümsedi, gözlerindeki yanmayı kırıpıştırarak uzaklaştırdı ve dişlerini gösteren evcil hayvanını almak için uzandı. "Uslu duracak, değil mi?" Tavşan'ın yüzünü Vasic'e doğru çevirdi. "Elini uzat ki koklayabilsin."

Vasic öyle yaptı ama Tavşan ona bakmayı reddetti, Ok'un eli *dışında* gördüğü her şeyden büyülenmişti. Ivy onun dönmesini sağlamaya çalıştı ama yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. "Özür dilerim." Tavşan'ı tekrar yere bıraktı ve Tavşan hemen onun önünde pozisyon aldı, köpek dişleri parladı. "Belki seni biraz daha tanıdıktan sonra."

Vasic reddedilmekten dolayı sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Daha önce de iki davetsiz misafirle başa çıktıktan sonra buz gibi sakinleşmişti. Ivy, hiçbir şeyin Vasic'in soğuk ve siyah yüzüne nüfuz edemeyeceğini hissediyordu.

Bir Okun Zırhı ... ve nedense tam olarak bunu yapmak istedi, buzun ötesindeki bir kişiliğin küçük görüntüsünden büyüledi.

"Deney," dedi Vasic, "alanın etrafındaki güvenlik çemberi tamamlanır tamamlanmaz başlayacak. Kısa sürede hazırlanıp yola çıkmaya hazır olmalısınız."

"Benimle iletişime geçecek misin?" Adamın ayazına dokunmak, onun gerçek olduğuna ve kendisine fantastik şeyler anlatmak için gönderilmiş bir kış illüzyonu olmadığına kendini ikna etmek için artan arzuyla savaştı.

"Evet."

On saniye sonra tek başına duruyordu, Vasic'in varlığının tek kanıtı kardaki çizme izleri ... ve mükemmel bir şekilde onarılmış tek bir pencereydi.

Bölüm 10

Bu dünya bir zamanlar gerçek bir üçlüydü, ancak şimdi farklı parçalar olarak varız. İnsanlar kendi kapalı bölgelerinde, Psiler çelik ve camdan yüksek binalarda, izinsiz girişlere karşı silahlanmış, Dönüşenler ise genellikle yabancılara kapalı sürüler halinde. Bu uzun vadede geçerli bir varoluş olamaz. Değişim kaçınılmaz.

Keelie Schaeffer, PhD'nin bir makalesinden alınmıştır (Aralık 2073)

VASIC, Ivy'nin saldırganları tarafından kullanılan paraşütleri geri aldıktan ve onu izlemesi için gizli bir koruma görevlendirdikten iki saat sonra güvenlik ekibini toplantıya **çağırdı**. Yerleşkedeki Okların empatlara oranının bire bir olması ve her Ok'un belirli bir E ile eşleştirilmesi kararını vermişti. Güvenlik yüksek ve sıkı olmalıydı; empatları tehdit olarak görebilecek tek grup Saf Psy değildi.

Bu görev için şahsen seçtiği altı erkek ve üç kadın, Merkez Komutanlığı'ndaki yeraltı yeşil alanının arka tarafına yakın bir yerde bulunan korulukta önünde duruyordu. Hepsi de aynı siyah üniformaları giymişlerdi ve sadece bir omuzlarında tek bir gümüş yıldız vardı. "Empatlar," dedi şimdi onlara, "bizim önceliğimizdir. Onları riske atacak her şey ortadan kaldırılmalıdır."

"Bu direktifle çelişen emirler alırsak?" diye sordu savaş telepatı olarak eğitilmiş bir kadın ajan.

Vasic, "Doğrudan benim komutam altındasınız," diye karşılık verdi. "Atama: Ok Birimi E1. Başka biri size emir vermeye kalkışırsa, doğrudan bana gelin." Krychek Arrow liderliğini bu şekilde alt etmeye çalışacak kadar aptal değildi ama Saf Psy'nin köhne kalıntıları o kadar zeki değildi.

Vasic bu adam ya da kadınlardan herhangi birinin sadakatsizlik edeceğine inanmıyordu. Bazıları fanatik grubun savunduğu psişik barış fikrinin cazibesine kapılmıştı ama bu tür eğilimler grubun ilk şiddet eylemiyle çabucak ölmüştü. "Eğer bu görev için uygun olmadığınızı düşünüyorsanız," dedi, çünkü Es basit yakınlıklarıyla hepsinin sınırlarını zorlayacaktı, "daha sonra benimle konuşun."

Telepatik olarak, *ekipten ayrılmak istemeniz halinde olumsuz bir tepki olmayacağını* da ekledi. Ming LeBon'un ekip liderliği sırasında, eski Konsey Üyesi her türlü karşı gelme ya da anlaşmazlık girişimini bastırmış, hatta Oklar'a yeteneklerini arttırmak için tasarlanan ve onları doğruyu yanlıştan ayırt edemeyen acımasız suikastçılara dönüştüren Jax ilacını verecek kadar ileri gitmişti.

Vasic önündeki ekibin aynı şeyi yapmayacağı konusunda kendisine güvendiğini biliyordu, ancak her zaman bu mesajı yinelemeye ve ekip arkadaşlarına seçme haklarını hatırlatmaya özen gösteriyordu. Bir daha asla kimse bir Arrow'a tek kullanımlık bir araç gibi davranmayacaktı.

Arka sıradaki erkeklerden biri konuştu. "Operasyon başladıktan sonra nakil talep etmemiz sorun yaratır mı?"

Zekice bir soruydu. Diğerlerinden hiçbiri henüz bir E ile gerçek bir zaman geçirmemişti, nasıl tepki verebileceğini bilemezdi. "Hayır," dedi Vasic. "Bunu planlarıma dahil ettim." Beş yedekten oluşan bir yedek listesi vardı. "Ancak herhangi bir sorun olursa beni mümkün olduğunca erken uyarın."

Başka soru olmadığını görünce eldivenini kullanarak bir holo-harita çıkardı ve vücudunun sol tarafına yansıttı. "DarkRiver-SnowDancer bölgesinin bir bölümüne giriş izniniz var." Harita, kurtların ve leoparların "küçük" olarak tanımladıkları ama Psy'ın gözünde geniş bir arazi olan bir alanı gösteriyordu.

Vasic, ırkının çoğu tarafından tercih edilen daha kapalı alanlar yerine açık alanları tercih ederdi, ancak her ikisinde de çalışabilirdi. "İşaretli alanın dışına çıktığımız anda düşman olarak kabul edileceğiz ve ortadan kaldırılacağız. Çevre de yaralanma ya da ölüme neden olacak şekilde ayarlanacak."

Abbot kıpırdandı. "Es için acil bir risk varsa ve birimdeki ışınlayıcılara erişilemiyorsa veya ?"

E1'de üç Tk vardı-Vasic, Abbot ve Nerida, sonuncusu Ağ'daki son derece sınırlı sayıdaki güçlü kadın Tk'lardan biriydi. Telekinezinin istatistiksel olarak erkek cinsiyetinde daha yoğun bir şekilde ortaya çıktığı gösterilmişti; Vasic kadın popülasyonunda bir denge olmamasını her zaman olağandışı olarak değerlendirmişti.

Bu gizem, uyuyan empatlar hakkında gelen verilerle çözülmüştü; kadın empatların sayısı erkeklerden önemli bir oranda fazlaydı.

Bu gerçeği şimdilik rafa kaldırarak, "Bileklerinize yerleştirilecek bir acil durum kodu ayarlayacağım, bu kod sizi doğrudan Değişken güvenlik ekibine bağlayacak," dedi. O ve Aden'in bir saat içinde DarkRiver-SnowDancer ekibiyle operasyonun inceliklerini görüşmek üzere bir toplantıları vardı. "Size tahsis edilen varlıkların ayrıntılarını inceleyin, herhangi bir güvenlik tehdidine karşı beni uyarın."

Dokuz kişiden hiçbiri koruma görevinden alınmak istemediği için kısa bir süre sonra ekipten ayrıldı ve diğer Es'in dosyalarını indirdi. Ekibin lideri olarak durumun tam bir profiline sahip olmalıydı. Görüntülere özel bir dikkat göstererek, zaten şüphelendiği bir gerçeği doğruladı; kendisini iliklerine kadar soyulmuş hissettiren tek şey Ivy Jane'in bakır bakışlarıydı.

Aden Vasic'i Dönüşenler'le buluşma zamanı geldiğinde buldu, transferi sabitlemek için ihtiyaç duyduğu görüntü beş dakika önce iletilmişti. "Bu bilinmeyen bir durum," dedi Aden'e. "Bir keşif yapmalıyım." Vasic bile ışınlanmanın hemen ardından yakın mesafeden kendisine sıkılan bir kurşundan kaçacak kadar hızlı değildi ama bu iki yerine bir ölüm olurdu.

Ancak ortağı başını iki yana salladı, düz siyah saçları askeri kesimi geride bırakmış, telleri birbirine değecek kadar uzamıştı. "Dönüşenler hiçbir zaman kavga çıkarma eğilimi göstermediler ve bu durum hassas bir durum. Onlarla yarı yolda buluşmalıyız - Krychek için değil, ekibin kendi ittifaklarını kurması gerektiği için."

Vasic, Aden'in her zaman yaptığı gibi yıllar sonrasını, bu kez bir Ok'un dışarıda arkadaşlara ihtiyaç duyabileceği bir geleceği düşündüğünü fark etti

takım. "İkide. Bir . . . iki."

Etrafı açık bir araziyle çevrili, koyu yeşil köknar ağaçlarıyla birleşen, yere bolca ışık düşecek kadar uzakta duran sağlam bir kulübenin önüne geldiler. Zemin karla kaplıydı ve kristal gibi bir kış gökyüzünden süzülen güneşin altında parıltıyor, uzaktan kayaların üzerinden akan suyun sesi geliyordu.

Sırtları kulübeye dönük duran DarkRiver alfası, SnowDancer alfası ve iki kişi daha vardı. Vasic kurt alfanın yanında duran uzun boylu, siyah saçlı ve canlı çivit rengi gözlü dişiye tanıımıyordu ama kedi alfanın yanındaki beyaz-sarışın erkeği tanıdı. Dorian Christensen, Vasic'in hayatını ve ölümünü silmek için gönderildiği genç kadının cesedi üzerinde Vasic'le konuşan şekil değiştiren.

O anda evin yan tarafından bir suikastçının ölümcül zarafetiyle yürüyen siyah saçlı bir erkek belirdi. Judd Lauren, Arrow ve SnowDancer sürüsünün üyesi. Sadakatte bölünme yoktu; Judd öncelikli sadakatinin evi haline gelen sürüye olduğunu açıkça belirtmişti. Bu, ekibe yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmayacağı anlamına gelmiyordu, yeter ki bu yardım SnowDancer'a ya da müttefiklerine zarar vermesin.

Aile her şeyden önce gelir. Judd'ın Vasic'e İkinci Reform kilisesinin ıssız arka bahçesinde söylediği sözler. *Ama takım da bir ailedir. Sen sevdiklerime zarar vererek bana ihanet etmedikçe ben de sana asla ihanet etmem.*

Aşk, Vasic'in hiç anlamadığı bir kavramdı ama başkalarında bunun belirtilerini nasıl fark edeceğini biliyordu. Duygusal bağlara ihanet eden ince fiziksel işaretleri öğrenmek eğitiminin bir parçasıydı ve ona duygusal ırklardan hedefleri istismar etmek kullanabileceği araçlar vermeyi amaçlıyordu. Ancak bunun ne olduğunu, eğitilmiş bir hayvanın kendisine söylenen kelimeleri anlamasından daha fazla anlamıyordu.

Judd'dan bunu kendisine açıklamasını isteyebilirdi ama Judd'ın açıklamayı anlayacak doğru duygusal temellere sahip olmadığından şüpheleniyordu.

"Güvenlik önlemlerinin son detayları sende mi?" Aden'in sesi ormandaki sesleri, sessizliği kesiyordu.

birçok Psy'ı huzursuz etti-su, kuşlar, rüzgâr, uzaktan gelen bir kurt uluması, doğal bir senfoniydi.

Hawke bir kaşını kaldırdı. "Sanırım hoşbeş faslı bitti o zaman." Kurt alfanın tembel sözlerine rağmen, bakışlarındaki soluk mavi bir yırtıcıya aitti. Odaklanmıştı. Gözünü kırpmadan. "Şemalar Judd'da."

Diğer Ok, Tk'sını kullanarak basılı haritayı kabinin yan tarafına tutturdu. "İç çevre"-sarı renkle işaretlenmiş bir sınıra dokundu-"herhangi bir hareketi algılayacak yeraltı sensörleriyle ayarlandı. Onlara erişmenin bir yolu yok. Derinlere gömülü ve çok sayıdalar."

Vasic'in sürülerin güvenliğini aşmaya çalışmak gibi bir niyeti yoktu ama Judd Ok zihinlerinin nasıl çalıştığını biliyordu ve bu iyi bir önlemdi. "Dış çevre mi?" Turuncu renkle işaretlenmiş olan bu bölge iç bölgeden biraz uzaktı ve önemli bir tampon bölge oluşturunuyordu.

"Lazer hattı. Derhal etkisiz hale getirmeye ayarlayın."

"Öldürmek için ayarlamalısın." Bir Ok'un güç dengesini değiştirmek için sadece çok küçük bir farka ihtiyacı vardı.

Judd'ın yüz ifadesinde şaşkınlık yoktu. "Kırmızı bölgedeki güvenlik önlemleri bunun icabına bakacaktır."

"Tüm bölgeler işaretli mi?" Aden araya girdi, dikkati haritadaydı. "Yanımızda siviller olacak."

Judd başını salladı. "Bir çocuk bile sınır çizgilerini gözden kaçırılmaz. Kırmızı bölgede hayatta kalmayı başaran herkes takip edilecek ve çok daha karmaşık bir şekilde ortadan kaldırılacak." Altın sarısı koyu kahverengi gözlerinde Vasic'in mizah olarak tercüme ettiği bir parıltı vardı. "Güven bana, kurt ya da leopar pençeleriyle parçalanmak istemezsin."

Vasic, Judd'ın kendisine göndereceğine şüphe olmayan dosyanın yedeği olarak haritayı eldivenine taradı. "Geriye ışınlanma kalıyor."

Judd bakışlarını onun üzerinde tutarak, "Çevreyi aşmak ve Pack topraklarına girmek için yüz kilidi kullanmayı mı planlıyorsun?" dedi.

"Başka seçeneğimin olmadığı acil bir durum olmadığı sürece hayır." Ok'tan Ok'a bir yemin, daha fazla tartışılmadan kabul edilen bir yemin; Judd'ın şüpheleri olsaydı, burada duruyor olmazlardı.

Judd, "Diğerleri sadece görsel bir referansa göre hareket edebiliyor," diye , "ve dış çevrenin ötesindeki tüm alan yoğun bir şekilde devriye geziyor. İnce ışık bariyerleri, uzun menzilli fotoğraf çekme girişimlerinin bozuk bir görüntü oluşturmalarını sağlayacaktır."

Bu da onları sıradan bir ışınlayıcı için işe yaramaz hale getirir.

Her zaman takımındaki en yaratıcı zihinlerden birine sahip olmuştur.

Vasic, Aden'in telepatik ifadesine katıldı. Ne de olsa Judd kendisini ve dolayısıyla diğer Tks'leri Jax'ten kırmızı bayrak göndermeden ayırmanın bir yolunu bulmuştu. Aden ve Vasic, Judd Lauren'in başarılı olduğu ve tek yapmaları gerekenin onun başlattığı değişiklikleri sessizce pekiştirmek olduğu anlaşıldığında aylardır aynı sorun üzerinde çalışıyorlardı.

Aden, diğer Arrow'un asi eğilimlerine atıfta bulunarak, *"Ne yazık ki bizden biri olduğunu iltica edene kadar fark edemedik,"* dedi. *Jax manevrasından sonra neredeyse ona yaklaşıyordum ama diğer her yönden o kadar "mükemmel" bir Ok'tu ki risk içgüdülerime ağır bastı.*

Vasic bunun bir hata olduğundan o kadar da emin değildi. *Juddı getirmiş olsaydık, farklı seçimler yapabilirdi ve şu anda olduğu kişi olmazdı.* Sadece hayatta kalmamış, aynı zamanda yaşamış bir Arrow. Bu keskin bir ayrımdı. Judd'ın bir arkadaşı, bir ailesi, gerçek bir hayatı vardı ve onun haberi olmadan ekibin parçalanmış her üyesi için bir yol göstericiydi.

Kaleb Krychek onlar gibi olabilirdi ama Judd onlardan biriydi.

Takip eden dakikalarda diğer adam, çoğunluğu uydu gözetimini içeren kalan güvenlik protokollerini açıkladı. Bu bölgedeki ağaçlar, sürülerin yerleşkedeki Psy'ları uzaktan izleyebilecekleri ve izleyebilecekleri kadar geniş aralıklarla yerleştirilmişti; ancak şekil değiştirenler, yerleşkedekiler saldırgan veya şüpheli hareketlerde bulunmadığı sürece gözetimi genel bir seviyede tutacaklarına söz verdiler.

"Hayatlarınızı gözetlemek gibi bir niyetimiz yok," dedi Lucas Hunter açıkça, Vasic'e tembel bir kedigil gibi gelen bir tavırla kulübeye kollarını gevşekçe göğsünde kavuşturmuştu. "Ama yerleşkeyi saldırganlık için bir üs olarak kullandığınız anlaşıldığı anda sert bir şekilde üzerine gideceğiz."

Herhangi bir sorun var mı? Aden Vasic'e sordu.

Hayır. Aldıkları önlemler etkileyici. Vasic'in bu bölgede yüz kilidinin aksine başka bir coğrafi kilidi daha vardı ama bu askeri değeri olan bir kilit değildi. Amaç bu değildi. *Es burada güvende olacak.* Ivy ve hayvanı burada güvende olacaktı. *Korumalar bizi içeride tutmak için tasarlanmış olabilir ama saldırganları da dışarıda .*

Aden yüksek sesle, "Tüm şartnameleri kabul ediyoruz," dedi. "Ancak, bir talebimiz var." Acil bir güvenli geçiş protokolüne ihtiyaç olduğunu belirtti.

Kısa bir tartışmanın ardından Vasic'in önerdiği SOS kodu çözümü kabul edildi.

"Sascha Duncan Es ile çalışmaya istekli mi?"

Lucas Hunter'ın yeşil gözleri Aden'in sorusu karşısında vahşi bir parıltıya büründü. "Evet. Ama bunu sizinkiler geldikten sonra konuşuruz."

Vasic, "Kalan kulübeleri biz inşa edebiliriz," diye söze başladı ama Dönüşenler teklifi ellerinin tersiyle iterek, doğal çevre üzerindeki etkiyi en aza indirmek için bunu kendileri yapmayı tercih ettiler.

Vasic, Oklarını ve Es'leri içeri almadan önce evlerde gözetleme ekipmanı aramak için bir not aldı. Dönüşenler bu kadar yoğun ve istilacı bir gözetimle ilgilenmiyor gibi görünüyordlardı ama Vasic hiçbir şeye güvenmiyordu. Bu, insanların ona ihanet etmesini çok daha zor hale getiriyordu.

- - -

İki Ok açıklıktan ayrıldıktan sonra Hawke, kendisinin ve Lucas'ın adamlarının kısa bir mesafe ötede konuştukları yere baktı. Indigo sırttı ve Dorian'ın söylediği bir şey üzerine başını salladı. Bir saniye sonra Judd, Dorian'ın keskin sırtışına ve hızlı yanıtına karşılık verdi.

"Bu sahneyi beş yıl önce hayal edebilir miydin?" Lucas aynı anda söyledi. "Sadece leopar, kurt ve Psy'in bir arada olduğunu değil, Oklar ve empatların durumunu da."

"Beş yıl önce, SnowDancer bir sürü olarak izole edilmişti ve bundan memnundu." Geçmiş, Hawke'ın adamlarını ve kadınlarını yaralamış, kendilerinden olmayan herkese karşı sertleştirmişti. "Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu."

olabilirdim. Kim olabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu." Sadece sürüsü için kanını akıtacak bir alfa değil, eşi için dünyayı vahşileştirecek bir adam.

Lucas'ın Hawke'un içinde yaşayan ilkel korumacılığı hissettiği açıktı, bir sonraki sorusu doğrudan Sienna ile ilgiliydi. "Hâlâ bir ay içinde Ming'e saldırmayı mı planlıyorsun?"

Hawke'kurdu içinde hırladı, dudakları dişlerini göstermek için geriye sıyrıldı. Ming LeBon yaşadığı sürece Hawke'ın eşi için bir tehdit olacaktı ve bu kabul edilemezdi. "Bu" -başını sallayarak yerleşkeyi gösterdi- "işlere çomak sokuyor."

Etrafta bu kadar çok Psy varken bölgesini terk edemezdi ve operasyon ilerletilemezdi. Ming önemli güçlere sahip, savaş derecesinde bir telepattı. Ona karşı sadece bir şansları olacaktı, bu yüzden tüm parçalar yerli yerinde olmalıydı.

Lucas'ın kedi yeşili gözleri Hawke'ınkileri tuttu. "DarkRiver sürünü güvende tutmana yardım edecek." Bu bir alfanın diğerine verdiği sözdü, aralarındaki kan bağı taşla dönüşmüştü. "Ming hepimizi tehdit ediyor. Bana Judd'ın bağlantılarının onun Saf Psy'ı desteklemiş olabileceğini söylediğini anlatmıştın." Leopar alfanın çenesi, DarkRiver ve SnowDancer'a saldıran vahşi güçten bahsedilince gerildi.

Hawke sürüsüyle birlikte hiç kimseye güvenmemişti, asla da güvenmeyecekti. Onu iyi bir alfa yapan şeylerden biri de buydu; SnowDancer'ın her bir üyesi için sorumluluk alıyordu. Ama Sienna'yla planları planladıkları gibi giderse en fazla bir günlüğüne gitmiş olacaktı ve teğmenleri onun yokluğunu fazlasıyla doldurabilecek kapasitede olmakla kalmayıp Lucas da onun güvenini kazanmıştı. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

Indigo o anda onlara el salladı ve ikisi birlikte diğerlerinin masa olarak kullandığı kütüğe doğru yürüdüler. "Tek yatak odalı dokuz kabin daha yapmaya karar verdik," dedi teğmen, "Oklar için daha büyük bir kabinle birlikte, çünkü vardiyalı olarak uyuyacaklar."

Kulübelerin yerleştirilmesi ve mümkün olan en hızlı şekilde inşa edilmesi için gereken ekipler hakkında konuştular. DarkRiver inşaat halinde olduğu için leoparlar sorumluluğu üstlenecek, kurtlar da gerektiğinde iş gücü sağlayacaktı.

"Bunun insani açıdan mantıklı biliyorum," dedi Indigo, haritayı geri götürmek üzere yuvarlarken, "ve Judd biliyorsun ki senin muhakeme yeteneğine çok güveniyorum-"

Judd, "Ama kurdun bölgemizde bu kadar çok suikastçının olması fikrinden hâlâ rahatsız," diye tamamladı. "Ben de aynıyım. Burası bizim evimiz," dedi basitçe. "Bu bir içgüdü."

Evet, diye düşündü Hawke, bu en derin, en ilkel türden bir içgüdüydü. Hawke'un kurdu da saldırganlık alarmındaydı, pençeleri derisinin iç kısımlarını zorluyordu. Psy bir keresinde SnowDancer'ı vahşice katletmiş, onlara acı çektirmişti ve inindeki hiçbir kurt bunu unutmayacaktı ama onun eşi, kalp atışı da Psy'dan gelmişti. Sienna, sürüyü yok etmeyi amaçlayan bir savaşta kendi hayatını umursamadan can üstüne can kurtarmıştı. Judd da öyle. Kardeşi onların yavrularını korumuştı. Hiçbir kurt bunu da asla unutmayacaktı.

Yani Psy ırkına bu tek şansı vereceklerdi.

Bunun güvenle mi yoksa kana bulanmış bir savaşla mı sonuçlanacağı onlara bağlıydı.

Bölüm 11

Çocuk psikolojik olarak ne ekibin eğitim yöntemlerine ne de görevine uygun. Normalde, programdan çıkarılmasını önerirdim, ancak yeteneğinin faydası bunu uygulanamaz bir seçenek haline getirdiğinden, onu kırmak için psikolojik ceza ile serpiştirilmiş fiziksel acının derhal ve tekrar tekrar uygulanmasını öneriyorum. Ancak o zaman bir Ok'a dönüşebilir.

Ok Stajyeri Vasic Duvnjak hakkında Özel PsyMed raporu, yaş 4 yıl 2 aylar

Saldırıdan **YEDİ GÜN SONRA**, Ivy çantasını kaldırmaya gittiğinde çantasının ağırlığı bir anda yok olmuştu. İrkilerek arkasını döndüğünde Vasic'in bir adım ötede, karla kaplı bir elma ağacının yanında durduğunu gördü.

Sanki yapılması gereken son derece makul bir şeymiş gibi, "Konumu önceden gönderdim," dedi.

Kalbi güm güm atarken, onun için olduğunu fark etti. "Doğru. Elbette." Tavşan'a baktı, evcil hayvanı sabit bir şekilde sürünün olduğu yere bakıyordu. "Aynı şeyi Tavşan'a yapma, tamam mı?"

"Hayır, o seninle geliyor. Anlıyorum."

Nedense bu soğukkanlı tepki, göğsünde sıkı bir düğüm oluşturan sinirlerine rağmen gülümsemek istemesine neden oldu. Anne ve babasına dönerek vedalaşmaya gitti, sonra boş verip teker teker sarılmayı düşündü. Fiziksel bir karşılık beklemiyordu ama onu sımsıkı sıktılar, söze dökülmemiş sevgileri teninde canlı bir nabız gibi atıyordu.

Onların telepatik erişim mesafesinde olmaması fikri nefesini kesti. *Hiç* bu kadar yalnız olmamıştı. Şimdi sadece evini ve ailesini terk etmek üzere değildi, aynı zamanda

yerleşimdeki diğerlerinden kalkanlar. Yedi yıldır ilk kez Ağ'da tek başına sürükleniyordu.

Kendine iyi bak, Ivy. Ivy'ye telepati gönderirken babasının elinin tersi annesinin elini sıyırdı.

Arayacağım, dedi, annesinin kendisine, Gwen'in bu görüntüyü daha sonra hatırlamak üzere sakladığını söyleyen bir yoğunlukla baktığının acı verici bir şekilde farkındaydı. *Arayacağım, söz veriyorum.* Şimdi her zamankinden daha fazla onların istikrarlı, ayakları yere basan tavsiyelerine ihtiyacı vardı. *İkinizi de çok özleyeceğim.*

Gwen Jane'in ölçülü nefes alış verişini değişmedi, ifadesi değişmedi ama sözleri kalbini tuttu. *Eğer kendini güvende hissetmezsen, biz geliriz. Gece ya da gündüz, kar ya da yağmur, seni bulacağız.*

Biliyorum. Ivy boğazındaki yumruyu yutarak Tavşan'ı kucağına aldı. Işınlanma sırasında kontrol altında tutulması gerektiğini biliyordu ama Tavşan tasmalardan hoşlanmıyordu ve başka bir yolu olmadığı sürece onu tasmayla bağlamıyordu; kaçma imkânı olmadan bağlanmış olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

"Hazırız," dedi gözleri berrak, güzel kış ayazıyla kaplı Ok'a. Öldürücü derecede bilenmiş bedeni yanında güçlü bir varlık olarak duruyordu.

Adamın ona dokunup dokunmadığından, dokunması gerekip gerekmediğinden emin değildi ama hafif bir şaşkınlık anı yaşadı ... ve sonra ailesi artık önünde durmuyordu. Onun yerine, koyu yeşil köknar ağaçları ve karla kaplı dağlardan oluşan bir fonda, büyüleyici mavi bir gökyüzünün altında, havanın belirgin bir ısırik taşıdığı ve bölgenin yeni yağmış karla örtüldüğü birkaç küçük kulübeyle karşı karşıya kaldı. Her ne kadar burası onun evi olan meyve bahçesi olmasa da, güzelliği kalbini acıtıyordu.

Bir an sonra hemen sağındaki ağaçların arasından deniz mavisi gözlü, siyah saçlı bir erkek çıktı, Vasic'e başıyla selam verdi ve ışınlandı.

Ivy korkamayacak kadar ürkmüştü. Tavşan'ı yere bıraktıktan sonra Vasic'e, "Seninle aynı üniformayı giyiyordu," dedi. Hayvanı karı koklamaya tenezzül etmeden önce şüpheyle etrafına bakındı. "Senin ekibinin bir üyesi miydi?"

Başını salladı. "Adı Abbot. Bölgenin güvenli olduğunu teyit ettikten sonra onu buraya muhafız olarak yerleştirdim." Sol taraflarındaki kulübeyi gösterdi.

"Çantanızı içeri yerleştirdim ama ilk gelen biz olduğumuz için dilerseniz başka bir kabin seğebilirsiniz."

"Hayır, burası mükemmel." Kaba yarım daire şeklindeki kulübelerin bir ucunda bulunan bu yer, Tavşan'ın oynamayı seveceğini bildiği ağağlardan çok uzakta değildi.

İçeride, basit ahşap yapı kendi evine çok benziyordu. İçeri girdiğinde solunda mutfak köşesi, sağında iki sandalyeli küçük bir masa, arka tarafında ise özel bir eklentisi olan bir yatak vardı. Sırt çantası yatağın ayak ucunda, yatak odasını mutfaktan ayırmak için kullanabileceği katlanmış bir paravanın yanında düzgünce duruyordu.

"Siz ve adamlarınız nerede uyuyacaksınız?" diye sordu Vasic'e. Kapı aralığında kalmış, geniş omuzları ışığın önünü kapatmıştı

"Yarım dairenin ortasında yer alan daha büyük kabinde istiflenmiş karyolarımız var." Evcil hayvanı yatağa özlemle bakarken Vasic'in gözleri Tavşan'ı takip etti. "Sizinle birlikte mi uyuyor?"

"Kahretsin." Ivy alnına hafifçe vurdu. "Sepetini unuttum." "Ben getiririm."

"Oh, teşekkür ederim. Arka kapının hemen içinde-" Ve havayla konuşuyordu. "Bu çok hızlı bir şekilde son derece can sıkıcı olabilir." Adam geri döndüğünde kaşlarını çatarak mırıldanması havayı ancak temizlemişti.

Vasic sepeti mutfak köşesinin yanına koydu. "Dolaplardan birinde onun için yiyecek var." Ayağa kalkarak, Ivy'nin yanlışlıkla mutfak tezgâhında bırakmış olabileceği küçük bir köpek maması paketini uzattı. "Bunları isteyebileceğini tahmin ettim." Ivy'nin evcil hayvanını şımarttığı fikri onu çok etkilemişti.

Ivy'nin çatık kaşları paniğe dönüştü. "O görmeden sakla," diye emretti, sanki Tavşan'ın anlamasından korkuyormuş gibi boğuk bir fısıltıyla.

Vasic paketi, evcil hayvanı için getirdiği köpek mamasıyla aynı dolaba yerleştirdi.

Elini göğsüne koyan Ivy başını salladı. "Ona *as/a* bütün paketi gösteremezsin," dedi ona bir kilise kadar ciddi bir ses tonuyla. "İlk seferinde bu hatayı yaptım ve o bir keş gibi dolabın önünde durup bütün gün, her gün salyalarını akıttı."

Vasic onu anlamıyordu. Hem de hiç. Bir Psy'nin davranması gerektiği gibi davranmıyordu ve bu da Vasic'in normalin dışında tepkiler vermesine yol açıyordu. "Kendine de ikramlar alıyor musun?" diye sorarken buldu kendini ama bu bilginin onun için neden önemli olduğunu ifade edemedi.

Ivy alt dudağının dolgun etini ısırdı, gözleri içten içe parlıyordu. "On sekiz buçuk yaşındayken," diye fısıldadı, o kadar yaklaştı ki bıkkın köpeği bedenini soktu, tüylü paltosu Vasic'in savaş botlarına bastırdı, "ilk kez kasabanın genel mağazasına girdim."

Geri adım atmayan Ivy, sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi alçak ve özel bir tonda konuşmaya devam etti.

Kendini ona doğru eğilirken buldu.

"Çiftlikte yardım ederek kazandığım param vardı," dedi ona, "ve yararlı malzemeler almaya niyetliydim. Sonra dükkânı kocasıyla birlikte işleten kadın, 'yarı yarıya zayıf' olduğum için bana tatlı teklif etti." Gözleri kapandı, uzun uzun iç çekti ... ve adam belki de eğitilmiş bir katilin önünde savunmasız durduğunu unuttuğunu düşündü.

Hareketsiz kaldı, bu garip, açıklanamaz anı kırmak istemiyordu.

"Şeker şokuna neden olacak kadar yumuşak ve tatlıydı," mırıldandı, "ve şimdiye kadar tattığım en şaşırtıcı derecede lezzetli şeydi." Kirpiklerini yukarı kaldırarak bakır ve altın rengindeki o anlayışlı, etkileyici gözlerini ortaya çıkardı. "Bana bunun adının Türk Lokumu olduğunu söyledi. Bütün bir kutuyu aldım ve tıka basa yedim. Ertesi gün tekrar gittim ve bir kutu daha aldım."

Havayı doyuran bir sevinçle parlayarak daha da yaklaştı ve "Kendimi suçlu hissettim, bu yüzden Tavşan'a da ekstra ikramlar aldım" dedi. Gözlerinin köşelerinde minik çizgiler oluştu, dudaklarının kıvrımını parantez içine aldı. "Ne yazık ki, paramın sonu buydu, bu yüzden daha fazlasını alabilmem için ikimiz de bir ay daha beklemek zorunda."

Vasic ona baktı, keşke onu anlayabilecek kapasiteye sahip olsaydı. Zihninin derinliklerinde, bir zamanlar olabileceği kişinin parçalanmış kalıntılarında, onun nadir, güzel bir hediye olduğu düşüncesi vardı. Ve böyle bir hediye, buz gibi bir hatırlatma ile geldi

Doğasının çekirdeği, onu ele almaya kalkışırsa sadece ezilmiş, kanlı ve kirletilmiş olacaktı.

Birdenbire ondan uzaklaşarak kadının biraz sallanmasına neden oldu ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Diğerleri yakında burada olur."

Ivy onun omuzlarına baktı, gri gözlerinin ham yoğunluğu retinalarına işledi, vücudu onun güçlü varlığını özlüyordu. Sanki tüm evrendeki tek şey oymuş gibi, sanki o bir Türk Lokumu'nun kendi versiyonuymuş gibi onu izlemişti. Sanki onu bütünüyle yutmak istiyormuş gibi. Bu aptalca ve imkânsız düşünceden kurtulmak için başını sallayarak onu verandaya kadar takip etti.

Tavşan, onu sevmek için eğilip fısıldayana kadar yanında titredi, "Git, keşfet. Ben görüş alanında kalacağım, böylece beni korumaya devam edebilirsin." Mutlu bir yalama, bir "havlama" ve Tavşan ağaçların yakınındaki karların arasından çıkan kayaları ve otları koklamak için dışarı fırladı.

Birkaç adım attı, dondu kaldı, sonra tekrar başladı, dondu kaldı. Tekrar ve tekrar.

Endişeyle Vasic'e bakmadan konuştu, aralarında her ne olduysa ondan sonra huzursuzdu. "Hiç böyle davranmamıştı. Sence kirlilik hissediyor olabilir mi-"

"Kulübeleri inşa eden kurtların ve leoparların kokularını alıyor."

Oh. Ivy ayak parmaklarının ucunda hafifçe yükseldi, kanındaki heyecan kabarcıkları onu canlandırdı. "Dönüşenleri göreceğ miyiz?" Vasic'i saymazsak, hiçbir büyük yırtıcı hayvanın yakınında bulunmamıştı. Adam kolaylıkla bir kurt olabilirdi, simsiyah, gözleri buz gibi.

"Büyük olasılıkla."

Karşı koyamayarak gözlerini onun profiline çevirdi. Temiz ve saftı. Sert.

"Zihinleriniz PsyNet'in bu bölgesine taşınana kadar deney başlayamaz."

Ivy'nin bir kalp atışı ile diğeri arasında zihninde oluşan görüntüden düşüncelerini kurtarması birkaç saniye sürdü - sonuçta siyah bir kurt değil, çağlar öncesinden bir savaşçı-rahip

Geçmişte. Kötülüğün karşısında güçlü ve tereddütsüz ve anlaşılmaya meydan okuyan bir cesarete sahipti.

"Evet," diyebilirdi, imgenin gücü ve etkisi karşısında . Yine de, bu bilinçli olarak farkında olmadığı içgüdülerinden doğan gerçek bir içgörü müydü, yoksa Vasic'te bu tür nitelikleri görmeye *ihtiyacı olduğu* için mi görüyordu, onu tam tersi değil de bir koruyucu olarak düşünmeye *ihtiyacı* olduğu için mi?

"Uzun sürmez," dedi ağır sessizliğin içinde.

Kazağı aniden çok ince gelen Ivy ellerini kollarına sürterek sadece başını salladı. Akademisyenler bilgi sahibi olduklarını iddia etmeye çalışıyorlardı ama kimse psişik düzlemin tüm kurallarını anlamıyordu. Zihinler genellikle bir biyogeribildirim bağlantısıyla bir yere sabitlenirdi, ancak bireyler Ağ'da herhangi bir yere gidebilir, hatta psişik konumlarında hiçbir değişiklik olmadan fiziksel olarak başka bir kıtaya seyahat edebilirlerdi. Bununla birlikte, Ivy'nin yaptığı gibi, bir kişi yeniden demirlemek *isterse*, bu işlem yirmi dört saat kadar kısa sürebilirdi.

Sesler duyunca başka birinin daha geldiğini fark etti. Merakla ama biraz da utanarak Vasic'e döndü. "Gidip onlarla tanışalım mı?"

O da karşılık olarak tek adımda yere indi, siyah ipek saçları yakasını öpüyordu. Normal uzunlukta olamazdı ve ilk görünüşe rağmen onun mükemmel bir asker *olmaması* hoşuna gitmişti. . . belki de onun savaşıçı rahibiydi.

İlk buluşma iyi geçti, Chang Ivy'den çok da uzun olmayan cana yakın bir kardinaldi. "Normal hayatımda bir bilim adamıyım," dedi ona, bir kulübe talep edebilmek için ayrılmadan önce.

Onun oku çok daha uzaktaydı.

Diğerleri de kısa sürede geldi. Yerden sadece bir basamak yükseklikteki küçük verandasında oturup bir fincan çay içti ve herkesin yerleşmesini izlerken Tavşan etrafta koşuşturup yeni gelenleri kokladı, bu maceradan mest olmuştu. İşin tuhafı, diğer hiçbir Ok'a kılını bile kıpırdatmamıştı. Sadece Vasic'e.

Ya evcil hayvanının içgüdüleri onunkilerle taban tabana zıttı ... ya da kıskançtı. Peki, diye düşündü Ivy, bu onun siyah giysili bir Arrow'a karşı kendi tepkisi hakkında ne söylüyordu?

yabancı- kamarasının Tavşan'a uygun yiyeceklerle dolu olduğundan emin olmak için zaman ayıran biri.

Merakı en son gelen küçük sarışını rahatsız etmiş gibi görüldüğünde evcil hayvanını geri çağırarak ona daha sonra oynayacaklarına dair söz verdi. Tatmin olmuş bir şekilde su kabından su içti ve nefes nefese onun yanına oturdu.

Son iki saat boyunca pek çok kez olduğu gibi, Ivy bakışlarının Vasic'e doğru kaydığını fark etti. Açıklığın ortasında durmuş diğer birkaç Ok'la konuşuyordu. Ekibinin diğer üyelerinin varlığı, Ivy'nin ona olan hayranlığını azaltmadı

-Hiçbiri onu onun kadar cezbetmemişti, onun sessiz ve tehlikeli gizemi hızla yeni bağımlılığı haline gelmişti.

Kendini sorgulamadan önce zihniyle uzanarak onunkine "vurdu", omuzları reddedilme beklentisiyle gerildi. Arrows'un zihinsel teması güvendikleri kişilerle sınırladığına şüphe yoktu.

Bir sorun mu var, Ivy? Telepatik sesi de fiziksel sesi soğuktu.

Tanımlayamadığı ama korku olmadığını bildiği içgüdüsel bir tepkiyle kollarındaki tüyler diken diken oldu. *Ne yapıyorsun?* Dünya bağlantıdan habersiz etraflarında dönüp dururken onunla psişik düzeyde konuşuyor olmak tarif edilemez derecede samimi hissettiriyordu.

Güvenlik protokolleri tartışılıyor. Bilgi ister misiniz?

Veriler onun sorusunun hemen ardından zihnine aktı.

Hmm, ilginç, dedi, karmaşık diyagramlardan bir şey çıkaramasa da. *Ben araştıracağım.*

Bunu yapmakta özgürsünüz. Çevre biraz uzakta ve açıkça işaretlenmiş durumda.

Tavşan hemen ayağa kalktı, gözleri parlıyordu. Ona gülümsedi çünkü gülümsememesi imkânsızdı, kupasını güvenli bir şekilde sundurma direğinin yanına koydu, sonra kalçasına hafifçe vurdu ve kulübelere uzaklaşmaya başladılar. "Uslu dur," dedi ama küçük beyaz gölgesinin çok uzağa koşacağından endişelenmiyordu.

Vasic? Tekrar söyledi.

Evet, Ivy?

Zihinsel dokunuşunun bu kadar çabuk tanıdık gelmesi garipti.
Kazara çevreyi ihlal etmesi ihtimaline karşı Dönüşenlere Tavşan'dan bahsedebilir misin?

yaptım bile. Yaparsa onu geri götüreceklerine söz verdiler.

Karnında derin bir sıcaklık hissederek, "*Teşekkür* ," dedi.

Cevap yok, nazik kelimeler yok. "Çünkü o sadece gerekli olanı söyler." Ve, onu daha da ileri götürme isteğiyle savaşmak için kendine hatırlattı, adam çalışıyordu. "Hadi, Tavşan. Gidip şu duyabildiğimiz dereyi bulalım."

Kuyruğunu mutlulukla sallayan Tavşan, ağaçların arasında güneşin vurduğu boşluklarda onun yanında ilerledi. Onunla geçirdiği ilk kış, onu içeride tutmaya çalışmıştı ama evcil hayvanı karı sevdiğini açıkça belli etmişti. Artık onu sadece en soğuk günlerde evlerinin içinde rahatça bırakıyordu.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, ikisi de bir zamanlar bir çocuk masal kitabında gördüğü bir resme benzeyen bir derenin yanında durdular, su avuç içi büyüklüğündeki pürüzsüz çakıl taşlarının üzerinden akarken sessiz bir müzik yaratıyordu.

Arkasında devrilen dalların ayaklarının altında çıkardığı çıtırtıları duyunca Chang'i görmek için döndü. "Merhaba."

Kardinalin kendine özgü gece gökyüzü gözleri, siyah üzerine beyaz yıldızlar, Tavşan'a odaklandı. "Bu bir evcil hayvan mı?"

"Evet." Ivy, sonu nereye varırsa varsın yeni hayatına sahip çıkmaya karar vermişti. Yalan yok, yarı gerçek yok. Kendisinden bile. "Sessizliğim var olmama noktasına kadar parçalandı." Ve o anda, güneşin aydınlattığı bir akarsuyun yanında karar vermişti ki, hiç kimse onu bu yüzden daha az hissettiremeyecekti; buna izin vermeyecekti.

Ivy mi?

Evet, Vasic? dedi, daha önce ona cevap verme şeklinin kasıtlı yankısıyla . . . ve gizli bir dilin başlangıcı gibi hissettirdi.

Chang'le yalnız kalmak seni rahatlatıyor mu? Seninle aynı yöne doğru gittiğini gördüm.

Kalbinde bir şeyler çarptı. *Evet. Kontrol ettiğiniz için teşekkürler. Güvenliğiniz benim önceliğimdir.*

Bölüm 12

Empatlar topluluklar içinde gelişirler. Uzun süreli yalnızlığın zihinsel sağlıklarına zarar verdiği .

The Mysterious E Designation kitabından alıntıdır: *Empatik Hediyeler ve Gölgeler* tarafından Alice Eldridge

Chang'le dere kenarında buluştuktan **BİR SAAT SONRA**, Ivy kendini açıklığın açık ucundaki büyük kayalardan birinin üzerinde otururken buldu, güneş taşı ısıtmıştı. diğer empatlar oturuyordu, on empat birbirlerine doğru çekilmişlerdi.

Üç erkek ve altı kadın, yaşları ve coğrafi bölgeleri farklıydı. Chang Kenya'daki bir araştırma istasyonundan gelirken, Tavşan'la arası iyi olmayan sarışın kadın -Concetta- Paraguay'da bir aile şirketinin yönetimine yardım ediyordu. Minyon Lianne Kuala Lumpur'dan, Teri Houston'dan ve Jaya Maldivler'deki bir mercan adasından geliyordu. Tibet'te doğup büyüyen Dechen, İskoç Penn'in yanında, ikisi de Amsterdam'da yaşayan bir Alman olan Brigitte'in karşısında oturuyordu. Son erkek olan Isaiah ise küçük bir ada ülkesi olan Niue'den geliyordu.

Chang ve Brigitte, ikisi de kırklarının eşiğinde, en yaşlılarıydı. "Görünüşe göre," demişti Chang, dereden geri dönerlerken Ivy'ye, "daha yaşlı olan herkes zorunlu olarak kısaltılmış zaman çizgisinde aktif olmayı daha zor buluyor."

Bu Ivy'ye mantıklı geliyordu, tıpkı yirmi bir yaşında Jaya'dan daha genç birinin olmaması gerçeği gibi. Daha genç bir empat çok dengesiz olabilirdi - çünkü Sessizlik korkunç bir kafes olsa da, aynı zamanda sıkı bir zihinsel disiplin de öğretiyordu. Ivy'nin şartlanması tutmamış olabilirdi ama Sessizlik altında öğrendiği becerileri kendini korumak için kullanmıştı.

ve bir kırığa ihanet etmenin tehlikeli sonuçlara yol açabileceği durumlarda kontrolü sağlamak.

"Woof!"

Tavşan'a bakan Ivy, "Sus," dedi ama onun heyecanı gülümsemesine neden oldu. Evcil hayvanı şimdiye kadar yerleşkenin her köşesini araştırmış, herkesi koklamıştı - Okları bile - ama enerji dolu kalmıştı.

"Senin şartlanman"-Isaiah'nın kara gözleri onun gülümsemesine odaklandı

-"Tamamen parçalanmış mı?"

Ivy kendi yaşıtı olan bu erkekten hoşlanmamak için kendini zor tutuyordu ama onda kendini beğenmiş bir üstünlük havası vardı ve bu neredeyse imkânsızdı. Şimdi sorusu bir suçlama gibi gelmişti ama Ivy kim olduğu için özür dileyecek değildi. "Evet." Burun kanamalarının kaynağı olan, yetenekleri üzerindeki arızalı kilidin yarın çıkarılacağı düşünüldüğünde, bu yeterince doğruyd.

Bu onu hayatında ilk kez zihinsel kısıtlamalardan kurtaracaktı.

"Benim de Sessizliğim," dedi Jaya , koyu kahverengi teni güneş ışığında parlıyordu, "tamamen başarısızlığa yakın." Uzun boylu ve yaşına rağmen sessiz bir zarafete sahip olan genç ve güzel kadın, Tavşan'ın yanına geldiğinde onu okşadı. "Derin bir yenilenmeye zorlanacağımdan emindim ... sonra Konsey Üyesi Krychek Sessizliğin düşüşünü emretti."

"Buradayım çünkü burada olmak için para alıyorum." Isaiah açıklığın diğer tarafında görünen Oklara baktı, ellerini dizlerinin arasında gevşekçe kavuşturmuştu. "Gizli bir E tanımına inanmıyorum. Anlamsız görünüyor."

Ivy onun bu tavrına anlam veremiyordu. "Sascha Duncan ile konuştun mu?"

"Hayır." Çenesinde kaslar çalıştı. "Konsey Üyesi Duncan'ın kızı, kusurlu bir kardinalden başka bir şey olmadığı halde bir tür yeteneği olduğunu düşünerek kendini kandırıyor."

Isaiah'nın sessizliği gözleri olan herkes için bir yumurta kabuğu gibi çatladığından, Ivy onu teorileriyle baş başa bırakmaya karar verdi ve sözlerini grubun geri kalanına yöneltti. "İnanıyorum." "İnanıyorum."

Bir elinin parmaklarını kalbinin üzerinde gezdirerek, Gwen ve Carter'ın Sessizlik ilkesine daha sıkı bağılı oldukları ilk çocukluk yıllarında bile anne babasının sevgisini ya da bağılılığını *bir kez* bile sorgulamadığını düşündü. "Geriye dönüp baktığımda, hayatım boyunca duyguları hissettiğimi biliyorum."

İri kemikli, saçları koyu sarı ve teni soluk krem rengi olan güzel Brigitte kendine özgü, hırıltılı bir sesle konuşuyordu. "Bu iş için benimle temasa geçilmesinden iki ay önce," dedi şimdi, tüm Avrupa'da yaşamış bir kadının aksanıyla, "bir araba kazasına tanık oldum. Pyrénées'de pek gidilmeyen bir yoldaydı ve yakınlarda yardım edebilecek tek kişi bendim."

Durakladığında kimse konuşmadı, boğazı hareket ediyordu.

"Yetkilileri aradıktan sonra" -beyaz şalını omuzlarına sımsıkı doladı- "kıyıdan aşağı koşarak arabanın büyük bir ağaca çarparak durduğu yere gittim ve sürücü kapısını açmayı başardım. İçerideki adam kanlar içindeydi ve arabanın etrafını sarmasıyla sıkışıp kalmıştı." Uzun, derin bir nefes aldı, hava burun deliklerinden usulca boşaldı.

"O bir insandı ve o kadar *korkmuştu* ki sanki etime çivi çakılıyormuş gibi hissettim." Canlı, acımasız, görüntü çok sertti. "Elimi tuttuğunda geri çekmedim ve eğer bu *kadar korkmasaydı* kalp atışlarının sakinleşeceğini, nefes alış verişlerinin eşitleneceğini ve hayatta kalma şansının artacağını düşündüm."

"Ne oldu?" Diğer kadın durup yere bakarken Ivy fısıldadı, sanki ıssız bir dağ yolunda ölmek üzere olan bir adamla bir kez daha yalnız kalmış gibiydi.

Peygamber çiçeği mavisi gözleri Ivy'ninkilerle buluştu. "Dehşet, *onun* dehşeti ... akıp gitti ... sonra içime girdi, beni kör eden bir panikle boğdu." Başını iki yana salladı. "Yaşadığım deneyimi durumun stresinden kaynaklanıyor diye mazur gördüm. Ama kazadan bir hafta sonra hastane bana yaralı adamdan bir not gönderdi." Birbirine kenetlenmiş ellerini büktü. "Orada olduğum için, korkusunu üstlendiğim için bana teşekkür ediyordu."

Fısıldayan bir sessizlik, esintide dalgalanan ağaçlar.

Onu kıran Sakallı Penn oldu, iri vücudu yere bir gölge düşürdü. "Benzer bir deneyim yaşamadım,

Ama zihin şifacısı fikri bana mantıklı geliyor. Bizler zihinlerimizle tanımlanan bir ırkız - psişik yaralanmalara odaklanan bir atamanın *olmaması* mantıksız olurdu."

Sağ eliyle sol bileğini kavrayan İsaiah'nın pazuları termal kazağının ince kumaşının altında kabarmıştı ama Penn'in sözlerini çürütecek bir sözü bile yoktu.

"Karanlığı hissettim," diye ağzından kaçırdı Concetta sessizliğin içinde. "Ağdaki çürümeyi."

Herkes kehribar gözlü kadına odaklandı.

Teni kızardı. Başını eğerek fısıldadı: "Ailemin evinin bulunduğu kasabadan çok uzak olmayan bir yerde ağ yalıyor. Yanına gitmedim ama uzaktan bile kötücül bir 'tadı' vardı." Parmakları titreyerek siyah pantolonunun kumaşını karıştırdı. "Böyle bir kötülükle başa çıkmamızı kim nasıl bekleyebilir?" diye sordu, son kelimedede sesi çatlayarak. "Kaleb Krychek ve onun evcil suikastçılarına bizi buna zorlama hakkını kim veriyor?"

Ivy, Vasic ve ekibin geri kalanı hakkındaki aşağılayıcı tanımlamaya sinirlendi. "Zorlandınız mı?"

"Öyle de olabilirdim." Dudağı, yirmi beş yaşındaki Jaya'nın daha genç görünmesine neden olan bir surat ifadesiyle öne doğru çıkarken Concetta kollarını kendine doladı. "Aile birliğimin başı kabul etmemi emretti - sözleşme ücretinin reddedilemeyecek kadar cömert olduğunu söyledi."

Ivy tartışma boyunca sessizliğini korudu ama diğer Es'lerin hepsinin bu projenin başarısı için yüzde yüz kararlı olmadıklarını fark etmek onu rahatsız etti.

Tırnakları avuç içine battı.

Concetta ve benzerleri ne yaparsa yapsın ya da yapmasın, Ivy bu işi sonuna kadar götürmeye niyetliydi. Seçimi hem bencilceydi hem de değildi - Ağ'daki masumlara yardım etmek istiyordu, ama aynı zamanda yenileme odasından çıkan kırık genç kızın birbirine yapıştırılmış parçalarından daha fazlası olmak istiyordu. Bir ömür boyu içinde bastırılmış olan vaat olmak istiyordu. İyi ya da kötü, zayıf ya da güçlü, dirençli ya da kırılgan, Ivy Jane'in Sessizlik kafesinin ötesinde kim olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Bu tutkulu düşüncenin hemen ardından kendini Vasic'i ararken buldu.

Dört yaşında.

Hayatı acımasızca düzenlenmiş, sayısız seçeneği elinden alınmış, kafesi cezalandırıcı bir Ok siyahı olmuş olmalıydı. Hiç karanlıktan çıkmayı seçecek miydi, yoksa her zaman sınırdaki ölümcül bir nöbetçi olarak mı duracaktı? Korumak, kollamak... ama asla dünyanın bir parçası olmamak.

- - -

İkincil güvenlik taraması tamamlandığında Vasic, Ivy'nin diğer Es'lerle birlikte oturduğu yere baktı. Tavşan ayaklarının dibinde uyuklarken, Jaya ile yoğun bir tartışmaya dalmış görünüyordu.

"Pastoral bir görüntü," dedi Vasic'ten kısa bir mesafe ötede duran, siyah üzerine siyah takım elbisesi ekibin giydiği savaş uniformalarıyla tam bir tezat oluşturan adam. "Eğer buraya savaşmak için getirildikleri ölümcül enfeksiyonu hesaba katmazsak."

Vasic, Krychek'in er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordu.

"Enfeksiyonu Ağ'ın bu kısmına kanallandırdınız mı?"

"Onu bu yöne doğru itebildim." Krychek'in kardinal bakışları empatların üzerinde kaldı. "Şu anki yayılma hızıyla, bu konuma girmesi yaklaşık yirmi dört saat sürecektir."

"Etrafımız sarılacak mı?" Çıkış stratejilerinin uygulanabilir olduğundan emin olmalıydı.

"Hayır. Göstergeler, bir taraftan sürünen bir dalga halinde geleceği ve ardından dalları içeriye doğru çekeceği yönünde."

Nispeten daha güvenli bir .

Krychek ellerini takım elbisesinin soktu. "Belirgin bir sorun var mı?"

"Concetta Galeano'nun ailesinin sözleşmeyi kabul etmesi için onu zorlamış olması kuvvetle muhtemel." Dişi E'den sorumlu Ok bir saat önce durumu Vasic'e rapor etmişti.

"Önerilen hareket tarzı?"

"Ona yirmi dört saat daha verin," dedi Vasic, Ivy'nin saçlarının at kuyruğundan çözülmeye başladığına dikkat çekerek. "Eğer Bayan

Galeano'nun aklı bu bölgede değil" -böylece isteksizliğinin derinliğini kanıt"Onu ailesine geri vereceğim."

"Böyle bir durumda, gizlilik maddesinin önemini yinelemek için onu sessizce ziyaret edeceğim."

Vasic bu karara şaşırılmamıştı. Krychek'in isteyeceği ya da Ağ'ın ihtiyaç duyacağı son şey bu deneyle ilgili bir sızıntıydı. Saf Psy parçalara ayrılmış olabilirdi ama Ivy'ye yapılan saldırının da gösterdiği gibi, fanatik grup artık bir bütün olarak Ağ için bir tehdit oluşturmaya bile, kalan son Saf Psy inananları bireysel düzeyde hâlâ tehlikeliydi.

Ancak daha sorunlu ve potansiyel olarak ölümcül tehdit, genel nüfus içinde sessizliğin ötesindeki bir hayata uyum sağlamakta zorlanarlardan geliyordu; onlara göre empatlar düşman, giderek artan bir çaresizlikle tutunmaya çalıştıkları yaşam biçimine doğrudan bir riskti.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır." Vasic, Ivy'nin ona doğru baktığını, Kaleb Krychek'i onun yanında gördüğünü gördü. Omuzları kaskatı kesilmiş, bakır rengi bakışları tekrar ona dönmüştü. Garipti ama neredeyse onun için endişelendiğini hayal edebiliyordu.

İmkansız.

Sonra onun zihninin kendi zihnine dokunduğunu hissetti, telepatik dokunuşu o kadar nazikti ki daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi. *Vasic, dikkatli ol.*

Ona Krychek kadar ölümcül güç kullanabildiğini, aynı olmasa bile benzer kanlı potalarda şekillendiklerini söylemesi gerektiğini düşündü. Ama şimdi Ivy'nin gülümsemesini tattığına, psişik dokunuşunu hissettiğine göre, ona baktığında tenini yeniden korkunun ürpertiğini görmek istemiyordu.

Tek söylediği "*Güvendeyim, Ivy.*" oldu.

Ve belki de onunla bir ömür önce tanışmış olsaydı, olduğundan daha iyi olacağını düşündü ... ama olmamıştı. Artık çok geçti, ruhu çukurlaşmış ve parçalanmıştı, elleri ölüm aletleriydi. Yine de yapabileceği bir şey vardı, diye düşündü, gözleri insanlık dışı olduğunu hatırlatan eldivenine kayd.

Kalbinin son atışına kadar onu koruyabilirdi.

Bölüm 13

Yetki tanınmadı. Bundan sonraki erişim girişimleri terminal eylemiyle karşılanacaktır.

Ming LeBon'un yeniden giriş yapmak için yaptığı son teklife otomatik güvenlik sistemi yanıtı
Arrow Merkez Komutanlığı

MING LEBON Okları kaybetmişti. Bunu kabul etmişti, onlara kendi emriyle yola gelecek sıradan askerler gibi davranmanın bir hata olduğunu da kabul etmişti. Oklar hiç de sıradan değildi, her bir ajan takıma alınmadan önce sıkı psikolojik testlerden geçmişti. Ayrıca çoğunluğu son derece zekiydi.

Ancak kabul etmek istemediği bir kayıp vardı: Vasic.

PsyNet'teki bilinen tek gerçek ışınlayıcı kritik bir değerdı. Ölümcül çarpışmadan önceki bir saniyede onu ışınlayarak Ming'in hayatını birden fazla kez kurtarmıştı. Gezegendeki başka hiçbir Tk bunu bu kadar hızlı yapamazdı ve Ming'in Vasic'in yeteneğine erişimini kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Ancak Vasic ekibe ve Aden'e sadıktı.

Geriye Ming'in ışınlayıcının yeteneklerini güvence altına alması için tek bir geçerli yol kalıyordu. "Jax sende mi?" diye sordu planlarından haberdar olan tek kişi olan sıhhiyeciyeye.

Diğer adam Ming'in, Ming'in kullanmayı planladığı şekilde kullanıldığında bir oku efendisinin istediği yöne doğrultabileceği bir silaha dönüştürebilen ilaca yaptığı atıf karşısında başını salladı. "Doğru dozajda hazırlandı ve hazır."

Bu dozaj geçici bir sıfırlama için değil, kalıcı bir sıfırlama için ayarlanmıştı, çünkü Ming Vasic'in beynini istemiyordu, sadece

yeteneği. Işınlayıcının beyninin yıllar önce kalıcı olarak sıfırlandığına inanmıştı ama son olaylar bunun erken bir sonuç olduğunu göstermişti.

"Okların ilaçtan kesilmesine yol açan sorunun üretildiğinden emin misiniz?" Soruşturmayı Judd Lauren'in sadece hayatta olmadığını, aynı zamanda SnowDancer kurtlarına katılmış sığınmacı olduğunu öğrendikten sonra başlatmıştı.

Asi Ok, Jax'teyken fiziksel ve zihinsel yeteneklerinde bozulma belirtileri gösteren ilk Tk'ydı; bu yan etki daha sonra saflara gizlice yayılarak tehlikeli derecede dengesiz davranışlara yol açmıştı. Okların gölge, ince ve görünmez olmaları gerektiği göz önüne alındığında, Ming Jax rejiminin sona erdirilmesine izin vermişti.

Ancak Judd Lauren'in görünürdeki akıl sağlığı çok daha farklı bir yorum gerektiriyordu.

"Evet," diye yanıtladı doktor. "Askerlerinizin atanmış birimi üzerinde çok sayıda kontrollü test yaptım."

Ming'in düşüncesine göre, kendilerine Jax bilmeyen ve dolayısıyla tepkilerini düzenleyemeyen askerler.

"Görünüşe göre," diye devam etti M-Psy, "Oklar uyuşturucudan kurtulmak için işbirliği yaptı."

Bu, Ming'in liderlik etmeye çalıştığı kadın ve erkekleri ne kadar az anladığının bir başka göstergesiydi ve stratejik düşüncesindeki kritik bir kusurdu. Ming kusurları kabul etmez ya da hoş görmezdi, o yüzden bunu düzeltecekti. "Jax'i her zaman hazır tutun." Hatırı sayılır bir planlama gerekecekti ama Ming Vasic'i köleleştirmenin bir yolunu bulacaktı.

Bölüm 14

Empatlar dokunsal temas eksikliğine katlanabilirler, ancak E tipi olanlar böyle bir eksikliği en iyi ihtimalle zor bulurlar. Bu hissi tanımlamaları istendiğinde, çoğu basitçe "acıdığını" söyler. Kelimelere dökülmesi imkansız olan şey, bu tek kelimede somutlaşan derin acıdır.

The Mysterious E Designation kitabından alıntıdır: *Empatik Hediyeler ve Gölgeler* tarafından Alice Eldridge

Akşam yemeği Ivy için sessiz bir olaydı, o ve diğer Es konuşulan her şeyi düşünmek için zamana ihtiyaçları olduğuna karar vermişti. Önce telsizden ailesiyle konuştu; yerleşkeye geldikten sonra onlara mesaj atmıştı ve şimdi de güvende olduğunu ve hayatındaki bu yeni aşama için heyecanlı olduğunu yineledi.

Ardından, kilerdeki beslenme barlarını ve içecekleri göz ardı ederek, evde yediklerine benzer basit bir yemek hazırladı. Elbette bu sadece mutfakta taze malzemeler sayesinde mümkündü.

Akşam yemeği yemek ister misiniz? sordu malzemeleri ayarladığına şüphe olmayan adama. Adamın içinde uyandırdığı sessiz, yoğun dürtü azalmadan artmaya devam etti. Son saatlerde onun birliğini askeri bir verimlilikle organize edişini, Ağ'daki en ölümcül yırtıcıyla yılmadan başa çıkışını, hem Oklardan hem de empatlardan gelen çok sayıda soruyla başa çıkışını izlemişti. Tüm bunlar boyunca, o sağlam bir duvar olmuştu.

Hayır, diye kaşlarını çattı, bu yanlış bir benzetmeydi. Vasic kararlıydı, ama esintisiz bir günde denizin kararlı olması gibi, onun

derinlikler, aşılmaz bir kalkan olan yansıtıcı bir yüzeyin altına gizlenmişti.

Adamın sesi, bu düşüncenin hemen buz tutmuş su gibi zihnine süzüldü. Neredeyse çok soğuk ... ve yine de kavrulmuş bir boğaz için lezzetliydi. Titredi, göğüs uçları onu nefessiz bırakan kafa karıştırıcı bir fiziksel tepkiyle gerildi.

İhtiyacım olan beslenme çubuklarını aldım.

Verdiği yanıt, kızın onun hakkındaki farkındalığının kesinlikle tek taraflı olduğunu sarsıcı bir şekilde hatırlattı. Vasic için sadece bir görevdi, Vasic'in işi onu bu deney süresince hayatta tutmaktı. Belki de içinde unutulmaz gizemler gördüğü kış ayazındaki gözleri, uzak bir griden başka bir şey değildi: düz ve derinliksiz.

Bu fikirden rahatsız olan Tavşan, hazırladığı salatayı aldı ve balıkları ızgaraya bırakarak küçük verandasının kenarına oturdu, çizmeli ayakları aşağıdaki sert karın üzerindeydi. Tavşan sitemkâr bir bakışla yanına koştığında, gülerek ayağa kalktı ve gece gökyüzünün altında onunla birlikte yemek yiyebilmesi için yemek ve su kaplarını taşıdı. Verandanın ışığını açabilirdi ama ayın gümüş okşayışını, etrafındaki kulübenin pencerelerinden gelen ışıltının havayı puslu bir sıcaklığa boyamasını seviyordu.

İki saniye sonra ensesindeki tüyler diken diken oldu ve Tavşan hırladı.

"Kabininizde bir sorun mu var?" Vasic sordu.

Midesi sıkışarak, geceye karşı siluet halinde duran, uzun boylu, uzak ve her santimiyle bir asker olan adama baktı. "Sadece burada oturmak istedim." Nefesi beyaz puflar halindeydi, nabızı boğazında hızlı bir çırpınış halindeydi

"Sıcaklık düşmeye devam ediyor."

"Üzerimde kalın giysiler var ve hava meyve bahçesi kadar soğuk değil." Kaslarını geren ani gerginliği hafifletmek için salatasından biraz yedi ve içgüdüsunü takip etmeye karar verdi. "Neden oturmuyorsun?" Yalnız kalmak isteseydi, burada mutlu olduğunu teyit eder etmez gidebilirdi. "Bana eşlik et."

Vasic verandaya oturup aralarında bir karış mesafe bıraktığında, kadın heyecanlı bir çığlığı bastırmak zorunda kaldı. Hayır, Vasic düz bir adam değildi.

Serap. Asla da olmayacaktı. Zeki, karmaşık, *büyüleyici* bir erkekti ve bedeninin ve zihninin hiç deneyimlemediği bir şekilde tepki vermesini sağlıyordu ... ama bunun durmasını istemediğini biliyordu. "Bir şey istemediğine emin misin?" diye sordu, ona bir şey vermek için derin bir ihtiyaç hissederek. "Bir içki?"

"Hayır." Kollarını kalçalarına dayamış, karanlığa bakıyordu, profili saflığı içinde münzevi ve omuzları genişti. "Diğer Es hakkındaki görüşleriniz nelerdir?"

"Neden?" Dişlerini alt dudağına geçiren Ivy, adamın temiz hatlarını izleme isteğiyle savaştı. "Bir rapor mu hazırlıyorsun?"

Hareket etmiyordu; nefes alış veriş bile sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu. "Cevaplarınızı herhangi bir resmi raporda kullanmamamı tercih ederseniz, kullanmam."

"Ben tercih ederim." Gözlerini onun sade ve tehlikeli güzelliğinden ayırmaya zorlayarak salatasından bir lokma daha yedi.

Vasic onu acele ettirmedi, sadece bekledi. Çok az insanın olabileceği şekilde sessizlik konusunda rahat olduğunu fark etti. Yine aklına acımasız ve kendini adanmış bir savaşçı-rahip geldi... ama artık kendini bir ideale adanmış bir adam fikrinden hoşlanmıyordu. Bir savaşçı-rahip dokunulmazdı ve Ivy, Vasic'e dokunmayı çok istediğini anlamaya başlamıştı.

Hayatı boyunca ailesiyle fiziksel temas kurmuştu. Çocukken bu bir içgüdüydü. Büyüdükçe, diğer Sessiz ebeveynler gibi onun dokunuşunu asla reddetmedikleri için ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Dokunsal temas, uzun zaman önce anlamıştı ki, merkezde hissetmesine yardımcı oluyordu ... mutlu, ama sadece herkes yapamazdı. Ailesi dışında, yerleşim yerinde sadece iki kişiyle kucaklaşmıştı, ikisi de yakın kadın arkadaşlarıydı.

oturan ölümcül erkekle böyle bir yakınlık kurma fikri nabzını hızlandırdı. Kendini koruma içgüdüğü bu düşüncüyü daha şekillenmeden bastırmalıydı ama karnında büyümeye devam etti, sıkı bir sıcaklık, sinir ve aptallık yumağı.

Çünkü Vasic ona herhangi bir fiziksel teması hoş karşılayacağına tek bir işaret bile vermemişti. O bir Ok'tu, yıldızların soğuk ihtişamı kadar ulaşılmazdı.

Ne yazık ki, Ivy'nin bedeni ve zihni mantığı dinlemeyi reddetti.

"Çok konuşurum," dedi, parmak uçlarını onun teninde gezdirme dürtüsüne boyun eğmemek için kâsesini ve çatalını sıkıca tutarak. "Çoğunlukla Rabbit'le, ama eğer buralardaysan muhtemelen seninle de konuşurum." Çok hızlı çıkmıştı, yakınlığı ona garip şeyler yapmaya devam ediyordu. "Sakıncası var mı?"

Vasic'in düz ve koyu kirpikleri aşağı indi, tekrar yukarı kalktı. "Hayır."

Tek heceli cevabı olduğu gibi kabul etmeye karar vererek, dişlerini sıkarak konsantre olmuş bir şekilde gezinen düşüncelerini tekrar hizaya getirdi. "Diğer empatların çoğunu seviyorum," dedi asıl sorusuna cevap olarak. "Birkaçı bozuyor ve sanırım Jaya ile iyi arkadaş olacağım." İkisi hemen kaynaşmıştı. "Hepsi oldukça normal."

"Yine de hayal kırıklığına uğramış gibisin." Son kelimeyi özenle seçmişti, sanki onun sözlerini anlamış, ses tonunu değerlendirmiş, sonra da duygusal ifadelerden oluşan zihinsel bir veri tabanıyla karşılaştırmıştı.

Ona söylemeyeceğini merak ederek, "Duygusal tepkimi nasıl değerlendirdiniz? Belirli bir süreciniz var mı?"

"Evet," dedi Vasic, dönüp kendisinin bir canavar olduğunu anlamamış gibi görünen bakır gözlü kadına bakarak. "Analiz bilinçli yapıldığı için daha mı az değer taşıyor?" Bu ciddi bir soruydu ve cevabı onun için ifade edemediği bir şekilde önemliydi.

"Hayır," dedi hemen. "Duygularıyla yaşayan insanlar bunu içgüdüsel olarak yaparlar ama süreç aynıdır."

Onu daha aşağı bir şey olarak değil de bir erkek olarak gördüğünü fark etmek onu etkilemişti ama bir yalana inanmasına izin veremezdi. "Empatik bağlantı eksik." Onun duygularının bir yankısını hissetmedi ya da aynı şeyleri hissettiği bir zamanı düşünmedi. "Bu tamamen uzak bir hesaplama."

Salatasını bir kenara bırakıp çatalını kaseye vurarak ses çıkaran Ivy, bir elini verandanın tahtasına dayadı ve yüzünü ona doğru çevirdi. "Hiçbir zaman gerçekten Sessiz olmadım," diye itiraf etti evcil hayvanı kolunun altından kıvrılarak ona yaslanırken. "Öyle olduğumu sandığım zamanlarda bile." Çenesinde ani bir gerginlik oldu, dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı ve omurgası kaskatı kesildi.

"Bir keresinde, on dört yaşımdayken," dedi adam soğuk öfke belirtilerini fark ettiğinde, "yaşlı bir Psy çocuğun bir menfezde sıkışmış bir kediye bıçaklamak için keskin bir dal kullandığını gördüm. Ona durmasını söyledim, o da bir deney yaptığını söyledi."

Vasic hareketsiz kaldı. "Bu Sessizlik değildi." Biliyordu çünkü o çocuk gibi kadın ve erkekleri pek çok kez görmüştü ve bunların büyük bir kısmı PsyNet'te güçlü pozisyonlardaydı. "Bu, Sessizliğin saklamayı kolaylaştırdığı psikopatlığın bir işaretiydi."

"Evet." Ivy elini Tavşan'ın sırtında gezdirdi ve köpeği okşayarak ağır gözlü bir uykuya dalmasını sağladı. "Ama o zamanlar bu kadar net düşünemiyordum. Ona o kadar *kızmıştım* ki başka bir sopa buldum ve dengesini kaybedip düşene kadar boynuna ve yüzüne vurmaya başladım." Bir titreme bedenini sarstı ve eli Tavşan'ın paltosunu yumrukladı.

Vasic bu anının hâlâ aynı öfkeyi uyandırdığını anlamıştı.

"Mantıksız davrandığımı ve beni rapor edeceğini söyledi" - gözlerinin bakırı parlıyordu- "ve ben de devam et dedim."

Vasic bu ifadeyi, Ivy hakkındaki en küçük ayrıntıları bile toplamaya başladığı özel bir zihinsel dosyada katalogladı. Bu küçük bir çılgınlıktı ve kimsenin bilmesine gerek yoktu. "Yapmadı, değil mi?" Savunmasız ve savunmasız olana saldıran korkaklar, Ivy'nin dürüst gücü karşısında uzun süre dayanamazlardı.

"Hayır," diye onayladı, sesi doluydu. "Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu ve ben de onunla asla yalnız yakalanmamam gerektiğini biliyordum." Tavşan'ı kucaklayarak Vasic'e sert bir sırtış fırlattı. "Kedi iyiydi

-Ve önce onu yanağından sertçe çizdi."

Vasic, onun her nüansını öğrenmek için boşuna bir çabayla yüzündeki canlı duygu oyunlarını izledi. Renk elmacık kemiklerine dokunduğunda, kirpikleri gözlerini örtmek için aşağı indiğinde, çok uzun süre baktığını fark etti ama bakışlarını değiştirmede. "Diğer empatlara verdiğin tepkiler seni neden hayal kırıklığına uğrattı?"

"Bu sadece Bilmiyorum." Omuzları hırkasının sonbahar turuncusunun altında çöktü. "Sanırım aramızda anında bir bağ oluşacağını ."

"Telepatlar, telekinetikler, hiçbirimiz birbirimizle doğrudan bir bağlantı hissetmiyoruz." Vasic, telepatik bir güvenlik görevlisini

O konuşurken bile nöbetçiler tarafından kontrol ediliyordu. "Empatlar için neden farklı olsun ki?"

Yüzünü buruşturdu, kaşları çatılmıştı. Evcil hayvanı verandadan atlayıp karlı açıklığın ortasına doğru yürürken, "Mantıklı olduğunu söylemedim," diye mırıldandı.

Bir saniye sonra kabinin içinden gelen küçük bir bip sesi, Ivy'nin yaptığı yemeğin pişirme döngüsünün tamamlandığını ve makinenin artık kendini kapatma sürecinde olduğunu gösterdi.

Bunu görmezden gelerek, "Başka bir şey daha biliyor musun?" dedi.

Anlamadığı ve hareketlerini tahmin edemediği Ivy'ye dair zihnindeki dosyaya bir imge daha ekleyerek, "Ne?" dedi.

"Geçmiş tarafından zincirlenmemek için ileriye gitmeye karar verdim." Omuzları sertleşti. "Mantıklı bir seçim, akıl sağlığım için iyi."

"Ve şimdi öfke hissettiğini fark ediyorsun." Ağzının etrafındaki beyaz çizgilerden, boynundaki sert tendonlardan ve sesindeki zorlukla kontrol edilen titreşimden oluşan duygu şiddetini yanlış anlamamanın bir yolu yoktu.

"Öfke," dedi Ivy, "o yenileme odasında bana yaptıklarını düşündüğümde hissettiğim şey bu." Çenesi o kadar sıkılmıştı ki Ivy kemiklerinin birbirine sürtündüğünü duyabiliyordu, kulaklarındaki acımasız uğultunun arasından konuştu. "*yaktılar*. Acı değil, gerçi o da kötüydü ama yaptıkları şey. Bir daha asla o işkence odasına giren Ivy olamayacağım."

Vasic'in bakışları -yoğun, tereddütsüz, donuk- onunkileri tutmaya devam etti. "Bir zamanlar bir kabadayıyı bir dal parçasıyla savuşturan bir kızdın. Şimdi ise ırkının hayatta kalması için savaşmak üzere olan bir kadınsın. Ne kaybettin?"

Ivy ona baktı. Sonra eline biraz salata alıp adamın kafasına fırlattı. Salata havada dondu ve yavaşça kasesine geri süzüldü. Adamın kontrolü onu daha da çileden çıkarmıştı. "Ben ne *kaybettim*?" dedi dişlerini sıkarak. "Eskiden *mutluydum*, dünyayı iyi bir yer olarak görürdüm. O masumiyeti kaybettim."

Vasic cevap vermekte ağır davrandı. "Masum biri burada olamaz, sizin yapmanız gerekeni yapmaya kalkışamaz. Bunun için Ağ'ın bir savaşçıya ihtiyacı var."

Zonklayan öfkesi azalmadı, çok büyük ve çok eski bir şeydi. Bir hedefe ihtiyacı vardı ama ona zarar veren insanlar burada değildi ve bu sinir bozucu Arrow az önce ima yoluyla ona savaşçı demişti. "Seni anlamıyorum," dedi kızgın oklar beynine saplanmadan bir an önce.

"Bir şey yok-" Vasic, Ivy'nin dudaklarından kaçan küçük acı çığlığıyla başını kaldırdı. "Ivy, ne oldu?" Ivy.

Görüşü bulanıklaştıkça, şiddetle çarpan başının yanlarını kavradı. *Bir sorun var.* Ağzı kelimeleri şekillendiremiyordu, dili kalınlaşmıştı ve kalbi bir yük trenine dönüşmüştü. *Yapamam...*

Vasic, Ivy'nin boynundan aşağı yuvarlanan kızıl-siyah damlacıkları görmeden önce zengin ve ıslak demir kokusunu aldı. Bir kulağı kanıyordu. *Kalkanlarınızı indirin.* Kan yanaklarından gözyaşı gibi süzölmeye başladı. *Neler olduğunu görmem gerek.*

Tartışma yok, kalkanları öyle sarsıcı bir güven eylemiyle iniyor ki, Vasic işlevini yerine getirecekse bunu düşünemezdi. Kendi kalkanlarını kızın etrafına çoktan yerleştirmiş olan Vasic, kızın zihninin yüzeyini taradığında sayısız yırtık gördü; zihinsel manzara büyük bir depremle harap olmuş bir kara parçasına benziyordu. "Saniyeler içinde döneceğim," dedi ona, böylece onu terk etmediğini anlayacaktı, sonra da gitmeye hazırlandı.

Aden'le birlikte döndüğünde Ivy kamburunu çıkarmış titriyordu. Verandaya koşan Tavşan burnuyla onu dürttü, köpeğin boğazından kısık bir viyaklama çıktı. Aden durumu bir bakışta değerlendirdikten sonra Vasic'e, "İçeri girmem gerekiyor," dedi.

Vasic, Ivy'nin çıplak zihninin etrafına ördüğü kalkanı Aden'in içeri girmesine yetecek kadar açtıktan sonra onun önünde çömeldi. Fiziksel temas rahat olduğu bir şey olmamasına rağmen, çenesini kavrayarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. O kadar yakındı ki gözlerinin kan çanağına döndüğünü ve göz bebeklerinin iyice büyüdüğünü fark edemedi.

Aden sana bahsettiğim doktor, telepatiyle gönderdi. Yenileme sırasında üzerine yerleştirilen kilit çökmüş. Aden kırık parçaları çıkarıyor. O parçalar beyninin içine ilerliyordu, bir an önce çıkarılmazsa geri dönüşü olmayan hasara neden olabilir
-Ve son derece dikkatli.

Kontrolsüz. Kanlı gözyaşları kalçalarına dayadığı yumruklarına damlarken belli belirsiz bir telepatik sestir bu.

Evet. Ivy'nin planlanmış operasyonu tam da bu tür bir kısır, öngörülemez parçalanmanın önüne geçmeyi amaçlıyordu.

Endişelenmeyin. Aden böyle hassas işlerde yeteneklidir.

Ivy'nin eli bileğine dolandı, kanla kayganlaşmıştı. *Korkuyorum.*

Vasic çocukluğundan beri korkuyu deneyimlememişti, duygusal yankısı uzun zaman önce kaybolmuştu. Ancak şimdi Ivy'nin korkusunu nabzının teklemesinde, nefesinin sığılığında, zihinsel sesinin sarsılmış tonunda fiziksel olarak hissedebiliyordu ve bu onun içinde uzun zamandır ölü olan şeyleri parçalıyordu. *Aden sana zarar vermeyecek.*

Kıpkırmızı bakırda bir anlık şaşırtıcı bir netlik. *O senin Kardeşim.*

Genetik olarak değil ama evet.

Başı öne eğildi, eli kasıla kasıla adamın bileğinden düştü.

Telekinezi gücüyle içgüdüsel olarak onu yakalayıp boynunu bükmesini engelledikten sonra, yanağını omzuna yaslayabileceği kadar yakınına kaydır. *Aden.* Bilincini kaybetme hızı iyiye işaret değildi.

Beynine çoktan gömülmüş çok sayıda ince parça var.

Bölüm 15

Ortağı titiz bir sabırla çalışırken sessizliğini koruyan Vasic, istemeden herhangi bir hasara neden olmamak için hareket etmedi. Bir yanı telekinezi kullanarak da aynı amaca ulaşabileceğini biliyordu ama Ivy'nin yaşama azmini nefesi olan yumuşak, ılık havayı boynunda hissetmek için bu sesi duymazdan gelmeyi tercih etti.

Aden bir saat sonra terden ıslanmış saçlarını yüzünden geriye doğru iterek, "," dedi. "Bilinci yerine gelene ve bunu kendi başına yapabilecek duruma kadar onu korumanız gerekecek."

"Prognoz?" Vasic'in kabul edeceği tek bir cevap vardı: Bu kadar nadir ve canlı olan hiç kimse ölmek için yaratılmamıştı.

Aden başını salladı. "Tahmin etmek zor. Eğer uyanırsa, en kötüsünü atlatmış olacak. Uyanıp uyanmayacağı kendi iç gücüne bağlı olacak."

"O zaman yaşayacak." Ivy bir kez çok daha kötüsünden dönmüştü. Bunu tekrar yapabiliirdi.

Vasic bu kez kaldırmak için Tk kullandı, beynini sarsma riskini almak istemedi. Onu nazikçe yatağına yerleştirdikten sonra bir bez bulup yüzündeki ve ellerindeki kanı sildi. Tavşan ona hırlamadı, sadece işi bitene kadar izledi ve sonra yatağa atladı. Ivy'nin vücuduna bir battaniye çeken Vasic, nabzını kontrol ettiğinde tenine dokunduğunda serinlemiş olan Ivy'yi evcil hayvanı yanında kıvrılmış halde bıraktı.

Dışarı Aden'e "Herhangi bir yan etkisi olacak mı?" diye sordu, Ivy'nin ıssız salata kâsesinin görüntüsü, pes edip onu ısınlayana kadar açıklanamaz bir rahatsızlığa neden oldu.

Aden daha önceki temkinli tahminini tekrarlamadı. "Öngörülemeyen bir şekilde tepki vermediği sürece," dedi, "hiçbir şey olmamalı

morluk kalıntılarının neden olduğu baş ağrılarını dışında. Onlar da kırk sekiz saat içinde geçecektir." Bir duraklama. "Görünenin ötesinde bir yan etkisi olmadığını söylemeliyim."

Vasic, Ivy'nin E yeteneğinin artık sonuna kadar açık olduğunu düşündü. "Daha önce Sascha Duncan'ın yardımına ihtiyacımız olacak-"

Bir çığlık yerleşkeyi yırttı.

"Git," dedi Aden ona. "Ben Ivy'ye göz kulak olurum."

Vasic çığlığın geldiğı yere, yani empat Lianne' ait kulübeye gitti ama içeri adım atmadı. *Görev yerlerinizde kalın*, diye ekibine emir verdi ve Lianne'e atanan Ok Cristabel'le bağlantı kurmaya çalıştı.

Yanıt yok.

Tüm duyularıyla dinlediğinde sadece ağır yaralı birinin hırıltılı, dengesiz nefesini duydu. *Kabine giriyorum*, dedi Aden'e otomatik olarak, tüm Oklar mevcutsa desteğı uyarmak için eğitilmişti.

Lianne akşam yemeğini yediğı masaya yığılmıştı. Cristabel yerde yatıyordu, omzunun ve başının altında kan birikmişti, orta boylu ve hafif yapılı kimliğı belirsiz bir erkek ise karşı duvara yaslanmıştı. Alnının ortasında hassas bir lazer atışına işaret eden küçük yuvarlak bir delik vardı ve gözleri ölüme bakıyordu.

Lianne'in cildi rutubetliydi ama yakın bir tehlike içinde görünmüyordu. Cristabel'in nabzı ise en iyi ihtimalle zayıftı. Duyduğu nefes alış verişiydi, ciğerlerindeki belli belirsiz tıkırtı onu kaybedebileceklerini söylüyordu. *Aden, buradayım*. Telepatik kanalları değıştirdi. *Başrahip, Ivy'yi de gibi koru*.

Efendim.

Bu emirleri verirken bile Ivy'yi telepatik düzeyde izlemeye devam etti. Aden, Abbot'un cevabından hemen sonra kabine koştu. Aden Cristabel'e şöyle bir baktı ve "Klinik." dedi.

Hazır olan Vasic onları doğrudan Aden'in, Konsey sağık görevlilerinin emirlerinin ekibin "bozuk" veya "düşük performanslı" üyelerinden kurtulmayı içerdığı anlaşıldıktan sonra kurduğu özel tıbbi tesise götürdü. Bu klinikteki yüksek eğitimli personelin üçü de hayattaydı çünkü bir Arrow

suikast emrini başka türlü gösteriyordu. Her biri ekibe kan bağıyla bağlıydı.

Tıbbi prosedürleri denetlemesi için Aden'i bırakmak -çünkü personele ne kadar güvenirlerse güvensinler, hiçbir Ok yaralı bir yoldaşını ekibin üyesi olmayan birinin insafına bırakmazdı -Vasic Lianne'in kamarasına döndüğünde onu kıpırdanırken buldu. Onu Ok kabinine taşıdı, bir karyola kurdu ve gözlerini açmadan önce üzerine koydu.

Sonra ışığı yaktı.

Gözlerini kırpıştırarak, sanki gözleri acıyormuş gibi gözlerini kısıtı. "Ray?"

"Ray kim?" Vasic, kafası karışmışken onu sorgulamanın etik olup olmadığını düşünmeden sordu. Bir ışınlayıcı bile olsa herhangi birinin yerleşkeye ve onun kulübesine girmeyi nasıl başardığını bilmesi gerekiyordu.

Lianne karyolanın kamuflaj yeşilinin üzerinde cenin pozisyonunda kıvrıldı. "Kuzenim," dedi, sesi biraz bulanık çıkmıştı. "O neden burada?"

Soru buydu.

Eldiveni üzerinde tıbbi bir program başlatarak sersemlemiş empatı taradı ve muhtemelen onu bulduğu masanın tepesine kafasını çarptığı için hafif bir beyin sarsıntısı tespit etti. Ortağının onun durumunu değerlendirebilmesi için verileri Aden'e gönderen Vasic, olay yerine dönmek için ayrılmadan önce cevap gelmesini bekledi. Daha sonra yeniden yaratılması gerekirse diye eldivenini kullanarak kaydedecek ve kan örnekleri alacaktı ama askeri eğitim almış zihni ona tam olarak ne olduğunu söylüyordu.

Bu teori, dışarı çıkıp Judd'la olan bağlantısından yararlanarak SnowDancer-DarkRiver uydu gözetiminin son bir saat içinde civarda fazladan bir ceset tespit edip etmediğini sorduğunda doğrulandı.

"Hayır. Son yeni giriş sizinle biraz daha erken geldi - dosyada belirtilen 'port'un hızından bunu anlıyorum."

Bu Aden olabilirdi. Judd'a bilgi için teşekkür etmeden telefonu kapattı çünkü ekip üyeleri arasında böyle anlaşılıyordu, Lianne'in kulübesinde ne bulduğunu düşündü. Ray doğrudan içeriye ışınlanmıştı, bu da onun ya nadir bulunan

telekinetik alt kümesi insanlara olduğu kadar mekânlara da kilitlenebiliyordu ya da elinde kilit olarak kullanabileceği bir görüntü dosyası vardı. Vasic'in bahsi görüntü sızıntısı üzerineydi. İnsanlara kilitlenebilen ışınlayıcılar son derece nadirdi ve Vasic bunların çoğunu tanıyordu ya da biliyordu.

Aden'in cevabı o anda geldi ve mesaj doğrudan eldivenin küçük ekranında belirdi: *Tıbbi müdahaleye ihtiyacı yok. Sadece ona göz kulak olun ve aşağıdaki belirtilerden herhangi gösterirse beni uyarın.* Aşağıda kısa bir liste vardı.

Görevi başka bir Arrow'a veren Vasic, Lianne'in kabinine döndü. Yapılan taramada duvara monte edilmiş telsiz ve Lianne'in şık kişisel telefonu dışında hiçbir bilgisayar aygıtına rastlanmadı. Eğer empat kuralları çiğnemişse, bunu kendi özel cihazı aracılığıyla yapmış olabileceğine karar verdi; telefonu eline alarak, eldiveni aracılığıyla gönderilen basit bir algoritma kullanarak güvenlik anahtarını atlattı.

Lianne'in özel bir aile sunucusuna saatlik güncellemeler yüklediğini keşfetmesi on saniyeden kısa sürdü. Sadece gizlilik ihlali değil, aynı zamanda güvenlik ihlali de söz konusuydu çünkü fotoğrafları yüklemişti. Görüntüleri tararken, yerleşkenin dışının artık Lianne'in kulübesinin içinden daha öncelikli olduğunu fark etti.

Temel şeklini değiştirmek için mutfak alanını telekinetik bir darbeyle parçaladıktan sonra dışarı çıktı, halkını yaklaşan kesinti ve bunun nedeni konusunda uyardı, ardından bir ağacı köklerinden söktü ve empatların buluşma noktası olarak kullandıkları kayalardan oluşan kaba dairenin ortasına koydu. Görüntü kilidini şimdi ya da daha sonra işe yaramaz hale getirmek için kayalardan üçünü ezdi; normalde dikkat çeken şeyin ışınlanma olduğu düşünöldüğünde, temel telekinetik yeteneği çoğu insanın fark ettiğinden daha güçlüydü.

Hızlı hareketler kalbini hızlandırdı, nefesi daha kısa ama daha az kontrollü patlamalar halinde geliyordu. Yavaşlamadan, kulübelerin arkasındaki çam ağaçlarından birkaçını ikiye ayırdı, böylece arka plan kullanılamadı. Lianne'in fotoğraflarının dağlar görünmüyordu, bu da büyük bir risk faktörünü ortadan kaldırıyordu ama Vasic'in diğerlerini de etkisiz hale getirmesi gerekecekti.

Birkaç saniye sonra telefonu çaldığında, arayanın Judd olduğunu gördü.

"Birdenbire ağaçlara karşı mı oldun?" diye sordu diğer erkek.

"Görüntü sızıntısı."

"Kahretsin. Yardım ister misin?"

"Evet." Görevi kendi başına ama uyanık kalması gereken bu işin sonunda yorgun düşecekti. "Mümkün olduğunca hızlı."

Bir dakika sonra Judd da geldi ve birlikte üç sundurmalarını cerrahi müdahaleyle söktüler. Kulübelerin hemen arkasındaki ufuk çizgisini değiştirmek için iki ağaç daha feda edildi ve ardından söktükleri sundurmaları sökerek ortaya çıkan tahtaları birkaç kulübenin yanına istiflediler.

"Bu kadar yeter." Vasic, emin olmak için Judd'ın bölgeyi terk etmesini ve ardından görüntüleri kullanarak geri gelmesini sağladı.

"Yapamadım," dedi diğer adam döndüğünde, ifadesi sert ve saçları Vasic'kadar terliydi. "Bu nasıl oldu? Daha bir gündür buradasın."

Vasic, Judd'ı Lianne'in kamerasına ve yerde yatan cesedin yanına götürdü. Cesedin yanına giden Vasic ölü adamın parmaklarından birini eldivenin ekranına bastırdı ve parmak izi araştırmasını başlattı.

"Rayland Faison," dedi, veriler geldiğinde ayağa kalkarak. "San Francisco'da ikamet ediyor. Bu kulübeye sahip olan empatla aynı geniş aile birimine ait olarak listelenmiş." Bir başka bilgi daha dikkatini çekti. "Faison'ın Gradyan seviyesi ona şehirden 'liman'a gitmek için yeterli gücü veriyor."

"Bana aracının plakasını gönderin, muhtemelen burası ile San Francisco arasında bir yerde terk etmiştir." Judd ölü adama baktı. "Bu kim çekmiş? O kadar kusursuz bir şekilde ortalanmış ki, tahmin etmem gerekirse Cristabel derdim."

"Evet." Otuzlu yaşlarının sonundaki diğer Arrow uzman bir nişancıydı. "Ameliyatta. Prognozu bilinmiyor."

"Kahretsin-Cris bana nasıl ateş edileceğini öğretti." Bir elini saçlarının arasından geçiren Judd, Vasic'in bakışlarıyla karşılaştı. "Sahip olduğum en sabırlı, en titiz eğitmeni."

Kelimeler düşen Arrow'u çok iyi tanımlıyordu. "Durumu hakkında sizi bilgilendirmeye devam edeceğim." Vasic de Cristabel'in yanında atış yapmayı öğrenmişti.

Onu hiç cezalandırmayan tek eğitmeni oydu.

Pain-Cris'in azarlama yöntemi, öğrencilerine fazladan bir saat daha alıştırmayı yaptırmaktı.

"Çok memnun ." Judd dikkatini Faison'ın cesedine geri verdi.

"Lianne'in ailesi neden ona suikast düzenlemek istesin ki?"

"Bu soruyu onlara ben soracağım." Ivy hâlâ derin uykundaydı ve Vasic'e ihtiyaç duyması pek olası değildi ve bu ihlalin halledilmesi gerekiyordu

-Yoksa Ivy bir daha evcil hayvanıyla ormanda yürüyüşe çıktığında geri gelmeyebilirdi. "Ben iki kişi eksiliriz," dedi Judd'a. "Sen kalabilir misin?"

Hemen başını salladı. "Bana ihtiyacın olduğu sürece."

Vasic daha fazla gecikmeden Faison'un cesediyle birlikte yola çıktı, hedefi Lianne'in Kuala Lumpur'da yaşayan ailesinin paylaştığı büyük evdi, iç görüntüsü empatla ilgili ana dosyasında vardı. Solundan gelen gürültülü bir ses, üniformalı bir ev çalışanını ürkütüp bir vazoyu düşürmesine neden olduğu konusunda onu uyardı. Su, zeminin cilalı ahşabı boyunca akıyor, krem pembe ve sarı plumeria çiçekleri sırlı mavi parçaların arasında uzanıyordu.

"Aile reisine ihtiyacım var," dedi gözleri Vasic'in yanında yüzen cesede sabitlenmiş olan kadına.

Başını kaldırdı, açık kahverengi teni o kadar solgundu ki pembe dudakları kötü bir şekilde yanlış yerleştirilmiş gibi görünüyordu. "Evet." Çiçeklerini bırakmış, bölgenin öğleden sonra ışığını koridora yayan pencerelerin önünden koşarak geçerken arkasına bakmadı.

Elli yaşlarında bir kadın, aile grubunun reisi Dara Faison olduğunu belli eden sert ve asil duruşuyla bir dakika sonra yan girişten koridora girdi. İfadesinde gözle görülür bir değişiklik olmadan cesedi inceledi ama hemen konuşmadı, bu sessizliğin duruma hâkim olmak için hesaplanmış bir güç oyunu olduğuna şüphe yoktu.

Vasic'in oyun oynayacak vakti yoktu. "Bu Rayland Faison. Kayıtlara göre aile birliğinizin bir üyesi. Bu doğru mu?"

"Evet." Ellerini dizlerine kadar uzanan siyah elbisesinin önünde birleştiren Dara Faison, koyu renk saçlarını geriye doğru topladığı topuz kadar sert bir kesimle, "Yeğenim neden öldürüldü?" diye sordu.

"Lianne'e suikast girişiminde bulundu." Kızın gözlerinin kenarındaki küçük titreşimi ve onun bu kadar şaşırmadığını tahmin etti.

gerektiği gibi. "Bu suikastı siz mi emrettiniz?" "Hayır."

"Bunu doğrulamak için telepatik bir taramadan geçmeniz gerekecek."

Omuzları kaskatı kesildi. "Buna gerek kalmayacağından eminim. Yeğenimin bazı eğilimleri vardı. Fanatik bir şekilde Sessizlik yanlısıydı. Bu yüzden onu sistemin Lianne'in yeteneği ve sözleşmesiyle ilgili verileri tutan kısmından kilitledik."

"İyi bir önlem -yeğeninizin bilgisayar güvenliği alanında çalıştığı gerçeğini saymazsak." Vasic, Dara'yı beklediği bir dakika boyunca bu veriyi almıştı. "Telepatik taramalar aile biriminin tüm üyeleri için zorunlu olacak." Rayland Faison'un radikal inançlarında yalnız olmama ihtimali bile varsa, Vasic bu bilgiyi mümkün olduğunca çabuk ortaya çıkarmalıydı. "Taramalar uzman bir telepat tarafından gerçekleştirilecek."

Dara, yüzünün gergin oval kısmı taşa kazınmış bir şekilde kararlılığını korudu. "Mahremiyetimizin bu şekilde ihlal edilmesini emretme yetkiniz yok."

"Lianne'e sözleşmesini ihlal etmesi talimatını verdiğinde bana bu yetkiyi verdin." Dara'nın Lianne'in eylemlerindeki suç ortaklığı okuduğu mesajlardan belliydi. Bu aptalca bir hareketti, anaerkilin sahip olmadığını iddia edeceğini bildiği bir kibirden kaynaklanıyordu.

"Lianne yarın buraya nakledilecek." Rayland Faison'ın bedeni yerde yatana kadar Tk'sını hafifletti. "Ailenizle ilgili başka sızıntılar olursa, işinize son verilecektir." Vasic korumaya söz verdiği kişilere kimsenin zarar vermesine izin vermezdi. "Projeyle ilgili tüm veriler sistemlerinizden temizlenmeye başlandı bile."

Dara Faison, telepatik taramaların *yapılacağını* açıkça belirttiği andan beri hiç kıpırdamamıştı; sanki sonunda aşan bir havuzda oynamaya kalkıştığını ve ölümün gerçek bir olasılık olduğunu anlamıştı. Şimdi yeğeninin cesedine baktı ve "Sızıntı olmayacak" dedi.

Başka bir şey söylemeden Lianne'nin kabinine dönen Vasic, görsel taramalar yaptı ve kan örnekleri toplayarak Merkez Komutanlığı'na gönderdi, ardından kan molekülünü temizlemeye başladı.

molekül. Zaman ve konsantrasyon gerektiriyordu. Çoğu telekinetik bu seviyede çalışamazdı, güçleri çok şiddetliydi.

Kanı halıdan çıkarabilir misin? diye sordu daha da küçük bir seviyede, vücudun kendi hücreleri üzerinde çalışan tanıdığı tek Tk'ya.

Hayır, senin gibi değil, diye yanıtladı Judd. İronik bir şekilde, Ming'in altında onu ne için kullanmam emredildiğine bakılırsa, yeteneğim en iyi canlı dokularla çalışıyor gibi görünüyor.

Vasic'inki ise ölümden ve görünüşe göre kırık camları tamir etmede işe yarıyordu. Biyomaddeyi topladığı yüzen büyük küreye daha fazla kan eklerken bu tuhaf hatırlatma beklenmedik bir şekilde aklından geçti. Ayrıntılara odaklanan bu görevde her zamankinden daha yavaştı, kaynakları o ana kadar günün talepleri yüzünden tükenmişti.

Sonuç olarak, biyomaddeyi doğrudan bir tıbbi yakma fırınına ısınladığında şafak ufukta yumuşak bir parıltı oluşturuyordu.

"Bunu yaptığını görmemiş olsaydım," diye fısıldadı kapı aralığından kadınsı bir ses, "bunun imkânsız olduğunu söyledim."

Bölüm 16

VASIC, Ivy'nin varlığını hissetmişti, havada süzülen sıvı kan kütesini görünce dehşete kapılmayı beklemişti ama sesinde bir tür şaşkınlık vardı. "Dinleniyor olman gerekirdi."

"Çok fazla uyuduğum için başım tıkanıyor." "Baş ağrısı mı?"

"Sıkıcı bir zonklama. Çok kötü bir şey değil." Ivy ellerini buklelerinin arasından geçirdi, kendini koruyamadığı zamanlarda onu koruyan çelik siyah kalkanların sessizce kayıp gittiğinin farkındaydı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" "Beni koruduğu için."

Yanıt vermeyerek, düşmüş bir sandalyeyi düzeltmek için .

Nefesi kesildi, göğsünde bir sızı hissetti. Teşekkür beklemiyordu, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Kimsenin yapmayacağı bir şeyi yaptığı için bir Ok'a teşekkür eden olmuş muydu? "Her neyse," dedi kalbini sıkı yumruğu geçerek, "Tavşan meraklanmıştı, ben de yerleşkenin yeniden dekore edildiğini görünce meraklandım."

Vasic'in kanı damlacık damlacık ürkütücü bir sıvı kürecik haline getirdiğini gördüğü odaya bir adım attıktan sonra, Vasic her şeyi yok etmeden önce, ona neler olduğunu anlatabilecek herhangi bir kanıt aradı, sadece hasarlı mutfak alanını gördü. "Ne oldu?"

Vasic ona baktı, yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Cristabel, Lianne'e yönelik bir suikast girişimini engelledi. Bu sırada ağır yaralandı, suikastçı ise öldürüldü."

Bu ismin dün öğleden sonra Tavşan'ın merakından etkilenmemiş olan elf esmer Ok'a ait olduğunu anlayınca Ivy'nin eli ağzına gitti. "Cristabel mi ..."

"Otuz dakika önce kritik tehlikeyi atlattı." Masayı birkaç metre sola kaydırarak, uzak duvardaki bir rafı sökmek için ham kaslarını kullandı.

"Peki ya Lianne?" Sessiz, biraz utangaç kadın şok geçirmiş olmalıydı.

"Yerleşkenin dışına nakledilmek üzere." Ivy'nin yanından geçerek raftan arta kalanları kulübenin yanındaki tahta yığınının üzerine yerleştirdi. "Daha stabil hale gelene kadar onu taşımamaya karar verdim."

Tavşan Vasic'e bulduğu bir sopayı odun yığınınına ekleyerek "yardım" ederken, onun arkasından kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Neden? Bir fanatiğin peşinden gelmesi onun suçu değil. Ben de aynı durumdaydım, hatırladın mı?"

"Durumlar benzer değil." Arrow kulübesine doğru yürümeye başladı. "Lianne, bu yerleşkedeki tüm E'lerin isimleri de dahil olmak üzere gizli verileri ailesiyle paylaşarak sözleşmesini ihlal etti."

"Bekle, ne?" Zihni onun sözlerinin ima ettikleriyle boğuşuyordu. "Lianne'in *ailesinden* biri onu öldürmeye mi çalıştı?" Aile koruma, güvenlik, özgürlük demekti, zarar vermek değil. "Yıkılmış olmalı."

Vasic'in yanıtı, Lianne'in güvenmesi gereken biri tarafından ihanete uğradığını fark etmesi kadar iç burkucuydu. Arrow kulübesinin kapısında o kadar hızlı döndü ki neredeyse onun tasmalı gücüne çarpacaktı, "Aileniz Ağ'daki çoğu ailenin işleyişine benzemiyor," dedi.

Lianne cevap verecek kadar kendini toparlayamadan içeri girdi.

Kendini tuhaf hissedenden -yanlış hissettiren bir şekilde ondan korkan- Ivy, Rabbit'le birlikte Lianne'in bir karyolanın kenarında oturduğunu gördü.

kelimenin tam anlamıyla metalin üzerine gerilmiş gergin bir branda parçasıydı. Siyah saçlı, küçük kemikli empatın gözleri kızarmış, omuzları içe doğru kamburlaşmış, karyolanın kenarına acımasız bir sıkılıkla tutunmuştu. Ve Vasic'e karşı duyduğu korku... Ivy'ye çarpan ve pençelerini geçiren terden sıırılsıklam olmuş bir hayvandı.

Sendeleyerek kapı pervazına tutundu.

Ivy mi? Gümüş buzdan gözleri kendi gözlerine kilitlendi, bedeni hayali bir telekinetik dokunuşla dengelendi.

Dün gece Aden bana ne yaptı? Sadece belirsiz, acı dolu anıları vardı.

Yeteneğinizin üzerindeki engelin kalıntılarını çıkardı. Empatik duyuların artık tamamen açık.

Evet. Nefes almak bir çabaydı. Çok geniş. Çoğu Psy'a küçük yaşlardan itibaren girdileri nasıl filtreleyecekleri öğretilirdi. Bir telepatın her şeyi duyup akli başında kalamayacağı gibi, Ivy de bir empatın her şeyi hissedemeyeceğini ve aşırı yük altında çökmeyeceğini anlamıştı.

Vasic mesafeyi kapattı, soğuk mavi bir ışın kızın üzerinden geçerken eldiveni ışıklarla titriyordu. Yeterince oksijen alamıyorsun ve tansiyonun yükseliyor.

Ivy sık nefeslerini düzenlemeye, nabzını sakinleştirmeye çalıştı.

Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum -Vasic köklü bir meşe kadar güçlü ve dengeli duruyordu, bir elini göğsüne koyarak kendini sabitledi, hafif zırhı her türlü ölümlü sıcaklığını emiyordu- ama seni bunu yapabilecek birine götürebilirim.

Hayır. Ivy'ye bakarken dudakları titreyen ve gözleri ıslanan Lianne, kimsesiz bir çocuk gibi görünüyordu. Ivy onu terk edemezdi. Her şey .

Kendini onun kaya gibi sağlam gücüyle temasını kesmeye zorlayarak, mide bulandırıcı korkunun yoğun şurubunun içinden geçmeye başladı. Kemikli parmakları boğazını sıkıyor, midesini hiç çözölmeyecekmiş hissettiren bir düğüm haline getiriyor ve Vasic'in arkasında olduğu düşüncesiyle derisini ürpertiordu.

Ivy hissi uzaklaştırmak için başını salladı. Bu tepki ona ait değildi. Onun koruyucu gücüne sarılmak istiyordu. Hayır, bu Lianne'den geliyordu, keskin duygusal tepki Ivy'nin korunmasız duyularını pençeleyerek şaşırtıyor ve kafasını karıştırıyordu.

Başının arkasındaki zonklama artık bir gümbürtüye dönüşmüştü, kelimeleri şekillendirmek için ağzını zorladı. "Korkma." Tavşan'ı sıkıntılı empatın yanına doğru itti.

Lianne'in gözleri Ivy'den Vasic'e kaydı, sonra geri döndü. "Kuralları çiğnedim." Ivy yanındaki karyolaya Lianne titreyerek Ivy'nin eline yapıştı. "Cezalandırılacağım."

Lianne'in korkusu onu boğmakla tehdit ederken Ivy'nin düşünmesi zordu, bu yüzden diğer kadının sözlerinin anlamını kavraması birkaç saniyesini aldı. Onu öldüreceğini düşünüyor.

Vasic'i telepatiyle aradı. *Dışarı çıkarsan sakinleşme ihtimali yüksek.*

Vasic kapının yanındaki pozisyonundan kıpırdamadı. *Lianne artık bilinen bir güvenlik riski. Seni onunla yalnız bırakmayacağım.* Ivy'nin duruşuna itiraz etmesine fırsat vermeden telepatik konuşmadan sözlü konuşmaya geçti ve sözlerini Lianne'e yöneltti. "Şu andan itibaren bu proje hakkında sessizliğini koruduğun sürece idam edilmeyeceksin."

Ivy ona baktı. *Ciddi misin sen? Bildiklerini açıklayacağını düşünseydin onu öldürür müydün?*

Hayır. Dikkatini ona çevirdi, gözlerinin grisi o kadar soğuktu ki, ensesindeki tüyler diken diken oldu ... ve bu kez tepkinin kendisine mi yoksa Lianne'e mi ait olduğunu bilmiyordu. *Onun anılarını kilit alırdım,* diye devam etti. *İnfaz aşırı bir tepki olur, çünkü bu deney ya başarılı olacak, bu durumda halka açıklanacak ya da başarısız olacak, bu durumda paylaşılabilecek bilgiler hakkında kararlar verilecek.*

Kuralları çiğnersem yapacağın şey bu mu?

Panik ve korku zihnini bulandırıyordu. *Beni silmek mi?*

Sonsuz küçüklükte bir duraklama. *Böyle bir durum asla ortaya çıkmayacak. Siz ve aileniz dikkat çekmek istemezsiniz, bunun için hiçbir şey yapmazsınız.* *Lianne'inki ise güce aç.*

Ivy gerçek bir cevap verene kadar onu itmek istedi ama adam o kadar korkutucuydu ki yapamadı-

Lianne, diye hatırlattı kendine dişlerini sıkarak, bu *Lianne'in* korkusuydu. Ivy bunun etkisiyle bir an için kendi duygularından şüphe etmiş olabilirdi ama nesnel olarak Vasic'in korkutucu *olduğunu* kabul etse de ondan korkmuyordu... bir daha asla korkmayacaktı. Çünkü önceki geceden hatırladığı tek şey, parmaklarının altındaki güçlü kemikli bileği, ona tutunmasını sağlayan bu buz gibi soğuk ok, sesi-Midesinde bıçak gibi bir ağrı, ağzı safra doluydu.

Lianne'in artan paniğinin yakında ikisini de felç edebileceğinin bilincinde olan Ivy, yüzünü ona dönmek için döndü. "Nefes al, Lianne," diye emretti, diğer kadın da aynı düzene girene kadar kendi nefes alış ve verişlerini ayarladı. "Oklar seni infaz etmeyi planlamıyor."

Yedi dakikadan fazla süren bu tekrarın ardından, Ivy'nin empatik duyuları hamken, Lianne Ivy'nin duygularını koruma isteğini yerine getirecek kadar sakinleşti.

Barış.

Ivy içinde dalgalanan ürpertiye tutamadı. Lianne, yanakları kıpkırmızı, fısıldadı, "Ben olsaydım Net." Elini, köpeğin kucağında yayıldığı Tavşan'ın başına götürdü.

Ivy diğer kadının endişesini anlıyordu. Sessizlik çökmüş olabilirdi ama bu değişim güvenilemeyecek kadar yeniydi. Ivy de artık yerleşim yerinden güvenli bir şekilde uzakta olduğu için Sessizlik maskesini atmıştı ama bu yaptıklarının sonuçları hakkında endişelenmediği anlamına gelmiyordu. Şu anda bile duygularının dışarı sızması ve kendisine zarar vermek isteyebilecek yabancılara ihanet etmemesi için PsyNet kalkanlarını koruyordu.

"Olmadığından emin oldum."

Vasic'in sesi Ivy'nin yıpranmış hislerine buzgibi bir merhem olmuştu... ta ki onu hissedemediğini fark edene kadar. Hem de hiç. Kalkanlı bir Lianne bile empatik duyularını kaydetmeye devam ediyordu ama Vasic . Eğer onu göremeseydi, odada olduğunu asla bilemezdi.

Adamın kontrolünün ezici derinliğini ilk kez anladığında nefesi kesildi.

"Yerleşkeden ayrılma vaktiniz geldi."

Lianne Vasic'in sözleri karşısında kaskatı kesildi. Ivy teselli etmek için döndüğünde kendini boşluğa bakarken buldu. Vasic ışınlanmayı başlatmıştı - Tavşan'ı Lianne'in kucağından Ivy'nin yanına transfer ettikten sonra.

Zavallı, kafası karışmış köpeği ayağa kalkıp aynısını yaparken gözlerini kırıştıtarak başını salladı. "Evet," diye mırıldandı şakaklarını ovuşturarak. "Bu *kesinlikle* beni rahatsız etmeye başladı."

Tavşan onaylarcasına havladı ve yere doğru sıçrarken o karyolada oturmaya devam etti. Rahatsız edici bir şey. Vasic vardiya dışında olduğu zamanlarda burada uyuyordu. Kaşlarını çatarak önceki gece hiç dinlenip dinlenmediğini merak etti.

Sonra işte oradaydı, kadının önünde çömelmek için yürüyordu. "Baş ağrın daha kötü, değil mi?" Gözleri tamamen ona odaklanmıştı, saçları

siyah ipeği teninde hissetmek istiyordu. "Aden kırk sekiz saat içinde geçmeleri gerektiğini söyledi."

Çok güzeldi, diye düşündü. Sert hatları, gücü ve garip, beklenmedik bir kırılganlığı vardı. İkincisi hakkında hiçbir kanıtı yoktu ama yine de içgüdüleri ısrar ediyordu. Aptal Ivy. "Lianne?" diye sordu, sanki bir ömür boyu susamış gibi onu seyrederken.

"Sessizlik yanlısı fanatik eğilimleri olmadığını teyit ettiğim aile üyeleriyle güvende. Emin olmak için onu gizlice izleyen bir Arrow var," dedi. "Baş ağrın mı var?"

Diğer kadının ihanetinden sonra onun Lianne'in güvenliğini nemsemesini beklemiyordu. Ama onun umursadığını... "Evet," diye mırıldandı. "Bu daha kötü."

"Bunu kolaylaştıracak eğitiminiz var mı?"

O kadar sağlam omuzları vardı ki, dünyayı engelleyecek kadar genişti. Ellerini omuzlarının genişliğinde gezdirmek, zırhını yırtmak, onun canlı sıcaklığına dokunmak istiyordu. İçgüdüsel ihtiyaç karnını dğmledi, canını acıttı.

"Ivy?"

Parmaklarını ellerinin içine kıvrarak, ihtiyaını gidermek için onun yakınlığından faydalanmamak için kendini zorladı. Söylenmemiş kurallara uyamadığı için mesafesini korumaya başlarsa canı daha çok yanacaktı. "Evet." Ağrı kesici ilaçların psişik yetenekler üzerinde öngörülemeyen bir etkisi olduğu için tüm Psy çocuklarına ağrıyla nasıl başa çıkacakları öğretilirdi. "Ama çok fazla kullanmadım," diye itiraf etti ve bu pek de yalan sayılmazdı. "Paslanmışım."

Gerçek şu ki, onun gitmesini istemiyordu.

Tam olarak bunu yapmak için telepatik iletişime geçmeden önce, "Seninle konuşacağım," dedi.

Sesini seviyorum, dedi daha sonra, *sesinin* buz gibi gücünün tadını çıkararak.

Güzel, çünkü bu sözleşme boyunca bunu duyacaksınız.

Kahkahalar damarlarında parıldıyordu. *Evet, sanırım yle.* Dokunamayınca, bakışlarını buzların ardındaki erkeğin ipuçlarını veren, kurallara uymayan uzunluktaki saçlarında gezdirdi. *Umarım benimkini rahatsız edici bulmazsınız.*

Hayır.

"Hayır." Yanağının içini ısırarak ciddi bir ton yakalamaya çalıştı. "Çok gevezesin, musun? Gevezeliğine nasıl dayanacağımı bilmiyorum."

Gözlerinde gülümseme yoktu ama ayağa kalktığında, "Korumanı göremiyorum," dedi.

Umut kalbinde konfeti gibi patladı. Bu bir Arrow yorumu değildi. Bu bir *Vasic* yorumuydu. "Sanırım Rabbit'in seninle ilgili buzları çözölmeye başladı," dedi, tepkisinin gücüne ihanet etmemek için mücadele ederek. "Yine de, sen bana bu kadar yakınken onu uzaklaştırmak için gerçekten heyecan verici bir şey olmalı." Kulübeden çıkana kadar ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu.

Bir kaçtı.

Bölüm 17

ÇOK KÜÇÜK köpeği, gümüş-altın kürklü kocaman bir kurdun önünde titreyen bir dikkatle oturuyordu. Tavşanı bir lokmada yiyebilecek kadar güzel, korkunç bir kurttu ve kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar sokulmuş siyah bir kazak giymiş, tanımadığı bir erkeği dinliyor gibiydi. Kıyafetine bakılırsa bir Ok değildi ama onda da pek farklı olmadığını gösteren bir şeyler vardı.

Ondan çok az şey hissediyordu ama kurttan ilkel bir vahşilik ve tehlikeli bir odaklanma geliyordu.

"Tavşan," diye seslendi, kalçasını okşayarak.

Doğruca ona doğru koşmak yerine omzunun üzerinden kurda baktı, ancak kurt başını eğdiğinde koşmaya başladı. Vasic ziyaretçilerle konuşmak için ilerlerken, kalbi boğazında, onu sevmek için diz çöktü. Birkaç dakika sonra hem değişen kurt hem de bilinmeyen erkek ağaçlara doğru yöneldi.

O *kimdi?* diye sordu Vasic'e, giden çiftin peşinden koşmaya çalışan Tavşan'a kaşlarını çatarak.

SnowDancer alfası ve yardımcılarından biri.

Tavşan'ın asık suratını öperken, bir kurt sürüsüne katılma dürtüsüne yenik düşmemesi için onu tutmaya devam etti. *Siyah saçlı adam bir Ok'a benziyordu.*

Vasic ona düşünceli bir bakış attı. *Judd PsyNet'ten üç buçuk yıl önce kaçtı ama evet, o bir Arrow.*

Parçalar yerine oturdu. *Muhabirlerin telekinezi kullanarak füzeleri saptırdığını söylediği kişi o muydu? Şaşırtıcı ve sürükleyici raporlar, Saf Psy'nin önceki yıl bu bölgeyi işgal girişimi sırasında gelmişti. Kayıp Lauren ailesinin bir üyesi mi?*

Evet. Diğer Ok Jaya'nın kamarasından çıkınca Abbot'a doğru döndü. Kahvaltı yapmalısın.

Tavşan'ı tutuşunu gevşeterek Vasic'in ona gücünü tazelemesi gerektiğini hatırlattığı gerçeğini çok fazla anlamamaya çalıştı ve kulübesine doğru yola koyuldu. Görünüşe bakılırsa alfa kurda verdiği şaşkın tepkiyi üzerinden atmış olan Tavşan, en azından kendi kahvaltısını bitirene kadar ona eşlik etti. Sonra da keşfe çıktı ve kız, kurdun izini takip etmeye kalkışınca Dönüşenlerin onu geri itmesi için parmaklarını çaprazladı. Tehlikeli hayranlığı için evcil hayvanını suçlayamazdı.

Ona bir bak.

Bunu yapabilir misin? diye sordu Vasic'e, vardiya değişimiyle meşgul olduğunu bildiği halde onunla bağlantı kurma dürtüsünü kontrol . *Etrafa füzeler fırlatmak mı?*

- - -

VASIC'in kafasında hiç Ivy'ninki gibi bir ses olmamıştı. Sesinde hiçbir kısıtlama yoktu; tonu, altında binlerce başka şeyin yattığını ima eden yanardöner bir kaleydoskop gibiydi. *Evet*, dedi sorusuna cevap olarak, eldiveninden füze saldırıları da başlatabildiğini söylerse ne yapacağını düşünerek.

İşte o laf kalabalığı gidiyor.

Yorumunu insan etkileşimine dair gözlemlediklerinin süzgecinden geçirerek, kızın kendisiyle alay ettiğine dair daha önceki şüphelerini doğruladı. Şimdiye kadar kimse onunla dalga geçmemişti. Doğru cevabı bilmiyordu.

Kahvaltı yapmadığınızı biliyorum, dedi adam hâlâ alay etmenin bir yanıt gerektirip gerektirmediği sorusu üzerinde çalışırken. *Gel benimle ye.*

Birkaç saat dinlenmek için bu fırsatı değerlendirmeliydi ama günlerce uyanık kalmıştı. Bir gece hiçbir şeydi. Onunla alay eden bir kadınla kıyaslanamazdı. Bu, daha fazla araştırma gerektirecek kadar sıra dışıydı.

Adam kapısına geldiğinde gülümsedi, bukleleri yüzüne dağılmıştı ve mavi kablo örgü kazağı ona büyük geliyordu

Çerçeve. "Verendamı bana bıraktığın için teşekkürler."

"Lianne'in hiçbir fotoğrafında yoktu."

Yanağına dokunan bir okşayış gibi hissettiren keyifli bir kahkaha. "Tamam." Her zaman kullandığı soğuk yerine sıcak suyla bir besin içeceği hazırladı, ardından dolaptan birkaç yemek çubuğu çıkardı. "Al bakalım. Dün gece ve bu sabah çok enerji harcamış olmalısın."

Önce onunla alay etti, sonra da onu besledi. iki hareket de tahmin edebileceği bir şey değildi. Yemeği alıp tekrar dışarı çıktı.

Ivy'nin yüzü düştü. "Hemen gidiyor musun?"

Sanki onun arkadaşlığını kaybettiği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Hayır," dedi, özel Ivy dosyasına açıklanamaz bir hareket daha ekleyerek. "Masanız küçük."

"Oh, haklısın. Muhtemelen kendini ikiye katlamam gerekirdi." Gözleri içten içe parlayarak botlarını giydi ve mısır gevreğini alarak verandanın kenarına oturmak için onu takip etti.

Adam onun yanına indi, mesafe yaklaşık sekiz santimdi.

Ve konuşmayı sevdiği konusunda onu uyarmış olmasına rağmen, uzun dakikalar boyunca sessizce oturdular, vardiya değişimi tamamlandığından beri yerleşke sessizdi, sabah güneşi soluktu. Sessizliğe rağmen, bu deneyim başka bir Arrow'la yemek yemek gibi değildi; çözmekte zorlandığı bir alt metin vardı.

Ekipten olmayan biriyle en son yemek yediği gün, aile birliğinden kalıcı olarak çıkarıldığı gündü. Biyolojik babasıyla yediği o son yemeği hâlâ hatırlayabiliyordu ama çocukluk duygularını kaybetmişti. Hatırladığı şey, ona genetik materyalinin yarısını veren adamla arasındaki sessiz boşluktan ibaretti.

"Selam." O kadar açık bir gülümseme ki, korunmazsa dünyanın onu vahşileştireceğini biliyordu. " fazla düşünüyorsun. Yemeğini ye." Kendi yemeğini bitirdikten sonra kâsesini bir kenara bıraktı ve adamın aralarına koyduğu beslenme çubuklarından birinin ambalajını açtı.

Kadın elini uzattığında, onun için olduğunu anladı. "Teşekkür ."

"Sanırım Sascha ile konuşsam iyi olacak," dedi ve paketleri alarak

yediği iki çikolatayı onun boş barına bırakmak için

Kase.

"Daha önce talepte bulundum."

"Judd Lauren ve kurt alfa ile konuştuğunuz şey bu ?"

Vasic başını salladı ve beslenme barını düzenli ısırlıklarla yedi.

"Kes şunu." Vasic içkisini uzatırken dar gözlerle baktı.

dokunmamıştı. "Bunu sıcak yapmadım ki soğumasına izin veresin."

Tahmin edilemezdi, serseri bir füzeden bile daha tahmin edilemezdi.

"Sıcaklık besin değerini değiştirmiyor," dedi yarım bardak içerken.

"Bunu biliyorum. Seni ısıtmak için."

Savaş üniformasının kendisini sıcaklığa karşı izole ettiğini söylemeyi düşündü ama ifade edemediği nedenlerden dolayı çenesini kapalı tutmaya karar verdi. Belki de kızın ona endişeliymiş gibi bakmasından kaynaklanıyordu.

"Judd için nasıl bir şey merak ediyorum" -bakışları diğer erkeğin uzaklaştığı ağaçlara kaydı- "bir Dönüşen sürüsünde yaşamak."

Ivy'nin soru sormamış olmasına rağmen bir cevap beklediğini fark edince, "Anlayabileceğimi ummuyorum," dedi.

"Elbette biliyorsun. Sen bir sürünün parçasısın."

"Takım, sürüden farklı bir şekilde işler."

"Hayır, değil." Geri kalanını vermeden önce ısırmak için son çubuktan bir parça kopardı. "Hatırladığım kadar tatsızlar." Lokmayı ürpererek yuttuktan sonra yüzünü ona döndü, bir ayağı yerde, diğer bacağı verandada katlanmış, elleri baldırının üzerindeydi.

"Değişken sürüleri hakkında çok fazla şey bilmediğimi kabul ediyorum," dedi güneş arkasındayken, "ama anladığım kadarıyla sadakat bir sürüyü bir arada tutan yapıştırıcıdır. Takım için de aynı şey geçerli değil mi?"

"Evet." Bu genellikle bir Ok'un sahip olduğu ya da bildiği tek sadakatti. "Ancak Değişkenler yakın mesafede yaşar, fiziksel olduğu kadar duygusal düzeyde de bağlanırlar." Birbirine yakın iki sürü arkadaşları er ya da geç birbirine dokunurdu -bir el sıkışma, bir sarılma, bir öpücük, bu ilişkilere bağlıydı- ama dokunmak Vasic'in tanık olduğu her Dönüşen etkileşiminde değişmez bir unsurdu.

Bu yüzden Judd'ın hayatını anlamakta güçlük çekiyordu. Çünkü bir pakettekilerin aksine- "Oklar tek başlarına çalışmak üzere tasarlanmıştır."

Öne doğru eğildiğinde Ivy'nin kazağı sol omzundan sıyrıldı ve altın sarısı teni sabah güneşinin ışığına maruz kaldı. "Tamam, anladım." Tk ile kazağı yerine ittirdiğinde fark etmedi, sıcaklık onun bu kadar açıkta olması için çok soğuktu. "Ama yalnız çalışmak üzere tasarlanmış olsanız da, bu bir aile kadar sıkı olmadığınız anlamına gelmez." Her zaman üzerine tam oturmayan bir palto gibi duran sessizliğin yankısı olmayan tutkulu sözler. "Aden ve sen gibi, kardeş olduğunuzu söylemiştin."

Vasic çocukluğundan bahsetmiyordu ama normalde bir gün içinde bu kadar çok konuşmazdı ya da ona dokunacakmış gibi uzanan ama kendini tutamayıp parmakları avucunun içinde kıvrılan bir kadınla kahvaltı etmezdi.

Bugün normal bir gün değildi.

"Birlikte büyüdüğ," dedi sonunda. "Dört yaşına kadar tam Ok eğitimine alınmamış olsam da, neredeyse beşikten itibaren askeri düzeyde eğitmenlerim vardı." Bazen korunmasız zihninin nasıl şekillenmiş olabileceğini düşünüyordu. Akıl sağlığını koruyan şey, örnek bir öğrenci olmadığı daha sonraki çocukluk yıllarına ait anılardı. "Tk-V ataması o kadar nadirdir ki doğumum Konsey'e hemen bildirilmiştir."

Ivy ona doğru daha da eğildi, bir elini verandanın tahtasına dayamıştı ve gözleri tanımlayamadığı bir duyguyla kararmıştı. "Alt rütbeni nasıl bu kadar çabuk öğrendiler?" Kazağı tekrar kaydı ve adam onu geri itti. "Genetik işaretlerle bile emin olmak genellikle zaman alır."

"Ana rahminden ışılandım."

Ivy'nin ağzı açık kaldı. "Hayır, gerçekten mi?"

"Anlayacak yaşa geldiğimde bana söylenen buydu.

Bir yetişkin olarak ulaştığım kayıtlar bu hikayeyi doğruluyor. Uzman doktorun notlarına , beni neredeyse düşürüyordu."

Ivy dizini adamın kalçasına değdirecek kadar yaklaştı, kadının yumuşak kokusu adamın duyularına fısıldıyordu. "Nereye gideceğini nasıl bildin?"

"Beni doğuran kadınla aramızdaki telepatik bağlantıdan kaynaklanıyordu." Daha sonra biyolojik babasıyla yaptığı gebe kalma ve döllenme anlaşması uyarınca tüm bağlarını koparmıştı. "Muhtemelen doğru cevap bu."

Ivy uzun dakikalar boyunca ona baktı ve onu üzen bir şey söylediğini hissetti, ancak sözlerini geriye doğru taradığında ne olduğunu anlayamadı.

"Bana Aden'den bahsediyordun," dedi sonunda, o kadar yakındı ki, adam kolayca uzanıp boynunun savunmasız kemerini kavrayabilirdi.

Uzaklara bakarak, birden fazla hayatı sona erdiren ellere baktı. "Telepatik antrenman partnerim olarak görevlendirildi." O ve Aden, bağ kurma kapasiteleri işkenceyle ellerinden alınmadan çok önce, sadece korkmuş çocukların yapabileceği gibi bağ kurmuşlardı. "Birbirimizi hayatlarımızın çoğundan beri tanıyoruz."

Ivy'nin parmakları onun koluna dokundu, sonra elini suçlulukla geri çekti. "Gördün mü? Sen ailedensin," dedi, nabızı boğazında hızla atarken. "Ve bir sürü büyük bir aileden başka nedir ki?"

Vasic omzuna baktı, kazağı tekrar yukarı itti. Bu kez, eli o noktaya giderken yanaklarının renklendiğini fark etti. "Kaç kez?"

"Beş." Altı diyemeden ayağa kalktı. "Dinlenmem gerek."

Kaşlarını o da ayağa kalktı. "Seni tutuyordum. Söylemeliydin." Kollarını kavuşturarak başını kamarasına doğru eğdi. "Benim yatağımı kullanabilirsin. O karyolalardan çok daha rahattır."

O yatak yeşil elma kokacaktı, saçlarından ve teninden gelen kokuyu, kabinlerde empatlara özel olarak stoklanmış banyo malzemeleri sayesinde alacaktı. Ve ... Ivy kokacaktı. "Hayır."

Kaşları gözlerinin üzerinde birbirine yaklaştı. "Bunu daha sonra ," dedi ona. "Sen dinlendikten sonra."

Diğer iki kişinin uyuduğu Arrow kulübesine doğru yürürken, bir karyola açmış ve Ivy'nin yanardöner gizemli sesi zihnini öptüğünde ince ama etkili göğüs zırhını çıkarıyordu. *Botlarını çıkarmayı unutma.*

Bir anda, onun sözlerini işlemek zorunda olmadığını fark etti. O zihinsel tonu şimdi anlıyordu, yine onunla alay ettiğini biliyordu. Bu sefer ona verecek bir cevabı vardı. *Oklar tam üniformayla uyuyor*, dedi zırhı bir kenara bırakarak.

Bir duraklama. *Benimle dalga mı geçiyorsun?*

Botlarını çıkarıp karyolanın altına koydu. Acil bir durumda iki saniye içinde ayaklarını içine sokmasına izin verecek şekilde tasarlanmışlardı. *Bir Arrow alay etmeyi nereden öğrenir ki?* diye cevap verdi kemerini çıkarıp zırhın yanına yerleştirirken.

Benden şüpheli bir yanıt geldi. Çok zekisin. Fark etmediğimi sanma.

Uzun kollu siyah üniforma üstünü çıkarmaya karar verdi, çünkü zaten üst kısmını saldırıdan korumayacaktı ve yıkanması gerekiyordu, sadece üniforma pantolonunu giyerek uzanırken yastık olarak kullanmak için rulo yaptı. Duş alması gerekiyordu ama vücuduna kendini yenilemesi için zaman tanımak daha öncelikliydi. *Şimdi uyuyacağım, Ivy.*

İyi dinlenmeler.

Ölümcül bir canlı makine gibi kendini kapatmadan önce duyduğu son şey onun sesiydi.

Bölüm 18

Kaleb Krychek'e tüm ırkımızın geleceğine karar verme hakkını veren nedir? Onun yeni dünyasında yaşamak istemeyen bizler ne olacağız? Rakiplerini ortadan kaldırdığı söylentileri gibi şimdi de bizim sesimizi mi ortadan kaldıracak?

Ida Mill'den görüş yazısı, *PsyNet Beacon*

KALEB, Sahara'yla birlikte oturdukları evin oturma odasında, gözleri duvara monte edilmiş iletişim ekranındaydı. Yayın, Moskova'daki karargâhının altında bir daire çizerek yürüyen ve hemen bitişiğindeki meydanda akşamın erken saatlerinde yaya trafiğine karşı sessizlik yanlısı sloganlar atan eli pankartlı protestocuları gösteriyordu.

"Tek bir düşünceyle kafataslarını ezebileceğimin farkında değiller mi?"

Kanepede kıvrıldığı yerden başını kaldırıp ona bir belge çeviren Sahara ekrana baktı. "Protestocular ve Bayan Mill, davaları uğruna ölecek kadar tutkulu hissediyorlar."

"Daha fazla şehit adayı." Kaleb ellerini kayrak grisi takım elbise pantolonunun ceplerine soktu, beyaz gömleğinin kollarını açıkta bırakacak şekilde kıvırdı. "Onlara istediklerini vermeyi düşünüyorum." Enfeksiyonu yok ettikten sonra Net'in temellerini yeniden inşa etmeye odaklanmalıydı, değişimi kucaklayamayan insanlara değil.

"Büyük, kötü Kaleb Krychek olmayı bırak ve gel benimle otur."

Sadece bir kişiden emir alırdı. Sol tarafına oturarak bir kolunu omuzlarının ön kısmına doladı, o da sırtını ona yasladı. "Kendilerine Sessiz Sesler diyorlar," dedi ona, kullandığı lazer kalemi dudağına vurarak. "Ve onlar

şiddet yanlısı olmadıklarını ve Pure Psy ile bağlantılarının bulunmadığını belirtmişlerdir."

"Küçük bir zekâ belirtisi." Kaleb, soykırımcı fanatikler grubunu yeniden canlandırmaya kalkışan herkesi idam edeceğine söz vermişti. "Yıkıcıdırlar."

Sahara onun kolunu okşadı. "Normal bir siyasi sistemde sık rastlanan bir durum."

"Normal bir siyasi sistem içinde değiliz. Bu bir diktatörlük." Ağ felaketin eşiğindeyken başka hiçbir şey işe yaramazdı.

Sahara başını çevirip gömleğinin ince pamuğunun arasından kolunun üst kısmına bir öpücük kondurdu, ipeksi saçlarının uzun telleri kolunun üzerinden kayıyordu. "Konsey onları kapatır, statükoya meydan okumaya cüret ettikleri için hayatlarına son verirdi."

Kaleb'in hayatını bu yozlaşmış yapıyı yıkmakla *geçirdiğini* nazikçe hatırlatıyordu. Protestocuları bir dakika daha düşündükten sonra ekranı kapattı. "Ağın istikrarını tehdit etmedikleri sürece protesto edebilirler."

"Bence farklı seslere ihtiyacımız var." Sahara oturduğu yerden kalktı ve elindeki datapad ve kalemi halının üzerine bıraktıktan sonra yüzünü ona döndü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Homojen bir toplum yaratmaya çalışmak bizi en başta bu duruma sokan şey."

Kaleb dünyayı Sahara'nın gibi görmüyordu; önceliği ona güvenli ve istikrarlı bir hayat vermektir. Ne pahasına olursa olsun. "Bayan Mill ve neşeli çetesi, enfeksiyon dalgasını durdurmak için Ağ'ın bazı bölümlerini çıkarmak zorunda kalırsam Sessiz yerleşim bölgelerine kavuşabilirler."

Koyu mavi gözleri kilitlendi. "Daha mı kötü?"

"Evet, ve gün geçtikçe öldürücülüğü artıyor." Empatlar uyku hallerinde kilitli kalırken.

Bölüm 19

Lütfen önceki otuz dört gün için gauntlet'in performansı ile ilgili tüm teknik verileri yeniden yükleyin. Mevcut verilerimiz beklenenin çok dışında sonuçlara yol açmaktadır ve haftalık yüklemelerden biri sırasında bozulmuş olabilir.

Dr. Edgard Bashir'den Vasic'e mesaj

SASCHA, empatların bölgedeki ikametlerinin ikinci gününde, öğleden sonra erken saatlerde E yerleşkesine yaptığı ziyaret için Lucas'ın aldığı güvenlik önlemlerine **etmemişti**. Diğer Es'ler kendilerine geri dönmeden ona doğrudan zarar veremeyebilirdi ama o yerleşkede Oklar vardı ve Judd'a ne kadar güvenirse güvensin, ekip homojen değildi.

Sarı bölgenin kenarında arabadan indikten sonra düşüncelerini dile getirdiğinde Lucas ona, "İkisi de empat değil," diye hatırlattı.

Yüzünü güçlü, sıcak elleriyle kavrayarak, gözleriyle buluşmak için dizlerini hafifçe büktü. "Bunu unutma. Zaten bir iç güvenlik ihlali yaşadılar."

"Yapmayacağım," diye söz verdi ve onun vücudunun vahşi sıcaklığına sarıldı, kendi hücreleri sarhoş olana kadar onun kokusunu içine çekti. "E tanımında uzmanlığım varmış gibi davranarak kendimi sahtekâr gibi hissediyorum." Oysa sahip olduğu tek şey, yardımcı olabilecek ya da olamayacak, derme çatma bir bilgi deposuydu.

Lucas onun saç örgüsünü çekiştirdi. "Bir uzman basitçe, öğrettiği kişilerden daha çok şey bilen kişidir. O da sensin." Bir kedi öpücüğü, yalamalar, fiskeler ve kemiklerini eriten bir ikna. "Uzmana gelince

Gerisini" -eşarbını boynuna doladı- "onlarla birlikte öğreneceksin."

Onun dokunuşuyla, ona olan inancıyla merkeze yerleşerek, kömür rengi kazağının ince merinos yününden göğsünü okşadı. Çoğu Dönüşen gibi o da soğuşu bir insan ya da Psy gibi hissetmiyordu ama o da bir kedydi ve tenine değen bu tür dokulardan hoşlanıyordu. Kendisi için böyle şeyler almaya zaman ayırdığından değil.

Ama bunu yaptığında hoşuna gidiyordu ve bu küçük, evcil hareket ona yoğun bir zevk veriyordu. Tıpkı çikolata alışkanlığını beslemenin ona verdiği gibi. Sessizliğin ırkından çaldığı tek şeyin ham ve gerçek duygular değil, hayatın karmaşık dokusunu renklendiren sayısız sessiz yakınlık olduğunu düşündü. Panterini bir kez daha öpüp kokladıktan sonra, "Tamam," dedi. "Ben hazırım."

Yolun geri kalanını yürümeye karar verdikten sonra, diğer sürü askerleri arkalarında yayılırken, yarım saat sonra yerleşkedeki ağaçların arasından geçtiler. Vasic onları bekliyordu, yanında hafifçe kıvrılmış siyah saçları olan minyon ama kıvrımlı bir kadın vardı. Beyaz kalın bir kazak ve kar botlarının içine sokulmuş bir kot pantolon giymişti, çarpıcı gözleri içten içe parlıyordu.

"Ivy." Sascha dudaklarının kıvrıldığını hissetti, empati iletişim konuşmalarından tanıyordu. "Sizinle yüz yüze tanışmak çok güzel."

Ivy'nin geri dönen gülümsemesi bulaşıcıydı. "Vasic geleceğini söylediğinden beri çok heyecanlıyım." Öne doğru bir adım atıp Sascha'yı kucaklamak üzereyken, sanki telepatik bir uyarı almışçasına Vasic'e bakmak için kendini adımının ortasında yakaladı.

Ok'un yırtıcı bir Dönüşen'in eşine yaklaşırken bilinen kurallara göre oynadığının farkında olan Sascha kucaklaşmayı kendisi tamamladıktan sonra Lucas'ı Ivy ile tanıştırdı; Vasic ve Lucas birbirlerini zaten tanımışlardı.

"Verandamda oturmak ister misin?" Ivy daha sonra sordu. "Dışarı çok güzel ve güneşli."

"Bu mükemmel." Sascha'ya Lucas ve güvenlik ekibinin geri kalanının görüş kalması talimatı verilmişti ve Ivy'nin önerisi durumdaki tüm gariplikleri ortadan kaldırmıştı.

Başını sallayan Ivy, onu güneşin ısıttığı ahşap verandaya götürdü. Sonra, Sascha'yı şaşırtan bir şekilde, genç empat fısıldadı, "Bana doğrultulmuş silahlar mı var?"

Sascha küçük bir kahkaha attı, diğer Es ile ne olursa olsun Ivy Jane'in arkadaşı olacağını biliyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Dönüşenlerin eşlerine karşı son derece koruyucu olduğunu okumuştum." Gülümsemesi solan diğer kadının bakır bakışları, Ok'un Lucas'la konuştuğu yerde duran Vasic'e kaydı. ", " diye mırıldandı, "hayatının neredeyse tamamını sessiz geçirmiş bir insan hissetmeyi öğrenebilir mi?"

Ivy'nin sorusunun nedenini tahmin etmek için empat olmak gerekmiyordu. "Sanırım," dedi Sascha nazikçe, "Psy ırkı uzun zamandır Sessizlik konusunda kendini kandırıyor."

Ivy dikkatini zorla tekrar Sascha'ya çevirmiş gibiydi. "Ne şekilde?"

Sascha verandaya doğru koşuşturan, cinsi belli küçük beyaz bir köpeğe hayranlıkla bakmak için durakladı. Sascha'nın uzattığı eli koklayan köpek kuyruğunu salladı ve Ivy'nin yanına oturdu. "Akli başında hiç kimse duygularını başarılı bir şekilde yok edememiştir," dedi. "Bu sadece onların ne kadar derine gömüldüğüyle ilgili bir durum."

Ivy sevimli küçük köpeği yoksun bir şefkatle okşadı. "Peki ya ruhun bir kışı varsa?" Sorunlu gözler Sascha'ninkilerle buluştu. "Buz o kadar bütünleşmişse, bir kırık olsa bile, gözlerini kapatır kapatmaz kendini mühürlüyorsa?"

"Bilmiyorum," dedi Sascha dürüstçe. "Muhtemelen Ağ'da sosyopati olmadan Sessizlik'e olabildiğince yaklaşacak kadar yoğun bir şekilde şartlandırılmış olanlar vardır." Oklar'ın bu kategoriye girdiğini düşündü.

"Bu insanlar," diye ekledi Ivy'nin kalbini önemseyerek, "muhtemelen Sessizliği bu kadar derin bir seviyede benimsemelerinin bir nedeni vardı." Kötü psişik yetenekler, delilik tehdidi, ailede şiddet geçmişi. "Bunu bozmak istemeyebilirler."

Hissettiğim gün, öldüğüm gündür.

Vasic'in sözleri kafatasında çınlarken Ivy'nin parmakları Tavşan'ın paltosunda hareketsiz kaldı, Sascha'nın sözleri ne kadar nazikse o kadar sertti. Ivy o kadar mutluydu ki

bu sabah. İtiraf etmese de onunla alay etmişti ama üç saat sonra uyandığında sanki o konuşmayı hiç yapmamışlar, adını koyamadığı ama istediğini bildiği bir bağı kırılğan iplerini örmeye hiç başlamamışlardı. Hem de çok.

"Ivy." Sascha'nın parmakları onun yanağını okşuyordu.

Kardinalin yıldızların aydınlattığı bakışlarındaki nazik sempatiyi gören Ivy gözlerinin yandığını hissetti. Zımpara kağıdını göz kırparak uzaklaştırdı ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyabileceği buza balyozla vurmak istemesine neden olan Ok hakkındaki düşüncelerini bilinçli olarak bir kenara bıraktı.

"Bana nasıl kalkan kullanacağımı öğretebilir misin?" diye sordu Sascha. "Eşinin vahşi koruyuculuğu da dahil olmak üzere yerleşkedeki her duyguyu algılıyorum." Sascha'ya doğru tek bir yanlış hareketinde Ivy pençelerini boğazına gömeceğini biliyordu. Şu anda bile, birkaç metre uzakta durmasına rağmen Dönüşen Alfa'nın vahşi yeşil gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Ivy -aklında buz gibi *bir su- Lucas Hunter'dan korkuyorsun.*

Parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı, onun karanlık ve güzel sesi karşısında nefesi kesildi. *Aklımı mı okuyorsun?*

Hayır, sadece vücut dilin ve yüz işaretlerin.

Sascha'nın sözleri Vasic'in sessizliğinin bir hayatta kalma mekanizması olabileceğini fark etmesini sağlamıştı.

Sonra dedi ki, *"Korkma. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.*

Ivy sanki onun kollarına sarılmış gibi hissetti. Pes ederek, kendisini izleyen berrak gri gözlerle buluşmak için yerleşkenin diğer tarafına baktı. *Biliyorum.*

"Sana kalkan kullanmayı öğretmeden önce," dedi Sascha o anda, düşünceli bir sesle, "daha önceki konumuzla ilgili bir şey daha söyleyeceğim."

Ivy, Vasic'le kurduğu göz temasının samimiyetini bozarak kardinal empatin da onu izlediğini gördü. "Ne?"

"Bir zamanlar senin Arrow'un kadar uzak olan iki adam tanıyorum." "Judd Lauren," diye tahmin etti, Sascha'nın sözlerine itiraz etme zahmetine girmeden.

Vasic'in tanımı. O Ivy'nin Ok'uydu. Onu sahiplenmişti. "Ve?" "Kaleb Krychek."

Ivy titreyerek kazağının kollarını ellerinin üzerine çekti. "O hala ..."
"Evet." Sascha başını salladı. "Konu eşine geldiğinde hariç. Eğer buzları kırmayı başarırsan, herhangi bir Dönüşen kadar sadık ve şiddetle koruyucu bir erkekle başa çıkmaya hazırlıklı olmalısın."

Ivy erkekler ya da ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama Vasic'in kendisine Lucas Hunter'ın Sascha'ya baktığı gibi bakması fikri . . vücudundaki her hücreyi öyle derin bir ihtiyaçla titreştiriyordu ki, sanki onunla doğmuş gibi hissediyordu.

"Judd'a gelince," dedi Sascha. "Bir hafta önce, onu kendileriyle kovalamaca oynamaya 'zorlamaya' karar veren bir grup yavrunun altında kaldığını gördüm." Elini Ivy'nin ellerinden birinin üzerine kapatıp sıktı. "Onu *gülerken* gördüm, Ivy" -kardinalin gözleri ıslak ıslak parlıyordu- "ve onunla ilk tanıştığımda bunu asla hayal edemezdim."

Ivy'nin içinde konfetiler yumuşak bir esintiyle fısıldadı.

- - -

VASIC iki saatlik seanslarının sonunda Ivy'nin Sascha'nın kucaklamasını ne kadar kolay kabul ettiğini fark etti ve içgüdüsel olarak PsyNet kalkanlarını kontrol etti. Kırıklar görülebiliyordu, PsyNet'teki duygusal varlığını açığa çıkarmakla tehdit eden sivri çatlaklar. Ivy, dedi DarkRiver çifti yerleşkeden ayrılır ayrılmaz.

Zihni tanıdık bir samimiyetle onunkine dokundu, telepatik yol özeldi. *Evet?*

PsyNet'te seni korumam için yardımımı kabul ediyor musun?
Hayır derse, onu korumak için başka bir yol bulmak zorunda kalacaktı. Onu zorlamayacak ya da baskı altına almayacaktı, tıpkı çocukken birçok kez bağlandığı gibi onu da o yenileme odasında bağlamayacaktı.

Ivy kamarasının kapısında tereddüt etti. *Henüz değil*, dedi sonunda. *Şimdilik kırıkları kapatabilirim*. Onun bakışlarını aradı. *Kalkanının benimkinin üzerinde olması beni kör ediyor ve enfeksiyonu görebilmem gerekiyor*.

Sanki onun duyguları olmadığını bildiği halde, duygularını incitmemek için açıklama yapıyor gibiydi. Hayır, hissetmiyordu.

Ivy'yi hiç anlamıyorum. *Bunun yerine diğer Oklarla birlikte ağın bu bölümünü güvenlik duvarına almak için çalışacağım*, dedi. *Bu size istenmeyen kaynaklardan gelen incelemeler olmadan enfeksiyon üzerinde çalışma özgürlüğü verecek.*

Topuklarının üzerinde kayarak, kulübesine en yakın çamların yanında duran adamın yanına geldi. "Kulağa mükemmel geliyor. Ağın bizim için hazır olduğunu sanmıyorum."

Ivy her zaman vücudunun bir kısmıyla gülümserdi ama şimdi ne gözlerinde bir ışık ne de dudaklarında bir kıvrım vardı. "Seans iyi geçmedi mi?"

"Hayır, inanılmazdı." Şakaklarından birini ovuşturuyordu ve adam başının onu rahatsız etmeye devam ettiğini biliyordu. "Sascha bana nasıl bir iç kalkan oluşturacağımı öğretti, böylece Lianne'le yaptığım gibi bir daha bunalmayacağım - gerçi onun deneyimine bakılırsa yeteneğimizi tamamen kapatgibi görünüyor."

Vasic bundan şüphelenmeye başlamıştı. "Empatiniz, görme veya duymaya benzer ekstra bir duyu gibi işlev görüyor." Aynı şekilde ışınlanması da başka bir uzvu olabilirdi, vücuduyla o kadar bütünleşmişti ki.

"Evet." Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokarak yere baktı. "Ben sadece Bunun daha iyi bir dünya olacağını düşünmüştüm Vasic."

Adının dudaklarından içinde tanımlanamaz bir his oluştu. "Nasıl?"

Ivy tekrar şakağını ovuşturdu.

Ellerini kaldırarak, "Kıpırdamadan dur," dedi ve kendi yaralanmasından sonra öğrendiği kafa derisi ve boyun masajına başladı.

Ivy ten tene temas karşısında o kadar sersemlemişti ki, adamın yaptığı şeyin verdiği zevkin sinir uçlarına nüfuz etmesi birkaç saniye sürdü. İnleyerek başının öne düşmesine izin verdi, avuçlarını adamın göğsüne dayadı. Tanrım, ama adamın sıcaklığını ve gücünü dokunuşundan bu kadar etkili bir şekilde ayıran aptal üniformadan nefret etmeye başlamıştı.

Ama parmakları, elleri ... "Ivy."

"Hmm." Gözleri kapalı, sadece o güçlü parmakların acısını alıp götürmesine ve kemiklerini jöleye çevirmesine odaklandı.

süreç. *Daha fazlasını, daha fazlasını*, ona duyduğu dokunsal açlıktan utanmadan talep etmek istedi.

"Neden dünyanın daha iyi olacağını düşündünüz?"

Ivy ne hakkında konuştuğunu unutmuştu, konuştukları konuyu ortaya çıkarmak için zevk sarhoşu beynini taramak zorunda kalmıştı. "Sessizliğin çöküşünden sonra," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Eğer bunu hayal etmeme izin verdiysem" -ellerini ensesine götürdüğünde tekrar inledi- " zaman bereketli bir ortam olacağını düşünmüşümdür." Dudaklarını büktü. "Ama ne olursa olsun, insanlar yine de birbirlerine zarar vermeye çalışacaklar."

"Lianne'e yapılan saldırı aklından çıkmıyor." Ivy'nin teni Vasic'in sert parmaklarına karşı hassastı ama geri çekilmek yerine yaklaştı.

Kadının yakınlığı derisindeki aşındırıcı hissi artırdı, ona dokunmaması gerektiğini sessiz bir şekilde hatırlattı ama teması kesmedi. Onunla ilgilenmek onun işiydi ve bunun acısını hafiflettiği açıktı.

Neredeyse bir dakika sonra "Lianne'in kendi ailesinin bir üyesi ona karşı döndü," dedi. "E atamasının geri kalanı aktif hale gelmeye başladığında ne olacağı konusunda endişelenmeme neden oluyor. Kaçımız öleceğiz?"

Vasic onun eğik başına baktı, yumuşak siyah bukleler yukarıdaki yaprakların arasından süzülen ışıpta parlıyordu ve vereceği sert cevapların onu inciteceğini biliyordu. Bu yüzden tek söylediği, "Dünyadaki en iyi kâhin bile geleceği yüzde yüz kesinlikle tahmin edemez," oldu.

Ivy başını kaldırdı, gülümsemesi orantısızdı. "Bela ödünç aldığımı mı söylüyorsun?" Yanıt beklemeden doğrudan gözlerinin içine baktı. "Belki de öyleyim, ama bir türlü duramıyorum."

Artık empatlar hakkında konuşmadıkları gibi açıklanamaz bir hisse kapıldı.

- - -

Takip eden günlerde, yerleşke sessiz, tanıdık bir ritme yerleşti. İçindeki on sekiz kişi yavaş yavaş

ve bir topluluk haline gelmeye başladılar ve her topluluk gibi onların da alt grupları vardı. Empatlar arasında Ivy en çok Chang ve Jaya'ya yakındı ama Penn de sık sık onların tartışmalarına katılıyordu. İskoç erkek bir Ok kadar konuşma eğilimindeydi, ancak konuştuğunda yorumlarında özlü ve nüfuz ediciydi.

Diğerlerinin birbirleriyle farklı ilişkileri , doğal olarak Chang Brigitte ile arkadaşça davranırken, Ivy yaşlı kadının çekingenliğini aşamıyordu. Isaiah yıpratıcı olmaya devam etti ama sakın Penn ona tahammül edebildi ve bu böyle devam etti. Kimse izole ya da yalnız değildi, ki asıl önemli olan da buydu.

Oklar elbette kendi başlarının çaresine bakıyorlardı ama Jaya bazılarının kolayca mesafelerini koruyabilecekken Es'leriyle vakit geçirdiklerini fark etmişti. Özellikle Abbot, Jaya'nın yanından hiç ayrılmıyordu.

Ona gelince, Vasic'i kendisiyle birlikte yemek yemeye ikna etmeyi çoğu zaman başarmıştı. Kanını bala çeviren o enfes dakikalardan sonra Vasic ona bir daha dokunmamıştı ama Vasic şimdiden bağımlısı olmuştu. Bu kadar yakın oturup tekrarını istememek bir işkenceydi ama onunla birlikte olmak buna değerdi... Gerçi arada bir omzundan kayan kazağını giyerek hile yapıyordu. Düzelttiğinde -ki bunu *her zaman* fark eder ve tek kelime etmeden yapardı- sanki onu okşamış gibi hissedirdi.

"Al bakalım," dedi Sascha'nın ziyaretinden sonraki dördüncü gün, verandada yanına inmeden önce birkaç beslenme çubuğu uzattı, artık çok sevdiği kazağı sıcacık sarmıştı. "Günlük, süper lezzetli kahvaltın." Sascha onun için hazırladığı içeceği, bir kase mısır gevreği ve sütle birlikte getirmişti bile.

Vasic, kollarını kaslı kalçalarına dayamış, cevap vermeden önce bir tane yedi. "Her gün aynı mısır gevreğini yiyorsun."

"Evet, ama içinde lezzetli kuru meyveler ve çileklerin yanı sıra tahıl karışımı da var. Sizin barlarınız ise yavanlığın vücut bulmuş hali." amaç da buydu. "Al bakalım." Kahvaltısından bir kaşık dolusu aldı. "Tadına bak."

Sonrasında olanlar onu içinde bıraktı.

Aslında öne doğru eğildi ve onun teklifini kabul etti. "Çok fazla lezzet var," diye soğukkanlı bir sonuca vardı.

Ivy'nin ayak parmakları onun sesi karşısında kıvrıldı, o kadar yoğun ve kontrollüydü ki, kontrolünü kaybederse sesinin nasıl çıkacağını merak etti. Düşünmek için kendine zaman tanımak amacıyla bir kaşık mısır gevreği yerken, dudaklarının adamın bir an önce dokunduğu aynı sıcak metalin üzerinde hareket ettiğini fark etti. Bu küçük yakınlık karşısında teni kızararak, "Üzgünüm ama oy hakkın yok. Sadece beslenme çubukları yiyip aynı şeyleri sıvılaştırılmış halde içerken olmaz."

Vasic yaptığı şeyi neden yaptığını anlamıyordu. Tek bildiği Ivy'nin olağanüstü olduğuydu. Yerleşkeye en ağır zihinsel ve psişik yaralarla girmiş olmasına rağmen, sessizce buradaki en güçlü insanlardan biri olduğunu göstermişti.

Buna Oklar da dahildi.

Vasic ve diğerleri PsyNet'teki dramatik değişimle şartlanmalarına sıkı sıkıya bağlı kalmaya çalışarak başa çıkarken, Ivy dalgayı yönlendirdi. Ne zaman bir duvara toslasa durdu, kaşlarının arasında iki küçük dikey çizgi oluşmasına neden olan kararlı bir konsantrasyonla sorunu düşündü, sonra da bir yolunu buldu.

Zihni onunki kadar esnek değildi ama son üç gün içinde garip, beklenmedik bir şey yapmıştı. Diğer Es duyularını tırmalamaya devam ederken, Ivy yeteneklerini derinlemesine keşfetmesine rağmen artık bunu yapmıyordu. Sanki zihni, telepatik sesini duymaya artık çok alıştığı bu empat için özel bir kategori yaratmıştı, o uyurken ve kendisi gece nöbetindeyken kafatasının içinde çok sessiz hissediyordu.

Adamın vücudu da kadınınkine o kadar yabancı şekillerde tepki veriyordu ki, bu tepkiyle başa çıkma konusunda hiçbir deneyimi yoktu.

Şimdi bir kaşık mısır gevreği daha yiyordu ve adam omzunun açıkta kalan yamacındaki altın rengi kremi gördü.

Uzanarak kazağını fiziksel olarak yerine geri çekti.

Bölüm 20

IVY NEREDEYSE kâsesini düşürüyordu.

Telekinetik olarak sabitleyerek elini önceki konumuna geri getirdi, gözleri yerleşkenin diğer ucunda dövüş sanatları rutini yapan iki Ok'taydı. "Yeteneklerini daha iyi kontrol edebildiğini hissediyor musun?" diye sordu gergin bir sessizlik içinde.

"Kontrol bende değil," dedi sonunda, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. "Bu benim açımdan çok fazla bilinçli karar verme anlamına geliyor. Ama içgüdülerimle başa çıkmak giderek kolaylaşıyor." Elindeki kâseyi bir kenara bırakırken verandanın tahtasına çarparak donuk bir ses çıkardı. "Bu mantıklı mı?"

"Oklar içgüdüyü kabul etmez, ancak belirli durumlarda tepki sürelerimizin bu şekilde kategorize edilebilecek kadar hızlı olduğu tartışılmaz."

Ivy ona doğru dönerek bir bacağını verandanın üzerinde, diziyile kalçası arasında bir karış mesafe kalacak şekilde katladı. "Buna ne diyorsun o zaman?"

"Sorunlu durumlara nasıl tepki verileceği bilgisi hücrelerimize kazınana kadar tekrar ve eğitim."

"Nasıl?" Alçak bir fısıltı. "Sana nasıl öğretiyorlar?"

Çocukken ağlamayı bırakana kadar kolunun defalarca kırıldığını, vücut ısını psişik olarak ayarlamayı öğrenene kadar saatlerce boğucu bir kutuda kapalı kaldığını, hiçliğe katlanana kadar duysal yoksunluk odalarına atıldığını düşündü ve sonra Ivy'ye baktı.

"Sıradan, rutin tekrarlar."

Çok şey gören o bakır gözler onunkilerden ayrılmadı. "Bana yalan söylüyorsun Vasic."

"Kafanızda olmaması gereken bazı şeyler var."

Bu sessiz sözler Ivy'nin kalbini kırdı. Onun daha önceki ürkütücü hareketinden cesaret alarak parmak uçlarını eldiveninin üzerinde gezdirdi. Sert, soğuk bir kabuktu ama onun bir parçasıydı. "Güven bana."

Şiddetli ve samimi göz temasını kesmedi. "Benim için artık çok geç, Ivy. Enerjini kurtarabileceklerine odakla."

Adam ayağa kalktığında Ivy hiçbir şey söylemedi, parmakları eldivenden kayıyordu. Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı, uzun boylu, güçlü ve yalnız bir şekilde açıklık boyunca yürüdü. Onun hayatını kurtarmıştı, buradaki her E'yi koruyan psişik kalkanın kalbiydi, bir saniye içinde herhangi biri için canlı bir fiziksel kalkan görevi görebilirdi.

Yine de ondan, dünyadan hiçbir şey beklemiyordu.

Ona nasıl ulaşacağını, her şeye hakkı olduğunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Çünkü eğer şüphelendiği şey doğruysa, Oklar sadece kendilerini sık sık resmettikleri suikastçılar değil, Psy ırkının sınırlarını yalayan sonsuz karanlığa karşı son savunma hattıydı - her zaman yalayabilirdi.

Bu içgüdüsel farkındalık, Vasic'in güvenli bir veri tabanına erişimini sağlamasıyla, son üç gün içinde PsyNet'ten indirdiği tarihsel psiko-tıbbi kayıtlarla da doğrulanmıştı. Bu veri tabanı Psy ırkındaki *gerçek* akıl hastalığı oranlarını, şüpheli ya da kanıtlanmış cezai delilik vakaları da dahil olmak üzere, geniş bir yelpazede katalogluyordu.

"İki yüz yıl geriye gittim," dedi Sascha'ya o günün ilerleyen saatlerinde, kardinal Penn'le seansını bitirdikten sonra ikisi birlikte ağaçların arasında yürürken. "Sonuçlar neredeyse aynı. Nüfusumuzun bir kısmı her zaman deliriyor ve bu oran her zaman diğer ırklardan daha yüksek oluyor."

"Hediyelerimizin bedeli mi?" Bu bölgedeki yaprak dökmeyen ağaçların yaprakları diğer empatin yüzüne dantelli gölgeler düşürüyordu. "Sessizlik, keşfettiğimiz kadarıyla, bunu değiştirmedir. Sadece gerçek psikopatların saklanması kolaylaştırdı, yardıma ihtiyacı olanlar ise sessizce ortadan kaldırıldı."

Sascha bakışlarını yerleşkede görünen Oklara doğru çevirdi.

"Ne yapmış olurlarsa olsunlar," dedi Ivy, midesi gergin ve sesi sert bir şekilde, "bunu halklarına yardım ettiklerine inanarak yaptılar." Bu gerçeği Vasic'in amansız koruyuculuğunda, Cristabel'in yaralarında, Abbot'un nöbetteki yoğunluğunda gördü. "Onları suçlayamayız." Ivy kimsenin Oklar'a bu şekilde zarar vermesine izin vermeyecekti.

"Ben bilmiyorum," dedi Sascha yumuşak bir sesle, "ama sanırım kendilerini suçluyorlar."

Ivy ısırın soğuk havadan bir nefes aldı, buz sarkıtları önündeki dallardan güzel, tehlikeli parçalar halinde sarkıyordu. "Evet," fısıldadı. "Ağı güvende tutmak için bu kadar çok şey yaparlarken, bu hiç adil değil."

İndirdiği kayıtlar bunu açıkça belirtmiyordu, hatta Oklar'dan bile bahsetmiyordu ama Vasic'ten aldığı tarih olan takımın kurulmasından önceki ve sonraki bazı korkunç istatistiklerdeki keskin farkı gözden kaçırmak imkansızdı. Ona ne verdiğini, bir araya getirmeye başladığı verileri nasıl netleştirdiğini fark etmemişti.

"Hiç kimse aniden öldürmeyi bırakan seri katillerden bahsetmiyor." Herhangi bir istatistiksel modelle açıklanamayacak kadar çok olan bu oranlar, ekibin kurulmasından öncesine kıyasla o kadar yüksekti ki, oyun alanını dramatik bir şekilde değiştirdikleri aşikârdı. "Oklar'dan başka kim bu kirli işle yıllar, on yıllar boyunca ilgilenebilirdi ki?" Çünkü canavarlar doğmaya, dehşet yaratmaya devam ediyordu. "Kesinlikle İcra değil."

Gözlerinde yıldız olmayan Sascha, karda yarı gömülü bir çam kozalağını almak için eğildi. Buz gibi beyazın tozunu aldıktan sonra parmak uçlarıyla kenarlarında oynayarak boyunun uzunluğuna ulaştı. "Sana katılıyorum. Oklar, ırkımızın en karanlık unsurları üzerindeki tek gerçek kontrol görevi görüyor."

Kardinal devam etmeden önce bir duraksama oldu. "Sanırım ekip ilk kurulduğunda, Sessizliğin düşmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapmak söz konusuydu. İlk Okların eylemlerine katılmasam da, bunun Psy ırkını koruma arzusundan kaynaklandığını anlayabiliyorum."

"Ve artık Sessizliğin çözüm olmadığını biliyorlar," dedi Ivy, E tanımının boğulup gömülmesindeki şüphesiz rolleri nedeniyle ilk Okları affederek, "bu neslin Okları

dengeyi düzeltmeye çalışıyorum. Vasic'in benim için gözünü kırpmadan kurşun yiyeceğini biliyorum."

"Evet," dedi Sascha hemen. "Koruyucu çekirdek her zaman oradaydı, yanlış yöne çevrilmiş olsa bile ... ve ekibin iktidardaki bazıları tarafından belirli eylemlere yönlendirilmiş olabileceğine dair bir his var içimde."

Ivy kollarını kendi etrafında kavuşturarak, "Kaleb Krychek'le uzun süredir birlikte olup olmadıklarını biliyor musun?" diye sordu. Kardinal Tk'nın Ağ'daki en acımasız adam olduğu söylenirdi ama Krychek'in yerleşkeye yaptığı kısa ziyaretler sırasında gördüğü kadarıyla Vasic ona eşit davranıyor gibiydi.

Sascha başını salladı. "Ekip hakkında bilgi edinme konusunda bağlantılarım zayıf ama Judd, Ming LeBon'yirmi yıldır liderleri olduğunu söyledi. Kendisi de eski bir Arrow olarak, ona çok güvenildiğini söyleyebilirim."

Çam bırakan diğer empat ellerini, rengi zengin bir akuamarin olan kışlık paltosunun ceplerine soktu. "Herhangi bir kanıtım yok ama Ming'in eğilimleri hakkında bildiklerim ve ekibin Kaleb'e bağlılığını değiştirmesi göz önüne alındığında, Ming'in onları kendi kişisel suikast timine dönüştürmeye çalıştığını düşünüyorum."

Ivy yürümeyi bıraktı. "Ona inandılar ve o da onları kullandı." İhanet, Arrow'u Arrow'a bağlayan sadakatin kalbini vurmuş olabilirdi - ekibin her bir üyesinin güvendiği *tek* şey olduğu aşikârdı.

Vasic de dahil.

Çocukken terk edilmiş, işkence görmüş, sonra da kullanılmıştı. Bunların hiçbirini ona söylememişti ama Ivy dinlemişti. Böylece dört yaşında eğitime başlayan bir çocuk ile ailesine "beni doğuran kadın" ve "biyolojik babam" diyen bir adam arasındaki bağlantıyı kurmuştu.

Kafanızda olmaması gereken bazı şeyler var.

Hiç kimse nezaketle muamele gördüğü için buzla kaplanmamıştır. Yaralanmıştı. Tekrar tekrar. Sonra, son ve sarsıcı bir darbe olarak, ırkının iyiliği için yapması istenen korkunç şeylerin, Ming LeBon'un kendini güçle şişirebilmesi için yapıldığını öğrenmişti.

Vücudundaki tüm kilitlendi. Bunun olmasına izin veren sistemi yok istiyordu. "Onun -herhangi bir Ok'un- karanlıkta yalnız ve nankörce yürümek zorunda kalması hiç adil değil Sascha."

Kolunu Ivy'ninkinin arasından geçiren Sascha onu yerleşkeye geri götürmeye başladı. "Alice Eldridge hakkında sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Ivy'nin öfkesini bastırarak konuşması bir saniye sürdü. "Elbette." Ivy, Sascha'nın kendisine bir asırdan uzun bir süre boyunca zorla dondurulduğunu söylediği bilgin için üzülmüştü.

"Alice'in kitabında -ki hepiniz için kopyalamama izin verdi- ortada empatların arkadaşları ve sevgililerinden alıntılarla dolu bir bölüm var." Gözlerindeki yıldızlar geri dönen Sascha, Ivy'ye gülümsedi ve bu ifadede beklenmedik bir muziplik damarı vardı. "Tüm o bölümdeki en yaygın kelime 'inatçı'. Görünüşe göre Es'in birinden vazgeçmekle ilgili bir sorunu var. Senin Ok'unun hiç şansı yok diyebilirim."

Ivy'nin karşılık veren gülümsemesi titrekti. "Hayır," dedi, "değil."

Kolay olmayacaktı ve Ok'unun savunmasını kırma arayışında başarısız olma ihtimali yüksekti ama Ivy, küçülen bir menekşe olarak acımasız bir yenilenmeden sağ çıkmamıştı. Vasic'in hayatta kalmak için Sessizlik'e ihtiyacı varsa, bu bir şeydi ve onu asla gerçekten tanıyamayacağını kabul etmek ne kadar acı verici olsa da, bunu kabul edecekti, çünkü aksini yapmak ona zarar verecekti.

Ama eğer savaşçı rahibi, güç sunağında iyi erkeklerin ve kadınların kalplerini feda eden başka bir adamın suçları yüzünden kendini cezalandırmak için şartlandırmanın izolasyonunu kullanıyorsa, hayır, Ivy bunu görmezden gelmeyecekti. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

- - -

VASIC o gece geç saatlerde PsyNet'i kontrol ettiğinde, henüz içerideki zihinlerden hiçbirine dokunmamış olsa da, kötücül bir karanlığa dönüşen enfeksiyonun yerleşkeyi tamamen istila ettiğini gördü. Ivy ve diğerlerini enfeksiyonun yolunda bırakmak tüm içgüdülerine ters düşüyordu ama onları ortadan kaldırmak doğalarını inkar etmek olurdu.

Son bir kez baktıktan sonra psişik ağdan çıkarak bölgeyi taradı. Aysız bir gecenin zifiri karanlığına gömülmüştü, kabinler sessizdi ve tek hareket nöbet tutan Oklar'a aitti.

Ancak biri, olması gereken yerde değildi. *Başrahip. Rapor verin.*

Efendim. Jaya ile birlikteyim. Bir kabus gördü ve onun görüş alanında kalmamı istedi.

Tıbbi yardıma ihtiyacı var mı?

Hayır. Sanırım korkuyor.

Vasic Abbot'u görevden alıp almamayı düşündü. Genç Arrow'u kendi birimi için seçmesinin nedeni Abbot'un Sessizliği'nin kusursuz olması değil, düzensiz ve muhtemelen tehlikeli bir şekilde çatlamasıydı; ekibin, daha hasarlı üyelerinin gelecekte empatlarla çalışıp çalışamayacağını bilmesi gerekiyordu. Abbot'un ruhsal durumunun bir sonucu olarak Vasic ve birimin bir başka kıdemli üyesi başından beri erkeği yakından takip etmişti.

Çok geçmeden beklenmedik bir şekilde dengelendiği, varlığının aylardır olduğundan daha düzenli ve sakin olduğu, konsantrasyonunun keskinleştiği anlaşıldı. Sorun, kendisini empatisine çok derinden bağlamış gibi görünmesiydi.

Vasic? Ivy'nin kulübesinde bir ışık yanıyor.

Kadının sesindeki titremeyi fark etti ve hemen ona doğru döndü. *Ne oldu?*

Ben sadece . . .

O daha sözünü bitirmeden verandaya çıkmış, kapıyı iterek açmıştı. Tavşan onun bacağına yaslanırken o da doğrudan yanına gelip göğsüne doğru kıvrıldığında, insanların ve Dönüşenlerin rahatlatmak için yaptıklarını gördü ve kollarını onun vücudunun üst kısmına doladı. Ve Abbot'un empatisine kendini çok derinden bağlayan tek Ok olmadığını biliyordu.

Vasic eldivenli koluyla onu kendisine doğru tutarken, diğer eliyle başının arkasını kavradı, bukleleri parmaklarının etrafında sıcak bir yuvarlanma oluşturdu. Pijama pantolonunun kumaşı yeşil ve beyaz flaneldi ama üst kısmında sadece ince, askılı bir bluz vardı. Titremeye devam edip yaklaşmaya çalıştığında, kolları

Aralarına girip Tk'sını kullanarak etrafındaki hava moleküllerini ısı üretecek şekilde değiştirdi, aynı zamanda tutu unu sıkıla tırdı ve ayaklarını çizmelerinin arasına sokmasına izin verecek şekilde duruşunu genişletti.

  e yarıyor gibiydi, Ivy'nin teni parmak uçlarının yüzünün kenarını sıyırdığı yerde ve avucunun kolunun üzerinde kıvrıldığı yerde ısıniyordu. Diğer her parçası ondan korunuyordu, savaş üniforması onu korumak için tasarlanmıştı ... ama şimdi bu, yumruğunun kalbine değen hafif ağırlığını ya da teninin kızarmış altın rengi altında çırpınan nabzını hissetmesini engelleyen bir bariyerdi.

Bunun neden önemli olduğunu anlamamı tı ama .

"Sen ısıttın." Sözlerine rağmen ona doğru kıvrılmış halde kaldı, mutfağın i ığından gelen parlaklık verandaya doğru akıyordu.

Bir dakikalık bir ı ınlanma yaparak onları tamamen içeri ta ıdı ve kapıyı kapattı. Ivy pek çok konuda açıktı ama özel bir tarafı da vardı ve bu ...  zeldi.

Elini göğsüne koyarak, adamın gördüğü ama hissetmediği bir hareketle, "Az önce bizi 'port' mu ettin?" dedi.

"Evet."

Titrek bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Bunu yapabilmenin ne kadar  a ırtıcı olduğunu hiç d   nd n m ?"

"Hayır." Onun için, çocukluğunu dayanılmaz acılar içinde geçirmesinin nedeni .

" stediğin yere, istediğin zaman gidebilirsin." Başını tekrar adamın göğsüne yaslayarak, "Bu gece bir yere gidebilir miyiz?" dedi. Kadının bedeninde bir titreme oldu. "Sadece kısa bir süreliğine?"

Vasic güvenlik durumunu değerlendirdi, Oklarıyla bağlantı kurdu -Aynı raporu almak için. Adamlarının ve kadınlarının her biri uyanıktı, vardiya dışında olması gerekenler bile. "Bu gece olmaz," dedi. "Sizi başka bir gün alırım."

"Neden bugün değil?" Elini  akağına götürerek ovu turdu. "Hayır, bekle, şimdi hissedebiliyorum ... empatlar, korku sızdırıyoruz ..." Gözleri, o büyük, delici gözleri, bakıra karşı altın rengi kenarları canlı bir şekilde ona bakıyordu. "Hepimiz k bus mu gördük?"

"Çoğunluk." Artık stabil olduğuna göre onu serbest bırakmak için kendini zorladı. "Isaiah, Brigitte ve Penn olayı tetikleyen olaydan etkilenmemiş gibi görünüyorlar ama diğerlerinin tepkileriyle uyanmışlar."

Ellerini saçlarının arasında gezdiren Ivy, "Tamam, tamam, bir düşüneyim," dedi. Kararlı bir baş sallama. "PsyNet'te olmam gerekiyor." Onu takip , o da aynı şeyi gördü.

Bölüm 21

"PENN, BRIGITTE VE Isaiah," dedi tekrar dışarı çıktıklarında, "yerleşkedeki konumları açısından enfeksiyondan en uzak olanlar." Ivy ve Jaya ise en ön saflardaydı.

"Diğerleriyle temasa geçeceğim." Gözlerini kapattı, bunu telepatik olarak yaptı ve adam ona bakma fırsatını yakaladı. Cildi narindi, köprücük kemikleri inceydi ama Ivy'de kendi vücuduyla taban tabana zıt bir yumuşaklık vardı. Sert kenarları yoktu, sadece yumuşak kıvrımları vardı. Onunla ilgili her şey acının tam tersini vaat ediyordu.

Elini tekrar saçlarının arasına soktuğunda bir askı omzundan kaydığında, omzunun pürüzsüz çizgisinden, göğsünün açıkta kalan üst yamacının kremsi dolgunluğundan büyülenerek askıyı tekrar yukarı kaydırmadı. Hesapladığına göre, ipeksi ince kumaşı daha da aşağı itmek ve onu tamamen ortaya çıkarmak için en ufak bir telekinetik dürtme yeterli olacaktı.

Vücudunun derinliklerindeki korlar alevlenerek canlandı... ve Ivy'nin teni koyu bir şeftali rengine büründü.

Titreyen parmağıyla kayışı yukarı çekerek, "En çok sarsılan Jaya'ydı. Abbot'un yanında olması onu sakinleştirmiş gibi görünüyor." Nefesi hızlı ve sığ geliyordu. "Onunla kâğıt oynuyor."

Vasic'in bildiği kadarıyla genç Arrow kâğıt oynamayı bilmiyordu. "Kaybediyor mu?" diye sordu, Ivy'ye öyle bakmakla haddini aştığının bilincindeydi.

"Kötü bir şekilde," dedi gitmesini istemek yerine, "ama Jaya onun hızla yetiştiğini söylüyor. Tüm Oklarınızı bozuyoruz."

Kafa derisinin avucuna değen sıcaklığını, buklelerinin tüy gibi hafif okşayışını, tatlı kıvrımlarını düşündü.

Elinin altındaki bal. Şimdiye kadar dokunduğu en yumuşak, en güzel yaratıktı ve onu tekrar deneyimlemek, acıyla, eğitimle ya da soğuk bir tıbbi kontrole ilgisi olmayan bu dokunsal temasın tadını çıkarmak istiyordu.

"Belki," dedi, ona cinsel olduğunu bildiği bir şekilde bakmaya devam ederken renginin derinleşmesini izledi. Özür dilemesi gerekirdi. Söylemedi. "Ama," dedi onun yerine, "yolsuzluk zarar veriyor gibi görünmüyor." Bir yalan. Ivy, kendi akıl sağlığı için yıkılmaması gereken şeyleri yıkıyordu içinde. Şu anda bile kendini onun göğüs kemiğinin dibindeki teninin dokusunu merak ederken buluyor, parmakları elinin içinde kıvrılıyordu.

Eldivenin aşılandığı kola bağlı olan eldi. Birçok seviyede işlev görebilen bir eldiven. Bunlardan biri de tek bir vuruşta yüzlercesini yok edebilecek silahları kontrol etmekte. Ivy'ye takmak istediği eller bir katile aitti.

Buz, parlayan közleri söndürdü. "Yerleşkeyi kontrol etmem gerek."

Ivy yatağa girdiğinde sandalyenin üzerinde unuttuğu kalın turuncu hırkasını aldı ve omuzlarını silkti. "Ben de seninle geleceğim."

"güvende kalmalısınız."

Ona doğru adım attı, çenesi sabitti. "Eğer dışarıda bir tehdit varsa, ben daha tehdidi görmeden beni dışarı çıkarabilirsin. Yalnız kalmak istemiyorum." Tavşan'a bir bakış attı. "Harika olmadığından değil," diye evcil hayvanını rahatlatmıştı.

Isırmadan önce dudağının titrediğini gördü ve diğerlerini kontrol etmek için kendi korkusunu kadar yücelttiğini fark etti. "Soğuk bir gece. Bunu giymelisin." Çok soğuk ortamlara girmesi gerektiğinde ve vücut ısını korumak için enerji harcamak istemediğinde kullandığı ağır bir ceket getirerek onun içine girmesine yardım etti. Ceket onu yuttu, fermuarlı yakası ağzına kadar geliyordu ve kolları katlanana kadar kollarını şişiriyordu.

Bunu yaptıktan sonra onu mutfak tezgâhına doğru itti. "En sevdiğin çayı yap." Tadının onu rahatlatıldığını biliyordu. "Bekleyebilirim."

Beş dakika sonra yıldızlı geceye adım attıklarında, Ivy ellerini çay bardağının etrafında kavuşturmuş, ayaklarını

Tavşan kar botlarıyla peşlerinden dışarı fırladı. Vasic'e tutması için çayını veren Ivy, onu küçük yatağına geri götürmeden önce köpeği sevdi ve kucakladı. "Burada kal, Tavşan. Dışarısı senin için çok soğuk," diye hafifçe mırıldandığını duydu, ses gecenin durgunluğunda taşınıyordu.

Kısa bir süre sonra tekrar onun yanındaydı. Ceketinin kapüşonunu başının üzerine çekerek, yerleşkede devriye gezmeye başlamak için dışarı çıktı. *Nerida, biraz dinlen,* dedi nöbetçilerden birine. *Ben devralacağım.*

Diğer Tk hızlı bir onay gönderdi.

"Oklarınıza verilen zararı nasıl ölçüyorsunuz?" Ivy'nin sesi çeyrek saat sonra karanlıkta tanıdık geliyordu. "Sessizliklerinde bir bozulma mı yoksa başka bir şey mi?"

"Ekibin her bir üyesi için durum farklı."

Ağaçların gece gölgesinde onunla birlikte durakladı. "Bazıları," dedi ciddi bir ses tonuyla, "Sessizliği asla bozmayacaklar, değil mi?"

Onlar. Sanki o listede değilmiş gibi.

"Bazıları fizyolojik olarak bunu yapamaz." Ne kadarını açıklayacağını düşündü, Ivy'ye güvenmediği için değil, bazı bilgiler onu riske atacağı için. "Eğitimimizin bir parçası, çok uzun süre kullanıldığında sinir yollarını sıfırlayabilen bir ilaç içeriyordu. Doğal psişik yetenekleri güçlendiriyor ama sonunda Ok'u benlik duygusundan yoksun bırakıyor."

"Bu çok üzücü." İfadesinde keskin bir acı vardı, boş bardağı bir parmağından ; adam onu ışınladığında fark etmemiş gibi görünüyordu. "Kurbanlar kendilerine ne yapıldığının farkında mı?"

"Hayır." Vasic bunun tek merhamet olduğunu düşündü. "Ekibin üyeleri olarak kalacaklar ve hayatlarını mümkün olan en iyi seviyede yaşamalarını sağlayacağız." Dış dünyadakilerin iyi bir hayat olarak göreceği bir şey olmayacaktı ama Ming LeBon'un izin vereceği her şeyden yüz kat daha iyi olacaktı.

Eski liderleri bu kadın ve erkekleri tüketir, sonra da iyileştirme sözü veren sağlık görevlilerinin eliyle infaz edilmelerini emrederdi. Patton, Vasic'in şimdiye kadar gördüğü tek Tk-V

met, talimatlara o kadar bağımlı hale geldiğinde bir köpek gibi uyutulmuştu ki sahada işe yaramaz hale gelmişti.

Jax rejimindeki talihsiz bir hata, Vasic'in yeterince büyüdüğünde ele geçirdiği tıbbi dosyadaki nottu. Rejim, bu tür aşırı uyumun tekrarlanmamasını sağlamak için değiştiriliyor. Vasic, Okların normal fesih yaşının çok ötesinde faydalı olacaktır.

"Ya sen?" Ivy elini daha önce bir kez yaptığı gibi onun eldivenine dokundurarak sordu. "Senin üzerinde ilaç kullandılar mı?"

Vasic kendisini çevreleyen makinenin üzerindeki narin parmakları düşündü. "Eldiven seni itmiyor mu?"

"Ne?" Aşağı baktı, kaşlarını çatı. "Hayır ve sorudan kaçmayı bırak."

Ona yaptığı her şeyi anlatması gerektiğini düşündü, böylece kime dokunduğunu anlayacaktı ama o zaman ondan ... ve Ivy'nin korkmasını istemiyordu. "Gençken, evet," dedi Jax hakkındaki sorusuna yanıt olarak. "Daha sonra Judd'ın bir hilesi sayesinde tüm Oklar ondan çıkarıldı."

"Ve sen iyiydin?"

"Hassas portlarda herkesin fark ettiğinden çok çok daha iyiyim." Halıda tek bir ince damlacık bile kalmayana kadar kanla uğraşmasını izledikten sonra anlamaları gerekirdi ama kimse bu bağlantıyı kurmamıştı.

Ivy'nin gözleri büyüdü. "İlaç hâlâ dağıtım sistemindeyken onu dışarı çıkardın." Tam olarak tanımlayamadığı tutkulu bir duyguyu barındıran bir fısıltı. "Bu inanılmaz."

"Ne yazık ki bu numarayı öğrenmem zaman aldı." Düzinelerce görevde ve Ming LeBon ne zaman ışınlama becerilerine ihtiyaç duysa ilacın etkisi altında çalışmak zorunda kalmıştı. İkincisinin bir sonucu olarak, gençken sisteminde ekibin çoğu deneyimli üyesinden daha fazla Jax vardı.

Kalıcı bir sıfırlamadan en fazla üç enjeksiyonla kurtulmuştu.

"Diğerleri için aynı şeyi yapamazdım, sadece rastgele Enjeksiyon yapılırken odada olduğum zamanlar." Denemişti, ama ekibin o sırada odada olduğu gerçeğini açığa çıkarma riskini göze alamazdı.

eski Konsey Üyesinin sandığı gibi Ming LeBon'un kontrolü altında değildi.

Aden'in ona, uyuşturucu yüzünden kaybettiklerinin, eğer seçme şansları olsaydı, silah arkadaşlarını tehlikeye atmaktansa bu kaderi seçeceklerini söylemesine gerek yoktu. Bu da kayıpların Vasic'in kalbinin üzerindeki ağırlığını azaltmamış, organ kalıcı olarak hissizleşene kadar üzerinde yatan diğer bedenlere eklenmişti.

Ivy'nin eli eldivende sıkılaştı. Altındaki hassas kompütroniği koruyan sert siyah yüzeyin her bir milimetrekaresini canlı sinir dokusuna bağlayan sensörler aracılığıyla onun dokunuşunun baskısını hissedebiliyordu. Ama *onu* hissedemiyordu. Ve ilk kez, deneysel füzyon için kendisinin kobay olarak kullanılmasına izin verme seçimini sorgulamaya başladı.

İşte o zaman kızın gözlerindeki ıslaklığın farkına vardı. "Ivy? Sıkıntı içindesin."

"Çok fazla suçluluk taşıyorsun Vasic." Ham, sesi sanki acıyormuş gibi . "Ezici bir ağırlık."

Vasic karanlıkta gerçekleştirdiği ölümleri, sildiği hayatları düşündü ve başını iki yana salladı. "Hayır, Ivy. Asla yeterince taşıyamam." Teraziyi dengelemek için asla bir şey yapma.

- - -

IVY, Vasic'i yalıtın zırha vurmak, kolundaki eldivenleri parçalamak istiyordu ama öfkesinin yanlış yönlendirildiğini biliyordu. Önemli olan dış kabuk değildi. Onu paramparça edebilirdi ama yine de Vasic'i saran buzu asla kıramazdı.

Bugün bana sarıldı.

Vücutu, ona karşı olan gücünün hatırasıyla ağrıyordu, eli başının arkasında çok hassas ve nazikti. Bu operasyonun başlangıcında yapacağı bir şey değildi. Ve ... bakışlarıyla onu okşamıştı, gözlerinin gümüşü erimişti. Hatırladıkça eriyen kadın, kendine sabırlı olmasını öğütledi.

"Sen ve Aden hiç birlikte oynadınız mı?" diye sordu, rahatlatıcı bir şekilde onun kokan paltosuna . Temiz sabun ve belirgin bir şekilde ona ait olan sıcak bir erkek kokusu. Sascha en son ziyaret ettiğinde, Ivy

uzaklaşırken kardinal empatin eşinin boğazını sıktığını görmüştü. Ivy bunu Vasic'le yapmak, onun kokusunu doğrudan boğazından almak istiyordu.

Bana ceketini verdi.

Gülümsemi. Uzman ışınlamacı olduğu için, şüphesiz daha uygun bir şey çağırabilirdi. Ama çağırmadı.

"Sıradan oyunlar değil," dedi gecenin sessizliğinde. "Zamanımız ya da özgürlüğümüz yoktu."

"Özür dilerim." Ve *kızgın*, çok kızgın. Kimsenin bir çocukluğu çalmaya hakkı yoktu.

"Bununla birlikte," diye ekledi, "denetimden bir şekilde kaçtığımız nadir durumlarda kendimizi meşgul etmenin yollarını bulduk. Bir keresinde bir eğitim odasının tüm duvarlarına zebra çizgileri çizmeyi başarmıştık."

Sevinç öfkesini yarıp geçti. "Bunu nasıl başardınız?" "Aden ve ben boyayı tesisin başka bir yerindeki çalışmadan çaldık. Sonra," dedi, "ben olabildiğince hızlı boyarken dağıttı. Daha sonra boya ve fırçalarla birlikte kendimi tavana attım ve sürünerek dışarı çıktım. Hiçbir ipucu bırakmadığımız ve eğitim merkezinin müdürü geniş çaplı telepatik taramaları veto ettiği için kimse bunu ikimizin yaptığını anlamadı."

"Neden kaçmak için ışınlanmadın?" Ivy gülerek sordu.

Vasic'in cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki gülümsemesi soldu, karnındaki korku büyüdü. "Çocukken kişisel 'porting' yeteneğimin üzerinde psişik bir tasma vardı," dedi sonunda. "Birinin beni istediği yerde tutabilmesinin tek yolu buydu."

Söylediği diğer her şeyi görmezden gelerek sadece en önemli, en korkunç kısma odaklandı. "Benim zihnimde olduğu gibi senin üzerinde de bir kilit mi yarattılar?" Onun neyi kaybettiğinin farkında olmaması dışında, adam bunun tamamen bilincindeydi. Bir uzvunun kesilmesi gibi hissetmiş olmalı.

"Bu V. alt tanımlama için işe yaramıyor. Yeteneğimiz zihnimize çok derin bir şekilde entegre olmuş durumda."

"Nefes almak gibi," dedi, dehşeti giderek artıyordu.

"Evet. Tamamen otonom değil ama yeterince yakın. Beni kontrol etmenin tek yolu bunu yapmak için başka bir Tk-V kullanmaktı." Bir kurt gibi hareketsiz kaldı

Uzaktan gelen uğultunun ardından bir an sonra bir başkası, sonra bir başkası, ta ki vahşi bir senfoniye dönüşene kadar.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve nefesi havayı dondurarak sese doğru döndü. "Keşke daha uzağa gitmemize, Dönüşenlerle etkileşime girmemize izin verilseydi."

"Savunmasız durumdakileri koruyorlar."

"Evet." Bu bileşiğin var olması bile DarkRiver ve SnowDancer açısından büyük güvendi ve Psy ile Dönüşen ırklar arasındaki ilişkide yüzyılı aşkın süredir atılan en büyük adımdı. "Diğer Tk-V," dedi kurt şarkısı sustuğunda, geriye sadece ilkel güzelliğinin kalıcı bir duyusal yankısı kalmıştı. "O da mı bir Ok'tu?"

Vasic başını salladı.

Onun bir şey söylemesini bekledi, ama sorusuna cevap vermişti ve daha önce öğrendiği gibi, o gerekenden fazla konuşan bir adam değildi. Yürürken botlarının altındaki kar çtırdadı, gökyüzü yıldızlarla bezeli derin bir gece yarısıydı. Bu kez onun sessizliğini bozmadı, kafeste büyümüş, onu esir alanların kullanabileceği bir alet olmayı öğrenmiş bir çocukla ilgili düşünceleri... kalbindeki alevi koruma iradesiyle hayatta kalmış bir adamla ilgili düşünceleri.

Bölüm 22

Kaleb Krychek Sessizliğin çöküşünü zorunlu kılmış olabilir ama Protokol olmadan kim olduğumuza dair bize hiçbir cevap vermiyor. Bizi boğulmaya terk ediyor.

Anonim PsyNet gönderisi

Sahara, güneşin kahvaltı köşesinde rahatça otururken, indirdiği dersi tamamladı ve öğretim görevlisinin sorduğu soruyu düşündü. "İyi yönetişimin anlamı nedir?"

Kaleb az önce iki besin içeceği hazırlamayı bitirdiği tezgâhtan başını kaldırdı. Kendisine uzattığı bardaktan içerken ona bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

"Bunu sadece kiraz aromam yüzünden söylüyorsun."

Neredeyse içkiyi burnundan sıçratacaktı. "Bir de insanlar senin mizah anlayışın olmadığını söylüyor."

İçkisini bitiren Kaleb bir kol düğmesi yaptı. Sahara'nın midesi, onu giyinirken ya da soyunurken izlediğinde her zaman olduğu gibi ısındı.

"Politikayı yaşamak varken neden politika okuyorsun?"

Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirmek ve kravatını düzeltmek için yanına gitti, koyu mavi, neredeyse siyah ipek şerit dokunuşuna hazır bir şekilde boynuna uzanıyordu. "Çünkü" dedi, sessizce hayatlarının bir parçası haline gelen bu küçük ritüelden zevk alarak, "her şeyi bildiğini sanan insanlar sonunda despot olurlar."

Kaleb'in elleri kadının kalçalarında, başparmakları kadının tenini okşuyor, sonra da her zaman yaptığı gibi örgü bluzunu yukarı doğru itiyordu. "İyi yönetim," dedi, "kendi kazancınız için değil, halkınız için hareket etmektir."

Parmakları adamın kravatında hareketsiz kaldı. "Evet," diye fısıldadı taptığı adama, kendi bencil çıkarları için hareket eden "liderler" tarafından acımasızca yaralanmış bir adama.

"Bu senin tanımın." Parmakları onun kalçalarını sıktı. "Benimki ise seni benim olmaktan utandıracak hiçbir şey yapmamak."

Bazen onun kalbini kırıyordu. "Senin olmaktan asla utanmayacağım."

Kaleb başını ona doğru eğdi, gözleri aysız bir geceyi andırıyordu. "Böyle şeyler söyleme Sahara. Yaptıklarım ile seni kaybetmekten korkmazsam ben ne olacağım?"

"Her zaman benim olacaksın." Yüzünü kavradı, çenesi pürüzsüzdü. "Ve o çizgileri aşmana izin vermeyeceğim."

Vicdanı olmadığını söylüyordu ama onu güvende hissettiren, bütün hissettiren, değer *verildiğini* hissettiren vahşi bir bağlılıkla seviyordu. Bu aşta, birlikte olabilecekleri kişi için umut gördü.

Öpücüğü çiğ ve seksiydi, elleri onu tezgâhın üzerine koymak için kalktı. Kadının açılmış kalçalarının arasında durarak, siyah gömleğinin ince kumaşının altında güzelce kaslanmış omuzlarıyla, onu sanki kendi havasıymış gibi öptü. Kadın bir elini adamın nemli saç soktu, diğeriyle ensesini kavradı ve aynı açlıkla onu öptü. İkisi de uzun zamandır dokunuştan mahrumdu ve şimdi kendilerini hiçbir şeyden mahrum bırakmıyorlardı.

Adam üstünü çekiştirdiğinde, kadın kollarını kaldırarak adamın üstünü çıkarmasına izin verdi. Daha sonra kollarını onun boynuna dolayarak, ellerinin teninde verdiği hissin tadını çıkardı. "Bir toplantının olduğunu sanıyordum," dedi ve adamın çenesini, boğazının çizgisini, tıraş losyonunun temiz ısırlığıyla örtüşen erkeksi kokusunu öptü.

"Silver'a söyledim."

Arkasına yaslanarak ona, kendisini her zaman ilk sıraya koyan tehlikeli sevgilisine baktı. "Bunu yeneceğiz," dedi, enfeksiyonun düşünmeyi asla bırakmadığı bir sorun olduğunun bilincindeydi. "Empatlar, Oklar ve ırkımızın hayatta kalma arzusuyla."

Kadının göğsünün üst kıvrımını öpen Kaleb, elleriyle göğüs kafesini destekledi. "Oklar ve empatlar belki. Ama ırkımıza daha çok inanıyorsunuz. Şu anda çoğu

Kafalarını kuma gömüyorlar, onlara kim olacaklarını, ne olacaklarını söylememi bekliyorlar. Onlar koyun."

Bir elini saçlarına götürerek adamın başını yukarı çekti. "Eğer öyleyse, bunun nedeni bir asırdır bu şekilde eğitilmiş olmalarıdır. İyi bir lider onları gerçek bağımsızlığa götürecektir. Sen onları özgürlüğe götüreceksin."

Kaleb bir beyaz şövalye olmayabilirdi ama Psy ırkının ihtiyacı olan şövalye oydu. Güçlü, korkusuz ve zor kararları vermeye istekli. Ve *ona aitti*. Kalçalarını onun etrafına sararak öpücüğe, onun içine gömüldü.

Bölüm 23

PsyNet'te gizli bir atama olduğuna dair her zaman asılsız söylentiler olmuştur. Sascha Duncan'ın ilticası bu söylentileri su yüzüne çıkarmış, ancak o dönemde Konsey tarafından tamamen bastırılmıştı. Ancak şimdi yeni fısıltılar gündeme geliyor ve İktidar Koalisyonu henüz bunların doğruluğunu onaylayan ya da reddeden bir açıklama yapmadı.

PsyNet Beacon

ADEN ertesi sabah şafağa yakın Vasic'le **buluştu**, ikisi de ağaçların yanında durup yerleşkenin sisle kaplı huzurunu seyrettiler.

"Kâbuslar," dedi diğer adam, önceki gece yaptıkları telepatik konuşmaya atıfta bulunarak.

"Ivy bana herhangi bir ayrıntı veremedi." Vasic yürüyüşlerinin sonuna doğru, Ivy artık korkmuyor ve daha sakin görünüyorken sormuştu. "Bunu boğucu bir karanlık hissi olarak tanımladı."

"Bu olaydan dolayı cesareti kırıldı mı?"

"Hayır."

Tek kelimelik cevap Vasic'in karakteristik özelliği idi ama içindeki derin güven Aden'in ilgisini çekmişti. Vasic dünyadan giderek uzaklaşmasına paralel olarak insanları tanımayı da bırakmıştı. Ekibin yeni üyeleriyle bile, ekibin bir parçası olarak işlev görmesi için gerekli olanın ötesinde bir çaba göstermiyordu. Ve *yine* de başı dertte herhangi bir Ok için ilk uğranacak limanlardan biriydi. Bir Tk-V olduğu için değil, içgüdüsel düzeyde güven telkin için.

Vasic insanları hayal kırıklığına uğratmadı.

"Diğer empatlar mı?" Aden çocukken aynı güveni nasıl hissettiğini hatırlayarak sordu. Bu hiç değişmemişti.

"Onları değerlendirme ya da Oklariyla derinlemesine konuşma fırsatım olmadı ama bir ya da ikisini kaybetmemiz mümkün."

Aden, Vasic'ten empatların hepsinin aynı olmadığını öğrenmişti. Rasyonel olarak Aden bunu zaten biliyordu, ancak E tanımının gizemi, onları tek bir zihinsel kategoride toplamasına neden olmuştu.

"Ağdaki son şiddet olayları" -Vasic kollarını arkasına koydu- "düzensiz ve küçük ölçekli görünüyor."

"Kışkırtıcılar genellikle Sessizliğin çöküşüne uyum sağlamakta zorlanan bireyler oluyor ama en azından bir vakada, hayatta kalan bir Saf Psy asteğmeniydi." Aden sisin içinden çıkıp ayaklarının dibine oturan küçük beyaz köpeğe baktı, parlayan siyah gözleri ona dikilmişti.

Köpeğin Ivy Jane'e ait olduğunu hatırladı. Vasic'e "Asteğmeni ve ona yardım eden hücreyi ortadan kaldırmayı başardık," dedi. "Hücre, başarı şansı olmayan daha büyük ölçekli bir olay planlıyordu, ancak bunu göremeyecek kadar fanatik ideolojilerine kapılmışlardı." Saf Psy, liderleri olmadan verimli bir şekilde çalışmak için gerekli düşünce bağımsızlığına sahip değildi. Ve o lider ölmüştü.

"Krychek?"

"Saf Psy temizliğini bize bıraktı ve Ağ'ın istikrarlı kalmasını sağlamaya odaklanıyor." İkincisi tek başına kaba kuvvetle yapılamazdı ama Krychek bundan çok daha fazlasıydı, eski Konsey Üyesi'nin zekâsı bir bıçak, bağlantıları ise labirent gibiydi.

Vasic'in yapabileceği herhangi bir teklifin önünü kesmek için, "Temizlik işleriyle ilgilenen ekipte sana ihtiyacımız yok," dedi.

"Yeteneklerini burada daha iyi kullanabilirsin."

Vasic'in gri gözleri Aden'inkilerle buluştuğunda delici bir hal almıştı. "Lianne ile yaşadığımız güvenlik sızıntısı ve enfeksiyonun yakınlığı göz önüne alındığında Es'ten ayrılamam." Aden'e dönmeden önce gelen verileri kontrol etmek için eldivenine bir bakış attı. "Bu, beni açık şiddetten koruma çabalarınızın farkında olmadığım anlamına gelmiyor."

"Senin arkandan asla bir şey yapmadım." Aden'in şimdiye kadar tek bir gerçek dostu olmuştu; herhangi bir güce sahip olup olmadığına bakmaksızın onun için ve onunla birlikte savaşacağını bildiği biri. Ekipteki diğerlerine güvenirdi ama Vasic'in hayatındaki yeri tamamen farklıydı, ta ki kanları aynı olana kadar. Aden, bunun imkânsız bir görev olduğunu bilse de, diğer adamın hayatta kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Vasic'le çocukken arkadaş olmalarının, ekipteki diğerlerinin içgüdüsel olarak ona bakmalarının nedeni, Vasic'in asla bir Ok olmamasıyla aynı nedendi. Çok derinden hissediyordu, çok fazla koruyucuydu. Aden'ilk tanıştıklarında sekiz yaşında öfkeli ve korkmuş bir çocuk olarak sadece kendisine odaklanması gerekirken, Aden'in Ok ailesi için duyduğu sürekli ve ezici hissetmişti.

Vasic, Aden'in ekibin eğitim programına kaydolması boyunca onu yanlarında tutmak için mücadele edecek kadar onu önemseyen ebeveynlere sahip için ona kızmak yerine, Aden'in başa çıkmasına yardımcı olacak dikkat dağıtıcı şeyler bulmuştu. Daha sonra Vasic, Aden'in ebeveynlerinin görevleriyle ilgili dosyaları okuyabilmesi için kontrol odasına girmesine yardım ederek ağır cezayı göze almıştı.

Vasic'in bu yanı, yaşamak zorunda bırakıldığı hayatın ağırlığı altında gömülü kalmıştı ama yine de vardı. Her zaman var olmuştu. Ve Aden içindeki nefreti ve suçluluk duygusunu yönlendirmenin bir yolunu bulamazsa onu yok edecekti.

Vasic aralarındaki rahat sessizlikte, "Görünüşe göre Rabbit'in ilgisini çekmişsin," dedi ve bu beklenmedik bir yorumdu.

Aden hâlâ kışının üzerinde oturan ve gözleri kendisine kilitlenmiş olan köpeğe baktı. "Belki de beni ısırmanın artılarını ya da eksilerini tartıyordur."

Vasic cevap vermedi, başını sol taraflarındaki kulübelere birine doğru eğmişti.

Ivy Jane bir saniye sonra verandada belirdi, küçük bedenini saran büyük bir Ok ceketi ve elinde dumanı tüten iki kupa vardı. "Buyurun," dedi Aden ve Vasic'e ulaştığında, gözlerinin altındaki gölgeler mor lekeler halindeydi. "Sıcak besin içecekleri."

Aden ceketini sol üst kolundaki küçük bir yırtıktan tanıdı. Alaska'daki acımasız bir görev sırasında olmuştu, Vasic cesetlerle dolu hayalet bir kasabada tek başına kalmıştı. Aden bunu engelleyememişti ve Vasic de ondan bunu yapmamasını istemişti. Bunu yapmak Ming LeBon'u devirmek için yaptıkları tüm planı tehlikeye atacaktı. Bu yüzden Vasic ölülerini ışınlamak için saatler harcamıştı, uzak bilim istasyonunun sakinleri bilinen ilk salgında enfeksiyonun kurbanı olmuştu.

Ancak ekip sırada bu gerçeğin farkında değildi; Ming LeBon, bir zamanlar ekibin aktif bir üyesi olduğu için kendisine güvenen kadın ve erkeklerden çok şey sakladığı gibi bu bilgiyi de saklamıştı. İkincisi doğru olsa da, Ming'in hiçbir zaman onlardan biri olmadığını fark etmeleri çok uzun zaman almıştı. O her zaman bir "ben" olmuştu, kişisel siyasi arzuları diğer tüm sadakatlerinin önüne geçmişti.

Aden, Alaska olayının aynı zamanda Vasic'i o ceketini giyerken gördüğü son sefer olduğunu fark etti. Diğer adam o ceketini arada kullanmıştı elbette ama Aden o operasyonlar sırasında Vasic'in yanında bulunmamıştı.

Şimdi bunu böylesine farklı bir bağlamda görmek ... ilginçti.

"Teşekkür ederim," dedi ve Ivy'nin hazırladığı içkiyi aldı. Oklar Bilmediği bir kaynaktan asla bir şey yemez ya da içmezdi ama Vasic'ten aldığı işaretle Aden içkiden bir yudum aldı. *Neden sıcak?*

Ivy soğuşu hissetmemizi istemiyor.

Aden bundan Vasic'in ona savaş üniformalarının hava koşullarına dayanıklı özelliklerinden bahsetmediği sonucunu çıkardı. Nedenini hemen anladı. Bu şekilde ilgilenilmek tuhaftı ve bu tuhaflık bir Ok'un hayatındaki diğer her şeye o kadar benzemiyordu ki, Ivy'ye durumu açıklığa kavuşturmak için hiçbir motivasyon bulamadı.

Saçları örgülü ama kıvrık dalları yüzüne düşen empat Vasic'e dikkatle bakarken biraz daha içti.

Bir an sonra diğer Ok, "Ivy, Aden'le tanış," dedi.

"Merhaba." Empatin gülümsemesi açıldı. "Bilincimi kaybetmek üzere olmadığım bir anda sizinle tanışmak çok güzel. Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim."

Aden cevap veremedi Vasic tekrar konuştu. "Hâlâ uyuyor olmalıydın."

Ivy'nin omuzları yükseldi, sonra düştü. "Denedim ama yapamadım. Daha sonra biraz kestireceğim." Eğilerek küçük köpeği gizli bir şefkatle okşadı. "Benim inatçı Tavşan'ımın da dinlenmeye ihtiyacı olacak. Dün geceki yürüyüşümüzden döndüğümde uyanıktı ve beni bekliyordu."

Yürüyüşümüz.

Kelimelere odaklanan Aden kendini bir Ok için empatların etrafında olmanın olası istenmeyen yan etkilerini düşünürken buldu. Vasic Abbot'un yeni istikrarını rapor ettiğinde bu konuyu araştırmaya başlamıştı ama Sessizlik sonrası Konsey, Net'i Es'lerle ilgili verilerden temizlemek için tertemiz bir iş çıkarmıştı. Ağ dışı veri tabanları bile temizlenmiş, basılı kitaplar raflardan indirilmiş ve yakılmıştı. Nadir kopyaların kaldığı söyleniyordu ama bunların izini sürmek neredeyse imkansızdı. Bir tüccar Psy'ların konuya olan ilgisinin kokusunu alır almaz listeden kayboluyordu.

Sonuç olarak, Aden'in bir empatın bir Ok üzerindeki etkisine dair hala bir referans çerçevesi yoktu, ancak kesin olarak yargılayabileceği bir şey vardı ve bu da Vasic'in psikolojik durumuydu. Ortağının Ivy ile etkileşimini görmek Aden'in Vasic'in artık Aden'in her an gözünün üzerinde olması gereken ölümcül sınırdan olmadığını fark etmesini sağladı. Böyle bir sonuç, Vasic'e ortağının her zaman uygun olduğu tek görevi verdiği en iyi senaryosuydu: koruma.

En iyi ihtimalle gerçekleşecek olan bu senaryoyla birlikte gelecek artık öngörülemez bir yoldu. "Dün geceki olayların Es arkadaşlarınız üzerindeki etkisini tartışıyorduk," dedi Ivy Jane tekrar tam boyuna ulaştığında. "Sizce ayrılmak isteyen olacak mı?"

Ivy ellerini paltosunun ceplerine soktu, alnı çatılmıştı. "Dün gece sadece bir dakikalığına temas ettik," dedi, "ama insanların korkarken aynı zamanda canlandıklarını hissettim."

"Şaşırtıcı bir yanıt."

"Düşünürseniz pek de öyle değil." Derisi çene çizgisini gererek, "Hayatımız boyunca bir kafesin içindeydik; çoğumuza kusurlu olduğumuz söylendi. Şimdi, nihayet, öyle olmadığımız açık - dışarıda bir düşman var ve biz onu sadece hissetmekle kalmıyor, onunla savaşıyoruz."

Aden bir amacın her şeyi değiştirebileceğini anlamıştı.

Evcil hayvanı sise doğru havlamak için başını çevirdiğinde Ivy yere baktı. "Bu onun alarm havlaması değil," dedi, yine de etrafına bakınarak.

Aden, köpeğin kendilerinin algılamadığı bir şeyin kokusunu almış olma ihtimaline karşı bölgeyi telepatik olarak taradı, Vasic'in aynı anda eldivenini kullanarak bilinmeyen ısı izlerini taradığının farkındaydı ama davetsiz misafir yoktu. Tavşan bir saniye sonra havalandığında Aden Vasic'in "Sanırım Tavşan adaşlarından birinin peşinde" dediğini duydu.

Ivy'nin omuzları gevşedi. "Oh, sorun değil. Birini yakalamak üzereyken asla yanlarına gitmez." Sesini alçaltarak fısıldadı, "Bu konuda konuşmuyoruz ama Tavşan'ın tavşanlardan biraz korktuğundan eminim."

Aden'in gözleri Ivy'deydi, dikkati Vasic'in üzerindeydi. Bu yüzden Vasic'le konuşurken yüzünün nasıl parladığını gördü, diğer Ok ona doğru eğilirken Vasic'in başının çok hafif hareketini fark etti.

Arkadaşının bir kadınla bağ kurma kapasitesine sahip olabileceğini hiç ama hiç düşünmemişti. Kaleb Krychek Sahara Kyriakus'la bağ kurup böyle bir bağın ekip üyeleri için mümkün olabileceği fikrini ortaya attı. Aden Vasic'in çok zarar gördüğüne inanmış, sadece diğer adamın hayatını kurtarmak için savaşmıştı.

Şimdi . . .

Sisin içinde siluet halinde duran ikisine tekrar baktı ve empatiye yeni bir saygı duyduğunu hissetti. Vasic'i bir şekilde kendi kendine dayattığı arafı olan uyuşmuş hiçlikten çekip çıkarmıştı.

Asıl soru şuydu: Vasic'in karanlığında yürüyecek kadar güçlü ?

Eğer , hasar kalıcı olurdu.

Bölüm 24

Vasic, aktif bir görevde olmanı takdir ediyorum, ancak gönderdiğin verilere göre, küçük bir aşırı yükü dengelemek için eldiveni kalibre etmem gerekiyor. Hazırlanmak için, siz sistemlerimize bağlıyken dahili bir tanılama da yapmam gerekecek. Tüm prosedürün iki saatten az süreceğini tahmin ediyorum.

Dr. Edgard Bashir'in Mesajı

IVY ailesiyle konuşmasını **bitirdi** ve Vasic'in ceketini kalçalarına ve bacaklarına örtülü halde verandada Jaya'yı beklemeye gitti. Bu, Vasic'in kollarına sarılmanın yerini tutacak üzücü bir şeydi ama yine de kendini sıcak ve güvende hissetmesini sağlıyordu.

Ivy, Aden beni sorduğunu söyledi.

Vasic'in telepatik sesini duyunca karnında bir kelebek sürüsü uçuştı, göğüs uçları acı verici bir şekilde gerildi ve nefessiz kaldı. Entelektüel olarak cinsel çekiciliği biliyordu ama hiç kimse ona bir erkeğin sesinin alt bedeninin sıkışmasına, göğüslerinin ağrmasına ve nabız atışının hızlanmasıyla şişmesine yeteceğini söylememişti.

Adamın önceki gece ona nasıl baktığını düşündü, saf Ok konsantrasyonu ve acımasız odaklanma ve zihni kayışı yukarı çekmek yerine aşağı itmesi gerektiğini fısıldarken alt dudağını sertçe ısırdı. Belki o zaman o güçlü parmaklarını onun muhtaç bedenine koyabilirdi.

Sadece seni özledim, dedi şehvetli fırtınanın içinden, onu yerleşkede göremiyordu.

Uzun bir aradan sonra *bunun basit bir iş olduğunu ve Aden beni koruyabilecekken bunu halletmek için iyi bir zaman olduğunu* söyledi. *İçeri giriyorum.*

nöbetçi hattından.

Sanki hareketlerini sorgulamaya hakkı varmış gibi, Ok'unun kendisine açıklama gerçeğiyle kalbi küt küt atmaya başladı, ceketinin üstündeki parmaklarını esnetti ve açtı ... ve sonra ya çok cesurca ya da bu aşağılanmayı asla unutamayacağı kadar aptalca bir şey yaptı. Zihninde yarattığı erotik görüntüyü ona gönderdi; göğüslerini ortaya çıkarmak için kaşkorsesinin her iki askısını da aşağı sıırıyordu.

Sessizlik .

İnleyerek alev alev yanan yüzünü ellerinin arasına sakladı. "Tanrım." demesine sebep olan şey neydi?

Ivy. Zihninizden kazara bir görüntü yakalamış olabilirim.

Ona bir çıkış yolu gösteriyordu. Kanı derisini içten dışa doğru haşlarken göğsü kabararak biraz kar aldı ve yanaklarına bastırdı. Midesindeki düğümler onu tutarsız bir top haline getirmeden önce bunun bir *kaza olmadığı*ni itiraf etti. *Bu senin içindi.*

- - -

VASIC, Ivy'nin resmi zihnine çarptığında düştüğü karda dizlerinin üzerinde kaldı. Çenesine yuvarlak bir yumruk yemiş de olabilirdi, başı öyle sert dönüyordu ki, kalp atışları düzensizdi ve kulaklarında bir kan uğultusu vardı.

Senin içindi.

Daha önce hiç kimse ona bu kadar çok istediği bir şeyi *vermemişti*. Bu görüntüyü zihninden silmesi gerektiğini, bunun akli başında kalmasına, dengede kalmasına yardımcı olan kuralların her birine aykırı olduğunu bilmesine rağmen, tekrar açtı. Bu kez yumruk doğrudan solar plexusuna isabet etti.

Utangaç bir gülümseme ve şeftali renginde bir kızarıklıkla üstünün kayışlarını aşağı doğru çekerek, koyu pembe meme uçlarıyla kaplı dolgun göğüslerini ortaya çıkardı. Göğüslerinin teni daha krem rengiydi ve kolayca iz bırakacağını biliyordu. Karşı koyamayarak parmağını meme uçlarından birinin üzerinde gezdirdi ve sertleşmiş penisinin zonkladığını hissetti. Boynunun çizgisi, omzunun kıvrımı, kollarının inceliği bakışlarını çekti.

Dudaklarının gür yumuşaklığı.

Bunalmış ve duyusal girdiyi işlemekten aciz bir halde, yapabileceği tek şeyi yaptı: Çenesini sıkarak odaklandı ve tüm duyularını tek tek kapattı. Birkaç dakika sürdü ama ayağa kalktığında hem bedeni hem de zihni kontrol altındaydı - yüzündeki ve ensesindeki teri yıkamak için bir avuç temiz kar kullandıktan sonra.

Sonra, bacaklarını altından kesen bir şey yaptığı için Ivy'yi azarlamak yerine, "*Teşekkür ederim*" dedi. Bu görüntüyü silmeyecekti. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Bu onun görüntüsüydü.

Artık kimse bunu ondan alamaz, ona verdiği kendinden bir parçayı çalamazdı. Bunu Ivy Jane'le ilgili her şeyi içeren özel zihinsel dosyasında saklayacak ve karanlıkta bir anlık güzelliğe ihtiyaç duyduğu her an ona bakacaktı.

- - -

Ayak parmakları botlarının içinde kıvrılan Ivy yutkundu. *Jaya ve ben enfeksiyonu araştırmaya* . Es grup olarak ilk seferde kimsenin bu görevi tek başına üstlenmemesine karar vermişti. *Diğerleri de gün boyunca çiftler halinde aynı şeyi yapacaklardı*. Kendi partneri - arkadaşı- yarım dakika önce gelmiş, Ivy'nin kıpkırmızı yüzüne bir kez bakmış ve bir açıklama istemişti.

Ivy kekeleyerek bir şey olmadığını söylemişti ama zarif yüz hatları başına geçirdiği kukuletanın gölgesinde kalan Jaya ikna olmamıştı. Diğer E sessiz ve sakin olabilirdi ama aynı zamanda acımasızdı. Şimdi de dirseğiyle Ivy'yi dürttü. "Gözlerinde öyle suçlu bir ifade vardı ki, bir şey yaptığını biliyorum. Tavşan bile biliyor, yüzüne baksana."

"Sus," diye mırıldandı Ivy en iyi bakış denemesiyle. "Vasic'e ne planladığınızı anlatıyorum."

Gözüm üzerinde olacak, dedi Vasic o anda, herhangi bir sıkıntı belirtisi görürsem seni dışarı çekeceğim.

Onun sözlerini bir kalkan gibi etrafına saran Jaya'ya başını salladı ve ikisi birlikte PsyNet'in uçsuz bucaksız psişik yayılımına girdiler. İçindeki her zihin soğuk beyaz bir yıldızla temsil ediliyordu.

veri akışı arasındaki karanlık. Bu, acı verici bir güzelliğin ve zorunluluğun eseri idi.

Hiçbir Psy sinir ağının sağladığı biyogeribildirim olmadan hayatta kalamazdı ama şimdi biyogeribildirim kendisi zehirli hale gelmişti. Ivy tam önünde gördüğü şey karşısında irkildi; enfeksiyonu simgeleyen yapışkan, kokuşmuş siyahlık, bileşik içinde bulunan on sekiz zihni yalayan dili.

"Açlık... öyle bir açlık ki." Jaya'nın ses tonundaki soğuk dehşet, alaycılığın tüm izlerini sildi. "Açlıktan ölüyor ve hepimizi istiyor. Her hücremizi, her uzvumuzu, her nefesimizi."

Ivy, düğümleri yiyip bitiren ve kazıyıcı bir acıyı ortaya çıkaran kemirici ağrıyı hafifletmek için nafile bir çabayla karnını ovuşturdu. Gözyaşları yüzünden aşağı damladı, boğazına takıldı. "Çok yalnızım. Acıtıyor." Sanki akılsız bir hastalık değil de duyarlı bir şeymiş gibi.

"Evet." Jaya'nın sesinde bir hıçkırık vardı. "İstenmediğini biliyor."

Duyarlı *olmayan* yağ kayganlığındaki siyaha bakıyorlardı ama yine de ... ve yine de ...

Tüm hava Ivy'nin bedeninden dışarı fırladı. Enfeksiyon değişiyor, mutlak ve sonsuz bir karanlığın kadını haline geliyordu. Elleriyle Ivy ve Jaya'ya doğru uzandı, içinde onları tökezleten bir kötülük vardı. Ivy ve Jaya'nın durup yönlerini değiştirmeleri, o delici, unutulmaz yalnızlığı hafifletmeye zorlanmaları sadece bir kalp atışı sürdü ama çok geç kalmışlardı. Kadın yok oldu ve enfeksiyon bir kez daha duygu ve düşünceden yoksun, akılsız bir hastalığa dönüştü.

Gözlerini kristal berraklığındaki havaya açan Ivy gözyaşlarını sildi.

"Neydi o?" Jaya ıslak bir şekilde fısıldadı.

"Bilmiyorum." İşte o zaman Ivy güneşin gökyüzünde Jaya ile başladıkları zamankinden farklı bir konumda olduğunu fark etti. *Kim o?* Ivy şimdi sadece üç adım ötede duran gri gözlü Ok'a sordu.

Ağıdaki karanlık kadın mı?

KaranlıkZihin. Kaleb Krychek'e göre, ırkımızın hissetmemeye çalıştığı ve varoluşunu bastırmaya çalıştığı tüm duygulardan yaratılmıştır. Enfeksiyonun da aynı iltihaplı çorbadan doğduğuna inanıyor.

Karanlık Zihin enfeksiyonu kontrol ediyor mu? Hayır, ama ona karşı dayanıklıdır.

Ivy ürperdi ve bu bilgiyi Jaya'yla paylaştı, Vasic'in kollarının koruyucu gücünü etrafında hissetmek istiyordu ama Vasic çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, yüzünde mesafeli bir ifade vardı. Sanki daha önceki konuşmalarını hiç yapmamışlar, kendilerini hiç onun uygunsuz fantezisinin içinde bulmamışlardı. Kalbi sızladı. Ne zaman buzda bir çatlak açtığını düşünse, gölgelerde geçen bir ömrün bu kadar acısız geçemeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyordu.

"Zor, değil mi?" Jaya başını Ivy'nin omzuna yasladı. "Ben de Arrow'uma aşık oluyorum."

"Sence," dedi Ivy, "sadece yakınlık mı?" Konuşurken bile öyle olmadığını biliyordu; Vasic'le ilk karşılaştıklarında, elma bahçesinde kışa bürünmüş bir adam önünde çömelirken ona doğru tehlikeli bir çekim hissetmişti.

"Hayır." Başını kaldıran Jaya kapüşonunu geriye iterek düzgün bir örgüyü ortaya çıkardı. "Diğerleri Oklarıyla iyi geçiniyor ama benim Abbot'la ya da senin Vasic'le olduğun gibi değil." Titreyen bir iç çekişle gözlerini Vasic'in Abbot'la konuşmak için durduğu yere dikti. "Belki de diğerleri ... belki de akıllı olanlar onlardır."

Jaya haklıydı. Uzaklaşmak, farklı bir adamla, bir Ok olarak büyümemiş bir adamla bağ kurmaya çalışmak büyük olasılıkla daha akıllıca olurdu ama-"Güvenli, akıllı bir hayat yaşamak istemiyorum, Jaya. Ben tutku, öfke ve Vasic istiyorum."

Jaya'nın dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de," diye fısıldadı, teninin koyu kahverengisi güneş ışığında parlıyordu. "Sadece senin Vasic'ini istemiyorum. Alınma ama onun benim Abbot'umla hiçbir alakası yok."

Ivy diğer kadına baktı ve ciddi bir ses tonuyla, "Yaklaş," dedi. "Gözlerinizi muayene etmem gerekiyor... çünkü belli ki kör oluyorsunuz."

Ivy'nin ilk sözlerine kanan Jaya onun omuzlarını itti ve sonra parmakları sıkıca birbirine dolanmış bir şekilde gülmeye başladılar.

VASIC, Ivy'nin çok zengin, sıcak ve canlı kahkahasının sesiyle hareketsiz kaldı. *Bana neden güldüğünü söyle*, diye sordu, anlamak istiyordu, onu anlamak istiyordu.

Başını yana eğerek salladı. *Bu benimle Jaya arasında.*

Kadının sözleri Abbot'un dikkatini yanındaki kadına çekti. Aynı anda Abbot'un da verandaya olduğunu fark etti. Genç Arrow'u empatıyla bırakma kararını çoktan vermiş olan Vasic yorum yapmadı.

Eğer Abbot'un kendisi için daha iyi bir hayat kurma şansı varsa, Vasic bu şansı ondan çalmazdı. Vasic, E'nin Abbot'a zulmetmesine de izin vermezdi. *Arkadaşın*, dedi verandadan onu izleyen bukleli kadına, *Abbot'un duygusal nüansları yakalayamayabileceğini anlamalı. Eğer onu sadece duygularını keşfetmek için kullanıyorsa, buna bir son vermeli.*

Ivy Jaya'ya sarıldı, iki kadın da ayağa kalkmıştı. Ancak E arkadaşı kamarasına doğru yürümeye başladığında Ivy, *"Buraya gel ve benimle konuş"* dedi. Kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturmuş olan Ivy'nin talebinde meydan okumadan daha fazlası vardı.

Abbot'a bakıp diğer erkeğin Jaya'nın peşinden baktığını görünce, *"Bu tartışmaya daha sonra devam ederiz,"* dedi.

Abbot başka bir şey söylemeden ayrıldı, rotası Jaya'nıninkiyle kesişecek şekilde ayarlanmıştı. Kendi E'sine doğru ilerleyen Vasic, ondan bir adım ötede durdu. *"Arkadaşın hakkında söylediklerim seni rahatsız mı etti?"*

Kollarını kavuşturmuş olan Ivy gözlerini kıstı. *"Bütün riskleri Jaya'nın alıyor olabileceği gerçeğini hiç düşündün mü?"* diye sordu. *"Tek bildiği, Abbot'un dönüp onun için artık çok geç olduğunu söyleyebileceği."*

Kendi sözlerinin yankısını duydu, bunun kasıtlı olduğunu biliyordu. *"Başrahip ve ben,"* dedi, *"aynı değiliz."*

"Neden? İkiniz de telekinetiksinsiz, aynı eğitimden geçtiniz."

_"

"Hayır." Ivy, onda görmek istediği şeyin sadece orada değildi. Bu onun hatasıydı - bencil davranmış, gerçeği ondan saklamış ve zamanı çalmış, işlerin bu kadar ileri gitmesine izin vermişti.

Ellerinin kendisine dokunacak kadar temiz olduğunu düşünüyordu. "Abbot," dedi, "on yaşına kadar eğitim programına alınmadı."

Kaşlarını çatarak kollarını açtı. "Ama o çok güçlü bir Tk." "Abbot'un babası da aynıydı ve sadece sorumluluk almakla kalmadı kararını uygulamak için yeterli güce sahipti. Abbot ancak onun ölümünden sonra takım için talep edildi." Bu her zaman sorunun bir parçası olmuştu - birçok Ok'un aksine Abbot, liderlerinin onları değiştirilebilir parçalar olarak gördüğü bir dünyaya itilmeden önce bir birey olarak değer görmenin ne demek olduğunu biliyordu. Ming'in yönetiminde bir Ok eğitiminden dolayı değerliydi ama sadece arıza çıkarmaya başlayana kadar.

"On yaşındayken," diye devam etti Ivy sözünü kesmeden önce, "Abbot zaten mükemmel bir psikik kontrole sahipti. Babası bundan emin olmuştu." Genç Arrow'un aradan geçen yıllarda hatırı sayılır fiziksel ve psikolojik acılar çektiğine şüphe yoktu ama çocukken işkence görmemişti.

Bu ani zıtlık Abbot'un bu kadar dengesiz olmasının nedenlerinden biriydi. Yaşadığı şok ruhunda sivri kırıklar bırakmıştı. "Abbot sonunda hayatındaki değişime uyum sağladı," dedi Ivy'ye, "ve o benim arkamda gözümü kırpmadan tutacağım bir Ok, ama aynı zamanda belli bir seviyede kırılğan. Jaya babasını kaybettiğinden beri duygusal bağ kurduğu ilk kişi."

Bakır rengi gözleri neredeyse acı veren bir netlikle onu izliyordu. "Jaya ona aşık oluyor ve o da bir o kadar korkuyor." Orantısız bir gülümseme. "Onun kalbi hakkında endişelenmene gerek yok."

Vasic kalp hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama Abbot onun sorumluluğundaydı. "Anlıyor musun Ivy?" diye sordu kuş sesleriyle dolu havaya.

Abbot hasarlıydı ama bir zamanlar bir temeli vardı, Sessizlik'in soğuk yöntemiyle de olsa sevilmişti. Bu gerçek onun hayatını şekillendirmişti... tıpkı Vasic'in babası tarafından tamamen terk edilmesinin onunkini şekillendirdiği gibi. "Ben Abbot gibi değilim." İşkenceye karşı koyamayacak kadar gençti ve bu onu yıkmıştı. "Çocukluğumu yaşayamadım."

Ivy inatla başını salladı. "Beni uzaklaştıramazsın, o yüzden denemeyi bırak."

Kadının göğsüne dokundurduğu yumruklu elini yakalayan adam, onun iradesine teslim olma arzusuyla savaştı. Aralarındaki yeni oluşan bağı kabul ederse, onu iyileştirmek için tüm yaşam gücünü kullanacaktı ve içinde derinlerde var olan uyuşukluk uçurumu onu içine çekecek, kurutacaktı.

Sunny'ye göz kulak ol, benimkine göz kulak olamadığım gibi.

Onuru paramparça olabilirdi ama yapacağı tek bir iyi şey vardı: Ivy Jane'i kendi fazla cömert kalbinden koruyacak, böylece vaktinden çok önce toz olup gitmeyecekti.

Bölüm 25

"Bana on yıldır ilk kez yaşadığımı hissettirdiğin için TEŞEKKÜRLER," dedi adam bileğini bırakmaya çalışırken ve başaramazken. "Zamanı değiştirebilseydim, kendimi senin yanında yürüyebilecek bir adama dönüştürürdüm ama ben gölgeler için yaratılmışım." Diğer canavarlarla birlikte soğuk karanlıkta yaşamak için. "Ben de orada kalmaya niyetliyim."

Elini çekerek onu yalnız bırakan Ivy, titreyen bir sesle, "İçeri," dedi. "Sana söylemem gereken bir şey var ve bunu burada yapmayacağım."

Onunla kapalı kapılar ardına girmemeliydi ama onları kulübesine ışınladı. Mutfak tezgâhına doğru yürüyüp geri dönen Ivy, iki elini de Vasic'in göğsüne vurarak onu itti. "Bunu *yapamazsın* Vasic! Öylece pes edemezsin!"

Kadının bileklerini tekrar kavradı, kadının teninin kendi tenine değdiğini hissettiğinde toprağın kurumuş olduğunu ve iyileşme umudu olmadığını anladı. "Asla vazgeçmeyeceğim." Huzur, karanlık ve sessiz, uzun zamandır hayatının uyuşmuş yolunda ilerlemesini sağlayan fener olmuştu, ama onu dünyayla tek başına yüzleşmeye bırakarak asla bulamazdı. "Öleceğim güne kadar seni koruyacağım." Hiç *kimse* Ivy'ye zarar veremez, onun parlak umudunu zedeleyemezdi. "Ben lekелendim, Ivy. Üzerimde o kadar çok çirkinlik var ki asla ."

Nefes almaya çalışırken Ivy'nin göğsü kabardı. "Bunun beni mutlu edeceğini mi sanıyorsun?" Elleri tekrar onu itmeye çalışıyordu. "Hayatının geri kalanını benimkinin çevresinde, karanlıkta tek başına geçirmeye niyetli olduğunu bilmek?"

"Ben ." Kalıp uzun zaman önce belirlenmişti. "Değişemem." Yaptığı her şeyin dehşetini asla silemezdi.

"Yoksa değişmezsin!" Vücudu titreyerek bileklerini tekrar, bu kez çok daha az bir güçle çekti.

Ve onu özgür bırakmak zorundaydı, kemiklerinde buz oluşurken bile onun sıcaklığı avuçlarında duyusal bir dövme bırakıyordu. Acıyı görmezden gelerek duyu yankılarını topladı ve hafızasının onun tüm yönlerini asla hakkıyla yansıtamayacağını bilmesine rağmen onları dikkatlice özel zihinsel kasasına yerleştirdi. Saçlarının yeşil elma kokusu, sadece Ivy olan gür yumuşaklığı, teninin ipeksi kırılganlığı, başparmağının altındaki nabzının öfkeli çırpınışı... Ivy Jane'i herhangi bir kutuda yakalamayı umamazdı.

"Ceketi giy." Kapıya doğru yönelirken bir komut verdi. "Kar yağmaya başladı."

Emre itaat etti ve soğuşa çıktı. Ancak vardiyadan çıkma vakti geldiğinde, görünüşte ceketi ona bırakmak için gece karanlığındaki kulübesine geri döndü. Yatağını gizleyen paravanın arkasından onun sakin ve düzenli nefes alışını duyunca ceketi bir mutfak sandalyesine astı, sonra da yere uzandı. Rahatlık anlamsızdı, vücudu dinlenebileceği her yerde dinlenmeye alışkındı ... ama en azından burada, ona yakındı.

Elleri ona dokunamayacak kadar kanla lekelenmişti ama aynı acımasız ellerini onu güvende tutmak, zarar görmekten korumak için kullanabilirdi.

Giysilerin tene değdiği bir fısıltının ardından yerdeki ayak sesleri duyulur.

Vasic gözlerini kapalı tuttu, üzerine bir battaniye örtüldüğünü hissetti, Ivy'nin avucu bir an için yanağını kavradı, sonra teması keserek başının altına nazik bir dokunuşla bir yastık kaydırđı. "Sana çok kızgım," diye fısıldadı, sonra battaniyeyi çekti ve şakağına, savunmasında bir buz kıracağı, yeşil elmalar ve her nefesinde Ivy'yi parçalayan bir öpücük bastırdı. "Ve bu çok saçma, yerde uyumak. İnatçı adam."

O gittikten sonra gözlerini açarak karanlığa baktı ve onunla tanıştığından beri bininci kez uyumsuzluğu atlatmak için savaştı. En temel düzeyde Sessizlik, zihin acıya neden olan şeyden kaçınmayı öğrenene kadar acıyı duyguya bağlayarak çalışır.

Cezanın acımasızlığı Arrows için on katına çıkmıştı: Vasic çocukken eve dönmek istediğinde sadece bacağı kırılmamıştı. Kasıtlı olarak yakılmış ve sonra iyileştirilmişti, bir değil, iki değil, ; elektrik şoklarına maruz kalmıştı; elleri ayakları donana kadar buz gibi bir odaya çırılçıplak kilitlenmişti, ancak daha sonra sinir uçlarını çığlık çığlığa uyandıran bunaltıcı bir sığağı maruz bırakılmıştı.

Hepsi sekiz gelmeden önce oldu.

En kötüsü de bunların başlangıçta güvenebileceğini düşündüğü insanlar tarafından yapılmış olmasıydı. Akıl hocası Patton en kötü cezaların çoğunu vermiş, Jax'ta geçirdiğı yıllar bir zamanlar sahip olabileceğı empati merkezini silmişti. Diğer Oklardan birkaçı Vasic'in eğitiminin acımasızlığını çalışmıştı ama yapabilecekleri sınırlıydı, saflarda kaynamaya başlayan isyan henüz gölgelerden çıkacak kadar güçlü değildi.

Vasic'in beyni artık duyguları acıyla eşleştirmeye ve mesajı daha fazla cezayla güçlendirmeye, omurgasına acı saplamaya programlanmıştı. Denek şartlanmaya karşı gelmeye devam ederse ölümle sonuçlanacak şekilde programlanmış mükemmel bir döngü. Bu nedenle, zihninde psikolojik zorlamayı destekleyen fizyolojik tetikleyicilere sahip olmadığı için şanslıydı.

Uyumsuzluk onu öldüremezdi.

Judd'ın o derinlere işlemiş telepatik kontrolleri ciddi bir beyin hasarı yaşamadan nasıl kırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Vasic bunu Aden olmadan yapamazdı, kendi telepatisi gerekli incelikten yoksundu. Diğer Arrow'un uzmanlığı zor kazanılmıştı ve bedeli onu beyin ölümüne götürebilecek acı verici kasılmalarla ödenmişti.

Şimdi Vasic'in zihninde sadece tek bir kritik tuzak teli kalmıştı; telekinezisi kontrolden çıkma tehlikesi geçirdiğinde ona keskin ve sivri bir uyarı verecek bir tane. Vasic, Aden'in kaç Ok'un daha zihinlerini saran mengeneden kurtulmasına yardım ettiğini bilmiyordu ama bu sayı az değildi ve Abbot da buna dahildi. Aden'in düzeltemediğı şey, aşırı güç kullanımının uzun vadeli psikolojik etkisiydi.

uyumsuzluk vardı. Vasic zihnine duygu ve hislerin acı anlamına gelmediğini söyleyebilse de, aksini çok erken öğrenmişti.

Bunun tersini öğrenmek zaman alacaktı ama Vasic, Ivy'nin dudaklarının teninde, teninin Ivy'nin teninde olmasının verdiği hazzı kabul etmek için kendini yeniden ayarlayacaktı. Eğer ona dair sahip olabileceği tek şey buysa, anılarını tüm ihtişamıyla yaşayacaktı. Sessizce nefes vererek zihnindeki Ivy dosyasını açtı ve onun kendisine Türk Lokumu hakkında fısıldadığı anıyı buldu. Gece vardiyasında bu şekeri araştırmış, San Francisco'da satan bir dükkân bulmuş ve şimdi de internetteki listelerinde gezinmeye başlamıştı.

Dur, dedi ona ihanetini itiraf ettiren, onu Ivy'ye kana bulanmış ellerini göstermeye zorlayan parçası, leke kalıcıydı, *o sana göre değil*.

Vasic bu sesi duymazdan geldi. Bugün yaptığı şeyle kendini paramparça etmişti ama Ivy'yi de incitmişti. Amacı hiçbir zaman bu olmamıştı. Bu şeker onu mutlu ediyordu. O yüzden şimdi sipariş edip yarın alacaktı. Onunla ilgilenmek varlık sebebiydi.

- - -

Ertesi sabah saat on birde dünya cehenneme döndü.

Vasic yerleşkedeki herkese bir mesaj gönderdiğinde Ivy aynı derecede huysuz bir Tavşan'la ormanda tepiniyordu. *Aksi bildirilene kadar kalkanlarınızı koruyun. Ağa girmeye kalkışmayın*.

Ona uzandığında, sanki telepatisinin ulaşamayacağı kadar uzağa gitmiş gibi boş bir hiçliğe dokundu. Ağa girip veri akışlarını okumak cazip geliyordu ama Vasic'i tanıyordu. Gerekli olmadıkça böyle bir uyarı göndermezdi. Ormandan ayrılıp yerleşkenin merkezine doğru yürüdü, diğer Es'ler çoktan karda birleşmişti.

"Ivy," dedi Isaiah onu duyar duymaz. "O senin Ok'un. Ne biliyorsun ki?"

Evet, adam hâlâ kibirli bir . "Senin bir şey yok." Bu sabah inatçı erkeğiyle konuşmamıştı bile; uyandığında gitmişti ve kahvaltıya da gelmemişti.

Genellikle öyle olurdu. Kendisinden kaçıp kaçmadığını görmek için pencereden dışarı baktığında, onu avlamak için her türlü niyete sahipti, onu birliğiyle birlikte görmüştü, dokuzu gergin bir tartışmaya kilitlenmişti.

Bir saat önce, diğer Es'lerden birkaçıyla yaptığı sohbetten döndüğünde mutfak masasının üzerinde bir kutu lokum bulmuştu. Ivy kutuyu dönüşümlü olarak adamın kafasına fırlatmak ve onu aşağı çekmek istiyordu, böylece tadını onunla ağız ağıza paylaşabilecekti.

Concetta tereddütlü bir el kaldırdı. "Uyarı gelmeden önce İnternet'teydim." Herkes ona odaklandığında alt dudağı titreyen utangaç empat başını eğdi.

Tavşan yardım etmek amacıyla koşarak Ivy'nin bacağına sokuldu. Diğer kadının evcil hayvanından korktuğunun farkında olan Ivy onu geri çağırmaya gitti ama Concetta'nın eğilip Tavşan'ı dikkatle okşaması onu şaşırttı.

Adamlardan biri, "Eee?" diye ısrar etti.

", Chang." Isaiah Concetta'nın yanına çömelmek için yürüdü, sonraki sözleri taşınamayacak kadar alçaktı.

sallayan küçük sarışın, onu nazikçe ayağa kaldırmasına izin verdi. "Enfeksiyona bakıyordum ve" -parmaklarını birbirine kenetledi, büktü, "Avustralya'daki çapa çöküşü sırasında olduğu gibi Ağı parçalayan bir güç dalgasının ön kenarını gördüm, ama bu *daha kötüydü*." Kehribar rengi gözleri parlayarak başını salladı. "Altında kalmayı bekliyordum ama hiçbir şey hissetmedim."

Ivy'nin de yoktu. Nedenini tahmin etmesi bir saniyesini aldı. *Oh Tanrım!*

Ivy çılginca etrafına bakınırken Jaya, "Oklar," diye fısıldadı. "Bizi korumuş olmalılar."

"?" diye sordu, siyah giysili tek bir figür bile göremiyordu. "Oklar nerede?" *Vasic! Cevap ver bana!*

Diğerleri kar üzerinde botlarını hızla vurarak dağıldılar.

Vasic'e uzandığı zamanki boşluğu düşündükçe karnı burkulan Ivy, mide bulantısıyla savaşılarak sadık hayvanına doğru eğildi. "Tavşan, Vasic nerede? Bul onu. Vasic'i bul."

Köpeği kulübelerine doğru havalandı. Peşinden koşarken, Arrow'un uzak duvara yaslandığını gördü, açık gözleri yakut renginde kanıyordu

Gözyaşları içindeydi ve elleri o kadar sıkıydı ki, her bir tendonunu ve kemiğini sayabilirdi. "Vasic!"

Cevap yok.

Onun önünde dizlerinin üzerine çökerek nefesini içine çekti. İris yok, gözbebeği yok, bakışları muazzam bir güç kullanımını gösteren saf siyahtı. Şakağında bir damar tehlikeli bir şekilde atıyor, ter damlaları çenesine doğru yuvarlanıyor, nefesi düzensiz ama mevcuttu. Parmaklarını adamın bileğine dokundurduğunda, nabzının o kadar hızlı attığını fark etti ki, ayrı ayrı atışları sayamadı.

Damarlarında dehşetin uyanışı.

Olay, her ne olduyorsa, henüz bitmemişti. Vasic onu ve diğer Es'leri koruyan kalkanı tutuyordu.

Jaya, Abbot'u buldun mu? diye sordu, Vasic güvende olduktan sonra içindeki paniğe teslim olabileceğini söylüyordu. *Bilinci yerinde mi?*

Evet ama ona ulaşamıyorum, diye yanıtladı Jaya, zihinsel sesi titreyerek.

Isaiah'ın oku Abbot'un yanındaydı ve az önce bilincini kaybetti. Isaiah hayati belirtilerini kontrol ediyor.

Bir eli Vasic'in kasları kırılma noktasına kadar gerilmiş sert bacağındayken diğerleriyle temasa geçti. Haberler iyi değildi. *Altı Ok düştü,* herkesten haber aldıktan sonra gruba telepatiyle haber gönderdi. *Geriye kalkanı tutacak sadece Vasic, Abbot ve Mariko kalmıştı. Vasic'in bize ağdan uzak durmamızı söylediğini biliyorum ama onlara yardım etmeliyiz.*

Oybirliğiyle kabul edildi.

Çoktan PsyNet'e geçmiş olan Ivy, Arrow kalkanının şeffaf siyahının ötesindeki şiddetli türbülansı görmezden geldi, ailesiyle ilgili düşüncelerini bir kenara itti ve diğerleriyle kalkanları nasıl birleştireceklerini konuştu. Ortaya çıkan yaratım düzensiz ama etkiliydi.

Aynı zamanda farklıydı.

Ok kalkanının sert bir kubbe olduğu yerde, onun altındaki kalkan güneş ışığıyla aydınlanmış bir su kabarcığında görülen türden puslu bir renkle dalgalanıyor ve bir o kadar ince ve kırılgan görünüyordu. Yine de Ok kalkanının bir kısmı çatladığında, Abbot bilinçsizlikle olan savaşını kaybettiğinde, empatik kalkan gerginlik altında çökmedi. Sadece aktı

Fırtına dalgalarıyla birlikte PsyNet sessizliğe büründü.

Ve Vasic'in çenesi hâlâ sıkılıydı, kanı teninin altın rengine karşı kıpkırmızıydı.

- - -

VASIC, şok dalgası kalkanlarını dövmeyi bırakır bırakmaz Judd'a telepat attı. *Empatların zarar görmediğinden emin olmak için senin ve DarkRiver'in sürüsüne ihtiyacım var. Ağda acil bir durum var.*

Düşen Ok hemen cevap verdi. *Biz bakarız.*

Vasic, Ivy'nin endişeli sesinin, çenesine dokunan yumuşak dokunuşunun farkındaydı ama bunu içine sindiremiyor, onu rahatlatamıyordu. PsyNet'in düzensiz gökyüzünde ilerlerken Alaska'nın bir bölümüne geldi ve bu bölüm bir hiçliğe dönüşmüştü.

PsyNet artık onun durduğu noktanın ötesinde mevcut değildi.

Yerde katliam olacaktı, insanlar biyogeribildirim bağlantıları koptuğu için durdukları yere düşecek ve ölümle sonuçlanacaktı - çoğu için saniyeler içinde bitecek bir acı. En zoru bir dakika sürebilirdi. Ancak . . . Vasic Ağ'bu bölümünü fiziksel bölgeyle hızlı bir şekilde eşleştirdi ve terk edilmiş Güneşli İstasyonu'nun merkezinde olduğunu fark etti. İstasyonda yerleşim olmadığı gibi, herhangi bir yönde kilometrelerce uzanan başka bir karakol da yoktu.

Bu hiç kayıp olmayacağı anlamına gelmiyordu; psişik şok dalgası çok acımasızdı.

Kaleb ve Aden'in, gedik genişlemeden ve Ağ'ın başka bölümlerini yutmadan önce onu kapatmak için birlikte çalıştıklarını gördü. Aden gücünü açıkça göstermemeye dikkat ediyordu, ancak daha sonra bunu düşünen herhangi biri, bir kardinalle yan yana bayılmadan çalışamaması gerektiğini fark ederdi.

Vasic'in Krychek'in yaranın yayılmasını engelleyecek kaba kuvvete sahip olduğundan şüphesi yoktu ama bunu aynı anda yapıp yarayı kapatamazdı. Bu kadar büyük bir yarayla olmazdı. *Aden.*

Enfeksiyon sektörün çökmesine neden oldu, diye yanıtladı ortağı. *Tüm bölge delik deşik olmuş.*

Vasic neredeyse bu haberi bekliyordu. Günüşiği İstasyonu enfeksiyonun bilinen sıfır noktasıydı. Şaşırtıcı olan, bölgenin yoğun gözetim altında olduğu düşünülduğünde, enfeksiyonun buradaki yayılımının kimse tarafından fark edilmemiş olmasıydı. Krychek, ekip, Ming, hepsi buraya gözlemciler yerleştirmişti.

Vasic. Krychek'in obsidyen sesi. Anchorage'a gitmen gerek. Işınlanma kilidi için kullanabileceği görüntüler zihnine doluştu. Çöküş bölgesinde değil ama beklenen şok dalgası yaralanmalarının yanı sıra ani, açıklanamaz şiddet raporları alıyorum. Bu bir salgın olabilir.

Vasic gözlerini açtığında karşısında Ivy'yi gördü, elinde yüzünü temizlemek için kullanmış olduğu kanlı bir havlu vardı. "Gitmem ," demeye fırsat bulamadan, Ivy'nin parmak uçlarının kendi parmak uçlarına değdiği anı hatırlayarak, katliama doğru yol aldı.

Sunshine'daki temizlik sırasında beyinleri parçalanmış cesetler, defalarca bıçaklanmış cesetler ve yakınlarda ne varsa onunla dövülmüş cesetler görmüştü. Bu yüzden kendini şiddet yanlısı delilerin istila ettiği çıkmaz bir sokağın ortasında bulduğunda şaşırmadı. Etkilenen sokağın açık ucunda iki Ok daha gördü. Bir Tk ve bir telepat, sürünün şehrin geri kalanına yayılmak üzere kaçmasını engellemeye çalışıyorlardı ama dalga yükseliyordu.

Ayrıca, dünya birkaç saniye içinde çılgına döndüğünde sokakta olması gereken bir dönüşen -yırtıcı- vardı. yaklaşık on beş insan ve şekil değiştiren okul çocuğundan oluşan bir grubu koruyordu, dehşete düşmüş çocuklar duvara yaslanırken pençeleri deliyi kesiyordu.

Bir başka adam, bir insan, karnındaki yaradan dolayı kan kaybediyordu ama çocukları sakinleştirmeye çalışıyordu. Vasic bir öğretmen olduğunu tahmin etti.

Kısa bir süre önce kardan temizlendiği belli olan sokakta birkaç ceset vardı.

Her şeyi tek bir bakışta kavrayarak, telekinetik bir hareketle delileri kaldırmaya ve onları bilinçsiz hale getirecek kadar sert bir şekilde etraflarındaki binaların duvarlarına çarpmaya başladı. Ölümcül güç kullanmamaya çalışıyordu ama önceliği çocuklar ve diğerleri olmalıydı.

Enfekte olmayanların, hastalık yüzünden delirmiş olanlarla savaştığını görebiliyordu.

Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyor olabileceğini çok iyi biliyordu. Günişığı'ndan hiç kimse kurtarılamamıştı.

"Arkanda!"

Yaralı öğretmenin çığlığı üzerine dönerek, sırtına bir kasap bıçağı saplamak üzere olan orta yaşlı bir kadını ezdi. Bıçak elinden fırlayarak kalın bir yığın halinde sokağa düştü, yanlış açıyla duvara çarptığı için boynu kırılarak başını öne eğdi. Artık düşünecek zamanı yoktu.

Bölüm 26

Son Dakika Haberleri Açıklanamayan bir şok dalgası sonucu internet genelinde büyük hasar meydana geldi. Kayıpların onbinlerce olduğu tahmin ediliyor. Yeni haberler geldikçe bu yayın güncellenecektir.

PsyNet Beacon

Her şey bittiğinde sokak cesetlerle doluydu ama okul çocukları güvendedi ve Vasic enfekte olanların çoğunu öldürmeyi değil etkisiz hale getirmeyi başarmıştı. Birkaçı bıçaklı kadınla aynı şekilde yanlış yere düşmüştü ve hareketsiz hale getirdiği diğer ikisi diğer enfeksiyonlular tarafından saldırıya uğramıştı, ancak çoğunluk nefes alıyordu. Enfekte olmayan birkaç kişi de hayatını kaybetmiş ya da ağır yaralanmıştı, bunların çoğu onun gelişinden önceydi.

Değişken erkeğe baktı, pençeleri artık kanlıydı ve gözleri soluk bir kedi sarısı gibi parlıyordu, bölgeye bakılırsa muhtemelen bir kar leoparıydı, Vasic çocuklara doğru başını salladı.

Yere yığılan yaralı öğretmen, öğrencileri Dönüşen Erkeğin gitme emri karşısında tereddüt edince "Gidin" dedi.

"Yardım geliyor," dedi Vasic, havayı siren sesleri her geçen saniye daha da yükseliyordu.

Dönüşen, öğretmenin yanında diz çöktü. "Eve salim dönmelerini sağlayacağım," dedi, sesi hırıltılıydı, sonra da çocukları uzaklaştırdı.

Çocukların zarar vermek yerine onları koruyacak ellerde olduğundan emin olan Vasic, olay yerindeki diğer iki Ok'la buluştu. Daha genç ve daha az tecrübeliydiler, yönlendirme için ona baktılar. "Enfekte olmayan yaralıları enfekte olanlardan ayırın," diye emretti. "İkincilerin komaya girmemeleri için zapt edilmeleri gerekecek."

"Efendim, triyaj?" diye sordu dişi Arrow.

"Önce enfekte olmayanlar tedavi edilecek." Bu acımasız ama pratik bir karardı. "Fiziksel sağıkları ne olursa olsun, enfekte olanların hayatta kalma oranı şu anda sıfır."

Bunu yaptıktan sonra olay yerini incelemeye başladı. Sağık görevlilerinin cesetleri aramakla vakit kaybetmemesi için ölüleri etiketledi, ardından cesetleri sokağıın arka tarafına taşıdı. Onun arkasında sağık görevlileri yaralılara yardım etmek için hızla çalışıyordu.

Durumun artık kontrol altına alındığını ve yerel yetkililerin iş başında olduğunu düşünerek, sokağıa hâkim olan alçak apartmanları temizlemeye başlamak üzereydi ki, sokağıa bakan iki bina arasındaki dar bir boşluktan geçti ve boğıuk bir hıçkırık duydu. Duraklayarak gözlerinin içerideki karanlığıa alışmasını bekledi. Orada biriken karın içinde büzüşmüş olan çocuk on üç yaşından büyük olamazdı.

Güvenli, diye telepati yaptı, içgüdüleri gencin Psy olduğunu fısıldıyordu. Çocuk başını kaldırdı, yüzünün her santiminde korku vardı.

Vasic kendini daha az tehdit edici göstermek için çömeldi. "Başın belada değil."

"Ağıladım," diye fısıldadı çocuk, geniş yanaklı yüzünden akan gözyaşlarını boğıumlayarak uzaklaştırdı, kalkık gözleri şişmiş ve kızarmıştı.

Vasic, "Sessizlik çöktü" dedi ve birçok insanın düşüşün gerçek olduğuna henüz inanmadığını bildiğı için ekledi: "Bu travmatik ve olağıandışı bir durumdu. Bugün burada yaşanan diğeri olayların ışığında kimse sizin tepkinizi hatırlamayacaktır." Net, bir çocuğun kırık sessizliğini fark edemeyecek kadar büyük bir kaosun içindeydi. "Senin adın ne?"

Yüzünü kışlık ceketinin koluna silen çocuk, "Eben" dedi. Sonra sanki konuşmadan duramıyor, kelimeleri birbiri üzerine yuvarlanıyordu. "Okula giden trene yetişmek için yürüyordum. Bugün geç başladık çünkü öğretmenlerin toplantısı vardı ve ben de gezginlerin yanından geçtim-"

"Trippers?"

"İlkokul çocukları," dedi. "Çıkmaz sokağıın sonunda bu caddeye bakan bir müze var ve okul

Ulaşım araçları genellikle burada durur ve gezginler müzeye ulaşmak için halka açık bir patikayı kullanır. Tüm yolu dolaşmaktan daha hızlı ve müze çalışanlarından biri genellikle sabahları karları küreyerek temizliyor."

Vasic sinirlerini yatıştırmak için çocuğun saçmalamasına izin vermişti, ama şimdi hatırladıklarını tekrar rayına oturttu, "Devam et. Çocukları geçmiştin."

"Fen ödevimi düşünüyordum" -Eben yutkundu- "ve okuldaki bir kızı." Gözbebekleri büyümüş kahverengi gözleri Vasic'inkilerle buluştu. "İlkokul çocuklarının çığlık atmaya başladıklarında birkaç metre geçmiştin ve geri koşmak için döndüm. Belki bir kaza olmuştur diye düşündüm. Okulda ilk yardım eğitimi almıştım."

"Nefes al." Vasic, simülasyonlar sırasında paniklemeye başlayan Arrow kursiyerlerine kullandığı ses tonunu kullandı. "Doğru olanı yaptın."

"Onlara ulaşamadım." Çocuğun tüm vücudu titriyor, soluk kahverengi teninden terler boşanırken bile iri gövdesini ürpertiler sarıyordu. "Her iki taraftaki apartmanlardan insanlar dökülüyordu ve bıçaklarla ve başka şeylerle üzerime geliyorlardı." İleri geri sallanmaya başladı. "İstemedim ama yapmak zorundaydım."

Vasic, Eben'in yanında bir şey tuttuğunu fark etti. "Ver onu bana."

Genç adam titreyerek, kanla ıslanmış beyzbol sopasını kaldırdı ama karşıya geçiremedi. "Bugün beyzbol antrenmanım var."

Vasic, genç konuşmaya devam ederken Eben'in görüş alanında kalmaması için sopayı uzaklaştırdı.

"İstemedim ama durmadılar ve ben de durmak zorunda kaldım. Küçük çocuklar çığlık atıyordu ve yardım edemedim. *Denedim.* uğraştım!"

"Elinden gelen her şeyi yaptın." Travma geçirdiği açıkça belli olan çocuğa nasıl davranacağını düşündü. "Eviniz ne kadar uzakta?"

"Dört bina yıkıldı."

Vasic dondu kaldı ... ve işte o zaman Ivy hariç tüm empatların yakınında hissettiği aşındırıcı hissin donuk bir versiyonunu yaşadığını fark etti. Enfeksiyon bölgesinin merkezinde yaşayan ve bu nedenle kendisiyle birlikte delirmiş olması gereken bir Psy'dan

Komşular. "Ailen evde miydi?" Elbette bulundukları yerin bir önemi yoktu. Bu sokakta ikamet eden herkes PsyNet'in enfekte olmuş kısmına demirlemiş ve enfeksiyon kritik kütleyle ulaştığı anda delirmiş olurdu. Günün saatini göz önünde bulundurursak, büyük bir kısmı işteydi.

Eben ona boş boş baktı.

Vasic ayağa kalkarak ambulansa doğru yürüdü ve bir termal battaniye aldı. Döndüğünde, ara sokak denemeyecek kadar dar bir alana girdi ve çocuğu kollarına almadan önce battaniyeyi Eben'in etrafına *sardı* ve şu anda çocuk yaşına rağmen bir çocuktur. Eben'in ailesi ya da en yakın akrabası hakkında hiçbir bilgisi olmayan Vasic, çocuğu doğrudan Ivy'nin kulübesine götürmeye karar verdi.

Tavşan havlayarak verandadan odaya girdi. Ivy de onu takip etti. Vasic'in kollarındaki çocuğa bir kez baktı ve soru sormadı, sadece kontrolü ele aldı. Eben birkaç dakika içinde yatağına yatırılmış, Tavşan da yanında nöbet tutmaya başlamıştı. Vasic gitmesi gerektiğini söylediğinde, "Onunla ben ilgilenirim," dedi.

"Onun bir E olduğundan eminim, bu yüzden saldırgan olmamalı" - Vasic'in çocuğu onunla bırakmasının tek nedeni buydu - "ama dikkatli olun. Judd'ı ve birimin bilinçli üyelerini onun varlığı konusunda uyardım."

Ivy elini kalbinin üzerine koydu. "İçti acıyor," dedi, çocuğun ıstırabı o kadar derin ve yürek parçalayıcıydı ki, empatik kalkanlarını indirmeden bile bunu hissetmişti. "Ailesi mi?" Bu içgüdüsel bir soruydu; Vasic'in ayrılmasından hemen sonra ailesini kontrol etmiş, şok dalgasının kendi bölgelerinde o kadar şiddetli olmadığını keşfetmişti. Yerleşimdeki herkes güvendedi.

Vasic'in sorusuna verdiği yanıt kısaydı. "Bilinmiyor."

Kararsız bir nefes vererek başını salladı. "İkisinden birinin ya da ikisinin de ölmüş olma ihtimali yüksek, değil mi?"

"Evet." Yüzünde ne bir ifade, ne de umursadığına dair bir ipucu vardı ama sıkıntılı genci battaniyeye sarmış ve sağlık görevlilerine bırakmak yerine buraya getirmişti. Bu, Ivy'ye kalbinin etrafına sessizce kış ayazının zincirlerini saran adam hakkında gereken her şeyi anlatıyordu.

"Sen de dikkatli ol," dedi ve onun koluna dokundu.

Aşağıya bakarak parmak uçlarını kızinkilerin üzerinde zar zor gezdirdi.

Adam gittiğinde parmaklarını avucunun içine kıvırdı ve değerli bir mücevher gibi temasa tutundu.

- - -

ADEN, yapılması gerekeni yapabilmesi için onu kapalı tutan şaşırtıcı derinlikteki gücün bilincinde olarak Ağ'ın dokusundaki sivri yırtığın bir parçasını daha mühürledi. Kaleb Krychek'in gücü bilinen tüm ölçülerin ötesindeydi.

Onarım tamamlandıktan sonra telepatiyle bir sonraki bölüme geçti.

Vasic, Kaleb uyarmadan söyledi. Onu Alaska'dan çıkarmak ister misin? Yarım saat içinde bölgeye kendi adamlarımdan oluşan bir birlik gönderebilirim.

Bu soru Vasic'in psikolojik durumu hakkında Aden'in acımasız çift kardinalden geldiğine inanmakta güçlük çektiği bir anlayışa işaret ediyordu. Duygusal zekâ hiçbir zaman Krychek'in cephaneliğinde yer alan bir silah olmamıştı ama diğer adam artık yalnız çalışmıyordu. Aden, bu sorunun ve beraberinde getirdiği içgörünün Sahara Kyriakus'tan gelmiş olmasının çok daha uygun olduğunu düşündü.

Hayır, diye cevap verdi. Vasic, durumun büyüklüğü göz önüne alındığında gitmeyecektir.

Aden, Vasic'bunu yapmasını emredemezdi, tıpkı ekibin geri kalanına yapabileceği gibi. Ortaklıkları bu şekilde yürümüyordu.

Krychek'in yanıtı, *halkımı ne gözden çıkarırım ne de küçümserim*, Aden oldu. *Vasic takımın kaybedilemeyecek kadar kritik bir parçası.*

Kulağa daha çok kardinal gibi geliyordu, denklem hesaplanmış bir denklemdi - ama hesaplamanın altında, ekibi ona ilk çeken aynı sadakat kapasitesi vardı. Ming LeBon'un aksine Kaleb Krychek acımasız olabilirdi ama kendisine sadık olanları feda etmez ya da onlara ihanet etmezdi.

Şu anda istikrarlı, dedi Aden sonunda, Vasic'te sezdiği değişiklikler konusunda Krychek'e güvenmek istemiyordu; ittifakları her iki tarafta da sırlar barındıran yeni bir yapı olarak kalmıştı.

Bu noktada senin kararına boyun eğeceğim. Krychek yıpranan bir kenarı yakaladı, onu inatçı bir telepatik yumrukla tuttu. *Bununla birlikte, bizim*

bir durumdan bahsediyoruz. Son raporlara eriştim ve biyofüzyonun giderek daha güvenilmez hale geldiği açık.

Sürpriz bir Ok'un düşmanıdır ama Kaleb Krychek bugün Aden'de bunu kışkırtmıştı. Aden'i rahatsız eden şey çift kardinalin teknik olarak özel olan tıbbi dosyaları ele geçirmeyi başarmış olması değildi. Bir Ok'a rahatsız edecek kadar değer vermesiydi. Yine de Vasic çok kullanışlı bir araçtı. *Biyofüzyon ekibi onu stabilize etmek için çalışmaya devam ediyor. Başka bir arıza tehdidi şu anda minimum düzeyde.*

Sonraki kırk beş dakika boyunca sessizlik içinde çalıştılar ve bunu bozan yine Krychek oldu. *Cristabel Rodriguez'in durumu nedir?*

Aden iyileştiğini ve bir ay içinde aktif göreve dönebileceğini söyledi. Ekibin gücü azalmadı; Cris ile aynı isabet oranına sahip bir nişancımız daha var.

Kaleb'in cevabı yine beklenmedik bir açıklamaydı. *Bunun farkındayım. Ancak Cristabel, ekibin kendi eğitim kayıtlarına göre oldukça yetenekli bir eğitmen.*

Yine kardinalin sahip olmaması gereken bir bilgiydi ama Aden sözünü kesmedi.

Krychek, *onu kaybetmenin dalgalanma etkisi olacağını . Onu aktif görevden çekmeyi düşündünüz mü?*

Ming LeBon yönetiminde emekli olmak kaçınılmaz olarak kaza süsü verilmiş bir infaza yol açmıştı; çünkü hiçbir Ok'un, hataların kaçınılmaz olduğu kadar yıpranana kadar emekli olmasına izin verilmezdi. *Evet, diye dikkatle cevap verdi, Krychek'in tepkisini ölçmek istiyordu. Cris'in öğretmenliğe yakınlığı var ve nakle karşı çıkması pek olası değil.* Aslında Aden bu olasılığı yaşlı Ok'la tartışmıştı. E'nin yerleştirilmesi, ona düşünmesi için zaman tanımayı amaçlayan sessiz bir yerleştirme olacaktı.

O zaman , dedi Krychek. Artık Arrow eğitim programının kontrolü tamamen sende. Sana ihtiyaçlarına göre şekillendir. Uzun bir duraklama. Nasıl eğitildiğimi biliyorum. Vasic'in nasıl eğitildiğini tahmin edebiliyorum. Daha iyi bir yol olmalı, çocukları canavara dönüştürmekle tehdit etmeyen bir yol.

Aden bir saatten fazla sessiz kaldı, Krychek'le aynı fikirde olmadığı için değil, aynı fikirde olduğu için. Krychek'i çoktan görevden almıştı.

sosyopatlar ve eğitim programındaki sadistler. Bazıları Ming'in adamlarıydı, diğerleri ise yaptıklarının yanlış olduğunu anlayamayacak kadar ileri gitmiş Oklardı. İşkenceye artık hiçbir düzeyde izin verilmiyordu.

Bu kısa vadeli sorunu halletmişti ama daha büyük bir sorun kalmıştı. Okların Ok olmasının bir nedeni vardı: güçleri acımasızdı ve neredeyse her zaman ölümcüldü. *Evet*, dedi sonunda. *Daha iyi bir yolu olmalı*. Tek yapması gereken onu bulmaktı.

- - -

IVY, uyuduktan iki saat sonra Eben'i kontrol ettiğinde gencin yatakta doğrulduğunu gördü. Tavşan başını Eben'in göğsüne dayamış, köpeğin dili kendinden geçmiş bir şekilde dışarı sarkmış, çocuk da onu kulaklarının arkasından kaşıya durmuştu.

"Dikkatli ol." Ivy ses tonunu yumuşak tuttu, bir eli açık kapıdan ve mutfak penceresinden gelen ışığı engellemek için açtığı perdenin üzerindeydi. "Tavşan bir dolandırıcı, sana bütün gün bunu yaptıracak."

Eben onun ilk sözleriyle hareketsiz kaldı, gözleri çılgına dönmüştü ama Tavşan'ın talepkâr havlamasıyla yeniden hareketlendi.

"Gördün mü?" dedi Ivy gülümseyerek. "Sıcak bir içecek ister misin?" Tereddütlü bir baş sallama.

Odadan çıkan Ivy mutfığa gitti ve çocuğun tanıdık olanı tercih edeceğini düşünerek bir besin içeceği hazırladı. En derin düzeyde travmaya uğramıştı, korkusunu ve acısını kontrol edemiyordu ve bu onun tüm duyularını tırmalıyordu. Diğer empatlar da bunu hissetmiş ve yardım etmeyi teklif etmişlerdi ama Eben'in daha fazla yabancıyla başa çıkabileceğinden emin olmadığı için onlardan şimdilik uzak durmalarını istemişti.

Tahta üzerinde ayak sesleri.

Yaptığı işi bırakmadan, "Oturun," dedi. "Ben Ivy."

Eben tam bir ergen oğlan çocuğu edasıyla masadaki sandalyeye yayıldı, Tavşan da utanmadan daha fazla tırmık istemek için onun kucağına atladı. "Sen Psy'sin." Ağzından kaçan bir yorumdu.

Besin içeceğini önüne koyan ve çayı için küçük bir demlik getiren Ivy, "Sen de öylesin," dedi.

"Ama gülümsüyorsun."

"Her zaman çok kötü bir Psy oldum," diye itiraf etti. "Güvendesin Eben."

Burada kimse size ihanet etmeyecek."

Yutkunurken Adem elması aniden belirginleşti ve "Net kalkanlarımı koruyamıyorum" dedi.

"Eminim Vasic bunun icabına çoktan bakmıştır." Sayısız kişiyi kurtarmak için savaşırken bile gölgelerde yaşamaya mahkûm edilmesi gerektiğini düşünen güçlü, koruyucu, çileden çıkarıcı Arrow. "Seni buraya getiren ışınlayıcı o."

Eben'in gözleri bir an için odaklanamadı. "Evet." Titreyerek kendi üzerine çökmüş gibiydi. "İnsanları incitiyorum." Çektiği acı Ivy'yi neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecekti. "Vurdum, vurdum, vurdum ve kan ve diğer ıslak şeyler vardı ve üzerimdeydi ve durmadılar. Onlara durmaları için bağırdım ama ! , Ivy. Durmadılar."

Boğazı düğümlenen Ivy, adamın acısını ve kendi tepkisini bastırarak nefes aldı ve kendini adamın karşısındaki sandalyeye oturtmayı başardı. "Sana yardım etmeme izin verecek misin?" Onun elini tuttu ve yapmak zorunda bırakıldığı şeyden duyduğu tiksintiyi ancak başka bir empatin anlayabileceği şekilde anladı. Tek merhameti, geri tepme etkisinden muzdarip görünmemesiydi, belki de zarar verme arzusu olmadan kendini savunmak için hareket etmişti. "Eben?"

Parmakları onunkileri morartıcı bir güçle kavradı, gözleri yaşlarla . "Lütfen."

Bu, yapmak için eğitildiği her şeyin çok ötesindeydi ama başka seçeneği yoktu-Eben'in psikolojik durumu her saniye daha da kötüye gidiyordu. Empatik duyularını açarak çocuğun acısını nötralize edeceği kendi içine almaya çalıştı.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama zihni bulanıklaşmaya başladığında midesinin isyan etmekle tehdit ettiğinin farkındaydı. Ivy omurgasını sertleştirdi, çenesini sıktı - Eben'in huzurunda yıkılamazdı. Bu, Eben'e yaptığı her iyiliği geri alırdı.

... ve ona baktığında, belki de iyi bir şey yaptığını düşündü. Yüzündeki gerginlik azalmış, gözleri berraklaşmış, omuzları artık kamburlaşmamıştı.

Korku, keder, öfke ve suçluluk duygusunun zehirli bir tıkanıklığı olarak boğazını sıkıan mide bulantısıyla savaşıarak, küçük bir okşamayla elini bıraktı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Genç kız gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Evet."

Ivy onun soru sorma ihtiyacını hissedebiliyordu ama daha dayanamayacaktı. "Bana bir iyilik yapar mısın?" Bir yerlerden bir gülümseme buldu ve küçük bir yalan söyledi. "Bugün Tavşan'ı yürüyüşe çıkarmadım."

Yüzü . "Ah, tabii. Yakalamayı sever mi?" Utangaç bir soru. "İnsan sınıf arkadaşlarımdan birinin köpeği var ve onları getir götür oynarken görmüştüm."

"Onunla yakalamaca oynarsan seni sonsuza dek sevecektir." Kalçasına vurarak, "Yakala, Tavşan." dedi.

Kuyruğunu hızlı ve heyecanlı bir şekilde sallayan evcil hayvanı sepetine doğru kayarak gitti ve ormanda buldukları bir sopayla geri döndü. "Tam fırlatmalık."

Tavşan omzunun üzerinden umutlu bir bakışla kapıya doğru hamle yaptı ve Eben arkasına bakamayacak kadar köpeğe dalmış bir halde onu takip etti. İyi ki de öyle olmuştu çünkü Ivy iki büklüm olmuştu, Eben'in yaşadığı dehşeti şimdi kendisi yaşıyordu.

Bölüm 27

Zeka ve bağımsız düşünme kapasitesi birliğe giriş için ön koşullardır. Bir Arrow, en iyi eğitimli kara operasyon askerinin bile becerilerinin ötesinde durumlarla başa çıkabilen ince bilenmiş bir araçtır.

Okların İlk Kodu

Vasic'in Eben'in velayeti altındaki ebeveyninin, yani babasının komada olduğunu anlaması **sadece** birkaç dakika **sürdü**. Annesi başka bir bölgede yaşıyordu ve enfeksiyon kapmamıştı ama çocuğu bu haliyle ona göndermenin bir anlamı yoktu; Ivy'nin yanında olması çok daha iyiydi.

Bu görev tamamlandıktan sonra diğer Oklara katılarak ev ev dolaşarak hayatta kalanları aramaya başladı. Birçoğu savaş sırasında psişik yetenekleriyle çılgınca saldıran enfekte olmuş kişilerin oluşturduğu risk göz önüne alındığında, yerel yetkililere Oklar bölgeyi temizleyene kadar kimsenin evlere girmesine izin verilmeyeceğini bildirmişti.

İlk binada çok sayıda ölü kurban buldular. İlk bakışta hepsi birbirini öldürmüş gibi görünüyordu ama Aden'in patoloğlara Denek 8-91'i vuran gibi beyin anevrizmaları olup olmadığını kontrol ettireceğinden emindi.

Cesetlerin yerlerini yerel yetkililere bildiren Vasic ve küçük ekibi, her biri bir sonraki binaya girerken farklı bir kata çıkarak içeriye doğru devam etti. Bu iş titiz bir konsantrasyon ve aralıksız uyanıklık gerektiriyordu. Az sayıda insan kilitli kapıların ardına sığınmıştı ve Vasic onlara insan *olduklarını* doğruladıktan sonra orada kalmalarını söyledi.

"Yaralılarımız var," dedi genç bir erkek, sesi titreyerek. "Onları dışarı çıkarmak güvenli mi?"

Genç kapıyı tamamen açtığında, yaralı kadının elleri kana bulanmış eşofmanının üzerine bastırılmış halde bir kadının yaralarının boyutunu gören Vasic, "Onu dışarı çıkaracağım. Diğerlerini koridordan ve merdiven boşluğundan sessizce dışarı taşıyın."

Ekibi ayrıca bölgeye yeni taşınmış, şehir dışından gelen misafirler, çalışma arkadaşı kırık bir cam şişeyle peşine düştüğünde banyoya barikat kurmak zorunda kalan bir üniversite öğrencisi gibi enfekte olmamış Psy-insanlar da buldu. İnsanlarda olduğu gibi, Vasic en yaralıları dışarı çıkarırken, insan komşuları da yürüyen yaralıların temizlenmiş çıkış yollarından çıkmasına yardım etti.

Vasic son binanın üçüncü katında, kapısı uğursuz bir şekilde açık olan bir dairenin içinden gelen bir ses duydu. Diğerlerini hazır olmaları için uyararak koridorda sessizce ilerledi. Kapıda tek bir kanlı el izi vardı, içeride orta yaşlı esmer bir kadının cesedi yatıyordu; anlaşılan kafasına bir vazoyla vurulmuştu ve vazo şimdi parçalara ayrılmıştı.

Kapının yanındaki küçük, çorak masada, Vasic'e vazanın bir silaha dönüştürülmeden önce orada durduğunu söyleyen bir su halkasının silik izi vardı.

Vasic kurbanın nabzını kontrol etti ve cildini soğuk buldu. Kalbi uzun zaman önce kan pompalamayı durdurmuştu; tahmin etmesi gerekirse, salgının başlangıcında diyebilirdi. Kapının çalınması üzerine kapıyı açmış ve kendini ölümle yüz yüze bulmuştu. Yerel yetkililere iletmek üzere cesedin yerini not ettikten sonra diğer odaları kontrol etti. Banyo, mutfak, ilk yatak odası, hepsi boştu.

Duvarları soluk sarı ve beyaz süslemeli son odaya baktığında, esintiyle dalgalanan bir perde gördü ve kumaşın yakındaki bir raftan bir şeyi yerinden oynatmış olabileceğini tahmin ederek uyarıyı kaldırdı. Odanın diğer tarafından gelen sözsüz mırıltıları duyduğunda soldaki uzun dolabı henüz temizlemişti.

Orada sadece tek bir şey vardı: bir beşik.

Keşfedebileceği dehşete karşı kasları gerilmiş bir halde krem rengi halının üzerinden geçti.

yuvarlak yanaklı yüzünde kahverengi gözler. Bebeğin yüzü onu görünce bir gülümsemeye dönüştü. Tutarsızca mırıldanarak ayaklarını tekmeledi, minik elleriyle ayak parmaklarını kavradı, sonra kollarını uzattı.

Vasic daha önce hiç bu kadar küçük ve zayıf bir çocuğun etrafında bulunmamıştı ama çocuğu bekleyen bir ambulansa bindirmeyi de kendine yediremedi. Bu onu korkuturdu ve velayetini üstlenen ebeveyni -kendisine özenle yumuşak pembe bir pantolon ve önünde "Kızlar yönetir" yazan bir kazak giydiren ebeveyni- yeni kaybetmiş bir çocuğun daha fazla acıya ihtiyacı yoktu. Adam yeterince hızlı hareket etmediğinde yüzü buruştu, alt dudağı titredi.

"Sessizliğin korkunç, küçüğüm," dedi nazikçe, onu beşiğinden kaldırıp göğsüne yasladı.

Teni yeni yağmış kar rengine yakın olan minik bir eli, savaş üniformasının üzerine açılmıştı, kollarında olduğu için neşesi yerine gelmişti. Elleri göğsünü okşarken kızın zihninin merakla kendi zihnine çarptığını hissedebiliyordu; Protokol kapsamında hiçbir eğitim almadığı anlaşılıyordu. Ebeveyni ya da ebeveynleri ona bir şey öğretememişti ya da Ağ'ın akımlarını doğru okumuş ve çocuklarının Sessiz büyümek zorunda olmadığını fark etmişlerdi, ya da . . .

Zihnindeki sıyrık hafif ama tanıdıktı. Elinde bir empat vardı.

Beşiğindeki sarı battaniyeyi alıp bebeği içine koydu, ardından dairenin kirasını kimin ödediğini belirlemek için emlak kayıtlarına erişti. Bunu doğum kayıtlarıyla karşılaştırarak bebeğin annesinin, yani velayet sahibi ebeveynin adını buldu. Telepatik olarak sağlık ekibinden ölümlerin ve enfekte olanların güncellenmiş bir listesini istedi ve dışarı çıkarken taradı.

Bebeğin annesi listede yoktu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü henüz tüm ölümlerin kimlikleri belirlenmemişti. On dakika sonra, bir M-Psy'nin enfeksiyon belirtisi göstermediğini doğrulamasının hemen ardından, Vasic'in kucağındaki çocuk, M-Psy'nin muayenesi sırasında yüzünü Vasic'in göğsüne saklamasına neden olan gerginliği unutarak mutlu bir şekilde mırıldanmaya başladı

Vasic dikkatle dönerek bebeğin barikatın arkasındaki kalabalığı görünce yüzünün aydınlanmasını izledi. Vasic çoktan

böylece cesedi teşhis edebilecekti. Perişan haldeki kadının yerini bulması uzun sürmedi; uzun boylu, elmacık kemikleri üzerine gerilmiş bembeyaz teniyle kalabalığı yarmış ve barikatı aşmaya çalışıyordu.

Adamın kendisine doğru yürüdüğünü görünce gözyaşlarına boğuldu.

Bebeği kollarına yerleştirerek, "Çocuğunuzda herhangi bir travma belirtisi yok" dedi.

Çocuğunu nazik elleriyle telaşla kontrol eden kadın ürperdi ve ona . "Kuzenim, Miki?" Sesi titriyordu. "Ben işteyken Marchelline'e o bakıyor."

"Esmer, sağ elinde küçük yarım ay yara izi var?"

"Evet."

"Üzgünüm, o gitti." Miki'ye saldıran virüslü kişinin bebeği bulamamış olması büyük şanstı - çocuk yanlış bir anda bağırması olsaydı neler olabileceğini düşününce Vasic'in midesi bulandı.

Adamın önünde, kadının yüzü kontrol altına almadan önce neredeyse tekrar buruşuyordu. "Bizi ihbar edecek misiniz?" İri kahverengi gözlerindeki dehşet, koruyup kolladığı çocuğuyla arasındaki ailevi bağı haykırıyordu.

"Hayır. Sessizlik çöktü." Ve az önce üçüncü bir empat, üçüncü kurtulan bulmuştu.

- - -

KALEB, Aden'in sadece düşük seviyeli bir telepat ve saha doktoru olmadığını en başından beri biliyordu ama bugün Ok'tan gördüğü türden bir güç, Aden'in kardinal olmayan statüsü göz önüne alındığında imkânsız .

Anchorage'daki etkilenen caddenin sonunda gözden kaybolurlarken diğer adama "Günüşiği İstasyonunun sıfır noktası olduğunu hesaba katarsak," dedi, "Ağın büyük kısmı şimdilik çökmeye karşı güvende." Günüşiği çöküşü ve bu salgının neredeyse aynı anda meydana gelmiş olması korkunç bir tesadüftü; biri diğerini başlatmamıştı.

Aden, "Çöküş bize çürümenin zaman çizelgesini veriyor," dedi.

Evet ve bu çürüme herkesin tahmin ettiğinden çok daha şiddetliydi. Bugün Ağ'ın bir kısmı, herhangi bir baskıya dayanamayacak kadar kırılğan hale gelene kadar böcekler tarafından yenen kumaşa benzer şekilde parçalanarak yok olmuştu. Eğer hasarı iyileştirmenin, enfeksiyonu tedavi etmenin bir yolunu bulamazlarsa, Kaleb kurtarabildiği parçaları kurtarmak için enfekte olmuş bölümleri kesip atmak zorunda kalacaktı.

"Ancak enfeksiyon," dedi Aden, gözlerini sokaktaki katliamdan ayırmadan, "kurbanlarda Ağı aşındırdığından daha hızlı aktif hale geliyor. Anchorage iki hafta öncesine kadar temizdi."

"Çoğu hâlâ öyle." Kaleb bölgedeki adamlarından ve kadınlarından raporlar istemişti. "Bu tek bir sokakta yoğunlaşmıştı."

"Fark etmediğimiz ve aylardır burada olabilecek ince bir enfeksiyon ipliği." Aden başını salladı. "Bu da onu daha büyük, görünür dallardan daha tehlikeli kılıyor."

"Yerel yetkililerle irtibat kurabilecek bir hızlı müdahale ekibine ihtiyacımız olacak. Eğer bir gün içinde birden fazla salgın ortaya çıkarsa ilk müdahale ekibi onlar olacak."

"Anlaştık." Aden Kaleb'e baktı, koyu renk gözleri o kadar keskin bir zekâ sergiliyordu ki Kaleb, Ming'in erkeği bir tehdit olarak görmediğine inanamadı. "Bir Ok birimi mi?"

"Hayır, bu tüm ırklardan sivillerle başa çıkabilecek bir birim olmalı." Oklar çoğu insanı korkutuyordu. "İnsanlarla ve lojistikle başa çıkma konusunda yetenekli bir yöneticiye ihtiyacımız var."

Kaleb? Sahara'nın sesi. O kişinin senin için çalıştığının farkında mısın?

Ruhunu taşıyan kadından bu toplantıya ve Aden'le daha önce yaptığı görüşmeye telepatik olarak katılmasını ; ekip söz konusu olduğunda onun görüşleri çok değerliydi. *Silver ikinci plana atılamayacak kadar faydalı.* Yardımcısının parlak bir zekâsı vardı.

Bence bu meydan okuma hoşuna giderdi.

Kaleb bunu düşündü. Silver'a bu pozisyonu verirse, Silver bunun derin bir güven göstergesi olduğunu anlayacaktı. Ayrıca statüsünü de yükseltecekti - kendisine tehdit oluşturacak şekilde değil ama ailesinin takdir edeceği şekilde. Ona olan sadakatlerini daha da pekiştirecekti.

"Silver Mercant," dedi Aden'e. "Okların en kritik olaylara gönderilmesini sağlamak için onunla birlikte çalışabilir misin?"

"Tüccarlar verimli olma eğilimindedir, bu yüzden bir sorun olacağını sanmıyorum." Aden bir dakika boyunca sessiz kaldı ve konuştuğunda da başka bir konudan bahsetti. "Empatlar. Onlardan imkânsız yapımları isteniyor - yüzyılı aşkın bir süredir bastırılmış ve ezilmiş bir atama nasıl olur da tüm ırkımızı kurtarmayı umabilir?"

- - -

Kaleb, Moskova'ya döndükten sonra Aden'in sorusunu Sahara'ya tekrarladığında Sahara kaşlarını çatı. Kucağında bir datapad ile yatağında oturmuş, dünyanın bu tarafında sabahın çok erken saatlerinin karanlığına bürünmüş, onun soyunmasını izliyordu. İkisinin de biraz uyumaya ihtiyacı vardı. Ondan önce adam soyunur, duş alır ve sessizce uyurdu.

Şimdi gözlerini kapatmadan önce duyduğu son ses onunkiydi. "Halka açık ilk iltica bir empatiydi," diye hatırlattı ona.

"Bir de Ağ'da binlerce ve binlerce yaşlı Es olduğu gerçeği var - onlarca yıldır psişik tutsaklıktan kurtulduklarına göre ne kadar güçlü olmaları gerektiğini kimse düşünmüyor." Veri tabletini bir kenara bırakarak battaniyeyi itti ve dışarı çıktı. "Bence empatlar herkesin bildiğinden çok daha dirençli ve becerikli."

Kol düğmelerini çıkarmasına, gömleğinin düğmelerini açmasına izin verdi. Üzerinde sadece daha önce giydiği tişört vardı. Bunu hep yapardı, ondan ayrı olduğu zamanlarda onu hep tenine yakın giyerdi. Gömleğini çıkarırken parmaklarını onun üzerinde gezdirmesi de bir okşamaydı. "Bir açıklama yapman gerekecek."

Gömleğini silkererek yere attı, kemerini çözdü ve kumaşın üzerine bıraktı. "Bunu düşüneneğim. Bu noktada, bir tedavi sözü veremem - halk, sadece kendini korumak için bile olsa korkuya alışmalı."

"Sessiz Sesler çoktan bir basın açıklaması gönderdi."

Kaleb onu görmezden geldi.

Sahara güldü, bunun bir yanıt olduğunun farkındaydı. Günün kayıplarını hatırladığında suçluluk duygusu neredeyse bir anda onu tehdit etti, ama o

buna boyun eğmeyi reddetti. Dünya asla mükemmel bir yer olmayacaktı ve o ve Kaleb zaten karanlıkta çok fazla yıl geçirmişlerdi. Asla isteyerek mutluluğa sırtını dönmezdi.

Kollarını adamın çıplak göğsüne dolayarak parmak uçlarında yükseldi ve günün bu saatinde biraz pürüzlü olan çenesini öptü. Bu onun sinir uçlarının alevlenmesine neden oldu, bu his enfesti. Pürüzsüz ya da pürüzlü, çenesinin çizgisini seviyordu, onun obsidyen kontrolünden sıyrıldığını gören tek kadın olmasını da seviyordu. Kaleb ile aralarında maske yoktu.

Bir elini kızın saçlarının arasına soktu. "Etik sınırları aşmamam için politik durum konusunda bana yardımcı olmak zorunda hissediyor musun?"

Soruyu duyunca irkildi ve tekrar ayaklarının üzerine çöktü. "Hayır." Onu fikir için kullanırdı, bu yüzden aldığı kararlardan hiç haberi olmazdı.

"Sana açık olan seçenekleri keşfetmeni engellemek istemiyorum." Kardinal'in gözleri onunkilerle kilitlendi. "Zekânız en yüksek yüzdelik dilimde, çalışma ve araştırma için uygun."

"Ders çalışıyorum, unuttun mu?"

"Benim için birden fazla şeyle uğraşmasaydın olabileceğin kadar değil."

"Sizin için perde arkasında yaptığım çeşitli işlerden keyif alıyorum." Orijinaline sadık kalacağına emin olduğu belgeleri tercüme etmek ve DarkRiver ile irtibat kuran kişi olmak gibi. "Ama en çok seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum." Hiçbir zaman Kaleb'le birlikte olduğu zamanki kadar canlı hissetmemişti. Ona meydan okuyor, onu seviyor, yenilikçi ve heyecan verici şekillerde düşünmesini sağlıyordu. "Sakıncası var mı?"

Yıldızlar kaybolup gözlerini sonsuz bir karanlığa bıraktı. "*Sahara.*" Öpücüğü bir damgaydı, onun için bütün bir medeniyeti yok edebileceğini hatırlatıyordu. *Her günün her anında benimle olabilirdin ve ben daha fazlasını isterdim.*

Öpüşmeyi keserek yüzüne baktı ve sahiplenici elleriyle ensesini okşadı. "Yatağa gel."

"Le-" Cevabını yarıda kesti, durakladı ve sonra şöyle dedi: "Bir iş meselesini halletmem gerekiyor - görünüşe göre belli bir holding mevcut iklimde fiyat istikrarı için verdiğim emri çiğnemeye karar vermiş."

Sahara Dönüşenler gibi hırlayabilmeyi diledi. Bunun yerine ellerini havaya kaldırarak hırlamaya yakın bir ses çıkarmayı başardı. "Lanet olsun! Aptallar." Ekonomik belirsizlik sadece Psy'lara değil, tüm dünyaya en az enfeksiyon kadar zarar verebilirdi.

"Evet." Ellerini kalçalarına dayayan Kaleb bir şeyler dinliyor gibiydi. "CEO'yu şahsen ziyaret etmem gerekecek. Uzun sürmez."

"Bekle." Omzunu sıktı, kaslar dokunuşuyla sertleşti, teni ısındı. "Son yirmi bir saattir durmadan çalışıyorsun." Ve sadece bugün değil. "Ekipten birinden bunu halletmesini isteyebilir misin?"

Kaleb ona baktı. "Oklar normalde ekonomik konularla ilgilenmez."

"Bu ekonomik bir mesele değil, ekonomiyi istikrarsızlaştırmak isteyen kibirli bir CEO'nun ödünü koparmakla ilgili," diyerek bir eliyle saçından tutup onu aşağı çekti. "Ve yetki devretmeyi öğrenmen gerekiyor. Ming gibi olma ve Okları tam kapasiteyle kullanma."

Onları birbirine bağlayan bağ boyunca bir nabız. Tahriş.

Dudakları kıpırdadı. "Seni ve Ming'i aynı cümle içinde kullandığım için özür dilerim," dedi bir öpücükle. "Ama haklı olduğumu biliyorsun. Bu *tam* bir Arrow'un kontrol altına alabileceği türden bir durum, böylece senin kontrol altına almana gerek kalmayacak - onlar kurnazlık yapabilen yüksek eğitilmiş ajanlar."

Ellerini göğüs kafesinin her iki yanında dolaştırarak, "Ve bu şekilde kullanarak, Oklara öldürme yeteneklerinin ötesinde değer verdiğimi gösteriyorum," dedi.

Tanrım, ama onu seviyordu, acımasız politik aklı ve her şeyiyle. "Evet," diye kabul etti. "Ming'in elindeki ihanetten sonra kelimeler hiçbir şey ifade etmiyor." O ve Kaleb'in bildiği kadarıyla, eski Konsey Üyesi bir Ok olmanın ne anlama geldiğinin temellerini yok etmeye çalışmıştı.

Kaleb bir dakika sonra, "Aden bu için mükemmel bir Ok'a sahip olduğunu söylüyor," diye cevap verdi. "Hemen halledilecek."

"Güzel. Şimdi yatağa gel."

Bölüm 28

Dün aldığımız taramaları inceledim. Bir an önce konuşmamız şart.

Dr. Edgard Bashir'in Mesajı

VASIC, Ivy'nin kamarasına **TELEFONLA DOĞRUDAN GİRDİĞİNDE** sessiz olduğunu gördü ama yatağını gizleyen paravanın arkasında onu hissedebiliyordu. Bir davet olmadan özel alana girmek istemediğinden, zihniyle ona ulaştı. *Ivy?*

Yanıt yok, uykulu yanıt bile yok.

Perdenin önünden geçip onu ağır bir battaniyenin altında baygın bir şekilde kıvrılmış buldu. Zihninin kenarlarına sızan buzu, uyuşturmayan ama yakan buzu kabullenmeyi reddederek, onun hayati belirtilerini kontrol etti.

Cildi rutubetliydi, nabızı yavaştı ama mevcuttu. Yaşadığını doğrulayınca eli bileğinde sarsılarak sıkıştı; morluklara neden olmadan önce ince kemiklerini serbest bırakmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Oh."

İrkilerek sese döndüğünde Jaya'yı gördü. "Ne oldu?" "Eben'e yardım etti," diye yanıtladı diğer kadın, gözleri endişeyle gölgelendi. "Isaiah ve ben onu mutfakta yere yığılmış halde bulduktan sonra Sascha Duncan'ı aradım. Hemen oraya gitti ve Ivy'nin kendi kendine iyileşeceğini, sadece empatik duyularına aşırı yüklendiğini ama ona göz kulak olmamız gerektiğini söyledi."

"Teşekkür ."

"Isaiah, Eben'i meşgul ediyor. Onunla oturuyordum, babamdan gelen bir telefona cevap vermek için bir dakikalığına dışarı çıktım. Ben-"

"Hayır," diye araya girdi Vasic. "Onunla şimdi ben ilgileneceğim."

Jaya eğilip dudaklarını Ivy'nin alnına götürdü, Vasic'in her zaman dokunmak istediği ipeksi siyah bukleleri okşarken parmakları titriyordu. "Uyandığında bana söyleyecek misin?"

Vasic başını sallayarak, "Birkaç saniye daha kal," dedi. Aklına Aden geldi ve bir saniye sonra ortağının yanında, enfekte olanlara otopsi yapmaya başlamış olan patologlarla konuşmakta olan diğer adamın yanındaydı.

Ivy'yi kontrol etmeni istiyorum. Sascha Duncan'ın değerlendirmesine inanmadığından değil; sadece ortağına daha çok güveniyordu.

Aden başıyla onayladı ve sağlık müsaade istedi. *Git.*

Elini Ivy'ninkine dolayan Jaya, Aden küçük bir tıbbi cihaz ve ardından hafif bir telepatik dokunuş kullanarak Ivy'yi tararken öylece kaldı. "Klasik bir alevlenme ile aynı belirtilere sahip, dinlenirse iyileşir," diye teşhis koydu. "Empatik zihinlerle ilgili herhangi bir deneyimim olmadı ama Sascha'nın ona göz kulak olma ve doğal yollarla iyileşmesine izin verme tavsiyesi benim de tavsiyem."

Aden'i morga geri ışınlayan Vasic, Ivy'nin yanına döndü. Jaya birkaç dakika sonra, bir kez daha onu bilgilendireceğine dair söz verdikten sonra ayrıldı. Kollarını ceketinin içine sokarken ona "Tavşan muhtemelen birazdan gelir," dedi. "Bunca zamandır bunu yapıyor ama çocuk onu fark edip takip etmeye başlamadan Eben'e geri dönüyor. Sanki Eben'in bu durumda Ivy'yi göremeyeceğini anlamış gibi."

Ancak Eben'in herkesin tahmin ettiğinden daha fazlasını tahmin ettiği açıktı.

Çocuk, Jaya'nın ayrılışından yirmi dakika sonra, omuzları gergin bir şekilde kulübeye girdi. "Ivy'yi incittim mi?" diye sordu hırıltılı bir sesle. "Lütfen bana gerçeği söyle."

"Hayır. Sadece güç harcamasından sonra dinleniyor."

Açık bir rahatlama. "Telepatimi çok zorladığımda bunu daha önce de yapmıştım." Köpek Ivy'yi kontrol ettikten sonra paravanın arkasından çıktığında Tavşan'ı okşadı. "Onu rahatsız etmemek için Isaiah ve Penn'le takılacağız. , Tavşan."

Bu konuşmadan altmış yedi dakika sonra, dışarısı akşamın griliğine bürünürken Vasic nihayet bir hışırtı duydu.

Ivy'nin nabzını kontrol ederek -güçlü ve sabit- tekrar zihnine dokundu ve bu kez normal uyku düzenini hissetti. Beklemediği şey, Ivy'nin kendi zihnindeki telepatik sesi olan uykulu, *Vasic?*

Ben buradayım. Dinlen.

Uzandı, sonra tekrar kıvrıldı, battaniyeyi boynuna çekti, gülümsedi. Kızın durumu stabil olduğuna göre artık gitmesi gerekiyordu ama tereddüt etti. Sonra yatağın yanında kamburunun üzerine çöktü ve elini saçlarına dokundurmaya cesaret etti, ipeksi teller avucunu işaretleyen nasırlara takıldı.

- - -

İKİ saat sonra Vasic, Ivy'nin varlığını hissettiğinde iç çeperdeki ağaçların arasında Judd'la konuşuyordu. Arkasını döndüğünde, onu kendisine doğru yürürken buldu, elleri ona verdiği ceketin ceplerindeydi ve bağlanmamış saçları bir ağaç dalından düşmüş olması gereken karla tozlanmıştı.

Judd'ı fark etmeden önce derin bir gülümsemeyle "İşte buradasın," dedi. "Ah, özür dilerim. Bölüyor muyum?"

"Hayır. Judd'a Anchorage hakkında bazı detaylar veriyordum." Diğer adam SnowDancer teğmeni pozisyonunda sormuştu, sürü geniş topraklarının herhangi bir yerinde benzer bir olay olması durumunda hazırlıklı olmak istiyordu. "Hâlâ dinleniyor olmalısınız."

Ivy'nin gülümsemesi çatık kaşlara dönüştü. "Bunu bu yerleşkedeki herkesten daha az uyuyan adam söylüyor."

Ben olsam yapmazdım. Judd'un zihinsel sesi, Vasic'in bugün büyük bir psişik gerginlik yaşadığına işaret edeceği zaman Vasic' zihnine dokundu. *Sana kızmaya hazır.*

Vasic, Judd'ın gözleriyle tanıştı. *Nereden biliyorsun?*

Diğer adamın yüz ifadesinde belli belirsiz bir eğlence. *Bir eşim ve iki yeğenim var. Ayrıca bir kurt sürüsünde yaşıyorum. Sinirli kadınları tanıdığımı bana güvenin.*

Vasic'in Ivy dışında tanıdığı tek kadın diğer Es'ler ve Ok arkadaşları olduğu için Judd'un sözüne karar verdi.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordu Ivy.

Kaşlarını çatarak, "Aslında Anchorage hakkında bir şey sormak istiyordum," dedi. Ses tonu kasvetliydi. "Birkaç PsyNet haber kaynağını takip ediyorum ama tek söyledikleri kitlesel bir psikotik salgın olduğu, başka bir bilgi yok."

Vasic'in içgüdüleri onu bugün tanık olduğu ölüm ve deliliğin çirkinliğiyle ıslatmaya karşı isyan etti.

Söyle ona. Judd'ın telepatik dokunuşu yine.

Travmatik bir gün geçirdi.

Yakında travmatik bir gün geçiren sen olacaksın. Güçlü kadınlar pamuklara sarılmayı sevmezler.

Vasic yerini korudu. *Bu senin eşin olsaydı, ona söyler miydin?*

Tabii ki, hemen cevap geldi. *Çiftleşme bir ortaklıktır. Sır saklamakla ya da çiftin bir yarısının tüm yükü taşımasıyla ilgili değildir.*

"Siz iki dahi, benden bahsettiğinizi anlamayacağımı mı sanıyorsunuz?" Gözleri kısılan Ivy kollarını kavuşturdu.

"Özür dilerim." Judd elinin içine öksürdü. "Yine de yola çıksam iyi olacak." Vasic'e bir bakış attı. "Ne dediğimi bir düşün."

Ivy kaşlarını kaldırmadan önce diğer adam gidene kadar bekledi. "Eee?"

Kadının ayağını vurduğunu fark etti. Nedense bu küçük hareket onu büyülemişti. "Daha önce büyük bir psişik tükenmişlik yaşadın," dedi, Ivy'yi koruma ihtiyacı içinde Judd'ın tavsiyesini göz ardı ederek.

"Empatlar çalkantılı duygularla başa çıkmak için yaratılmışlardır." Bu gerçeği bıkkın bir ses tonuyla ifade ederken elinin topuğunu göğüs kemiğinin üzerine sürttü.

Bilinçsiz hareketine odaklanarak, "Eben'le çalışmanın etkilerini hissediyorsun," dedi.

"Evet, bir çürük gibi," diye itiraf etti. "Ve çürük gibi solacak." Delici bir bakış. "Şimdi konuş benimle, kör çalışamayız Vasic."

O haklıydı. Böyle bir körlük ölümcül olabilirdi. "Görünüşe göre enfeksiyon ilk başta düşünüldüğünden daha sinsi," dedi ve bu noktaya kadar sahip olduğu her şeyi ona verdi. "Es'in geri kalanını da bilgilendireceğimden emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ." Yutkundu. "Hayatta kalan başka Psy var mıydı?"

Kadının ziyaretçilerden değil, bölgeye demir atmış insanlardan bahsettiğini biliyordu. "Bir anne ve çocuk. Empat olduklarına eminim."

Ivy uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve Vasic sadece onu izledi. Başının tepesi göğüs kemiğine değiyordu ve saçlarındaki karın eriyerek buklelerinin üzerinde mücevherli su damlacıkları bıraktığını görebiliyordu. O izlerken, tek bir damlacık gizlice kulağının yanından aşağı yuvarlanarak ceketinin kalkık yakasında kayboldu.

Köprücük kemiği boyunca ve göğsünün kremi tümseği üzerinde ıslak bir yol izlediğini hayal etti, ta ki esmer pembe bir meme ucunun tepesine takılana kadar. Ceketin fermuarını indirip diğer giysilerini bir kenara itme ve günün acımasızlığını onun yumuşak, cömert sıcaklığıyla giderme dürtüsü kanında şiddetli bir fırtınaya dönüştü. Onu kansız bir şekilde tutarak kendine fantezilerin sayılmadığını söyledi.

Ellerini onun etine sürmediği sürece, onu lekelemeyecekti.

Zihninin başka bir kısmı bu düşünceye aç dişlerle sarıldı. *Bakmak* dokunmak değildi, diye fısıldadı.

"Bu bir soruyu cevaplıyor." Ivy'nin nefesi havayı buğulandırırken, sesi kafasının içindeki doymak bilmez sesle birleşti. "Empatların enfeksiyona karşı bağışıklığı var."

Soluduğu havanın artık o kadar soğuk olmaması için yüzünün etrafındaki hava moleküllerini kurnazca değiştirerek, kararlılığında bir boşluk bulan sinsi sesi susturdu. "Evet." Eben ve bebeğin annesinin kendilerini bir şekilde korudukları iddia edilebilse bile, aynı şey bebek için söylenemezdi. "Yaralı kurtulanlar arasında başka bir empat da olabilir."

"Bu kadar küçük bir alanda üç doğrulanmış empat, muhtemelen dört." Ivy ceketinin kolu koluna geçecek kadar yaklaştı. "Bu, Ağ'da tam olarak kaç tane olması gerektiğine dair ipucu veriyor."

"Ve onların gerekliliği gerçeği." PsyNet kimsenin anlamadığı bir şekilde canlıydı. Hayati bir işlevi olmasaydı, bu nesilde bu kadar çok empat üretmezdi.

Başını sallayan Ivy, alışkanlık haline getirdiği üzere alt dudağını ısırdı, gözleri yere ve kaşlarının arasındaki dikey çizgiye odaklandı.

Ne düşünüyorsun? diye sordu, bilmeye hakkı olmamasına rağmen.

Bana bir dakika ver.

Ona o kadar yakındı ki uzanıp onu kucaklayabilirdi, o- Durakladı, onun hakkında bildiği tüm küçük ayrıntıları gözden geçirdi.

Sana sarılmamı ister misin? diye sordu, ince ipuçlarını doğru okuduğundan emin değildi.

Cevap olarak onun bedenine döndü. Kollarını ona dolayarak eldivenin içine girmemesine dikkat etti ve kâbustan sonra onu kucağına aldığı gibi yaptığı gibi başını okşadı. Kız bu tutuşa aldırıyor gibiydi ve adam onun saçlarının teninde bıraktığı ipeksi ve sıcak hissi seviyordu.

Bu dokunuş da sayılmazdı, diye fısıldadı açlık çeken yanı. Ivy'nin buna ihtiyacı vardı; onu bu temastan mahrum bırakmak onu incitmek olurdu. Yanağını göğsüne bastırmış ve kollarını ona dolamış olan Ivy, ceketinin ve savaş üniformasının içinden hissedebileceği küçük bir ağırlıktı. Onun geçen seferki gibi giyinmesini tercih ediyordu, giysileri daha inceydi ve daha az engel oluştuyordu. Kendisi de hafif sivil kıyafetler giyseydi onu ne kadar daha fazla hissedebileceğini düşündü.

Zihni omuriliğine bir uyarı sapladı ve ona hissin acıya eşit olduğunu söyledi. Psikolojik beyin yıkamayla savaşarak, Ivy'ye sarılmanın acı verici *bir* yanı olmadığı için, onunla konuşmak üzere başını eğdi, aralarındaki mahrem alanda kelimeler sessizdi. "Uyandığında orada olmalı mıydım?"

Ivy onun sırtını okşadı ve o da zırhını çıkarmak istedi, bunu ondan *hoşlandığı* için yapan biri tarafından dokunulmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istedi. "Sorun değil. Çok fazla görevin olduğunu biliyorum." İnsanların ve Dönüşenlerin birbirlerine yaptıklarını sık sık gördüğü şekilde onu okşamaya devam ederek, "Kötü müydü?" diye sordu.

Vasic teması kesmesi gerektiğini biliyordu, kendi iyiliği için değil, onun iyiliği için. Ama ona sarılmazsa, onu korumazsa kim koruyacaktı? Yine de acı gerçek, bu soruyu sormaya, bu düşünceye sahip olmaya bile hakkı olmadığıydı.

"Diğer operasyonlar kadar kötü değil," dedi, bu çalıntı an için soğuk gerçeği bir kenara bırakarak. "Bu sefer hayatta kalanları buldum." Sadece kan ve yıkım olmamıştı.

"Yaralanmadığına sevindim."

Buna ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden ona daha sıkı sarıldı. "Beni tuttuğun için teşekkür ederim."

"İhtiyacın olan şey bu."

"Peki ya sen?" sordu, yüzüne bakabilmek için kollarında geriye yaslanarak. "Neye ihtiyacın var?"

"Bu." Ona bu kadar yakın olmak, ona bu kadar güvenmek hak ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Ivy başını hafifçe salladı. "Artık seni hissedebiliyorum. sırada sadece bir ipucu." Gözlerinin berrak, delici bakırı onun içini görüyor gibiydi. "Açlığını daha önce hissettim." Ulaşamaması gereken yerlere dokunan bir fısıltı. "Bir şey istiyorsun." Ellerini onun omuzlarına koyarak parmak uçlarında yükseldi. "Söyle bana."

Nabzının hızlandığını hissedebiliyordu, sözleri içinde yaşayan bencil, aç şeyi serbest bırakmakla tehdit . "Seni tutmak," dedi, çünkü anlaması hayati önem taşıyordu, "hiçbir şarta bağlı değil."

Ivy'nin dudakları kıvrıldı. "Biliyorum." Sessiz sesini duymak için biraz eğildiğinde nefesi çenesini okşayarak, "Bunu yaptın çünkü benimle ilgilenmeyi seviyorsun," dedi.

Onun vardığı sonuca itiraz edemezdi.

"Şey"-teni üzerinde bir hava fısıltısı daha-"Ben de seninle ilgilenmeyi seviyorum. Sana istediğini vermeme izin ver."

Vasic bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama bir saat önce telsizden aldığı haber empatisine karşı savunmasını yok etmiş gibi görünüyordu. "Bana başka bir görüntü gönder," dedi kelimeleri oluşturduğunun farkında olmadan.

Ivy'nin gözleri büyüdü, boğazı kırıldı ve bir çizgiyi aştığını, onun sahip olmasına izin verdiği küçük parçasını kaybetmiş olabileceğini biliyordu. Karnında bir bıçaklanma hissiyle isteğini geri çekmeye hazırlanırken Ivy, "Bir görüntü yerine beni mi görmek istiyorsun?" dedi.

Bölüm 29

Kulaklarında bir kan uğultusu, Vasic onları kulübesine geri ışınladığının farkında değildi. Ivy'nin yatağın yanında açık bıraktığı lambanın ışığı, katlamadığı ekranın etrafını yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu.

Onunla temasını kesen Ivy bir adım geri çekildi. Evcil hayvanının minderli sepetine hızlı bir bakış attıktan sonra, "Tavşan genellikle şimdiye kadar eve varmıştır," dedi. "Eben?"

"Geceyi Isaiah'ın kulübesinde bir karyolada geçirdim." Ve onu tanıdığı için gerisini de anlattı. "Isaiah'ın üç küçük kardeşi var - dinlenmene izin vermek için Eben'i almayı teklif etti ve çocuk onunla bağ kurmuş gibi görünüyor. Tavşan Eben'in yanında."

"Oh, bu iyi." Sesi titredi, teni sıcaktan kızardı... ama parmaklarını adamın ceketinin fermuarına doğru kaldırdı.

"Yapma," dedi, sorduğu için, zorladığı için kendinden nefret ederek. "Ben giderim."

Ivy elini tutmak için uzandı. "Kal." Çelik zincirleri saran bir fısıltı. "İstiyorum... Ben sadece-" Titreyen bir nefes üfleyerek ona gergin, ikna edici bir gülümseme verdi. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bana karşı sabırlı ol."

Kadının sözleri onu taş a çevirdi. Elini bırakıp fermuarı aşağı çekmeye başladığında kıpırdamadı. Ivy Jane ile asla yapmayacağı pek çok şey vardı ama bu tek şey, bu erotik zevk deneyimi, her zaman paylaştıkları bir şey olacaktı. Kontrol çabalarına rağmen nefes nefese kalan adam, ceketini çıkarıp sağındaki sandalyeye koyarken onun her hareketini takip etti.

Uzun kollu beyaz bir bluzun üzerine ağır turuncu hırkasını giymişti. Parmaklarının düğmelere gidişini izledi.

giysi açılana kadar deliklerden birbiri ardına çıkardı. Kaya gibi sertleşmiş penisi kalbinin gümbür gümbür atışıyla aynı anda atarken, Tk'sini sıkıca kavradı. Bunu onun üzerinde kullanmak kuralları çiğnemek, sadece izlemek için davet edildiği halde dokunmak anlamına gelecekti.

Son derece kadınsı bir hareket yapan Ivy, hırkayı omuzlarından silkerek ceketin üzerine bıraktı. Beyaz üst ince bir termal örgüydü ve kıvrımlarını nazik bir hassasiyetle şekillendiriyordu. Kollarını önünde kavuşturup ellerini üstünün alt kısmına götürdüğünde, göğsü hava almak için çığlık atarken gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bir sonraki anda kirpikleri havaya kalktı.

Bunun bir milisaniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

Ivy alt dudağını ısırdı, şişmiş eti serbest bıraktı . . . ve üstünü başının üzerinden çekiştirerek çıkardı. Bir elini kaldırıp yüzüne dökülen saç tellerini geri çekerken, fildişi saten ve dantelden bir şekerlemenin sarmaladığı dolgun göğüsleriyle kendini ondan saklamaya çalışmadı. "Bu Psy'ın sorunu değil," dedi, vücudundaki her bir hücreyle narin kumaşı bir kenara itip dolgunluğuna bakmamak için savaşıyor.

Ivy'nin nefes alış veriş dengesi, göğüsleri davet edencesine inip kalkıyordu. "Hayır," diye itiraf etti boğuk bir ses tonuyla. "Tenime değen bazı dokuları her zaman sevmişimdir." Bir elini kaldırarak bir kayışı itti.

Çöl rüzgârları etraflarında yuvarlandı, zemindeki ahşap aniden gözenekli hale geldi. Ivy irkilerek bir ses çıkardı ve adam onu hemen kulübeye geri götürdü. "Özür dilerim." Uyumsuzluğun acı veren psikolojik yankısına rağmen, Ivy'nin bu kadar büyük bir kısmı gözlerinin önündeyken yeteneğini kontrol altında tutması neredeyse imkânsızdı.

"değil," dedi, daha da nefes alarak. "Devam edeyim mi?"

Kabin o anda etraflarına yıkılabilirdi ve bu onu hayır demeye teşvik etmezdi. "Evet."

Ivy diğer kayışı itti ve yanakları şeftali gibi kızarmış, teni ısınmış olmasına rağmen arkasına uzanıp kayışı çözdü.

. . ve yere düşmesi için kollarını indirdi. Omuzları ekrana çarpana kadar geri geri gittiğinin farkındaydı. Tutuyordu,

Siyah boyalı ahşap, hayatla kızarmış altın kremden erotik bir sanat eseri gibi onu çerçeveliyordu.

Çok yakındaydı. Hareket ettiğini hatırlamıyordu ama ondan bir kol boyu uzaktaydı. Başının üzerindeki perdenin üst kısmını kavrayarak, utangaçça indirilmiş kirpiklerinin arasından aşağıya, yanağının yumuşak kıvrımına, dudaklarının gür şekline, sağına doğru açtığı boynunun eğimine baktı... daha aşağıya.

Ekran ellerinin altında çatladı.

Avuçları için yaratılmıştı, onları ağzına doldurmayı vaat ediyordu, meme uçlarının koyu pembesi dokunmak, hissetmek, bilmek istediği küçük düğümlerdi. Ellerin altında inleyen ahşabın sesini duymazdan gelerek baktı da baktı, kızın vücudu kendisinden çıplak santimlerle ayrılmıştı, Ok üniformasının sert siyahı kızın savunmasız yumuşaklığını keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Sıcak çöl rüzgârları yeteneğinin tasmaını tekrar kaydırırken, Ivy onu yakaladı.

Kabine , "Lütfen bırak." dedi. Her kelimeyi büyük bir dikkatle telaffuz etmek zorundaydı, zihni konuşmayı nasıl şekillendireceğini tam olarak hatırlamıyordu.

Kadının bukleleri Ivy'nin görüş alanına girince Ivy onu serbest bıraktı ve onları daha تنها bir yere ışınlamadan önce kendini geri çekmeye zorladı. "Giyin." Emir sert çıkmıştı. "Lütfen," dedi Ivy sertliği yumuşatmak için ve saten ve dantel parçalarını almak için eğildi.

Onun bakışlarına karşılık vermeyerek bakışlarını aldı ve ona sırtını döndü.

Omurgasının çizgisi tarifsiz bir güzellikteydi, kalçalarının genişliği ellerinin onları şekillendirmek için kaşınmasına neden oluyordu. Hızlı hareketlerle sutyeni taktı, askıları yukarı çekti ve döndü. Verdiği emirle onu incittiğini ya da aşağıladığını düşündü, tüm vücudu ona verdiği hediyenin istenmeyen sonunu reddetti, ama kadın beyaz bluzuna uzanıp başının üzerinden çekerken ona gergin, hınzır bir gülümseme attı.

Saçlarını altından çekiştirerek, "Bir dahaki sefere soyunmanı istiyorum," dedi.

Vasic'in bulanık zihninin bu sözleri algılaması en az bir dakika sürdü. "Onun yerini tutamaz." Onun vücudu, Vasic'in vücuduyla

onun.

"sanmıyorum." Hırkasını ve ceketini sandalyenin üzerine bırakan Ivy, Vasic'le arasındaki mesafeyi kapatmadı. Ok'u jilet inceliğindeydi, vücudu katı bir şekilde kontrol altındaydı ve gözleri simsiyahtı.

Ivy de sınırına ulaştığını fark etti... en azından bu gece. Zevk bir uyuşturucu gibiydi. Onu yalayıp yutamazdı, yoksa açlıktan ölmek üzere olan zihni aşırı yüklenirdi.

Bir sonraki ve bir sonraki ısırtıcı birlikte almayı hayal edebildiği tek adamın etrafından dolanarak onlara içecek hazırlamakla meşguldü, Vasic'in varlığı tenini ürpertiordu. Adam ona elini bile sürmemişti ama gözleri, o *gözler*. Gece yarısına dönmeden önce gümüşün sıcaklığını, onu perdeye sıkıştırırken vücudunun baskın gücünü yutkundu ve neredeyse çayına koyduğu şekeri dökecekti.

Kapıya doğru ilerleyen tahta üzerinde hareket eden botlarının sesini duyabiliyordu.

Ivy döndü, onu bir süre daha burada tutacak incitici olmayan bir konu arıyordu. "Eldivenin," diye ağzından kaçırdı ışık siyah parıltısına vurunca. "Bana bundan bahsedecek misin?"

Vasic hareketsiz kaldı, gözlerinde devam eden sıcaklık sanki kadın başından aşağı bir kova soğuk su dökmüş gibi söndü. "Enfeksiyon hakkında konuşmalıyız."

Ivy aptal değildi. "Eldivenin nesi var?" diye sordu, kanı buza dönüşmüştü.

"Biyofüzyonun karmaşıklığını açıklamak çok uzun sürer."

Nabızı ağzında, tüm tutku düşünceleri yeni başlayan bir paniğin altına gömülmüş halde ona doğru yürüdü. "Nesi var bunun?" diye tekrarladı kemik kuruluğu içindeki boğazından. "*Vasic.*"

"Gizli bilgi." "Beni korkutuyorsun."

Adam irkilmedi ama kadın sözlerin ona bir darbe gibi çarptığını hissetti. Eldivene bakarak, "Bu bir deney. Önemli aksaklıklar var."

"Ne kadar kötü?" Adamın eldivenli kolunu kavradı, diğer eliyle de pürüzsüz siyah kabuğun altındaki kolunu tuttu.

"İlk entegre edildiğinde," diye cevap verdi, "merkezi sinir sistemime kalıcı olarak kısa devre yaptırabilecek bir aşırı yüklenme olasılığı yüzde yirmi beşti."

Ölüm, diye düşündü, dehşet içinde kıvranıyordu, yüzde yirmi beş *ölüm* ihtimalinden bahsediyordu. "Peki ya şimdi? Daha mı düşük?" Her yüzde korkunç bir risk olurdu, ama ne kadar düşük olursa, bir çözüm bulmak için o kadar çok zamanları olurdu.

Sonra gözleri onunkilerle buluştu. "Hayır."

Bu tek kelime kalbini etti. "Sormak zorunda bırakma beni," diye fısıldadı.

"Ivy, seni tanımadan çok önce bu deney için gönüllü olmuştum."

Hayır, diye düşündü, *hayır*. Sessiz, güçlü, koruyucu Arrow'unu bulmuşken, daha tek bir kelime bile etmeden, tek bir dokunuş bile yapmadan onu kaybetmiş olamazdı. Gözleri yanıyordu, öylece ona baktı.

"Ölümcül bir aşırı yüklenme olasılığı yüzde yetmiş iki."

Ivy'den boğuk, kırık bir ses yükseldi. "Nasıl yapabildiler ..."

"Biyofüzyon ekibi, canlı bir denek üzerinde çalışabileceklerine inanıyordu.

ama teknolojinin çok karmaşık ve öngörülemez olduğu kanıtlanıyor." Şaşırtıcı bakır gözleri olan bir kadın ona bakıp bir canavar değil, bir adam görene kadar bunların hiçbirisi Vasic için önemli değildi.

Sadece bir adam. Sadece Vasic.

Ivy gözlerini hızla kırıştıtarak, "Onu aldırmalısın," diye emretti. "Hemen Aden'le temasa geç ve bunu ayarlamasını söyle."

Tam olarak bunu yapabilmeyi, kendine zarar veren seçiminde zamanı geri alabilmeyi diledi. "Artık çok geç. Füzyon çok gelişmiş, bilgisayarlar sinir sistemime entegre olmuş durumda."

Ivy başını salladı, çenesi inatçı bir çizgiye oturmuştu. "Hayır."

Vasic ona dokunmak istedi ama kadın tökezleyerek geri çekildi. "Hayır, , hayır!" Bir kalp atışı sonra ona doğru geldi ve yumruklarını göğsüne indirdi. "Bunu nasıl yaparsın? Kendine nasıl bu kadar az değer verebildin?"

Kadının bileklerini kavradı, teni avuçlarına karşı narin ve sıcaktı. "Çünkü ben zaten ölüydüm." Yürüyen, işleyen bir kabuk.

"Beni hayata döndürdün. Ve yüzde yetmiş iki hala muhtemelen yıllarım olacağı anlamına geliyor."

Ivy'nin yüzü buruştu, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Bunu çıkarmanın bir yolunu bul," dedi ve adam bırakana kadar bir elini çekiştirdi. Gözyaşlarını silerek tekrar emir verdi. "Ağdaki en güçlü adamı tanıyorsun. *Bir yolunu bul.*"

Biyofüzyon teknolojisinin kalbini tasarlayan robotik uzmanı ölmüştü ve mevcut ekipteki insanlar en iyinin de iyisiydi ama Vasic'in pes etmeye niyeti yoktu. Bu sefer değil. "Savaşacağım, Ivy." Kendi bedenine karşı savaş açacak, kanlı tırnakları ve kırık parmaklarıyla hayata tutunacaktı. "Bilim ve tıptaki ilerlemeler için bastıracağım, bir cevap ışığı bile sunabilecek herhangi bir kişiyi avlayacağım, her güvenli veritabanına gireceğim. *Savaşacağım.*"

Ivy'nin nefesi hıçkırıklara dönüştü. "Asla pes etme." Boştaki eliyle Ivy'nin bileğine doladığı elini kavradı ve başını eğerek Ivy'nin parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Bana söz ver."

Tatlı, sıcak okşayış karşısında tüm vücudu şoka giren adam başını salladı. Onun için, yıllardır kendisini yiyip bitiren karanlık uyuşukluğu bile yenecekti. "Söz veriyorum." Onun saçlarına dokundu. "Ivy, seni korumaya çalışıyordum." Bu bağın oluşmasını hiç istememişti, ona acı çektmeyi hiç düşünmemişti. "Yaptığım korkunç şeylerden, yaptığım yıkıcı seçimlerden, içimdeki parçalanmış karmaşadan."

Ivy başını salladı, yüzündeki ifade periliydi. "Tanıştığımız ilk gün çok geçti. Sen benim içimdesin, ben de senin içindeyim. Bu iş bitti."

Yanağını onun eline sürterek teması kesti. Her ne kadar gözlerinde keskin bir bilgi olsa da, bir sonraki sözlerinin eldivenle hiçbir ilgisi yoktu. "Bu deney işe yaramayacak." İfadesinde bileşiği de kapsayacak şekilde elini salladı. "Bizi temel konularda eğitmek için iyiydi ama burada enfeksiyonla nasıl savaşacağımıza dair hiçbir şey öğrenemeyeceğiz - Es'lerin bağışıklığı var ve Oklar da çok iyi korunuyor. Normal nüfusla çevrili, tehdit altında olmayan bir bölgede olmamız gerekiyor."

Zihni Anchorage'da ve ilk salgın sırasında Sunshine'da gördüğü katliamla doluyken, "Burası saf bir alan," diye karşı çıktı.

Ivy kâbusun ortasına ait değildi. "Teorilerinizi test etmek için temiz bir tuval."

"Enfeksiyon bize garip tepkiler veriyor, bunu biliyorsun." Kollarını kavuşturarak başını salladı. "Sanırım bunun nedeni burada çok fazla Es'in yoğunlaşmış olması ve sadece Okların dengeyi sağlaması. Bu hâlâ bire bir oran."

Vasic aynı fikirde olmamak istiyordu ama enfeksiyonun kokuşmuş siyahlığının yerleşkenin kenarlarında öylece durduğunu, yaklaşmadığını ama ayrılmadığını da görmüştü. Bir E ona yaklaşmaya çalıştığı anda uzaklaşıyor, ancak E geri çekildiğinde geri dönüyordu. Vasic, Oklar'ın son derece gelişmiş kalkanlarına rağmen bu sinsi bulaşıcı hastalıktan korunabildiklerinden emin değildi ama Es'lerin bağışıklığı onlara da sirayet ettiği için bu teori test edilemiyordu.

"Risk katlanarak artacak." Bağışıklık her şey demek değildi; enfekte olanlardan biri kör bir cisimle bir empatin kafatasını kolayca ezebilirdi. "Birincisi, Sessizlik yanlısı lobiye maruz kalacaksın." Renk kıvılcımları, Ivy'nin zihni Arrow ünitesinin yarattığı güvenlik duvarının içinde böyle görünüyordu, ışıkla parçalanmış bir elmas.

Ivy, elmacık kemiklerinin üzerindeki deriyi çekerek, "Tek bir salgını bile durdurmayı başarırız buna değecek," dedi.

Onu, düşüncelerinin yönünü tahmin edebilecek kadar iyi anlıyordu. "Bugün duramazdın, Ivy," dedi. "Otopsi yapılan kurbanların beyin korteksinde bulunan enfeksiyon miktarı uzun süre maruz kalındığını gösteriyor - ben sana meyve bahçesinde gelmeden önce ölmüşlerdi."

Ne söylediğini ancak Ivy'nin gözleri sıkıntıyla irileştiğinde fark etti. Bu kez içgüdülerini reddetmedi. Uzanarak onu kollarıyla sardı, yanağını şakağına bastırdı. "Savaşacağım, Ivy," diye tekrar yemin etti Ivy'nin kolları onun etrafında kilitlenirken. "*Savaşacağım.*"

Bölüm 30

Daha ne kadar ? Saf Psy yüz binlerce kişiyi öldürdü ve şimdi de çılgınlık içinde kendimizi yamyamlaştırıyoruz. Irkımız yok olmaya doğru gidiyor gibi görünüyor.

"Kayıp ve Umutsuz" imzalı Editöre Mektup, *PsyNet Beacon*

KALEB, Vasic ve Ivy Jane ile onların saatiyle on bire **doğru buluştu**, arada beş saatlik bir uyku çekmişti. Empat, enfekte olmuş bir bölgeye taşınma konusunda kararlıydı ve Kaleb de onun mantığına katılıyordu. Onu ve Vasic'i aynı rotayı takip etmek isteyip istemediklerini öğrenmek için diğer Es'leri araştırmaları için bırakarak, Nikita Duncan'ın San Francisco'nun merkezindeki ofisine ışınlandı.

"Mesajınızı aldım," dedi hem ona hem de Nikita'nın masasının solundaki cam pencereden dışarı bakan erkeğe.

Anthony Kyriakus döndü, siyah saçları şakaklarında gümüş rengini almıştı ve duruşu Ağ'daki en nüfuzlu ailelerden birinin başındaki bir adamın duruşuydu. "Anchorage mı?"

"Şimdilik halledildi. Silver'dan size bir rapor göndermesini isteyeceğim." Kaleb eski Konsey üyelerinden hiçbirini güvendiği anlamda müttefik olarak görmese de, üçünün de aklında şu anda aynı nihai hedefler vardı. "Bir sorun mu var?"

Nikita masasından kalkmadan duvardaki ekrandan finansal bir özet çıkardı, parlak siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. "Psy şirketlerinin hisse senedi fiyatları Alaska'daki olaylardan sonra hızla düştü." Koyu kahverengi çekik gözleri ekrana odaklanırken uzaktan kumandayı kullanarak

birkaç önemli düşüşün altını çiziyor. "Bu durum tüm hükümet yapısını zayıflatabilir."

İktidar Koalisyonu bir yana, bu hükümet şu anda gerçekten de bir diktatörlüktü, ama Kaleb onun ne demek istediğini anladı. PsyNet'i istediği yere ancak büyük şirketlerin desteğini alarak götürebilirdi.

"Seçenekler?" Nikita acımasız bir iş kadınıydı

-Onun yararlanmamak aptallık olur.

Sandalyesinde arkasına yaslanarak ellerini önünde birleştirdi. "Eğer NightStar istekliyse," dedi Anthony'ye bir bakış atarak, "her şeyin sakın olduğu bir geleceğin vizyonlarını sızdırmayı öneriyorum."

Başka bir deyişle, yalan söyle. Fena bir kısa vadeli çözüm değil. "Anthony?" Kaleb, aile soyundan gelen adama döndü diğerlerinden daha fazla kâhin üretmişti; dünyadaki en isabetli ve yetenekli F-Psy bir Kyriakus'tu. Aynı aile soyu, yataklarında sıcak, uykulu ve doygun bir şekilde kıvrılmış bıraktığı kadını üretmişti, bu da teknik olarak Anthony ve Kaleb'i aile yapıyordu.

İkisi de bu garip gerçeği görmezden gelmek için sessiz bir anlaşma yaptı.

Şimdi Anthony kısık bir sesle "Hayır" dedi. Yaşlı adamın gözleri Nikita'ninkilerle buluştuğunda Kaleb bir tartışmanın ortasına düştüğü hissine kapıldı.

İlginç.

"NightStar itibarını lekeleme riskini göze alamaz."

"Bu durumda"-Nikita Kaleb'le yüzleşmek için göz temasının yoğunluğunu bozdu-"Değeri düşmüş hisseleri satın almaya başlamamızı ve bunun sızmasına izin vermemizi öneririm. Halkın bilmediği bir şey bildiğimiz, hatta ölümleri kendi çıkarlarımız için kasıtlı olarak düzenlediğimiz varsayılacaktır."

Kaleb'e göre bu da fiyatları yeniden yükseltecekti. "Geçici bir çözüm olarak işe yarayacaktır."

"Uzun vadeli güçlü bir mali strateji oluşturmamız gerekiyor." Anthony konuşmaya devam ederken San Francisco'nun ışıkları arkasında parlıyordu. "Sanırım bugün erken saatlerde kârını artırmak isteyen bir holdingin geri dönüşünden siz sorumlusunuz?"

Kaleb onlara "Bir Ok" dedi ve bu İktidar Koalisyonu'nun dördüncü bölümünü kasıtlı olarak hatırlattı. "Uzun vadeli bir ekonomik

özüm, bence Nikita uygulanabilir bir Şey hazırlama konusunda en yetenekli kişi. Nikita mı?"

Soğukkanlı bir baş sallama. " en etkili iŐadamları ve kadınlarla birebir görüşmeleri içerecek. Onlar nereye giderse, diğerkleri de onu takip edecek."

Koyun, diye tekrar düşündü Kaleb, ama bu tehlikeli bağımsızlık yoksunluğunun değışmekte olduğunu sessizce kabul etti. Rahatsız edici olsun ya da olmasın, Sessiz Sesler aynı zamanda kendini geri kazanan bir toplumun da işaretiydi. "Hisse alımlarını Şimdi devreye sokacağım."

Üçünün de geçici planları için aynı anda harekete geçmesi iyi oldu. Beş saat sonra Manhattan'ın alt caddelerinden biri çılgınca bir kan gölüne döndüğünde, hisse senedi piyasası yalpaladı ama düşmedi.

Kayıplar çok azdı - kırk beş ölü ve yirmisi komada. Görünüşe göre bir başka sinisi ve ince enfeksiyon filizi sokağın küçük bir bölümünü sıyırıp geçmiş ve yoluna çıkan herkesi beraberinde götürmüştü. İyi haber Şu ki, Kaleb ve Aden'in, enfeksiyonun beyinde hareket etme hızına kıyasla ağıın dokusunu daha yavaş kemirdiğine dair hipotezlerinin doğruluğu kanıtlanmıştı. Anchorage'da gibi, ağda yırtılma olmamıştı.

Kaleb bir saat sonra çalışma odasında her iki salgının da tüm detaylarını gözden geçirirken Sahara'ya "Kontrol altına alma konusunu düşünmeye başlamalıyız," dedi. "En kötü senaryoya hazırlanmanın zamanı geldi." Empatlar çok geç uyanmışlardı, çok ham ve eğitimsizdiler ve Kaleb onların kendilerini bulmalarını bekleyemezdi.

Sahara masanın diğerk tarafında oturduğu yerde nefesini içine çekti, koyu mavi gözleri gölgelendi. "Kangrenin tüm ağı öldürmesini engellemek için enfekte olmuş dokuyu kesip atmak." Dizlerini göğsüne doğru çekti. "Enfeksiyonun iplikçikleri ne kadar derine indiğini bilemeyiz. Dışarıdan sağlıklı görünen bölümler enfeksiyonun petri kavanozları olabilir."

"En büyük sorun bu." Ağı bilinmeyen sayıda parçaya ayıracak cerrahi kesikleri yapmaya başlamadan önce, düşmanı nasıl tanımlayacağını bilmesi gerekiyordu.

"KaranlıkZihin," diye başladı Sahara.

Kaleb başını salladı. "Bu ince dalları kendi öz imgesinden ayırt etmekte zorlanıyor." Bütün bir ırkın duygularını terk etmesine neden olan aynı kendinden nefretten doğan enfeksiyon ve KaranlıkZihin akrabaydı. "Ama odaklanmasını sağlamaya çalışmaya devam edeceğim."

Kaleb, Judd'ın Kaleb'in eşi dediği kadının bakışlarıyla karşılaştı. İnsanlar ona sevgilisi diyordu. Kaleb ona sadece sevgilim diyordu. Ve onun kendisini anladığını, yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. "Eğer empatlar ben enfeksiyon dallarını nasıl tespit edeceğimi bulmadan önce bir çözüm bulurlarsa, onları sonuna kadar destekleyeceğim." Çünkü bu güç ya da politikayla ilgili değil, Sahara'nın ondan kurtarmasını istediği insanlarla ilgiliydi.

Sandalyesinden kalkarak kollarını arkadan adamın boynuna doladı ve yanağını onunkine bastırdı. "Empatlara ne kadar süre verebiliriz?"

"Bu hızla belki bir ay." Bundan sonra PsyNet, dünyanın dört bir yanına dağılmış parçalar dışında varlığını sürdüremeyecekti. Birkaçı hayatta kalacak ve muhtemelen bir aşamada daha büyük bir birimde tekrar birleşecekti, ancak enfekte olmuş bölümlerin hepsi sonunda aşınacak ve çökecek, milyonlarca insanın hayatını söndürecekti.

Sorun şu ki, Kaleb Ağ'ın büyük bölümünün enfekte olduğuna dair işaretler görmeye başlamıştı.

Bölüm 31

E tanımının resmi bir alt tanımı yoktur. Bu, o alt tanımlamaların var olmadığı anlamına gelmez.

The Mysterious E Designation kitabından alıntıdır: *Empatik Hediyeler ve Gölgeler* tarafından Alice Eldridge

IVY her ne kadar Eben'i yanında tutmak istese de ona bir yuva sunabilecek durumda değildi. Şimdilik çocuk, yeni yasal vasisi olan amcasının yanında daha iyiydi. Ertesi sabah kulübeden çıktıklarında ona, "Bunu atlattıktan sonra," dedi, "geri gelmeni ve özel bir eğitim almanı istiyorum."

Sırık gibi gencin geri dönen bakışlarında yeni bir olgunluk vardı. "Şimdi ne yapmalıyım?"

"Kendinizi olabildiğince derinden koruyun." Kaleb Krychek'e göre NetMind empatik zihinleri keşfedilmekten koruyordu -Ivy gibi tamamen aktif gelenler hariç, ama kimse neosentience'ın bunu yapma yeteneğinin enfeksiyon nedeniyle tehlikeye girip girmeyeceğini ve ne zaman tehlikeye gireceğini bilmiyordu. "Psişik ya da fiziksel herhangi bir tehdit hissederseniz benimle ya da Vasic'le temasa geçin, gelip sizi alacağız."

"Seveceğim." Ona sarılarak Tavşan'ı sevmek için eğildi. "Umarım bunu çözersin, Ivy."

"Ben de," diye fısıldadı.

Abbot onu yeni evine ıslanmadan önce gencin el sallayarak veda etmesini bekledi. Güvende olacağını ümit eden Ivy, karları aşarak kulübelerin önündeki açıklıkta toplanmış Es'lere doğru ilerledi. Onlara kararını, nedenini ve pekâlâ yanılıyor olabileceği gerçeğini çoktan söylemişti.

Şimdi Brigitte ona dönmüş, boynuna kalın sarı bir atkı sarmıştı. "Senin yolundan gitmeye karar verirsek Oklarımız da bizimle gelecek mi?"

"Evet." Vasic'in de belirttiği gibi, karşılaşacakları tehditler sadece enfeksiyonun sürünen çürümesinden kaynaklanmayacaktı.

"Bence bir anlamda yanıyorsun," dedi Chang, kaşları kısılmış gözlerinin üzerinde birbirine yaklaşmış bir halde. "En azından farklı yöntemleri test edebilmeniz için empatik bir ortağınız olmalı."

Ivy bu istekte bulunarak kimseye baskı yapmak istememişti ama Jaya şimdi kolunu Ivy'ninkinin arasından geçirdi. "Sana eşlik etmemi ister misin diye sormayı planlıyordum." Telepatik düzeyde ekledi:

"Abbot da ben de senin teorine inanıyoruz."

Ivy arkadaşının elini sıktı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Concetta, kehribar rengi gözleri kalp şeklindeki yüzünde perişan. "O yağlı, çirkin kötülüğün kâbuslarıyla uyanıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor."

"Karanlıkla ilgili farkındalığımızı ortadan kaldırabileceğimizi sanmıyorum." Ivy de birden fazla kez ter içinde uyanmış, kalbi o kadar çok çarpmıştı ki tek duyabildiği bu olmuştu.

"Evet, yapabiliriz." Concetta kollarını kendine doladı, yün paltosu soluk bej rengindeydi. "Eğer uykuya geri dönersek, normal halimize geri döneriz!"

Onun yanında, Isaiah ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bunu yapabilirsin." Sesi tınısız, çenesi kaskatı kesilmişti. "Ama kaybedeceğin sadece kâbuslar değil."

Yüzü buruşan Concetta kamarasına doğru koşmaya başladı.

Jaya diğer kadının ardından baktı, yüzünde çaresiz bir ifade. "Ben ?"

"Bırak onu." Sesi sert olan Isaiah kararlı bir şekilde dönüp Concetta'nın nereye gittiğine bakmadı. "Bu kararı her birimiz kendi başımıza vermeliyiz. Konsey ve ailelerimiz bizi çocukken mahvetmemiş olsaydı, buna gerek kalmazdı ama piçler bizi mahvetti. Kendi adıma, ormanda bir kulübede saklanan bir korkak olmaya niyetim yok."

Ivy, Sascha'nın grupla paylaştığı Eldridge kitabını düşündü. Geçmişte, bazı empatlar korkunç akıl hastalıkları olanlara yardım ederken, diğerleri okul danışmanı olarak çalışmış ya da

kurumsal ofislerde bile. Es, diğer tüm unvanlar kadar geniş bir yelpazeyi kapsıyordu.

Penn'in zihninin de aynı yolu izlediği , çünkü iri adam Isaiah'ya baktı, aksanı ağırlaşmıştı, "Herkes asker olmak için yaratılmamış. Bu, sunabilecekleri şeylerin değerli olmadığı anlamına gelmez."

Omuzları gergin olan Isaiah cevap vermedi ama bir dakika sonra çıktı. Bundan beş dakika sonra Concetta'nın elini tutarak geri döndü. Sonunda, enfekte bölgelere gitmek üzere yerleşkeden ayrılma kararı oybirliğiyle alındı. Ortaklıkları onaylamak çok uzun sürmedi. Penn, Isaiah ve Concetta ile anlaştı çünkü Concetta enfeksiyonla doğrudan başa çıkabilecek yapıda değildi.

Bunun yerine kurbanlara odaklanacak, travmalarını hafifletmeye yardımcı olup olamayacağına bakacaktı.

Her şey yoluna girdikten sonra Chang, "O halde bu birlikte geçireceğimiz son gece olacak," dedi. "Birlikte akşam yemeği yemeyi öneriyorum. Hepimiz, empatlar ve Oklar."

Ok kamarasına fazladan sandalye getirerek yaptıkları da buydu. Oklar sessizdi ama artık başlangıçta olduğu gibi sessiz değillerdi, hepsi de olası taktikler hakkındaki yoğun tartışmaya düşüncelerini katıyordu.

Oklar'ın güvenlik sorumlulukları nedeniyle dönüşümlü olarak gelip gidiyorlardı ve Vasic ne zaman dışarıda olsa Ivy onu nefes alamayacak kadar özölüyordu. *Jaya, Abbot, sen ve ben New York'ta görev yapacağız*, diye telepatik olarak söyledi ona. *Diğerlerinden birinin Alaska'da ailesi varmış ve Anchorage'ı istemiş*. Orası aslında Ivy'nin gitmeyi planladığı yerdı.

Bugün salgının yaşandığı caddeye yakın daireler ayarlayacağım. Teşekkür .

Bu benim işim, Ivy. Bana teşekkür etmene gerek yok.

Tırnakları avuçlarına battı. *Senin için sadece bu muyum? Bir iş mi? Cevabını zaten bildiğin bir soruyu neden bana soruyorsun?*

Kollarının onu nasıl sardığını, başının arkasını nasıl şefkatle kucakladığını düşündü ... ve kendine şunları düşünme izni verdi

Asla unutmadığı çirkin bir şey. Onu böylesine özenle kucaklayan adamın kolunda saatli bir bomba vardı.

Ivy mi?

Sana kızgınlım, dedi panik ve mide bulantısı dönerek.

Sessiz ol.

Yarım saat sonra içeri döndüğünde, onunla göz göze gelmeye çalıştı. Daha başlamadan onları bitirebilecek bir karar verdiği için ondan korkuyor ve ona kızıyordu ama bakışlarını inatla diğerlerinden ayırmadı. Konuşma nihayet sona erdiğinde ayağa kalktı ve kamarasına yöneldi, Tavşan önden gidiyordu ve Vasic onun yanında sessiz bir gölgeydi.

"Saçmalama," diye tersledi adam verandada nöbet pozisyonu almaya gittiğinde. "Kar yağıyor." Keskin kelimeler kendi kalp kanıyla kıpkırmızı damlıyordu, Vasic'in boynunda asılı duran bıçağın katıksız adaletsizliği onda öfkelenme, çığlık atma ve gereksiz bir öfkeyle bir şeyler fırlatma isteği uyandırıyordu.

Mutfağa geldi, kadın eşyalarını toplamak için etrafta dolanırken duvarı tuttu. Çok uzun sürmedi ve sonra kolundaki korkunç şeye, onu öldüren şeye bakmaktan artık kaçınamadı.

"Eğer bunu geri alamazsam, sonuna kadar bana kızacak mısın?"

Sessiz soru onu kırdı. "Hayır," diye fısıldadı, boğazı düğümlenmişti. "Sadece önce kızgın olmam gerekiyor." Ona batmadan önce, o kadar derine battı ki, hücrelerinde asla kaybolmayacak bir dövme bırakacaktı.

"Bir yere gitmek ister misin?"

Parmak ucuyla tezgâha onun adını defalarca yazdığı yerden başını kaldırdı. "Ne?"

"Önümüzdeki altı saat boyunca vardiyam yok."

"Evet." İçindeki öfke ve acı fırtınasını atlatmaya çalışarak kot pantolonuna ve en sevdiği beyaz kazağına baktı; kulübeye girdiğinde ceketini çıkarmıştı. "İyi giyindim mi?"

"Evet." Bir adım daha yaklaştı. "Tavşan'ı getirmek ister misin?"

Tanrım, bu inanılmaz adam nasıl olur da kendini kurtuluştan ötesinde görüp böyle bir deney için gönüllü olur?

bir ölüm cezası mıydı? Onunla daha fazla kavga etmek istemediği için sözcükleri bastırarak, "Maceradan hoşlanacaktır," dedi. Eğilerek evcil hayvanını kollarının arasına aldı. "Hazır."

"Gözlerini kapat." Bir duraksama, parmakları kızın saçlarını hafifçe için yükseliyor. "Lütfen."

Büyülenmiş ve kalbi kırılmış bir halde bunu yaptı ve ışınlamanın hafif psişik ışıltısını hissetti. Vasic "Açıl" diye mırıldandığında, kirpiklerini kaldırdığında kendini bir kum tepesinin üzerinde, kocaman gümüş bir ayın aydınlattığı büyüleyici bir kum denizinin ortasında buldu.

Kanında saf bir merakla bir nefes aldı. Bir önceki gece Vasic'in kontrolünü kaybettiği o kısacık anlar dışında çölün yakınından bile . "Hava soğuk!" dedi Tavşan kollarından fırlarken.

"Burada geceleri sıcaklıklar hızla düşer."

Tamamen büyülenmiş bir halde ince kumun üzerine oturdu, Tavşan ise kum tepesinden aşağıya doğru koşmadan önce bu yabancı ortamı şüpheyle kokladı. "Hiç bu kadar büyük bir ay görmemiştim." Neredeyse uzanıp ona dokunabilirdi, gökyüzünde o kadar ağır duruyordu ki.

Onun yanına oturan Vasic, "Buraya düşünmek için geldim," dedi.

"Anlıyorum." Çorak olmasa da huzurluydu. Ay ışığının altında silis parıltıyor, hafif bir esinti uzakta görebildiği nadir ot kümeleriyle oynuyor ve kum tepeleri, manzarayı yağlıboya bir tabloya dönüştüren lekeli ay gölgeleri fırlatıyordu. "Bana gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi Tavşan'ın altlarındaki hayali avı kovalamasını izlerken.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturdular. Rahat bir sessizlik değildi, gecenin akıldan çıkmayan güzelliği Ivy'ye Vasic'in yaptıklarını unutturmaya yetmemişti. İhanete uğramış gibi hissetmek aptalcaydı ama hissediyordu. Bunu bilmeliydi, onun kendisini bulmasını beklemeliydi, diye inatçı ve mantıksız bir parçası ağladı.

"Hâlâ kızgın mısın?"

Öfkesi dağıldı. Başını adamın koluna yaslayarak, "Öfkemi senden çıkardığım için özür dilerim," dedi.

Vasic eldivenli kolunu onun omuzlarına doladı. "Keşke seninle on yıl önce tanışsaydım."

Sözleri onu mahvetti, öyle bir kayıp, öyle sıkı sıkıya tutulmuş bir acı taşıyorlardı ki. Öfkeyle düşündü, bu güçlü, yaralı, güzel adam bu on yıl içinde ne yapmak zorunda kalmıştı? Sormadı, onun sığınağını böylesine korkunç anılarla kirletmek istemiyordu. "Bak," dedi onun yerine, "Tavşan kum tepesine tırmanmaya çalışıyor." Zavallı küçük köpeği, kuma nasıl söz geçireceğini bilemediği için aşağı kaymaya devam ediyordu.

Yüzü giderek daha inatçı çizgilerle belirlenen Tavşan, sevimli bir irade gösterisiyle denemeye devam etti. "Hadi," dedi evcil hayvanına, "yapabilirsin. Yapabilirsin, Tavşan."

Sonra yavaş ama emin adımlarla ayağa kalktı. Vasic'in göğsüne hafifçe vurdu. "Ona yardım ediyorsun."

"Onu buraya ben getirdiğim için bu adil görünüyor."

Tavşan saniyeler sonra yanlarına çöktü, gözleri kapalıydı ve kuyruğunu yavaşça sallayarak dinleniyordu. Ivy sevmeye gittiğinde Vasic ayağa kalkarak dengesini hafifçe bozdu. Elini kuma dayayıp başını kaldırdı. "Gitmek zorunda mıyız?"

Başını iki yana salladı ve tekrar aşağı indi... ama bu sefer onun arkasına oturmuştu, bacakları onunkilerin iki yanında, göğsü de sırtında sert bir duvar oluşturuyordu. Kollarını kıza dolayarak onu kendine yakın tuttu. Eldivenden çekinmedi; arızalı teknoloji Vasic'in bir parçasıydı ve onu ne kadar kızdırsa da, onu hiçbir şekilde reddetmeyecekti.

Ancak şu anda odak noktası donanım değildi. Büyüleyici manzarada da değildi. Vücudu Vasic'in kaslı sıcağı tarafından nefis bir şekilde hapsedilmişken değil. Teninde ince bir ter tabakası oluşurken nabızı hızla atmaya başladı ve "Vasic" diye fısıldadı.

Adam eğildiğinde nefesi boynunda sıcaktı... ve sonra dudaklarının nabzının atmaya başladığı yerde gezindiğini hissetti. İnleyerek adamın kalçalarını kavradı. Adamın ön kolundaki kaslar tepki olarak gerildi, göğüslerini yukarı itti ama adam yakınlığı yoğunlaştırmadı, onun muhtaç bedenini sıkmak için uzanmadı, meme uçlarını çekiştirmede.

Hayır, Vasic sabırlıydı. Dayanılmaz derecede sabırlıydı. Kadını, onu kıvrandıran detaylara erotik bir dikkat göstererek keşfetti. Ama hayır

Ne kadar yalvarıp yakarsa yakarsın, adam dönmesine izin vermedi. "Onu kaybedeceğim," dedi açıkça. "Bencil olmama izin ver."

"Eğer bu senin bencilliğinse," diye soludu, içindeki acıyı hafifletmek için boşuna bir çabayla kalçalarını birbirine kenetledi, "senin cömert versiyonundan asla kurtulamayacağım."

Bir *öpücük* daha. İzin .

İşte o Ivy, konu Arrow'la pazarlık yapmaya geldiğinde ciddi bir Aşil topuğu olduğunu fark etti. Ona hayır diyemiyordu. Adam sanki onu tadıyormuş gibi ağzını açtığı anda ıslaklıktan ürpererek onun içinde eridi ve istediği kadar bencil olmasına izin verdi.

- - -

VASIC ertesi sabah şafak vakti Aden'le kulübeleri çevreleyen ormanın derinliklerinde buluştu. "Eldiven," dedi, "ne kadar tehlikeli olursa olsun, olası tüm çözümleri araştırmama yardım etmeni istiyorum."

Prosedüre başından beri karşı çıkan Aden, "Gönüllü olduğun günden beri bilimi takip ediyorum. Edgard ve biyofüzyon ekibi sınırlarını zorladı ve şu anda çıkmaza girmiş durumdalar. Bir cevabı olabilecek tek kişi konseptin asıl mucidi ama-"

"Tüm göstergeler Samuel Rain'in öldüğünü gösteriyor." Vasic, yüzünü bir kilit olarak kullanarak dahi mühendise 'port' yapmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Bağlantı başarısızlığını açıklayabilecek diğer tek şey karmaşık bir telepatik kalkandı. Ancak, Samuel Rain'in işinde titiz ve takıntılı olduğu bilinmesine rağmen projeleri yarım bırakarak kelimenin tam anlamıyla gezegenden kaybolduğu göz önüne alındığında, bu en iyi ihtimalle zayıf bir olasılıktı.

Şimdi ortağı onun bakışlarına karşılık veriyordu. "Size son raporu verdikten sonra," dedi Aden, "Edgard, ömür boyu dayanacak şekilde tasarlandıkları için öncelikli olarak değerlendirmede birkaç bileşenin kesit taramalarını aldı. Tüm biyofüzyon ekibi bu verileri yeniden kontrol etmek için gece boyunca çalıştı ve sonuçları bana yirmi dakika önce gönderdi."

Edgard Bashir'in haberi Aden'in vermesini istemesi, Vasic'e ortağı ona telgraf çekmeden önce bile durumun kötü olacağını söylemişti.

Kısa bir rapor. Buna göre ekip, eldiven bilgisayarını beyniyle birleştiren bir dizi küçük dahili parçada ciddi ve açıklanamaz bir bozulma tespit etmişti. Bu parçalar, bunun *biyofüzyon* olmasının sebebiydi; bağlantılar, eldiveni bir kontrol etmesine, onu aşılarmış bir aletten vücudunun başka bir parçasına dönüştürmesine izin veriyordu.

Listelenen bileşenler arızalandığında, raporu okuyun, bir yangını ateşleyecektir.

güç dalgalanması doğrudan beyin korteksine. Hayatta kalma şansı sıfırdır. süre zarfında başka hiçbir bileşen bozulmazsa, eldiven, her iki tarafta da bir haftalık bir hata payı hesaba katılarak, sekiz hafta içinde deneğin ölümcül bir nörolojik olaya maruz kalmasına neden olacaktır.

Vasic şafağa bakarken, soğuk ve sert bir öfke o ana kadar sadece Ivy'ye olan duygularının nüfuz edebildiği hissizliği parçaladı. Aden'le birlikte çöle doğru ilerleyerek, kükreyen bir telekinetik fırtınayla kumları göz alabildiğine uzanan manzarada uğuldayan şiddetli kasırgalar halinde emerek serbest bıraktı. Zihni ona bu duygunun acı olduğunu söylemeye çalıştıysa da duymadı, hissetmedi, öfke tüketen bir hiddetti.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama rüzgâr dindiğinde manzara artık Tavşan'ın birkaç saat önce üzerinde oynadığı manzara değildi, kum tepeleri alışılmadık bir düzene girmişti. Nabızı boğazında düğümlenen, gözleri ve ağzı ince kumla kirlenen Vasic, sıcak çöl güneşinin üzerine vurmasına izin verdi ve savaşımaya, bir cevap aramaya devam edeceğini biliyordu. Asla pes etmeyecekti.

Ama ... Ivy'ye şu anki tahmini yaşam süresiyle ilgili gerçeği söylemeyecekti. Judd'ın tavsiyesine karşı gelecek ve bir sır saklayacaktı. Onun tekrar üzgün ve kızgın olmasını istemiyordu, gülümsemesine, dokunuşuyla bala dönüşen yumuşak iç çekişlerine susamıştı. Ne olduğunu, ne yaptığını bildiği halde onu seçmiş, ellerini ona sürmesine izin vermişti.

"Ben gittikten sonra onun güvende olduğundan emin olacak mısın?" Kalbi kırılacaktı; sadık, güzel Ivy onun için yas tutacaktı.

Saçları kum fırtınasından tozlanmış ve üniforması aynı şekilde olan Aden, Vasic'e başlı başına bir cevap olan bir bakış attı. Sorunun sorulmasına gerek yoktu.

"Seni affetmeyeceğim," dedi ortağı sessizliğin içinde. "Sakın o. sorma"

Vasic bunu kabul etti. Eldiven yarışına gönüllü olarak katılırken Başvuracak başka kimsesi olmayan iki korkak çocukken aralarında oluşan güven, sonuna kadar birlikte savaşacaklarını söyleyen bir kardeşlik güveni. "Zayıftım," dedi. "Şimdi güçlü olacağım."

Aden ona bakmadı. "Zayıf olsaydın yıllar önce kendini öldürmüş olurdun. Seni mahkûm eden gücün ve sadakatin." Aden çenesini öylesine sıktı ki, kemik derisine beyaz bir baskı yaptı. "Mutluluk için şansını dene Vasic. Ivy ile birlikte ol. Kurtardığın hayatlar için yeterince küçük bir karşılık bu."

"Peki ya aldığım canlar?"

"Kendine bir ölüm cezası verdin."

Bölüm 32

İnternette yağlı siyah bir "hiçlik" olduğuna dair raporlar haftalardır gelmeye devam ediyor. Şimdi de Anchorage'da açıklanamayan bir salgını ve ardından Manhattan'da bir başkası ortaya çıktı. PsyNet'te çok ama çok yanlış giden bir şeyler olduğu açık.

PsyNet Beacon: Özel Baskı

HAWKE, KALEB Krychek'le empatik yerleşkenin etrafındaki ormanın en ücra köşesinde karşılaştı. Diğer erkek her zamanki jilet gibi keskin takım elbisesini değil, koyu renk kargo pantolonunu, botlarını ve kollarını soğuğa maruz bırakan, sol ön kolunun iç kısmında karmaşık bir kartal dövmesi bulunan camo yeşili bir tişört giymişti. Ancak gözleri aynıydı. Siyah üzerine beyaz yıldızlar. Kardinal ve acımasız.

Hawke diğer adamın bakışlarını tutarak, "Krychek," dedi.

"Hawke."

Altı ay önce biri Hawke'a Kaleb Krychek'le herhangi bir sıfatla işbirliği içinde çalışacağını söyleseydi, karşısındaki kişiye iyi bir akıl sağlığı uzmanı bulmasını önerirdi. Ama yaptığı tam olarak buydu. Krychek Ming'in Avrupa'daki yerini doğrulayan kaynaktı. Daha da önemlisi, kardinal, Pure Psy'nin vahşi saldırısı sırasında San Francisco'da felaketle sonuçlanabilecek bir toplu katliamın önlenmesine yardımcı olmuştu.

Krychek daha fazla uzatmadan, "Bu Ming'le ilgili," dedi. "Ona karşı hareketinizi ertelemeinizi rica ediyorum."

Hawke'ın kurdu göğsünün içinde hırladı. "Bu adam eşim için bir tehdit." Kollarını beyaz tişörtünün üzerinde kavuşturmuştu. Krychek'in aksine,

O bir Tk değildi, etrafındaki hava moleküllerini etkileyemezdi - onun değişken vücudu soğuğa karşı çok daha dayanıklıydı.

Kardinal başıyla . "Anlaşıldı."

Hawke bunun sadece bir kelime olmadığını biliyordu. Lucas'tan duyduğu kadarıyla Krychek ve Sahara Kyriakus, Dönüşen eşler gibi birbirlerine bağlanmışlardı. "O zaman geciktiremeyeceğimi biliyorsun."

Krychek, "Yolunuza çıkmak gibi bir niyetim yoktu - Ming benim müttefikim değil," dedi. "Ancak koşullar değişti."

Kurt pençeleri derisinin iç kısımlarına batan Hawke başını ilerideki ağaçlara doğru salladı. "Hadi yürüyelim. Kıpırdamadan durup o piç hakkında konuşamam."

"Ağın giderek artan istikrarsızlığını duymuşsunuzdur." Krychek'in hareketleri neredeyse bir Dönüşen'inki kadar sessizdi.

"Evet, yapmamak zor." Hawke eğilip elini, patilerini karda ses çıkarmadan sürüyerek yanlarına gelen vahşi bir kurdun tüylerinde gezdirdi. "Ming'in ölümünün durumu daha da kötüleştirebileceğini mi söylüyorsun?"

Tekrar yürümeye başladıklarında Krychek, "Konsey artık var olmayabilir," dedi, "ama Ming hâlâ tüm eski Konsey üyeleri arasında en büyük kişisel askeri güce sahip. Sayıları benimkinden bile fazla ve Avrupa'da sükûneti sağlamak için önemli bir çaba sarf ediyor."

Hawke, Sienna'yı incittiği için Ming'i çıplak elleriyle parçalamak istiyordu ama hiçbir intikamın tek bir masumun bile hayatına değmeyeceğini ona ilk söyleyecek olanın dostu olduğunu biliyordu. *Hay sikeyim.* "Bunu Sienna'yla konuşacağım."

- - -

HAWKE, Krychek ışınlandıktan bir saat sonra insan formunda koşarken buz gibi rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor ve tişörtünü göğsüne yapıştırıyordu. Beş vahşi kurt onunla birlikte koştu, ağaçlar koyu yeşil ve karlı beyazın bulanıklığında kayarak geçti, kendi bölgesi olan ormanda içgüdüsel olarak gezinirken burun deliklerinde yoğun çam kokusu vardı ... sonbahar ateşinin ve vahşi, isimsiz bir baharatın kokusunu takip ederken.

Sienna bir başka Kar Dansçısı askerle gülüşürken Sienna onu bir tepenin üzerindeki nöbetçi pozisyonuna kadar takip etmişti ama Sienna daha ağaçlardan ayrılmadan başını ona doğru çevirmişti. Sienna'nın ona olan sevgisinin çiftleşme bağı boyunca dalgalanan bir ateş olduğunu görmek içindeki huzursuzluğu yatıştırdı.

Görüş alanındaki diğer askerle selamlaşan Hawke, Sienna'yla konuşmak için ağzını açmadan önce genç adamın güvenlik taramasına devam etmesini bekledi. Sienna ondan önce davrandı.

"Sorun nedir?" Elleri göğsüne konarken gözlerinin kardinal yıldız ışığı yüzünü taradı. "Kopacak kadar gerginsin."

Kadının saçlarını topladığı düzgün örgüyü çözdü. "Hawke!" Uyarısı keskin olmaktan çok şefkatliydi.

"En azından beraberliği kaybetmeyin."

Yakut kırmızısı ipekten kurtulduktan sonra adamın kollarına giren kadın, yüzünün yan tarafını yumuşaklığa sürterken ona sarıldı ve eşiyle ten ayrıcalığına sahip oldu. Kurt da aynı anda onun teninin iç kısmına sürtünüyor, onun dokunuşunu en az adam kadar arzuluyordu. Pençelerinin, elini onun ensesine doladığı parmaklarının arasından çıkmasına izin verdi ve hayvanın ihtiyacına onu sakinleştirecek kadar boyun eğdi.

Sienna irkilmedi. Bunun yerine gözlerini kapatarak, onun kollarına eğildi. "Ormanda dans ettiğimiz o geceyi hatırlıyor musun?"

Hırladı. "O lanet kulüpte isyan çıkarmaya karar verdiğin geceyi mi kastediyorsun?" Adam geldiğinde barın tepesinde dans ediyordu, üzerinde siktiğimin botları ve boyanmış gibi duran kot pantolonu vardı, gömleği her tatlı kadınsı kıvrımı sadakatle sarıyordu.

Parmak uçlarında yükselip sıcak ama hafif kışlık ceketini adamın göğsüne bastırarak çenesini ısırdı. "Sadece inatçı bir kurdun dikkatini çekmeye çalışıyordum." Parmaklarını onun saçlarında gezdirerek sakinleşmesi için okşadı. "Konuş benimle."

O da öyle yaptı. Çünkü o, onu özüne kadar tanıyan ve saçmalık kabul etmeyen eşiydi. "Krychek benden Ming'e karşı saldırıyı ertelememi istedi."

Sienna, onunla birlikte koşan vahşi kurtlar manzaranın kenarına doğru ilerlemeye karar verince gözlerini kıstı. "Ming'i ölü görmekten çok mutlu olacağını bildiğimize göre, bunun Judd Amca'nın bize anlattığı enfeksiyonla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum."

"Dolaylı olarak. Ming'in ağdaki en büyük kişisel askeri güce sahip olduğu ortaya çıktı."

"Gerçekten mi? Ben hep Kaleb'in daha fazla saldırı gücü olduğunu düşünürdüm." Hawke da öyle. "Sanırım kendisi bu kadar güçlüyken ve Oklar'ın işbirliğine sahipken gücü elinde tutmanın bir önemi yok." Hawke'in onlar hakkında bildiğı kadarıyla

Judd, ölümcül ajanlar o kadar iyi ki, her biri yüz sıradan askere eşitti.

"Judd," dedi şimdi, "Krychek'in bana söylediklerini doğrulayabildi, Ming aslında ordusunu Avrupa'da sükûneti sağlamak için kullanıyor." Henüz tam bir panik ortamı oluşmamış olsa da, tansiyonun giderek yükseldiğı anlaşılıyordu. "Eğer onu idam edersek, kıtanın büyük bir bölümünü anarşieye sürükleme riskiyle karşı karşıya kalırız."

Sienna kollarını adamın beline doladı, parmakları adamın tişörtünün arkasında kenetlendi. "Ming'in olayı da bu, biliyorsun. bir avcı ama her zaman kötü değil." Dudaklarını büktü. "Siyasi çıkarları için mi yoksa gerçekten de halk için bir düzeyde sorumluluk hissediyor mu bilmiyorum ama daha önce de böyle devreye girmişti - ben on iki yaşındayken İrlanda'da büyük bir sel felaketi olmuştu. Ming erzak dağıtmak ve mahsur kalanları güvenli bir yere çıkarmak için birliklerini gönderdi."

Hawke, Sienna'nın telepatın motivasyonuyla ilgili ilk tahmininde haklı olduğunu düşündü: siyasi çıkarlar. "Ming bunu muhtemelen Avrupa'daki güç tabanını güçlendirmek için yapıyor."

"Fark etmez, değil mi?" Sienna ellerini adamın tişörtünün altına sokup tenine bastırdı. "Hareket edemeyiz. Hiçbir intikam ya da önleyici saldırı, bırakın yüz binleri, tek bir masum hayatı bile feda etmeye değmez."

Hawke dişlerini gösterip meydan okurcasına bağırmak istedi ama arkadaşının haklı olduğunu biliyordu.

Ayak parmaklarının ucunda yükselip ellerini adamın saçlarının arasına sokarak onu aşağıya çekti ve "Sorun yok Hawke," dedi. Kelimelerin öpücüğü, dudakları

onunkine karşı yumuşak. "Güvendeyim ve Ming devam edecek."

Onu vücuduna doğru çekti ve karların üzerinde sırt üstü yuvarlandı. Vahşi kurtlar hemen etraflarına üşüştü, kürkleri onun tenine sürtündü.

Sienna saçlarını yüzünden uzaklaştırıp ona şakacı bir şekilde sokulduktan sonra, "Ve," diye ekledi, "Ming Avrupa'da meşgulse peşimden gelecek zamanı olmayacak."

"Evet ama oluşturduğün tehdidi asla unutmayacak." Sienna son karşılaşmalarında eski Konsey Üyesi'ni alt etmişti ve Ming'inki gibi bir kibir bunu asla affetmezdi -diğer adam Sienna'yı ve onun nefes kesici psişik yeteneğini kontrol edemezse yaşamasına izin verilmeyeceğine karar vermemiş olsa bile.

Hawke'ın boğazından bir hırıltı çıktığında parmaklarını saçlarında gezdiren Sienna, "Bekliyoruz ve izliyoruz. Ming her zaman kötü olmayabilir ama özü çürümüş. Yakında ona geri dönecek ve döndüğünde biz de saldırmaya hazır olacağız." Daha çocukken bir canavardan kurtulmuş olan bu kadının gözlerinde savaşa hazır bir ışık vardı.

Gururla homurdandı ve onun ensesini kavrayarak, inlemesine neden olan bir öpücük için onu aşağı çekti. Kız omuzlarını itene, nefesi kesilene ve dudakları dolgunlaşıp ıslanana kadar onu ısırdı, yaladı ve oynadı. "Nöbetçiyim," diye uyardı sahte bir kaş çatmayla, tekrar ayağa kalkmak için onun elinden kurtulmadan önce. "Alfa'nın eşi olduğum için insanların bana özel iyilikler yaptığını söylemesine izin veremem."

Kadın ayağa kalktığında Hawke da elini kadının poposunun kıvrımlarına doğru kaydırdı ve aynı anda başını eğerek kadının boğazını öptü. "Her türlü iyiliğe sahip olabilirsin." Onu uzun ve derin bir öpücüğe daha ikna etti.

Daha sonra "Bekliyoruz ve izliyoruz" dedi.

Ming LeBon hâlâ infaz için ; sadece tarih değiştirilmişti.

Bölüm 33

Bu bölümde empatılara değil, onlarla uzun süreli ilişki içinde olanlara odaklanmak niyetindeyim. Sayfa 237'deki istatistiksel dökümden de belirtildiği gibi, bu bireyler hayatın her kesiminden gelmektedir. Bazıları profesyonel mesleklerde, diğerleri ticaret ya da sanatla uğraşıyor. Yine de bu kadın ve erkeklere ilişkin gözlemlerim, hepsinin tek bir ortak özelliği paylaştığını kategorik bir kesinlikle ifade etmeme yol açıyor: son derece dokunsal olmak.

The Mysterious E Designation kitabından alıntıdır: *Empatik Hediyeler ve Gölgeler* tarafından Alice Eldridge

Ailesinin Kuzey Dakota'daki kırsal bir bölgeye bu yana Ivy'nin hayatında olan sessizlikten sonra Manhattan'ın o tuhaf uğultusu garipti. Zihninin yeniden demir atması yirmi sekiz saat gibi kısa bir süre almıştı, muhtemelen o kadar uzun süredir yerleşkede olmadığı için ... ya da PsyNet burada olması gerektiğini bildiği için. Psişik ağ, hepsinin öğrenmekte olduğu gibi, yaşayan bir organizmaydı, her ne kadar hiçbirisi tam olarak anlayamayacak olsa da.

Onun ve Vasic'in dairesi beş katlı bir binanın en üst katındaydı ve pencerelerinden işlek bir cadde görünüyordu. Temiz ve modern bir tarzda döşenmiş dairede geniş bir oturma alanı, küçük bir mutfak ve oturma alanıyla ayrılmış iki yatak odası vardı. Her yatak odasının kendine ait banyosu vardı.

Jaya ve Abbot koridorun karşısındaki aynı dairedeydi, ancak onların manzarası şehrin bu bölümünde yaşayanların kullandığı küçük bir parka bakıyordu.

Elbette Oklar, kadın geri kalanında kiracı bulunmaması için gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Asansöre gelince, Vasic ve Abbot kimsenin kazara ya da başka bir şekilde bu kata gelemeyeceği şekilde ayarlamışlardı, merdiven boşluğu kapıları ise sadece avuç içi iziyle açılabilirdi.

Ivy geldiklerinden beri yatak odasının kapısını açık bırakmıştı ama Vasic çölde ona boynunun erojen bir bölge olduğunu öğrettiği o sinir bozucu, harika geceden sonra ona bir kez bile dokunmamıştı. İlk başta bunu Vasic'in buradaki güvenliği sağlamakla meşgul olmasına bağlamıştı - Vasic'in korumacılığına alışmıştı artık. Bu onu rahatsız etmiyordu; bu sadece Vasic'in bir parçasıydı.

"Beni enfeksiyondan koruyamaz," dedi Rabbit'e, yaşam alanında durup pencereden aşağıdan geçen, korkmuş ama birçoğunun damarlarında zaten taşıdığı delilik ve ölümden habersiz insanlara bakarken, "ama beni diğer her şeyden koruyacaktır."

Ancak bu koruyucu dürtü, çölün ertesi sabahından beri aralarına koyduğu katı mesafeyi açıklamıyordu. Ivy, Vasic'le keşfettikleri dışında yakınlık hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdi -başkasıyla öğrenmek *istemiyordu*- ama içgüdülerine güveniyordu. Bir şeyler yanılttı ve Arrow bunu içinde tutuyordu. Duygularını buz gibi bir kontrolün ardına saklamakta çok iyiydi ama o bir empatiydi.

Son kez ona yaklaştığında içinde hissettiği . Öylesine karanlık ve siyahtı ki, onu sendeletmişti ... ama şok etmemişti. O da öfkeliydi.

Taptığı adam ölüyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Vasic'le geçirdiği zamanı pişmanlıklarla heba etmeyeceğine dair kendine söz verdiği için bunun keskin acısını bir kenara iterek, yaklaşan yürüyüşlerine hazırlanmak için ayak bileğindeki botlarını çekti. Göğsünde zonklayan acı yumağından kurtulmak o kadar da kolay değildi elbette.

"Woof!"

Acıyı kararlı bir gülümsemeyle geçiştirerek Tavşan'ın başını okşadı. "Hadi, keşfe çıkıyoruz." Tavşan'ın bacaklarını esnetebilmesi için binanın arkasındaki parka yaptıkları kısa ziyaret dışında, Jaya ile birlikte önceki günü psişik keşifle geçirmişlerdi. Şimdi sokaklardaki enfekte kişileri hissedip hissedemediğini test etmesi gerekiyordu.

"Ve"-kaşlarını çattı-"Sanırım Arrow'uma nasıl konuşulacağını hatırlatmamın zamanı geldi."

Ayağa kalkarak ellerini beyaz kazağı ve evden getirdiği ama Vasic'in ceketini tercih ettiği için hiç giymediği ahududu rengi montuyla eşleştirdiği kot pantolonuna sürdü. Ne yazık ki bu ceket, ortama uyum sağlaması gereken bir yerde dikkat çekmesine neden oluyordu. Ama bu ceketini ona geri vereceği anlamına gelmiyordu.

Yatak odasının kapısında bir ayak sesi. "Hazır mısınız?"

Ivy başını kaldırdı ... ve ağzı açık kaldı. Vasic'i siyah savaş üniforması içinde görmeye alışmıştı, sivil kıyafetler içinde nasıl görünebileceğini hiç düşünmemişti. Cevap, adamın çok tatlı göründüğüydü. "Ateşli", diğer ırkların kullandığı kelime buydu; ateşli görünüyordu.

Onu gördüğünde teni kadar sıcaktı.

Savaş botlarının üzerinde mavi kot pantolon, siyah tişört, açık bıraktığı yüksek yakalı siyah deri synth ceket... Ivy'nin söyleyecek sözü yoktu. Sadece ona saldırmak istediğini biliyordu.

Zırhı olmadığını, vücudunun alt kısmındaki kasların sıkılmasıyla fark etti. Şimdi ellerini göğsünün üzerinde gezdirirse, tüm o muhteşem, gergin kasları hissedebilecekti, tişörtün yumuşak pamuğu keşfine küçük bir engel oluşturacaktı. Özellikle de onu yukarı itip parmak uçlarıyla karnını sıyrabildiği için.

"Bir sorun mu var?" Tavşan, Vasic'in odasını karıştırdığı yerden koşarak geri dönerken ona yaklaştı.

"Hayır." Gülümseyerek bir eliyle ceketini okşadı ve sadece umudu, eldivenin ölümcül sorusuna verilebilecek olası cevaplarla dolu bilinmeyen bir geleceği düşündü. Ölümü kesin değildi. Bu yüzden onunla yaşayacak, onunla oynayacak, ona tapacaktı. "Muhteşem görünüyorsun."

Vasic elini onunkinin üzerine kapadı ve bu onun kavrulmuş ruhuna yağmur gibi yağdı. "Sivil kıyafetler uygun görünüyordu."

"Evet, çok." Erkeksi güzelliğinin etkisinden tamamen habersiz olduğu gerçeğiyle ağzı kıvrılan kadın, ona biraz daha dokunmak için parmaklarını omzunun üzerinden geçirmeye cesaret etti. Adam onu okşama hakkına itiraz etmediğinde ayak parmakları kıvrıldı ... ve ona erotik bir görüntü gönderme cesaretini veren aynı cüretkâr hınzırlık, kulağına başka bir öneri fısıldadı.

Kalbi kaburgalarına doğru sert ve aceleci bir şekilde çarparken parmak uçlarında yükseldi. "Biraz eğilir misin?"

"Neden?"

Alt dudağını ısırды, gözlerinin hareketi takip ettiğini, kirpiklerinin gölgelediği irislerinin kış ayazını gördü. Konfeti ve kelebeklerin içinde sıkışıp kalması midelerini düğümledi. "Çünkü ben istedim."

Neredeyse gülümsemek istemesine neden olan hafif bir tereddüt, kanının kulaklarında kabaran bir kükreme olması ve derisinin adını koyamadığı bir hisle karıncalanması dışında. Sonra başını, kızın ağzına ulaşabileceği kadar eğdi. Kendine cesaretini kaybetmesi için zaman tanımadan, boştaki elini ensesindeki sıcak kuvvetin üzerinde kavislendirdi ve dudaklarını bir, iki kez onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Nasıl öpüşüleceğini bilmiyordu, daha önce hiç öpüşmemişti ama insanları ve Dönüşenleri öpüşürken görmüş, kendini bunun çok zor olmayacağına ikna etmişti. Çünkü bu Vasic'ti, nöronlarının çalışmasını durduran ve bedenini aç bırakan. Vücudunda şimşekler çaktıran o hafif temastan sonra ayaklarının üzerine çöktü, göğsü kabardı, bakışlarıyla buluşmadan bekledi.

Adam kımıldamayınca, konuşmayınca, sonunda cesaretini kaybetti ve arkasını dönmeye gitti.

Boyun eğmeyen erkek parmakları bileğini kelepçeledi. "Ivy, bana bak." Sesi onu bir felç gibi sarmıştı. Hızlı bir nefes aldı, emre itaat etti ve moralinin bozulduğunu hissetti. Yüzü asılmış, ifadesi sertleşmişti. "Yanlış yaptım, değil mi?"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor." Kız çekilecekken onu yerinde tuttu. "Sana yalan söylemeyi planlıyordum ama yapamam. Ne zaman-"

Adam sözünü keserken Ivy kanının donduğunu hissetti ve birden bunun kötü öpüşme tekniğiyle hiçbir ilgisi olmadığını fark etti. "Eldiven. Bu daha kötü."

Vasic acı veren belirsizliği uzatmadı. "Evet. Sekiz hafta, belki daha az."

Dudaklarından ağlamaklı bir çığlık koptu. Titreyerek ve hâlâ durduramadığı o korkunç sesi çıkararak adamın göğsüne yığıldı. Kolları onun etrafında kilitlendi, büyük bir eli başının arkasını kavradı.

"Ekipteki her Ok benimle birlikte cevaplar için interneti araştırıyor." Kız hıçkırarak hıçkırarak ağlarken adamın nefesi kızın kulağını ısıtıyordu, sanki vücudu içeriden vurulan bir cam gibi paramparça oluyordu.

"Vazgeçmiyorum, bu sefer değil."

Bir şekilde, acısının içinden onu duydu, ona ne anlatmaya çalıştığını anladı. Bir zamanlar hayatına değer vermeyen Arrow, şimdi onun değerli olduğunu anlamıştı. Bu sadece onun daha çok hıçkırmasına neden oldu. Vasic onu başından sonuna kadar kucakladı, güçlü, sıcak ve o kadar nefes kesici bir şekilde canlıydı ki onu başka türlü hayal edemiyordu.

"Lütfen, Ivy." Yanağını onun şakağına sürttü. "Rabbit'e sıkıntı ."

Nefesi hıçkırdı.

"Ve ben." Sert bir mırıltıydı. "Ağlama."

Sözleri zaten kırık olan kalbini parçaladı. Havayı içine çekti, nefes alışını yumuşatmaya çalıştı. Zaman aldı ama sonunda sesi kısık olsa da kelimeleri kırılmadan konuşabildi. "Bana detayları anlat."

Vasic, Ivy'ye sorunun kısa bir özetini verdi. Ona bu kadar kötü davrandığı için kendinden nefret ediyordu ama kız onu tatlı ve yumuşak bir şekilde okşadığında, vücudu ona açıldığında, ona bir yalanla ihanet edemeyeceğini, yanlış bir sözle ona dokunamayacağını biliyordu.

Şimdi çenesi sabitti, gözleri kırmızı çerçeveli ama berraktı. "Birlikte," dedi. "Bunu birlikte halledeceğiz - eğer beni dışarıda bırakırsan, buza bir balyoz indiririm." Elleri adamın tişörtünü kavradı ve onu aşağı çekti. "Ciddiyim."

Hiç kimse onu bu kadar tutkuyla önemsememişti. "Benim vahşi, cesur Ivy'm," dedi elini saçlarından ensesine doğru kaydırarak. "Beni tekrar öpecek misin?"

Kirpikleri dalgalandı, yanakları renklendi ama kaşlarını sert şekilde birbirine yaklaştırdı. "Sorudan kaçmayın."

"Bu bir soru muydu?" Başparmağını teninde , "İstediğin her şeye sahip olabilirsin. Sana karşı hiçbir savunmam yok."

Ivy yutkunurken boğazı hareket etti. O gece kendini bencilce şımarttığında teninin dudaklarının altında nasıl hissettiğini hatırlayarak eğildi ve onun tadına baktı. Krema, tuz ve Ivy. Teni ıslattı, emdi, nabzının attığını hissetti.

Kadının zevki onunkini daha da yoğunlaştırdı, psikolojik uyumsuzluk duygunun gücüyle boy ölçüşemezdi. Beyin esnek bir organdı ve onunki duyguların düşman olmadığını öğrenmeye başlamıştı. Özellikle de beraberinde böylesine enfes bir his getirdiğinde.

"Seninle her hissi keşfetmek istiyorum," dedi, başını kaldırmadan önce bir tat daha aldı. "Çıplak vücudunun yumuşaklığını altımda ezmek istiyorum, sana nasıl dokunacağımı öğrenmek istiyorum, böylece küçük ihtiyaç sesleri çıkaracaksın, ağzımı meme uçlarına koyup emerken parmaklarının penisimin etrafında kıvrıldığını hissetmek istiyorum."

Vasic'in açıkça cinsel içerikli ifadeleri Ivy'nin kalçalarının arasını sıvı hale getirmiş, damarlarında uyuklayan bir sıcaklık yayılmıştı. "Ben"- boğazını temizlemek için öksürdü, nefesi sığlaştı- "Ben de bunu yapmak istiyorum. Hepsini."

Onun ensesini sıktı. "Öp beni," diye tekrarladı.

Ivy dudaklarını yaladı, ellerini onun omuzlarına doğru kaydırды ve itiraf etti. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ben de öyle," diye cevap verdi, gözlerinin parıltılı gümüşü kızın ağzındaydı. "Oklar, temel beceri gelişene kadar tekrar ve pratikle öğrenir, bu noktada uzmanlaşmaya başlarız."

Kelimeler kuru olmalıydı ama göğüslerini şişirdi, meme uçları o kadar dolgun ve sıkıydı ki sütyeninin dantelleri aşındırıcı hale geldi. Çünkü konu yakın temasa geldiğinde tekrar ve pratikten bahsediyordu. Öpüşme. Dokunmak. Seks. Dudakları ayrıldı ve adam başını eğdi.

"Tekrar yap, Ivy," diye mırıldandı, nefesi onunkine karışıyordu. "Tekrarla-"

"Ve pratik yapmak," diye tamamladı ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Tekrar ve tekrar ve tekrar. Her seferinde daha iyi hissettiriyordu. Özellikle de onu vücuduna o kadar sıkı sarmıştı ki, göğüsleri göğsünün sert kaslarına çarpıyordu. Ivy içten içe kazağına, ceketine, hatta sütyenine bile lanet okudu.

Sonra Vasic, "Sanırım mekaniği anladım," dedi ve boştaki eliyle kadının çenesini kavrayarak başını eğdi ve ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi.

Dudakları ona bir şey sormak için ayrılmıştı -ne olduğunu bilmiyordu- ve böylece öpücük diğerlerinden çok daha samimi bir şekilde başladı. Ve o andan itibaren daha da derinleşti. Vasic kendini tutmadı. Hayır, Ok'u öpüşmeyi araştırırken diğer operasyonlarda olduğu kadar titiz bir iş çıkarmış, mükemmel uyumu bulmak için açığı dakika dereceleriyle değiştirirken dokunuşu kendinden emin olmuştu.

Sonra yaptı ve *harika* hissettirdi.

Hiç hayal etmediği kadar sıcak, ıslak ve .

Muhtaç ve aç bir ses çıkararak kollarını onun boynuna doladı. Bu hareket meme uçlarının sütyeninin dantellerine sürtünmesine, adamın saçlarının avuçlarında ham ipek gibi olmasına ve vücudunun bir şekilde kendisinininkine mükemmel bir şekilde uyan sert bir duvar olmasına neden oldu.

Tanrım, öpüşmeyi seviyordu.

Vasic teması kestiğinde, alını Vasic'in alına , nefesi kesilmişti, Vasic onun yanağını okşadı, temiz traşlı çenesinin pürüzsüzlüğünü öptü. Kendini hiç bu kadar canlı, bu kadar zevkli hissetmemişti. Ama bunun altında vahşi bir cinsel açlık vardı, sert ve karanlık . . . ve sonra anladı. Hissettiği onun arzusu değildi. Onun arzusuydu.

Vücudu daha da eriyerek adamın çenesini tekrar öptü. "Arzunu alıyorum. Sakıncası var mı?"

"Hayır." Bu ifadenin hemen ardından onu tekrar öptü, bir eli sırtının alt kısmında, diğeri boynunun yan tarafındaydı.

Sonra dilini onunkine karşı yaladı. Kızın beyni patladı.

Ivy bundan sonraki sıcak, karışık dakikalarda mantıklı bir düşünceye sahip olduğundan emin değildi. Ivy onun hareketini taklit etti ve bu hareketin onu daha da yakınlaştırdığını, vücudunun sert çıkıntılarının kendi yumuşaklığına battığını fark etti. Sıcak, hırıltılı nefesler, doymak bilmez ağızlar, teninde güçlü erkek elleri... Ivy saf duygulardan oluşan bir yaratığa dönüştü.

Sokakta çalan siren sesiyle kendilerine geldiler. Ivy, Vasic'e bakarak, "Listendeki her şeyi denemek istiyorum," diyecek nefesi buldu. Sadece Arrow'unun yanında bu kadar cesur olabilirdi; sadece onun yanındayken derisini soyabilir ve kendini tamamen güvende hissedebilirdi.

Saçları onun dokunuşuyla biraz dağılmıştı, elini tuttu. "Keşiften sonra başlayacağız."

- - -

On beş dakika sonra Ivy'nin kalp atışları etraflarındaki sokağı görebileceği kadar sakinleşmişti. Elinde olmadan biraz kendini beğenmiş hissetti - ilk kez böyle bir duygu hissettiğini hatırlıyordu -Diğer kadınların ve arada sırada erkeklerin bakışlarını üzerlerine çekiyorlardı. Vasic, kemiklerinin eridiğini gösteren "iç geçirme" bakışı olarak düşündüğü bakışı alırken, Ivy dar gözlü kıskançlığın ve iyi iş çıkardığını söyleyen iyi huylu sırtışların alıcısıydı.

Evet, diye düşündü, öyleydi. Ve Vasic'in görünüşünün bununla ilgisi, Ok'un arkasında saklı olan adamın güçlü, sadık, cesur kalbinden çok daha azdı.

Partide dikkat çeken tek erkek Vasic değildi.

Tavşan şehirde tasma takmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu ama usluymuş ve yaşlı bir insan kadın durup ona övgüler yağdırdığında, bu övgüleri hakkı olarak kabul etti. Ivy'nin yanındaki çok daha iri yapılı, her şeyi fark eden ama hiçbirinden etkilenmemiş gibi görünen erkeğin aksine.

Vasic'in savaşa hazır olması, her ne kadar evde okuyucusuna "yanlışlıkla" indirdiği romanlarda okuduğu gibi bu bir randevuymuş gibi davranmak istese de, burada çok daha kasvetli bir nedenden dolayı bulunduklarını hatırlatıyordu.

Vasic'in kendi elinin etrafında kenetlenmiş elinin sıcaklığına demir atan Ivy, empatik "kulağıyla" dinlemeye başladı.

Havaya hâkim olan gerginlik, komşu sokakta olanlar göz önüne alındığında anlaşılabilirdi. Psy, insan, Dönüşen, ırk fark etmiyordu; duygu aynıydı. Bu kadar küçük bir şehirde çok fazla Dönüşen bulmayı beklemiyordu ama azınlıkta olsalar da yeterince vardılar. Elbette onları Dönüşen olarak tanımlarken sadece tahmin yürütüyordu ama duygusal kokularında Lucas Hunter'inkini andıran bir vahşilik vardı.

"Burada yaşayan Dönüşenlerin türlerini biliyor musun?" sordu Vasic'e.

"Kartallar en üst düzey yırtıcılardır." Tam önlerindeki restorandan büyük bir grup çıkarken elini bırakan adam

sırtının alt kısmına yerleştirdi ve bir tanesinin kazara omuz darbesini almak için vucuduna aı verdi.

"zr dilerim!" seslendi insan erkeği devam etmeden önce.

Vasic'in yanına sokulan Ivy, karanlık bir duygu akışı duyularını hırpalarken bile gülümsemesini yüzünden tutmaya çalışmadı.

Dehşet, terden sırlsıklam olmuş dehşet ... ve bunun altında çürümenin, enfeksiyonun tadı. Hızlı adımlarla yanlarından geçen bir iş kadını o kadar keskin kokuyordu ki Ivy onu durdurmaya gitti.

Vasic, Ivy'nin elini tuttu.

Bölüm 34

Kadın tartışmaya başladığında, "Şu anda bu bir ölüm cezası," dedi.

Ivy, hiçbir tedavi öneremediği halde bunu doğrulamanın, kadının umudunu çalmaktan başka bir işe yaramayacağını fark etti. Ve umut, Ivy'nin yaralı kalbi için her şey demekti.

Boğazında düğümlenen gözyaşlarıyla yürümeye devam etmek için geri döndü ve neredeyse ön cebinde büyük bir iletişim şirketinin rozetini taşıyan cüppeli bir adama çarpıyordu. "Ah, özür dilerim."

Özür dilerken başını salladı ve adam gitmişti, enfeksiyon onda da vardı. Tekrar ve tekrar ve tekrar, midesi çalkalanmaya başlayana kadar kokuşmuş miazmayı tattı. Yine de PsyNet'e baktığında hiçbir şey görmedi... Vasic'ten başka hiçbir şey. *Aman Tanrım*. Anlayış bir yük treninin gücüyle üzerine çöktü.

"Sen ve Abbot" -yarı yarıya Vasic'in bedenine dönüştü- "artık güvende değilsiniz." Oklar yerleşkede varsayılan olarak korunuyordu, enfeksiyon yüksek Dereceli empatik zihinlerden oluşan ağır düğüme yaklaşma konusunda temkinliydi. Şimdi Vasic'in birden fazla tarafı açıktı.

"Kalkanlarımız çok geniş. Enfeksiyonun onları aştığına dair bir işaret yok."

Ivy başını salladı, eli onun eldivenindeydi. "Peki ya mikroskobik filamentler? Onları göremiyoruz bile!" Bu çirkinliğin beynini istila edebileceğini, onu Vasic yapan şeyi yok edebileceğini bilmek dehşet vericiydi. "Kalkanlarımı seninkilere bağlamam gerek."

Bunu evde konuşuruz.

Asansör kapısından kendi katlarına çıkar çıkmaz konuyu tekrar açtı. "Haklı olduğumu biliyorsun." Sahip olmak

Tavşan'ın tasmaını çoktan çözmüş olan Vasic, tehditlerden arındırmak için önce daireye girdikten sonra onu koridordaki masanın üzerine bıraktı.

"Enfeksiyon biyogeribildirim bağlantısı yoluyla gelirse kalkanlar beni nasıl koruyabilir?" diye sordu.

Onun geniş ve güçlü sırtına baktı. "*Biliyordun.*"

"Enfeksiyon Ağ'da," dedi, yatak odasını kontrol etmek için adım atarken, Tavşan onun yanında tırıs gidiyordu. "Bu da demek oluyor ki, ona çok yaklaşırsak hepimiz zehri solumaya karşı savunmasızız."

Yine de o -diğer Oklar- hepsi enfeksiyon bölgesine girmeyi kabul etmişti. Ve bu adamlar ve kadınlar kendilerinde kahramanca hiçbir şey görmüyorlardı. "Nasıl bildiğimi sana söyleyemem," diye fısıldadı, adam kendi odasını da temizledikten sonra, "ama kalkanımı seninkine bağlamanın bağışıklığımı sana da genişleteceğini *biliyorum.*" Bu bilgi kafasında hızlı bir görsel akışa dönüştü, sanki aynı anda hem masum hem de engin bir zihin tarafından kendisine bir mesaj gönderiliyordu.

Bu onu korkutmalıydı ama gönderenin hiçbir zararı yoktu. Hayır, bir çocuğun dokunuşu gibi hissettiriyordu ... tuhaf bir şekilde bilge bir çocuğun. "Vasic," dedi adam cevap vermeyince. "Bırak bunu ben yapayım." *En azından seni bu kadar koruyayım*, diye düşündü ruhundaki gözyaşı yağmurunun içinden.

"Benim görevim sizi korumak." Kollarını kavuşturdu. "Tam tersi değil."

Ivy onu sarsmak istedi. Ayak parmaklarının ucuna gelene kadar ilerleyerek, varlığının merkezi haline gelen kış ayazındaki bakışlarını ona dikti. "Enfeksiyon beyin korteksine girip seni bir deliye dönüştürürse beni koruyamazsın."

Vasic, Ivy'nin zihnine yaklaşmasını istemiyordu, içinde yaşayan karanlıkla onu lekeleme riskini almak istemiyordu. Yine de onun bu düşüncesini reddedemezdi; eğer ona da bulaşırsa, ona sırtını dönebilir, hayatının ışık saçan mumunu söndürebilirdi. "Diğerleri de Es'lerine bağlanmalı." Ayrılmış olabilirlerdi ama o bu birimin lideri olarak kalmaya devam etti.

"Jaya'ya çoktan telepatiyle ulaştım." Ivy ellerini adamın ceketinin kenarlarında gezdirdi.

Daha önce hiç bu kadar dokunulmamıştı. Bir elini kaldırarak parmaklarını bileğinin kırılğan kemikleri üzerinde birleştirdi ve onu kendisine doğru tuttu.

Görüşme hakkına itiraz etmeyen Ivy, "Birleşme tamamlanır tamamlanmaz diğer herkesle konuşacağız" dedi.

Gözlerini kapattı ve on kalp atışı sonra, adamın kalkanının düz siyahı, onunkinin yarı saydam rengiyle iç içe geçti. Artan görünürlük bir Ok için nefret uyandırıcıydı. Vasic bununla başa çünkü Ivy'yi saklamak imkânsızdı ve yapılmamalıydı. Bir E'nin, *kendi E'sinin* vahşî güzelliğini boğmaya yönelik herhangi bir girişim, ölümcül bir etkinlikte cezalandıracağı bir suçtu.

Taşındıkları andan beri onun çektiği meraklı ve tehlikeli ilgiyi idare ediyordu. Henüz kimseyi infaz etmek zorunda kalmamıştı, ancak herhangi bir kişi tehdit oluşturduğu anda infaz ederdi. O iyi bir adam değildi ama kız olağanüstü bir şeydi. Öldüğü güne kadar onu koruyacaktı.

Kabul edilemez, dedi içindeki acımasızca kararlı öz, gözleri eldivenin üzerinde.

"Vasic?" Ivy'nin parmakları avucunun içinde kıvrıldı. "Seni hissedebiliyorum."

Onu da hissedebiliyordu, öyle ki yaralanıp yaralanmadığını ya da acı çekip çekmediğini anlayabiliyordu. "Güzel," dedi ve onu öldüren teknolojiyi kullanarak birime kalkanların birleştirilmesiyle ilgili bir mesaj gönderirken, Ivy de telsize geçip aynı şeyi Es ile yaptı.

Son çağrıyı henüz bitirmişti ki, yaşlı bir kadın Tavşan'a hayranlıkla bakmak için durmadan hemen önce vitrinde gördüğü bir şeyi hatırladı. "Denemek istediğiniz hamur işlerini almayı unuttuk."

Ivy gözlerini kırıştırdı ve güldü. "Bir dahaki sefere."

Ve bir sonraki, bir sonraki ve bir sonraki olmasını istiyordu. Yüzünü kavrayarak gülümsemesini ağzına götürdü. Kızın nefesi irkilmişti, tırnakları tişörtünün üzerinden adamın göğsüne küçük bir ısırık hissi verdi.

Ivy'nin vücudu, boyu uzamaya çalışırken ereksiyonunun sert çıkıntısına sürtünüyordu. Kalbinde kategorize edemediği bir duygu dalgalanmasıyla bunun imkânsız bir görev olduğunu düşündü. Kız

Küçük ve mükemmel biçimli, kıvrımları elleri için yaratılmıştı. Kız öpüşmeyi kesip ayaklarının üzerine çöktüğünde, adam onun ne yapacağını görmek için bekledi.

Bu, eğitimini almadığı bir operasyondur. Sınırlar belirsizdi.

"Böyle yapmaya devam edersek," dedi biraz soluk soluğa, "boynunda korkunç bir çatlak oluşacak."

"Boynum şu anda vücudumun dikkatimi çeken kısmı değil."

Ivy'nin yanakları kıpkırmızı oldu, gözleri adamın kasıklarına daldı, sonra telaşlı bir hareketle tekrar yukarı fırladı. Sanki onu avucunun içine alıp sıkmış gibiydi. Karın kaslarını sıkılaştırdı, ince parmaklarının ereksiyonunu hapsetme hissiyle başa çıkmaya hazır olmadığından emindi. "Bunu söylememeli miydim?"

Utangaç bir bakış, elleri zaten tanıdık bir şekilde onun göğsünü okşuyordu. "Bence ne istiyorsak onu söylemeliyiz," diye fısıldadı, allığı solarken teni altın renginde parlıyordu.

Vasic onu bu konuda ikna etmeye karar verdi. "Seni öpmeyi bitirmemiştin."

Teni yeniden ısındı. "İşte böyle." Parmak uçlarıyla onu nazikçe geriye itti. "Şu koltuğa otur."

Vasic kendisini aşağıya doğru itmelerine izin verdi ve işbirliğinin karşılığını Ivy'nin üzerindeki yumuşak ağırlığıyla aldı; Ivy ceketini çıkarıp dizlerini iki yanına koyarak onun kalçalarına oturdu. "Gördün mü?" Bir fısıltıydı.

"Çok pratik," dedi ve bir elini buklelerinin altından ensesine doğru kaydırды. Oradaki teninin narin sıcaklığını sevdi, dokunma dürtüsüne teslim olduğunda her zaman küçük bir ürperti vermesini sevdi. Ama en çok da bu tutuşun, öpücüğüne vereceği tepkiyi ölçmek için mükemmel olmasını seviyordu.

Vasic ağzını onunkine açtığı anda kadının nabzı parmak uçlarında sert ve hızlı bir şekilde atıyor, Vasic dilini onunkine değdirdiğinde yükseliyordu. Vasic not aldı ve hareketi tekrarladı. Ivy küçük, sabırsız, kadınsı sesler çıkararak kollarını onun boynuna doladı ve dilini ağzının çatısı boyunca yaladı.

Vasic'in boştaki eli kadının kalçasında kenetlendi, parmakları kadının arka tarafındaki kıvrımı okşadı. Hem sert hem de teslimiyetçiydi, keşfetme isteği uyandırdı. Elini aşağı kaydıldı, bir yanağını kavradı ve sıktı.

"*Vasic.*" Titreyen Ivy'nin başı geriye düştü, nabızı derisinin altından görünüyordu.

Ağzını üzerine koydu, emdi ... tam o sırada yere bir şey çarptı. Telepatik duyuları otomatik güvenlik taramasına ayarlanmış olan adam, acımasız bir hızla hareket ederek Ivy'yi kaldıldı ve önünde dururken zarar görmemesi için onu koltuğa itti.

Davetsiz misafir yoktu.

Ancak halının üzerinde ince kumdan bir dağ vardı.

Ivy onun arkasındaki koltukta dizlerinin üzerine oturup vücuduna bakarken parmaklarını onun bel kemerine geçirdi. "*İşte depozito gidiyor.*"

Bu ciddi ifade üzerine döndüğünde onun gözlerinin parladığını gördü. Omuzları titreyerek koltuğa geri düştü. Kahkahalar kıkırdama patlamaları halinde kaçtı. Parlak ve güzeldi, cinsel açıdan bağımlılık yapıcıydı ve *ona aitti*. Onu terk etmesine imkân yoktu. Başka hiçbir erkek Ivy Jane'e dokunma hakkına sahip olamazdı

- - -

ZIE Zen, kalbinin oğlundan bir telefon aldığında eski ve solmuş bir notu okuyordu.

"Büyükbaba," dedi Vasic, gözleri sabit ve sesi sakindi, "yardımına ihtiyacım var."

Sonra, Zie Zen dinlerken Vasic ona arızalı eldivenden ve kendisine verilen ölüm cezasından bahsetti. "Ampütasyon sorunu çözmeyecek," dedi büyük torunu ona. "En kritik arızalı bileşen doğrudan beyin sapıma entegre edilmiş durumda."

Zie Zen Vasic'i son on yılda dönüştüğü haliyle düşündü, uzak ve giderek daha mesafeli, sanki çoktan alacakaranlık diyarlarda yürüyormuş gibi. Zie Zen büyük torununu dünyaya tutundurmaya çalışmıştı ve başarısız olduğunu biliyordu. Ancak şimdi başka birinin bunu başardığını görüyordu. "Yaşamak için savaşıyorsun," dedi, bir asır önce titanyum kalkanların ardında duvar ördüğü kalbinin içinde bir şeyler kırılıyordu.

"Evet, Büyükbaba." Buz grisi gözleri onunkilerle buluştu.
"Sarmaşık'ımı bu gezegendeki herhangi birinin bakımına bırakamam, Aden'in bile."

Zie Zen'in eli bastonunun tepesine sıkıştı, düşünceleri bir anda onunla dalga geçen, onunla gülen ve evin her yerine notlar bırakan, gülüşünde güneş ışığı olan bir kızla doldu.

Z2-Bu sandviçi ye. Özellikle senin için yaptım. xoxo Sunny

Sevgili Z2, umarım gülleri beğenirsin. Bence erkekler de gül almalı, sence de öyle değil mi? Seni seviyorum, Sunny

*Z2-Gelinle düşene kadar eğlenmeye gidiyorum. Bir striptizciyle kaçmayacağıma söz veriyorum. Sevgiler, Sunny
p.s. Erkeğimin özel bir şovuna hayır diyemem ;-)* Zie Zen,

ne cüret?! Samantha

Bu sonuncusu bugün elinde tuttuğu nottu. O gün çok kızgındı, muhteşem Sunny. "Bana dosyanın tamamını gönder," dedi şimdi torununa. "Senin için bir çözüm bulacağım. Ölme vaktin gelmedi."

Konuşma bittikten sonra kendi ölümünün yaklaştığını düşündü. Ama henüz değil. Bu işin sonunu görene kadar değil. O zaman nihayet gözlerini kapatıp Sunny'sini tekrar görebilecekti. Bu kadar uzun sürdüğü için ve aldığı birçok karar için ona kızacaktı ama onu sevecekti. Onu her zaman sevecekti.

Vasic'in Ivy'sinin torununu seveceği gibi. Zie Zen'in tek yapması , imkânsız gibi görünen bir sorunun cevabını ortaya çıkarmaktı.

- - -

Büyük büyükbabasıyla yaptığı konuşmadan üç saat sonra, Vasic gece vardiyasındayken Abbot biraz uyudu ve zihni onu bir tehdide karşı uyardı. Dairede davetsiz misafir olmadığı için PsyNet'i kontrol etti.

Şurada.

Vasic, Ivy'nin içini kaba kuvvetle açmaya çalışan zihni uyarmadı. Sadece kendi zihniyle uzandı ve

girişimini ezdi ve bu sırada diğer adamın kalkanlarını yırttı. *Abbot*, dedi aynı anda, *uyan ve kontrolü ele al.*

Uyandım, diğer Ok hemen cevap verdi.

Saldırganın yırtık kalkanlarından içeri girerek fiziksel konumunu öğrenen Vasic, adamın görsel korteksinden gelen görüntüyü kullanarak kahverengi halı kaplı, kullanışsız bir odaya ışınlandı. Saldırgan yerde kıvranarak yatıyordu. Vasic kırk yaşlarındaki zayıf adamın yanında tek dizinin üzerine çöktü ve konuşmak için adamın kasılmalarının durmasını bekledi.

"Neden saldırdınız?"

"O bir iğrençlik." Mavi gözlerinde coşku, fanatik ve öfkeli, kulaklarından ve burnundan kan damlıyor. "Diğerleri gibi tuhaf zihniyle Ağ'ın saflığını kirletiyor. Hepsi yok edilmeli
-" Tekrar kasılmaya başladı, dişleri dilinin üzerinde birbirine çarpıyordu.

Vasic Tk'sını saldırganın kafasını sabitlemek için kullanırken, kendi açtığı yaradan kan fışkırdı ve sırtı kavislendi, yumrukları ve ayakları halıyı dövdü. Kan durduğunda adam ölmüştü.

Vasic, eldivenine yerleştirilmiş mobil telsizi kullanarak Aden'le temasa geçti. Ortağına durumu özetledikten sonra, "Kalkanlarına o kadar sert vurmamalıydım," dedi. Vasic'in kontrolü ekip içinde efsaneviydi ama ölü erkek Ivy için bir tehditti, Vasic'in tepkisi sadece onun için uyanan ilkel bir içgüdüden kaynaklanıyordu. "Daha büyük bir hücrenin parçası olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor, ben dairesini herhangi bir fiziksel gösterge için kontrol edeceğim."

Aden, "Adamlarımıza onun hayatını araştırmalarını ve ortaklarının izini sürmelerini söyleyeceğim," diye cevap verdi. "Kendi başına çalışıyor olabilir - Sessizliğin çöküşüyle başa insanların giderek daha fazla olayını görüyoruz. Es'ler kolay ve görünür bir hedef."

"İlgili bir şey bulurlarsa bana haber verin." Vasic bununla birlikte daireyi titiz ve detaylı bir şekilde aramaya başladı. Belirgin bir şey bulamadı ama New York'a dönmeden önce daha fazla araştırma yapılması için Merkez Komutanlığı'na birkaç veri sayfası bıraktı. Abbot'a "*Şimdi ben devralıyorum*" dedi. *Tam altı saat dinlen. Yeniden şarj olman gerek.*

Evet, efendim.

Duyduğu bir sonraki ses daha yumuşak, kadınsıydı ... ve elleri
ölümle lekelenmişken duymak istemediği bir sestı. "Vasic?"

Bölüm 35

Gecenin karanlığında oturma odasının penceresinden döndüğünde Ivy'yi yatak odasının kapısında gördü. Uykulu gözlerle bakıyordu, vücudu askılı beyaz bir bluzla takımlanmış soluk pembe flanel pantolona benzeyen bir çift giysiyle sıcacık, savunmasız ve dokunulabilir görünüyordu. Onu kollarına almak, yumuşaklığına gömülmek istiyordu.

"Uyumaya devam et," dedi onun yerine, parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı. Bu gece ellerini öldürmek için kullanmamıştı ama yine de bir katil olarak kalmıştı. Bu içgüdü ona öğretilmişti ve asla silebileceği bir şey değildi. Silebilse bile silmezdi - onu Ivy'yi korumaya muktedir kılan şeyin bir parçasıydı.

Ayrıca Ivy aydınlıkta dururken onu kalıcı olarak çizginin karanlık tarafına yerleştirdi.

Empatisi bir eliyle esnemesini bastırırken diğer eliyle gözlerini ovuşturdu. "Bir şey hissettim," dedi aralarındaki mesafeyi adımlayarak. "Şakaklarımda bir çarpma, ama gerçekten acı verici hale gelmeden önce gitti."

Vasic onu hafifçe dürtmek için Tk'sını kullandı. "Pencerenin görüş alanında olamazsın." Herhangi bir suikastçıya hedef vermemek için vücudunun açılı olduğundan emin olmuştu.

"Ah." Yörüngesini değiştirerek, duvarlar arkasında ve yanında olmak üzere onun yanında köşede durmak için yürüdü.

Yüzünü ona dönmekten kendini alamadı ve bunu yaptığı anda hatasını anladı. Köşe onun içeri girmesini engelliyordu ve hafifçe kaydığında vücudu gölgeli, samimi kafesi tamamladı. Ivy geri çekilmedi ya da korkmuş görünmedi. Gözleri artık uykudan bulanık değildi, parmaklarını onun çenesine dokundurdu -sanki kırılğan olan oymuş gibi.

"İcabına baktın, değil mi?" "Evet."

Elini adamın boynundan omzuna doğru kaydırarak, tişörtünün siyah kumaşı kadının sıcağına karşı küçük bir engel oluştururken, "Öldürmek zorunda mıydın?" diye sordu.

"Çok fazla güç kullandım. Sonuç ölüm oldu."

"Bir ölüm daha," diye fısıldadı, gözleri kocaman ve karanlıktı. "Bu seni incitiyor."

"Hayır," dedi. "Buna izin vermiyorum." Konuşurken bile, onu uzun zamandır koruyan hissizliğin birçok yerden çatladığını, Ivy'ye karşı hissettiği bu ham, güçlü şey tarafından paramparça edildiğini fark etti.

Bakışları onunkileri aradı, omuzları kaskatı kesilmişti. "Bunun için bana kızgın mısın?"

Soru o kadar beklenmedikti ki, onu bunu sormaya iten şeyin ne olduğunu anlayamadı. "Hayır." Hiçbir şey onu Ivy'den uzaklaştıramazdı. "Öfke mi hissediyorsun?"

Ivy'nin nazik parmakları elini göğsüne önce dudaklarında gezindi.

"Evet. Derin ve şiddetli ve öylesine kontrollü ki bir fırtına gibi."

Tişörtünü kavrayarak onu kendine doğru çekti. "Ve eğer öfke bana yönelik değilse, o zaman içe yönelik olmalı."

Vasic içindeki şiddet hakkında konuşmaya hazır değildi, belki de hiçbir zaman hazır olamayacaktı. Ama söylemesi gereken bir şey vardı, ona vermesi bir seçenek. "Ellerimde kan varken sana dokunmamalıyım."

Ellerinden birini iki eliyle birlikte kaldırarak yanağına götürdü ve yüzünü ona çevirdi. Kirpikleri kalktığında gözleri ıslaktı. "O kan orada çünkü sen beni korudun." Avucuna tatlı, şefkatli bir öpücük kondurdu.

Bu onu derinden yaraladı. "Ivy." Aralarındaki son santimleri de kapatmamak, onun hediyesini almamak için mücadele etti. "Korkunç şeyler yaptım," dedi ona, ruhundaki karanlık, gizli yerleri göstererek. "Masumların hayatlarına son verdim ve başkalarının cinayetlerini sildim. Ben şövalye değilim."

Ivy'nin gözyaşları avucunu ıslattı. "Sen benimsin," dedi boğuk bir sesle, o konuşacakken iki parmağını dudaklarına bastırarak. "Senden faydalanmak isteyenler tarafından belli bir şekle sokuldun."

güç." Konuşmaya devam ederken gözleri gizlenemeyen bir öfkeyle parlıyordu. "Uyuşturuldunuz ve sonra güvenebileceğinizi düşündüğünüz bir lider tarafından ihanete uğradınız. Gerçeği anladığınız anda, değişimi gerçekleştirmek için elinizden gelen her şeyi yapmaya başladınız."

"Bunların hiçbiri mazur göstermez." Vasic her damla kanın ağırlığını sonsuza dek taşıyacaktı.

"Hayır." Ivy parmak uçlarında yükselerek Vasic'in yüzünü iki eliyle kavradı. "Ama şimdi, *şimdi* bir seçeneğin var Vasic. Gerçek bir seçim. Önemli olan şimdi ne yapacağın." Her kelimesi taşa işlenmişti, kararlılığı . "Seni kırmak isteyenlere, geçmişin seni geride tutmasına izin verme zevkini tattırma."

Ürpererek, avuçlarını başının iki yanına koyarak kendini destekledi. "Geçtiğimiz yirmi beş yıl hiç yaşanmamış gibi davranamam." "Senden bunu istemiyorum." Ivy'nin elleri onu tutmaya devam etti.

neredeyse dayanılmaz bir şefkatle. "O yıllar her zaman tarihinizin bir parçası olacak ama bugününüzün ya da geleceğimizin şeklini belirlemek zorunda değiller... geleceğimizi."

Konuştuğu kelimeler, söylediği şeyler, daha iyi bir adam olabileceğine, kurtuluş bulabileceğine inanmak istemesine neden oldu. Uyuşukluğu daha da çatladı, uzun zamandır içinde tuttuğu öfke taşmaya başladı. Onu geri itti. Henüz değil. Henüz o özgürlüğe sahip değildi, dünyayla ilişkisinin temelini değiştirebilecek bir fırtına tarafından tehlikeye atılmayı göze alamazdı.

"Vasic." Yumuşak bir nefes, Ivy'nin dudakları boğazında.

Parmaklarını yumruk yapıp sıkarak olduğu yerde durdu, başı hafifçe eğikti ve kolları onu hapsetmişti. Kaçmak için mücadele etmek yerine, tekrar boğazını öptü, diliyle yalayarak onun tadına baktı. Vücudundaki tüm kaslar gerildi, atlattığı psikolojik beyin yıkamadan kalan yırtık pırtık kalıntılar zevki acıyla örtmeye çalıştı ama adam kıpırdamadı.

"Vasic," diye tekrar fısıldadı, öpücüğü bu sefer nemliydi, his doğrudan onun kaya gibi sert ereksiyonuna gidiyordu. "Benim Vasic'im."

Hiç kimse onu bu kadar tamamen sahiplenmemiştir. Köleleştirilmişti, ağzını onun tenine doğru eğmek, onun kendisine yaptığı gibi yalayıp yutmak istiyordu. Ama bu ... onun tarafından sevilme, onu yerinde tutan bir bağımlılıktı. "Dur," demek için kendini zorladı.

tam tersi. "Nöbetteyim. Dikkatim dağılamaz." Ve kadın ellerini onun üzerine koyduğunda ışınlanmasını nasıl kontrol edeceğini henüz çözmemişti.

Son, kalıcı bir öpücük. "İyi geceler." "İyi geceler."

Dudakları kıvrıldı. "Beni dışarı çıkarmalısın."

Hareket etmedi. "Gitme," dedi ve babası onu terk ettiğinden beri ilk kez birinden onunla kalmasını istedi.

Ivy'nin gülümsemesi odayı aydınlattı. "Neden bize biraz kahve yapmıyorum, sen de bana bir Ok gibi nasıl nöbet tutulacağını öğretmiyorsun?"

Bir elini üstünün ince askısına götürüp çekiştirdi, sadece tırnağı tenine değiyordu. "Bunu meyve bahçesinin yanındaki kasabadan mı aldın?" Narin ve dantelliymi ve hiç de mantıklı değildi.

"Bunu bir katalogdan sipariş ettim," diye fısıldadı, sanki bir sırrı itiraf ediyormuş gibi. "Sırf tensel zevk için kullanışsız eşyalar satın almak gibi kötü bir alışkanlığım var." Ona sokularak, "En sevdiğim doku, elinin tenime değmesidir," dedi.

Parmaklarını onun ensesinde birleştirdi, sessiz bir azarlamayla sıkı ve kollarını onun beline dolayıp göğsüne bir öpücük kondururken çıkan ses sessiz bir samimiyete dönüşerek onu güldürdü. Bu mükemmel bir andı, sonsuza dek içinde yaşamayı dilediği bir andı. Ama zaman, diye düşündü, gözleri eldivene takıldığında, amansız ilerleyişini sürdürüyordu. Ne parçalanan bir PsyNet için duracaktı ne de sonunda yaşamak için güzel bir neden bulan bir Arrow için.

- - -

Protesto yürüyüşlerinin ilk büyük dalgası New York, Şangay ve Jakarta'da gerçekleşti ve önümüzdeki günlerde Berlin ve diğer dünya şehirlerinde daha fazlası planlanıyor.

Kaleb evindeki çalışma odasında her üç şehirden gelen haber akışlarını izliyor, her biri Sessiz Sesler'in logosuyla süslenmiş Sessizliğe dönüşü savunan pankartlara bakıyordu. Moskova'daki ofisinin önünde pankart sallayan küçük bir grup hoşnutsuzun aksine, yüzlerce

Bu gruplar halinde yürüdüler, aralarında profesyonel tabelalar asıldı.

İlk içgüdüğü tehdit olarak gördüğü şeyi ezmek ve ortadan kaldırmaktı ama Sahara, sandalyesine eğilip yayınlara bakarken eli omzunda, farklı bir görüşe sahipti. "Sekiz yüz kişinin altında," dedi, nefesi şakağına yumuşak bir şekilde değerken. "Ve bu üç büyük şehir için geçerli. Sayıları çok az ama muhalefetin açıkta olması iyi bir şey. Halkımız karanlıkta çok uzun süre kaldı."

"Sessiz Sesler bir muhalefet değil, toplumdaki pek çok kişiyi felç eden zihniyetin bir semptomudur" Hassan, acımasız bir gerçeği dile getirdi.

"Haklısın." Kucağına kıvrıldı, bacakları yönetici koltuğunun koluna . "Ama bütün bir ırkın gidişatını değiştirmeye çalışıyoruz. Kaotik ve dağınık olacak ve insanlar hata yapacak."

Kaleb bir elini onun kalçasında gezdirdi, diğer kolunu da beline doladı. Beslemelerde, protestocular slogan atmaya devam etti, rahatsız etmeye devam etti, ancak yürüyüşlerin gerçekleştiği kaldırımlardaki insanlara odaklanmak için bunu görmezden geldi. İnsanlar ve Dönüşenler merakla bakıyordu ama Psy oldukları açıkça belli olan yüzleri de seçti. Kimse katılmıyordu.

Korku gittikçe daha fazla insanı sakat bıraktıkça bunun değişeceğini düşündü. Ama değişim başlamıştı ve Ağ'da belirmeye başlayan renklerle yıkanmış zihinlerin de gösterdiği gibi bu kaçınılmazdı. Sessiz Sesler bu rengi silmek isteyebilirdi, ancak diğerleri her zaman psişik düzlem olan keskin soğukta böyle bir güzelliğin doğabilmesine hayretle bakıyordu.

Kaleb her iki kategoriye de girmiyordu. O sadece empatların enfeksiyonu engellemek için neler yapabileceğiyle ilgileniyordu - tabii E tanımına sahip olanlar bir şey yapabiliyorlarsa. "Es'lere en fazla iki hafta daha verebilirim." O zaman Ağı sayısız parçaya bölmeye başlamak zorunda kalacaktı.

Sahara'nın nefesi titrekti. "Enfeksiyonun ince dallarını tespit etmenin hala bir yolu yok mu?"

"Hayır."

"Ama," dedi Sahara, zihni onunkinin zaten sahip olduğu şeyi görerek, "Ağ parçalara ayrılırsa, en azından bazı parçalarının temiz kalma, hayatta kalma şansı daha yüksek ." Oysa şimdi enfeksiyon, ırklarını birbirine bağlayan psişik dokunun her santimetresine kontrolsüzce yayılabilirdi.

"PsyNet'ten toplu bir kaçışı düşündünüz mü?" Sahara masasının üzerinde duran lapis lazuli çakıl taşıyla oynayarak sordu. "Herkes ayrılabilir, yeni bir ağ oluşturabilir, yeni bir başlangıç yapabilir."

"Enfeksiyonu da beraberimizde götüreceğiz." Çok sayıda insan zaten hastalığı beyin hücrelerinde taşıyordu. "Ancak enfeksiyona karşı bağışıklığı olanlardan ve bağışıklıklarını paylaşanlardan oluşan küçük bir grup işe yarayabilir."

Sahara nefesini içine çekti. "Oklar ve empatlar," dedi, gözlerinin koyu mavisi farkındalıkla parlıyordu. "Onlara söyledin mi?" "Hayır. E ataması hakkında gözlemlediğim her şey bana gönüllü olarak gitmeyeceklerini söylüyor. Gerektiğinde Oklara söyleyeceğim ve onlar da Es'i dışarı çıkmaya zorlayacaklar." Kaleb ekibin empatlara karşı ne kadar korumacı olduğunu fark etmişti ve bu ilişkiyi hiçbir şey yapmadan kullanacaktı.

istediğini elde etmek için.

Sahara'nın parmakları Kaleb'in saçlarında gezinirken gülümsemesi orantısızdı. "Peki sen de aynısını bana yapacak mısın Kaleb?"

"Hayır, Ağ'ın babanı tutan parçasında olduğumuzdan emin olacağım." Ebeveyn sevgisi Kaleb'in kişisel deneyiminin olmadığı bir kavramdı ama Leon Kyriakus'un biricik kızını sevdiğinden hiç şüphesi yoktu.

Yaşlı adam yedi uzun yıl boyunca bir kez bile kayıp kızının geri döneceği umudundan . Bunun için Kaleb'in saygısını kazanmıştı. "Onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Çünkü babası ölürse Sahara'nın kalbi paramparça olurdu ve Kaleb bunun olmasına asla izin vermezdi.

Gözleri ıslak, Kaleb'in kendi kalbi olan kadın kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca tutundu. "Umarım," diye fısıldadı uzun bir süre sonra, ona doğru kıvrılmış yatarken, "iş noktaya gelmez. Umarım Es'ler kanatlarını bulur ve uçarlar."

Bölüm 36

Bir empat olmak, acıyı tüm sayısız yönleriyle anlamaktır.

The Mysterious E Designation kitabından alıntıdır: *Empatik Hediyeler ve Gölgeler* tarafından Alice Eldridge

IVY protestonun son bölümünü apartmanın dışındaki kaldırımdan izledi ve gerçekleşmesine izin verilmesine şaşırdı. Etrafındaki diğer kişilerden de aynı şaşkınlığı duydu.

Herkes -insan, Dönüşen ve Psy- Kaleb Krychek'in herhangi bir isyan belirtisini acımasızca ezmesini bekliyordu.

Protestocularda o kadar büyük bir korku vardı ki, Ivy'nin sinir uçları bunu hissetmekten acımişti, yine de amaçları kendi varlığıyla çelişse bile, hayranlık duyması gereken bir cesaretle kendilerini açığa vurmuşlardı.

"Sence Kaleb kim olduklarını öğrendiğine göre onları sessizce infaz eder mi?" diye sordu Vasic'e.

Kalabalık azalmaya başladığında sokağı taramaya devam eden çelik gibi gözleriyle Arrow'un cevap vermesi zaman aldı. "Krychek artık hiçbir şekilde tahmin edilebilir değil çünkü Sahara Kyriakus'u tahmin edemiyoruz. Güdüler ve görüşleri bilinmezliğini koruyor."

"Aralarındaki bağı gördün mü?" Ivy henüz ona yaklaşmaya cesaret edememişti ama söylentileri duymuştu, tanıştığı ölümcül adamın kendini isteyerek bir başkasına bağlayacağına inanmakta güçlük çekiyordu: ne de olsa aşk, ruhun derinliklerinde yatan bir kırılğanlıktı.

"Evet. Bu ..." Başını salladı, saçlarının ipeksi siyah telleri kuşluk güneşinde parlıyordu. "Kendin görmen gerekecek." Yanından geçen bir erkek ona gülümsediğinde sırtının alt dokundu. "Seni oraya götüreceğim."

Onun dokunuşundan, sahiplenmenin sessiz ama açık bir şekilde sergilenmesinden hoşnut kalarak, "Görünmesini engellemiyor mu?" dedi.

"Hayır, yine de yaklaşmak tavsiye edilmez." Konuşan bir bakış. "Özellikle de fazla meraklı empatlar için."

Ivy midesinin takla attığını, nefesinin kesildiğini hissetti. Bunu ona sürekli yapıyordu. Tam onun güçlü erkekliğine alıştığını düşündüğü anda, kış ayazından fırlamış gözleriyle ona bakıyor ve birlikte yaptıkları, yapmayı planladıkları şeyleri hatırlıyordu.

Ivy. Bu nazik bir öğüttü, sesinin buz gibi tonu titreten bir okşayıştı. Halka açık bir caddede bana öyle bakamazsın.

Kızarak başını eğdi. "Elimde değil. Sen-" Ivy dondu kaldı, vücudundaki her bir tüy diken diken oldu.

Topuklarının üzerinde döndü ve gözlerini sokağa dikti.

"Ne hissediyorsun?" Vasic sordu, uyanıklığı iyice artmıştı.

"Bu oluyor." Sesi titriyor, yaklaşık on metre öteden yükselen şiddetli delilik çığlığı karşısında kanı donuyordu. Sanki kuma bir çizgi çekilmiş gibiydi. Çizginin ötesinde demir atmış olanlar acımasızca delirecek, bu taraftakilere bir şey olmayacaktı.

Ivy!

Telepatik çığlıkla sarsıldı. *Jaya, ?*

Dairede. Hissedebiliyorum Ivy, çarpık kafa karışıklıklarını, sopalama ve öldürme dürtülerini hissedebiliyorum.

Ivy, Jaya'nın sözlerinin hemen ardından ilk çığlığı duydu ve bir anda paniğe kapılmış bir kalabalık çılgınca onlara doğru koşmaya başladı. Çantalar bırakıldı, veri defterleri terk edildi, tasarım topuklu ayakkabılar pistte bırakıldı.

Ivy bu canlı dehşet yığınının arkasında ne bulacağını biliyordu ama yine de enfekte olmuşların bıçaklarla, kör silahlarla ve pençelere dönüşmüş ellerle donanmış olduğunu görmek karnına bir tekme gibi indi. Kan Ivy'nin derisini yakmaya başlamıştı, kendi dehşeti de içgüdüsel oldu ... ama bu onun için doğduğu savaştı.

Bundan çekinmedi, kaçmadı.

Vasic onun önünde ve biraz sağında pozisyon aldı. *Görebiliyor musun?* diye sordu deliyi geri itmeye başlarken.

enfekte olmayanlar kaçabilir.

Evet. Etraflarında kaos hüküm sürmeye devam ediyordu ama Ivy'nin kaosun içinde gördüğü şey, bu karanlıkta bile ona umut veriyordu.

Çılgılık atan, ağlayan çocuklar tökezlediklerinde yabancılar tarafından kucaklandı, zayıf ve yaşlı bir adam iri yarı bir inşaat işçisinin kollarında yukarı çekildi, biri kız biri erkek iki genç, düştüğünde bir iş adamını ayağa kaldırmak için durdu, üçüncüsü ise şok içinde hareketsiz kalan bir kadının elini tuttu ve onu tehlikeden uzaklaştırdı.

Genç adam koşarak yanından geçerken Ivy'ye baktı, gözlerinin akı görünüyordu. "Koşun, bayan! Bu insanlar kafayı yemiştir!"

"Ben iyiyim!" Ivy haykırdı. "Gidin!" Bir eliyle Vasic'in deri sentetik ceketinin arkasını tuttu ve daha fazla insan geçerken ayrılmayacaklarından emin oldu.

Sascha'nın ona öğrettiği kalkan tekniklerini kullanarak histeriyi engelleyen Ivy, havayı dolduran tüyler ürpertici çılgılıklarla aynı şeyi yapamasa da, derin bir nefes aldı ve zihniyle uzandı. Ama onları sakinleştirmek için enfekte olanları tutmaya çalıştığında, yeteneği kaygan plastan akan su gibi akıp gitti. *Jaya, onlara ulaşabilir misin?*

Hayır, ama denemeye devam edeceğim.

Ivy de aynısını yaptı ama sokakta korkunç bir şiddet patlak verdiğinde, birkaç enfekte olmamış kişi katliamın ortasında kaldığında, hiçbirinin bir etkisi olmadığını biliyordu. "Git." Vasic'in sırtını itti. "Git, yardım et! Sen daha çok işe yararsın!"

Bir santim bile kıpırdamadı. "Seni korumasız bırakmayacağım."

"Ben şu dükkâna gireceğim," dedi, bakkal pencerenin ötesinde gözlerini dört açmıştı. Maun rengi tenine karşın saçları bembeyaz olan yaşlı adam kapıyı kilitlemişti ama Ivy dikkatini çekince içeri girmesini işaret etti. "Güvende olacağım." Diğerleri etrafında ölürken.

İşe yaramazlığının acı bilgisi Ivy'nin boğazında safra etkisi yaptı.

"Asla pes etmememi söylediğini sanıyordum."

Vasic'in sözleri kurşun da olabilirdi, o kadar yaralamıştı ki. "*Ne yapacağımı* bilmiyorum!" Tüm planları, fikirleri ve bunları nasıl hayata geçireceğine dair hiçbir pratik bilgisi yoktu. "Burada

Kılavuz yok, eğitim yok! Sascha bile-" Zihni tek ve delici bir an için berraklaştı. "Bekle, bekle."

Ürpererek Eldridge'in kitabında empatların kalabalıkları kontrol bahseden bölümü, Sascha'nın sürüsünden gönüllülerle yaptığı deneyleri düşündü. Ivy'nin kardinal E'nin uzmanlık seviyesine yakın bir yeri yoktu ama kaybedecek neyi vardı ki? Vasic'i odak noktası olarak kullandı ve kapalı göz kapaklarının ardında bahardaki elma bahçesini, parlak yeşil ağaçları, uçsuz bucaksız gökyüzünü, berrak, temiz havayı hayal etti.

Zihni dalgalandı, duruldu, sakin bir deniz.

Nefesini verirken, sanki kuruması için bir çarşafı çekip çıkarıyormuş gibi bu hissi dışarıya doğru gönderdi. Ne beklediğini bilmiyordu ama karşısında gördüğü şey bu değildi. Enfekte olanlar gökyüzüne baktı ve sonra teker teker oturmaya başladı.

Güzel ve mükemmeldi; bedeni ve zihni, olmak için doğduğu empatiyle kusursuz bir şekilde bütünleşmişti... sadece on saniye sürmüştü.

Acı dolu bir bıçak huzuru bozarken Ivy haykırdı, burnundan kan damladı ve vücudu dizlerinin üzerine çöktü.

Çığlıklar bir kez daha havayı doldurdu, ardından silahların ve yumrukların korunmasız etle buluşmasının donuk, ıslak gümbürtüsü geldi. Ön lobunda zonklayan acı yüzünden görüşü bulanıklaşan Ivy, tekrar deneyebilmek için kaldırımından kalkmaya çalıştı ama bir sonraki anda dairelerinin oturma odasında idi, Rabbit onun yanındaydı.

Vasic neredeyse ne yaptığını anlayamadan gitmişti. "Ivy!" Jaya kısa bir süre sonra kapıdan içeri koştu ve Ivy Vasic'in ona dokunmuş olması gerektiğini biliyordu. Ivy'nin yatak odasına dalan genç kadın elinde küçük bir kutu mendille döndü ve onun yanına diz çöktü. "Ne yaptın sen?" Yoğun, koyu renk gözlerinde merak vardı. "İşe yaradı!"

Göğsü ezilmiş taşlarla dolu olan Ivy öksürerek duvara yaslandı ve mendillerle kendini temizledi. "Abbot?" Sesi sanki çığlık atıyormuş gibi boğuk çıkmıştı.

"Vasic'e yardım ediyor, ona ihtiyacımız olursa hemen buraya dönebilir." Jaya Ivy'nin saçlarını okşadı. "Mükemmeldi, Ivy, senin huzurun."

Gözleri ıslak ıslak parlıyordu. "Onu bir battaniye gibi etrafıma sarmak ve sadece uyumak istedim, memnun ve mutlu."

Dışarıda camlar kırıldı, bir arabanın alarmı çaldı. Tavşan havladı ve telaşlı bir hızla geniş pencere pervazına atlamak için koştu. Dışarıda olmak istiyordu, Vasic'le birlikte olmak istiyordu. Ivy de öyle, ama şu anda o bir yükü. Vasic onu korumaya odaklanırsa enfekte olmayanlara yardım edemezdi.

Elini yumruk şeklinde kıvrıran Ivy, Jaya'ya odaklandı. "Çok kısaydı." Sascha da gönüllü kalabalığını son derece sınırlı bir sürenin ötesinde "kontrol edemediğini" bildirmiş olsa da, hayal kırıklığı içinde kurşuni bir ağırlık oluşturunuyordu.

"Bu da bir başlangıç." Jaya topuklarının üzerinde geriye yaslandı, ikiz örgüleri ağır yeşil kazağının üzerinde düzgün ve derli toplu duruyordu. "Bana ne yaptığını göster. Belki Vasic ve Abbot'a biraz yardım edebilirim."

Ivy sürecini paylaştıktan sonra diğer kadın pencereden dışarı bakmak için yürüdü. Elini Tavşan'ın boynuna koyan Jaya, konuşurken onu nazikçe okşadı. "Durum kötü. Abbot, Vasic'le birlikte enfekte olmayanların çoğunu dışarı çıkarmayı başardıklarını söylüyor," dedi, durumun stresıyla yoğunlaşan aksanıyla, "ama enfekte olanlar birbirlerine saldırıyor."

Ivy'nin midesi düğümlendi.

"Aman Tanrım." Jaya yüzünü cama bastırdı. "Sokakta dolaşan bir çocuk var! Kimsenin onu gördüğünü sanmıyorum!"

Şimdi, Jaya, dedi Ivy aceleyle ve aynı anda Vasic'i çocuğun varlığı konusunda uyardı.

İki eliyle pencere pervazını kavrayan Jaya gözlerini sokağa dikti. Huzur üç kısa saniye sürdü ama çocuğun hayatını kurtarmaya yetti.

Onu yakaladım, Ivy.

Vasic'in sesi zihnine dokunduğunda Jaya'nın buruşmuş formuna doğru sürünen Ivy, genç kadının nabzını kontrol etti. Nabız zayıftı ama derisinin nemli yapışkanlığının altında mevcuttu. *Jaya mı?* Arkadaşının kulaklarından birinden sızan kanı temizlemek için taze mendil kullanarak onu uyandırmaya çalışmayı sürdürdü ve aniden yere yığılmasından derin endişe duydu. *Jaya, tatlım, .*

Diğer empatın kendine gelmesi beş dakikadan fazla sürdü, kendine geldiğinde gözleri acıdan bulutlanmıştı. "Neden bu kadar çabuk bayıldım?" ilk söylediği sözler oldu.

"Bilmiyorum." Aralarındaki Gradyan farkı sadece 0,5'ti, Jaya 8,8'deydi. "Bayılmadan önce bir şey hissettin mi?"

Ivy kendini pencereye doğru çekerken, "Sanki zihnim kapandı," dedi. Bununla birlikte, Vasic'e özellikle öldürücü bir savaş düğümünde yardım etmeye çalıştığında, tek bir empatik güç nabızı bile toplayamadı. Zihni kızarmıştı.

Jaya kendini Ivy'nin yanına attı. "Tanrım, Ivy." Diğer empatın fısıldadığı ünlemdeki çaresiz dehşet Ivy'nin kendi hislerini yansıtıyordu.

Sirenler havayı delip geçti, silah sesleri duyuldu. Bir kadın dişlerini başka bir kadının şahdamarına geçirdikten sonra yere düştü, kan yüzünü ürkütücü kırmızı bir maskeye boyadı.

Ivy, Vasic'ten Kaleb Krychek'in ofisinin tüm ilk müdahale ekiplerine, psişik yardımın olmadığı ya da sınırlı olduğu durumlarda salgınla en iyi nasıl başa çıkılacağına dair talimatlar gönderdiğini ama müdahale ekiplerinin bu süreçleri içselleştirecek zamanları olmadığı açıklı.

Kötüydü.

Olaylar sona erdiğinde yetmiş beş kişi sokakta ölü yatıyordu, elli bir kişi de ağır yaralıydı. Yüz kişi, enfeksiyon beyinlerini yiyip bitirdiği için asla uyanamayacakları komalara girmiş ya da yakında girecekti. Bilinçlerinin açık kalmasına izin vermek bir seçenek değildi - enfekte olanlar sadece acımasızca saldırganlaşıp kendilerine ve başkalarına zarar vermekle kalmıyor, enfeksiyon uyanık ve bilinçli olanlarda da hızla ilerliyordu. Koma, en azından, onlara bir tedavinin keşfedilmesine yetecek kadar uzun süre hayatta kalma şansı veriyordu.

Tavşan'ı apartmanda güvende bırakmaya karar veren Ivy ve hâlâ acı çeken Jaya apartmanın en üst basamağına oturmak için aşağı indiklerinde önlerinde kan ve moloz yığınlarıyla dolu bir sokak vardı. Uyuşmuş, psişik duyuları sise dönüşmüş Ivy öylece bakakaldı. Yetkililer bölgeyi kordon altına almıştı, ama bu kadar büyük bir alanı

ve şimdiden sarı uyarı şeridinin bir kısmı rüzgârda dalgalanıyordu.

"Hazır olduğumu sanıyordum ama bu ..." Jaya kollarını dizlerine doladı. "Bunu durdurabilecek yeteneğe sahip olduğumuz konusunda kendimizi kandırıyor muyuz?"

Ivy' verecek bir cevabı yoktu, halkını kurtarmaya yardım etme umutları ayaklarının altında kül olmuştu. Vasic, Abbot, polisler ve itfaiyeciler, hatta savunmasızlara yardım etmek için duran bile *bir şeyler* yapmıştı. Ivy ise on saniye sonra yere yığılmıştı.

O on saniye ne kadar inanılmaz olsa da, bu korkunç savaşı asla kazanamayacaklardı.

Önündeki ölümün büyüklüğünü kavrayamadan Vasic'in sokaktan geçerek başka bir Ok'a doğru yürümesini izledi. Jilet gibi düz siyah saçları, çekik gözleri, köşeli kemik yapısı daha ince ama yine de kaslı yapısıyla Aden'i hemen tanıdı. Onun bir sıhhiyeci olduğunu hatırladı. Elbette burada olacaktı. Şu anda ölümlerden birini incelemek için bir el tarayıcısı kullanıyordu.

Vasic arkadaşının yanına çömeldi.

Vasic'in ne kadar uzun süredir savaştığını, karanlıkta ne kadar uzun süredir yürüdüğünü hatırladı. "Gidip cesetleri kontrol etmeliyiz." Muhteşem başarısızlığı yüzünden kendini mosmor hissetse de, yeteneğine olan inancı boş bir kabuğa dönüşmüş olsa da pes etmek bir seçenek değildi. Eğer pes ederse Vasic bunu tekrar tekrar yapmak zorunda kalacaktı.

Hayır, diye düşündü, *sadece hayır*.

Arrow sürekli kana ve ölüme bulanmış olmayan bir hayatı hak etmişti ve bunu nasıl düzelteceğini bulana kadar tekrar tekrar denemesi gerekiyorsa, gölgelerin içine geri adım atmak zorunda kalmasın diye, yapacağı şey buydu.

Jaya onunla birlikte ayağa kalkmayınca, arkadaşının omzunu sıkmak için uzandı. "Onların hissedemediği ama bizim hissettiğimiz bir şeyler olabilir."

"Ne var ki?" Jaya'nın sesi düz, yüzü . "Onlar öldü. Hepsi öldü."

"Hey" -Ivy diğer kadının zarif, güzel yüzündeki terden ıslanmış saç tutamlarını okşamak için pozisyon değiştirdi- "kendin söyledin; biz

az da olsa yardımcı oldu." Bu hatırlatma Jaya için olduğu kadar kendisi için de geçerliydi. "Bu da bir başlangıç."

Genç empat yanıt vermedi ama Ivy merdivenlerden inerken onu takip etti. Üniformalı bir infaz memuru sarı bandı geçmelerini engelleyebilirdi ama Aden onlara el salladı.

Ivy yola sıçrayan kandan sıyrılarak Vasic ve Aden'in cesedin yanına çömeldiği yere gitti. "Neden bu?" diye sordu, kurbanı bakmaya hazır değildi.

Yanıt veren Aden oldu ama Vasic beklenmedik ve hoş bir destek ifadesiyle elini baldırına doladı. Tek bir temasla, beyindeki sisin devam eden bulanıklığına rağmen kendini daha dengeli hissetmeye başlamıştı bile.

"Kafatası hâlâ bütün." Bu, pratikliği içinde acımasız bir ifadeydi. "Karnından bıçaklanmış ve düşmek yerine yavaşça yere yığılmış, bu yüzden beyni yere sert bir şekilde çarparak hasar görmemiş. Dokuların incelenmesi bize hastalığın ilerleyişi hakkında daha ayrıntılı cevaplar verebilir."

"Ben- ben-" Eline doğru hıçkırarak ağlayan Jaya geldikleri yöne doğru koşmaya başladı, Abbot da onun peşinden gidiyordu.

Ivy de katliamdan kaçmak istiyordu ama Vasic'in dokunuşuna odaklandı, mide kaslarını gerdi ve gözlerini altmışlı yaşlarının başında olduğu anlaşılan bir kadından geriye kalanlara dikti. Siyah kışlık paltosu açıktı ve tayt üzerine sade mavi yün bir elbise ortaya çıkmıştı. Elbise dizlerine kadar sıyrılmıştı ve karın bölgesi kanlı ve yırtıktı; yüzünün derisi, birinin çıplak elleriyle ona saldırdığını gösteren derin oyuklarla işaretlenmişti.

"Enfekte olanlardan biri olduğuna emin misin?"

Vasic onun baldırını sıktı. "Evet. Onu hayattayken gördüm."

Daha iyi hissediyor musun?

Kendini onun kollarına atmamak ve onun gücüne sığınmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. *Evet. Jaya çok daha zayıflatıcı bir tepki verdi - sanırım hala oldukça şiddetli bir acı çekiyor.* İki adamın arasına parmaklarını kadının başının iki yanına dokundurdu ama bir şey hissedebileceğine dair pek umudu yoktu.

Ne de olsa ölüler hissetmez.

Ve yine de ... "*Neredeyse* bir şeyler hissedebiliyorum," dedi, hiçliğin boş duvarını aşmaya çalışarak.

Güçlü eller bileklerine kenetlendi ve onu uyarmadan uzaklaştırdı. Vasic bir başparmağının ucuyla kulağının altına dokunarak, "Yine kanaman var," dedi. Koyu kırmızı çıktı.

Aynı anda Ivy'nin arkasından bir hışırtı duyuldu. "Öncesi için özür dilerim." Jaya o boğuk sesiyle yanına indi. mavi gözlü Arrow'u arkasında nöbet tutarken fısıldadı. "Onun ölüm acısını, şaşkınlığını ve şokunu hissettim ve sanki ölüyordum."

Sorularını geri püskürten Ivy biraz boşluk yaratmak için yer değiştirdi, dengesi bozulduğunda Aden elini sırtına koyarak onu sabitledi.

Yanında duran Jaya nazik elleriyle kadının elbisesini çekiştirirken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Sonunda çok acı çekti." O kadar boğuk bir ifadeydi ki Jaya'nın sesi olduğu zorlukla anlaşılıyordu. "Bunun yankıları beyinde hapsolmuş durumda ve acı, sadece bıçak yarasından değil, zihninin içindeki dehşetten kaynaklanıyordu."

Ivy nefesini tuttu, diğer empatın konsantrasyonunu bozmak istemiyordu.

"Karanlık onun bir parçası olmaya çalışıyordu," dedi genç kadın. "Ama sığmıyordu. Onun için yer yoktu, bu yüzden yer çaldı ve onu kırdı." Sarsıntılı bir hareketle oturma pozisyonuna geri döndü ve ellerinin içine hıçkırarak ağladı. "Enfeksiyondan ölmek acı veriyor. Çok *acıyor*."

Bölüm 37

Sevgili, muhteşem, korkunç akıllı Z2'm. Seni seviyorum ve sonsuza kadar da seveceğim. Bunu bildiğini biliyorum ama istedim. şey çok değişiyor ve senin asla merak etmeni istemiyorum. Sessizlik tüm dünyayı ama sadece senin için çarpan bu kalbi asla susturamaz.

Ve Z, bana şunun sözünü ver: Kötü bir şey olsa bile, herhangi bir nedenle ayrılacak bile, halkımız için savaşmaya devam edeceksin. Biz bu korkak korkaklıktan daha iyiyiz ve bu gerçeği başkalarına gösterecek cesarete sahip olduğunu biliyorum.

Kulağa melodramatik geldiği için özür dilerim ama içimde kötü bir his var. Çok soğuk, aşkım.

Muhtemelen sabah bunu bulacak ve tiyatrom için beni acımasızca kızdıracaksın, ama şimdilik yatağa ve kollarına geri dönüyorum. Sana karşı kendimi ısıtırken kaçınılmaz sataşmalara karşı zekice cevaplar düşünmeye niyetliyim. Belki de korkunç olur ve seni bir öpücük için uyandırırım, yorgun olduğunu bilsem de, benim güçlü, korkusuz Z'm.

Uyurken seni sonsuza dek izleyebilirim, kirpiklerin elmacık kemiklerini gölgeliyor (bu kadar güzel kirpiklere sahip olman gerçekten haksızlık) ve dudakların hayatta hiç olmadıkları kadar rahat. Seni kesinlikle uyandıracam.

-Senin Güneşli

ZIE ZEN uzun bir ömür yaşadı ve bu ömür boyunca sayısız insanla tanıştı. Bu insanların çoğu ona iyilik borçluydu. Bazılarını ise asla tahsil edememişti; yaptıklarını kişisel bir çıkar için değil, her zaman Sunny'ye ait olan ve olacak olan bir parçasına hitap ettiği için yapmıştı.

Ashaya Aleine, Sunny'nin adına yardım ettiği insanlardan biriydi. Yetenekli nörobilimci, aralarındaki büyük yaş farkına rağmen aynı zamanda güvenilir bir arkadaştı ve bu yüzden onunla

büyük torunu. "Sen ya da Amara eldivenle ilgili bir şey yapabilir misiniz?" diye sordu şimdi telsizden. Ashaya'nın ikizi gerçek bir sosyopattı ama bir şey dışında Ashaya'yı seviyordu. Sadece Ashaya için Amara parlak ve kırık zihnini bu karmaşık sorun üzerinde çalıştırabilirdi.

Ashaya bir elini saçlarının arasına sokacak gibi oldu, sonra elektrikli kütlenin ensesinde düzgün bir düğüm halinde olduğunu fark eder gibi oldu. Elini yana bıraktı, alnı düşüncelerle çizgiliydi ve kendine özgü mavi-gri gözleri teninin koyu kahverengisine çarpıyordu. Onu internette tanıdığına hiç kadar etkileyici olmamıştı.

"Dün gece bize gönderdiğiniz veriler üzerinden detaylı bir ilk geçiş yaptık," dedi. "Teknoloji son derece deneysel." Kollarını soluk gri hırkasının üzerinde kavuşturarak başını salladı. "Bir açıdan çarpıcı bir yapı ama diğer açıdan ölümcül; Amara bile onu çıkarmaya çalışırsak Vasic'i kesinlikle öldüreceğimizi kabul ediyor ve içinde çalıştığı jilet gibi ince güvenlik sınırlarını biliyorsunuz."

Zie Zen onun ses tonunda acı dolu bir hayal kırıklığı duydu. "Her veri parçası yardımcı olacaktır," dedi kendisiyle genetik bir bağı olmayan ama Vasic dışında kanından olan herkesten daha çok güvendiği bu kadına. "Olasılıkları araştırmaya devam ederken topladığınız her türlü bilgi ve teoriyi gönderin."

Ashaya onun isteğine itiraz etmedi. "Acil bir durumda hareket etmeniz gerekeceğinden endişeleniyorsunuz."

"Bu bir saatli bomba." Bir asır daha yaşaması gereken bir evladın bedeniyle kaynaşmış.

"Şu ana kadar elimizde olan her şeyi size ileteceğim ve yeni materyaller için otomatik bir yönlendirme ayarlayacağım," dedi Ashaya, bakışlarında açık bir şefkatle. "Özür dilerim. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Kimsenin fark etmesine izin vermedim. Böylesi daha iyiydi." İkisinin de aynı madalyonun iki yüzü, biri daha yaşlı, diğeri daha genç olduklarının kimse farkında olmadan gölgelerde çalışmasına izin vermek. "Ya sen Ashaya? Sen iyi misin?"

"Ah, evet." İfadesine derin bir dokunaklılık katarak, "Bazen bana çok fazla hediye verilmiş gibi hissediyorum," dedi.

"Her birini hak ettin." Psy ırkını bir kovan zihnın köleliğinden kurtarmış, insanların onları psikişik zorlamalara karşı koruyan gizli bir teknoloji geliştirmelerine yardımcı olmuş ama hepsinden önemlisi bir çocuğun yaşama hakkı için savaşmıştı.

Ashaya cevap vermek üzereyken ekranın dışından bir ses duyuldu ve Ashaya döndü, yüzünde saf bir neşe taşıyan canlı bir gülümseme vardı. "Keenan, buraya gel. Büyükbaba Zen telsizde." Uzanarak oğlunu kollarına aldı, çocuğun gözleri Ashaya'nıninkilerle aynı belirgin mavi-gri, teni ise yaşlı altın rengindeydi.

Keenan heyecanla öne doğru eğildi. "Merhaba, Zen Dede!"

Bu sıra dışı çocuğun doğum belgesinde Keenan'ın babası olarak Zie Zen yazıyordu ama bu Keenan'ın hayatını korumak için uydurulmuş bir şeydi. Artık çocuğun Ashaya ile çiftleşen leopar şekil değiştiren gerçek bir babası vardı. Zie Zen aile birliğini uzaktan izlemiş, Dönüşen'in Keenan'la oynarken çekilmiş fotoğraflarını görmüştü; yetenekli bir keskin nişancı olan baskın erkek, Keenan'a sanki çocuk kendi doğal yavrusuymuş gibi aynı disiplin ve şefkatle davranıyordu.

Elini telsizin ekranına dayamış olan Keenan'ın açık gülümsemesi onun emin ellerde olduğuna dair bir başka güvenceydi. Zie Zen, hayatının başlangıcında onun gözlerinde sık sık görülen gergin acı ve korkudan en ufak bir iz bile yakalayamadı. "Merhaba torunum," dedi. "Bugün için planların nedir?"

"Alfabe çalışacağız!" diye bağırdı, sonra sesini alçalttı. "Ben zaten biliyorum ama bazı arkadaşlarım bilmiyor, bu yüzden onlara yardım ediyorum."

"Bu iyi bir şey, Keenan." Zie Zen, çocuğun bir gün güçlü ve onurlu bir adam olacağına dair türlü işareti gösterdiğini düşündü. Ve Zie Zen'in bir zamanlar tanıdığı başka bir çocuğun aksine, bu onur ve gücün istismar edilmek yerine besleneceği bir ortamda kendini geliştirme şansı veriliyordu.

Zie Zen sık sık devreye girip Vasic'i Ok eğitim programından çıkarsaydı ne olurdu diye merak ederdi. O zamanlar bunu yapmamıştı çünkü o bile Konsey'in ölümcül gücüne karşı bağışık değildi ve elini böyle bir şekilde göstermek binlerce başka hayatı tehlikeye atabilirdi.

yüzden birçok kişinin iyiliği küçük bir çocuğu feda etmek gibi acımasız bir karar vermişti.

Vasic bu seçiminden dolayı Zie Zen'i suçlamıyordu ama zaten Vasic kimseden bir şey beklemezdi, ailesi olarak kabul ettiği tek kişiden bile. Eldiven meselesi, kendi yeteneklerini Zie Zen'in emrine sunarken bile Zie Zen'den yardım istediği tek zamandı.

"Neden bana alfabeyi okumuyorsun?" dedi şimdi Keenan'a, bu dünyanın eşiğinden geçtiğinde Sunny'den suçları için af dilemesi gerekeceğini biliyordu, çünkü o asla aynı seçimi yapmazdı.

Her hayat, her hayat önemlidir. Çok fazla bacağı olan bu inanılmaz korkunç böcek bile. dışarı çıkar, Z. Ezme! Keenan'ın genç sesi Sunny'nin anısıyla kesişti.

Çocuk hiç tereddüt etmeden alfabenin tamamını, her harf için örneklerle birlikte okudu. Yüzünde gururlu bir gülümseme beliren Ashaya, Keenan neşeli bir vedayla uzaklaşmadan önce oğlunu kucakladı.

"O son derece zeki," dedi. "Yaş seviyesinin çok ötesinde." Yüzünde Keenan'ın DNA'sının sayısız sır barındırdığı bilgisi vardı. "Ama hiçbir şeyi atlamak istemiyor, tüm arkadaşlarıyla aynı sınıflara devam etmek istiyor."

"Bir çocuk için mutlu bir şeydir. Arkadaşlarının olması." Vasic'in şimdiye kadar sadece bir tane arkadaşı olmuştu ama bazen gerçekliğe, dünyaya tutunmak için gereken tek şey bir taneydi. "Olgunlaştıkça daha zorlu ödevler almasını sağlamak için öğretmenleriyle her zaman birlikte çalışabilirsiniz."

"Onlarla zaten iletişim halindeyim," dedi Ashaya, dudakları kıvrılmadan önce. "Ve hiçbir şeyi kaçırmasını da istemem - onun bir çocuk olmasını, kendi hızında büyümesini istiyorum. Parmak boyası yapıyor ve bunu diğer çocuklar kadar seviyor. Ve dün, baharda antrenmanlara başlayacak olan Cubs and Pups beyzbol takımına katıldı. Dorian koçluk yapıyor."

Zie Zen, eşinin adını söylerken yüz ifadesindeki yumuşamayı gördü ve bu hassas duygu için onu uyarmadı. Bir keresinde aynı ifadeyi kendi yüzünde de görmüştü.

aynasıydı ve bunun insanı zayıflatmadığını, aksine güçlendirdiğini biliyordu. Aynı şeyi Vasic'in yüzünde de görmek istiyordu, kalbinde kök salmış olan aşkın içinde büyüme şansına sahip olmasını istiyordu.

Çocuğu kurtaramadım Sunny, dedi soğuk ve yalnız geçen on yıllar boyunca kalbinde yaşamış olan kadına. Ama adamı kurtaracağım. Sana söz veriyorum.

Bölüm 38

Bir Ok, takımın başka bir üyesi dışında kimseye güvenmez. Bu kuralı ihlal eden herhangi bir Ok derhal gözetim altına alınmalı ve düzeltici eğitim verilmelidir.

Okların İlk Kodu

Jayanın sokaktaki beklenmedik, acı dolu tepkisinden **bir saat sonra**, uzun boylu, zarif kadın Ivy'nin yatağında kıvrılmış yatıyordu. "Ben senden farklıyım."

"Evet." Yanına oturan Ivy, Jaya'nın örgülerinden kurtardığı parlak saçlarını okşadı. "Kalabalığı sakinleştirmeye çalışırken bu yüzden bayılmış olmalısın. Bu tür empatik eylemlere karşı toleransın benimkinden daha düşük." Çünkü daha önce de anlaşıldığı gibi, empatların hepsi aynı değildi. "Ama ben kurbanın zihnine bile giremedim. Sen her şeyi gördün."

"Ne işe yarıyor ki?" Jaya çarşafı bir avuç kavradı, ezdi, buruşmuş kumaşı serbest bıraktı, sonra hareketlerini tekrarladı. "Ölülerin duygularını okumak mı?"

"Belki de mesele ölümler değildir," dedi Ivy, bu konuyu düşünme fırsatı bulduktan sonra. "Eldridge'in kitabında uzun süreli yoğun bakım çalışmalarının Es üzerindeki etkisiyle ilgili bölümü hatırlıyor musunuz? Hepimiz bunun bilinci açık hastalarla ilgili olduğunu düşünmüştük, ama ya bahsediyorsa-"

"Komadaki insanlar." Jaya doğrulup Ivy'ye doğru döndü, gözbebekleri kocaman olmuştu.

"Ya da başka türlü bedenlerine hapsolmuş olanlar." Jaya'nın hediyesinin mucizesi karşısında Ivy'nin içinde bir merak patladı.

"Bilmek zorundayım." Jaya elini saçlarının arasından geçirirken eli titredi. "Bilmek zorundayım, Ivy."

Ivy başını salladı; eğer Jaya'nın kendi zihinlerinde hapsolmuş insanlara yardım etme yeteneği varsa, bunu doğrulamak için tek bir dakika bile harcayamazlardı. "En yakın hastane çok uzakta değil. Yürüyebiliriz." Ivy durakladı, lojistik durumunu düşündü. "Yine de muhtemelen bir refakatçimiz olmalı." Onaylanmış Es'ler şiddet girişimlerinin ve kaynayan huzursuzlukların hedefi olmaya devam ediyordu. "Vasic'e sorarım."

Aden seninle gelecek, dedi telepatik sorusuna yanıt olarak ve işte o zaman diğer Arrow'a ne kadar güvendiğini anladı. *Başka salgınlar da olabilir-Abbot ve ben olay yerine yakın kalmalıyız.*

Ses tonundaki buz bir şekilde daha sert, daha sivriydi. Ivy ona sarılabilmeyi, hayatın sadece korku ve acıdan ibaret olmadığını hatırlatabilmeyi diledi.

Birkaç dakika içinde aşağıda oluruz, dedi Jaya ayağa kalkıp ceketini alacağını işaret ederken.

Hayır, Vasic cevap verdi. *Aden'in sana ulaşmasını bekle.*

Pekâlâ. İçgüdülerine güvenen Ivy ona telepatik bir öpücük kondurdu, sözcüklerden yoksun mesajı anlayıp anlamayacağından emin değildi.

dağıtmak gibi kötü bir huyun var, Ivy Jane.

Ivy ürperdi, sonra gülümsedi, çünkü buz kalsa da, şimdi Arrow'un farkında olduğunu sanmadığı, ama onunla konuştuğunda sık sık duyduğu bir şefkat tonu vardı. *Ben*

Şimdilik uslu dur. Kendine dikkat et. Yaralanırsan çok ama çok kızarım.

Emirlerine asla itaatsizlik etmem.

Yüreği sızlayarak, bir şekilde bugünün korktuğu zararı karar verdi. Vasic'i hâlâ Vasic'iydi. Onunla konuşmaya devam etmemek zordu ama o haklıydı; konsantre olmalıydı ve o da kendi ceketini ve ayakkabılarını giymeliydi.

"Üzgünüm Tavşan ama burada kalmak zorundasın," dedi evcil hayvanına, onun dışarı çıkacağıının işareti üzerine zıpladığında. "Jaya ile birlikte hastaneye gitmem gerekiyor ve seni dışarıda bağlı bırakmak istemiyorum." Onun tüylü başını okşadı. "Biri seni çalarsa ne yaparım, hmm?"

Köpeği bundan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu ama güneşli pencere kenarındaki kalçalarının üzerinde zıplıyor, gözlerini dışarıdaki hareketliliğe dikiyordu.

Vasic, çıkarken dedi ki, Tavşan'ı burada bırakıyorum. Uzun süre yoksak sen ya da Abbot onu kontrol edebilir misiniz?

Vasic ona yapacak çok daha önemli işleri olduğunu söylemedi. Bunun yerine, *tüm binaları tehditlerden temizledikten sonra onu alacağımı* söyledi. *Nöbet tutmama yardım edebilir.*

Onu içten dışa eritti, tehlikeli, güzel Ok'u, damarlarını öyle bir sevinçle doldurdu ki, güneş ışığını yakaladı. *Sana tapıyorum.*

Yalnız kaldığımızda tekrar söyle.

- - -

IVY, Aden ve Jaya ile birlikte hastaneye girdiğinde Vasic'in son sözlerindeki sert cinsel vaatten dolayı hâlâ biraz nefessizdi. Aden'in söz konusu koğuştan sorumlu hemşireye ne söylediğini bilmiyordu ama süslü Hispanik kadın onların orada olma hakkına itiraz etmemişti.

Aslında, onları son teknoloji ürünü bir izleme yatağındaki genç bir erkeğe götürdü. Kablolardan arınmış olmasına, hayati fonksiyonları yatağın kendisi tarafından izlenmesine ve ucundaki panelden erişilebilir olmasına rağmen, vücuduna girip çıkan en az üç tüpü vardı.

Ivy'nin yüzünde ve omuzlarında görebildiği kadarıyla, soluk beyaz teninde kesik ve çürük yoktu.

"Ağır kafa travmasıyla sonuçlanan bir araç kazası," dedi hemşire, duygusal rezonansında Ivy'ye dönüştüğünü söyleyen ince bir vahşilik vardı. "Yapabileceğimiz her şeyi yaptık ama son sekiz haftadır komada."

Bu da görünürde yaralanma olmamasını açıklıyor.

"O bir insan," diye ekledi hemşire. "Bu bir fark yaratır mı?"

"Hayır, sanmıyorum." Jaya'nın omuzları önce yükseldi, sonra düştü.

Yavaşça nefes aldı, aynı yavaşlıkta nefes verdi. "Ona dokunmamın bir sakıncası var mı?" "Ters bir reaksiyon göstermesi ihtimaline karşı hayati değerlerini izleyeceğim."

Jaya yatağın yanındaki sandalyeye otururken Aden'le birlikte kapının yanında duran Ivy kendini onu incelerken buldu. Boyu Vasic kadar uzun değildi ve yüz hatları Vasic'in Slav yüz hatlarına benziyordu ama iki Ok da aynı kökten geliyordu.

Ne olursa olsun aynı şablon. Askeri duruş, her şeyi gören gözler, hiçbir şey ele vermeyen bir yüz.

"Size bir soru sorabilir miyim?" dedi usulca, bir gözü Jaya'dayken diğer empat elini bilinçli bir nezaketle hastanın alınına koydu.

Aden başını salladı. *Kulak misafiri olmak istemiyorsanız telepati kurmak daha kolay olacaktır.*

Teşekkür . Vasic hakkında.

Aden'in koyu renk gözleri - neredeyse siyaha yakın bir kahverengiydi - onunkileri tuttu. *Biliyorum.*

Senden bana onun asla söylemeyeceği şeyleri söylemeni istiyorum. Arrow çok korumacıydı, kendi acısını umursamıyordu. *Bana bilmem gerekenleri öğret.* Vasic ve Aden kan kardeşiydi, onları ikiz kadar yakın yapan bir seviyede iç içe geçmişlerdi. Birinin işbirliği olmadan diğerini tanıması mümkün değildi.

Aden uzun süre sessiz kaldı. Sonunda, *"Onu kaybettim,"* dedi. *Jax enjekte edilip bir can almaya zorlandığı ilk andan beri uçuşuma doğru yürüyor. Bunun olmasını izledim ve durduramadım.*

Sesinde ya da yüz ifadesinde herhangi bir acı belirtisi yoktu ama Ivy artık Oklar'ı tanıyordu. Bu adamlar ve kadınlar vahşi bir öfkeyle hissetme kapasitesine sahip olamayacak kadar güçlü ve zekiydiler. *Dengede kalmasına yardım ettin.*

Hayır, Ivy. Son sınırı aşmadığından emin oldum ama bu yeterli değil. Devam ederken göz temasının yoğunluğunu korudu. *Vasic içten içe, bir hayatı olması inanmıyor. Anlıyor musunuz?*

Zaten şüphelendiği şeyin doğrulanması gözlerinin arkasına acı sapladı. *Evet. Ona geleceğin kendisine ait olduğunu, seçeceği yolu kendisinin belirleyebileceğini söyledim.*

Aden ellerini arkasına koydu, birinin parmakları diğerinin bileğini kavradı. *bunu kabullenmiş gibi görünse de yaraları derindir. Yıllardır kendi kişisel arafında yaşıyor. Kayıtsız kalamazsın.*

Yapmayacağım, dedi çenesi gergin bir şekilde. *Sanırım onu kullananlar ve ona zarar verenler karşına çıksa, empat olduğumu seve seve unuturdum*

ve onlara ciddi zarar verir.

Sıranı beklemek zorundasın.

Ivy bu ölümcül soğukluktaki ifadeye başını kaldırıp baktı, bakışları adamın profilinin temiz açısındaydı. *Sakıncası var mı? Benimle bağ kurmasını sağlamaya çalışmamın?*

Nikita Duncan bile olsan, dedi Aden, Vasic'i hayata döndürmeye söz verdiğin sürece seni tüm hücrelerimle desteklerdim. Bir duraklama. Bir empat olsa da... yumuşaklığa, şefkate ve en derin seviyede ilgiye ihtiyacı var. Karşılığı önemsiz gibi görünse bile ona değer verecek kadar güçlü birinin ilgisine ihtiyacı var.

Tekrar ona döndü. *Sende o cesaret var mı?*

Cevap kolaydı. *Asla önemsiz değil, Aden. Vasic gözleriyle, dokunuşuyla, kadar derinden ve gerçekten değer vermesiyle konuşuyor ki, ona ihtiyacım olduğunda yanımda olacağını kabul etmeye başladım. Duygu gözlerini yaktı, telepatik sesi coşkuluydu. kadar büyük bir kalbi var ki, pompalamaya devam ediyor, dayanıklılığı çoktan aştı*
-Hayat onu olsa bile.

Aden vücudunu ona doğru çevirdi... ve sonra bir Ok için beklenmedik bir şey yaptı. Kızın çenesini kavramak için uzandı, yüzünü uzun, gergin bir saniye boyunca tuttu, gözleri kilitlendi. *Sanırım, dedi sonunda, arkadaşım Ivy Jane'e layık bir eşsin. Onun büyüklüğünü ve kırılganlığını görüyorsun. İkisi de seni korkutmuyor. Teması keserken kararlı bir şekilde başını salladı. Benden istediğin her şeyi . Sadece istemen yeterli.*

Ivy gözyaşlarının yakıcı ıslaklığını yutmak için hızla gözlerini kırpiştırdı, Jaya'nın az önce nefes nefese kalıp onlara doğru döndüğünün farkındaydı. "Onu hissedebiliyorum." Göz kamaştırıcı bir gülümseme. "İçeride ve kimse onu duyamadığı için sinirli ve öfkeli. Bir çıkış yolu bulmasına yardım edebilirim." Ayağa fırlayarak heyecanlı elleriyle Ivy'yi kendine çekti. "Sen dene."

Ivy, hastanın beyin ölümünün gerçekleşmediğini gösteren donuk bir duygu yankısı yakaladı. "Sanırım bu senin yeteneğin, Jaya," diye fısıldadı ve arkadaşına huşu içinde sarıldı.

Aden, Jaya hemşirenin seans sırasında aldığı ölçümler hakkında konuşmaya gidene kadar bir daha konuşmadı. *Bunun paha biçilemez bir hediyeye olduğunu ama yeterli olmadığını* söyledi. *Orada*

Bu hastanede bulunduğumuz süre içinde dünyanın farklı yerlerinde iki salgın daha oldu. Bu savaşı kaybediyoruz.

Bölüm 39

Alice, danışmanlık yapma zevkine eriştiğim en yetenekli yüksek lisans öğrencilerinden biriydi. Doğrusu, doktorasını almadan çok önce onu bir meslektaşım olarak görmeye başlamıştım. Alice, akademide ve aslında dünyada nadir görülen bir keskinlikle gerçeği gördü. Bana sık sık, vardığım sonuçları bir kez daha gözden geçirmemi sağlayan sorular sorar, beni daha derine inmeye, daha fazlasını ortaya çıkarmaya zorlardı.

Yirmi yedi yıl gibi kısa bir sürede başardıkları olağanüstüdür. Arkasında sayısız on yılın testine dayanacak bir miras bıraktı. Ağdaki çalkantıların sonuçları bugün çok az sayıda empatin aramızda olduğu anlamına geliyor, ancak bunlar birçok kişiyi temsil ediyor ve bu birçok kişi bana hiç kimsenin E tanımını Alice kadar iyi bilmediğini söylüyor. Hiç kimsenin.

Profesör George Kim'in Alice Eldridge, PhD için yazdığı methiyeden alıntıdır

Lucas onu saat iki sularında sürü şifacısının evinden aldığında **SASCHA'nın** zihni dünyanın dört bir yanına dağılmış Es'lerle yaptığı yoğun ve sinir bozucu tartışmalarla doluydu. Gidecekleri yer Sierra Nevada kurt iniydi. Ona göre Hawke'la bir işi vardı ama gerçek şu ki salgın haberlerinin onu ne kadar sarstığını biliyordu. Çok fazla ölü ve yaralı vardı ve bunlar buzdağının sadece kısmıydı.

Küçük kızlarına gelince, ona Kit ve en iyi arkadaşı Cory bakıyordu. Askerler ayrıca Tamsyn'in "ikiz dehşetinden" de sorumluydu, şifacı yaralı bir yaşlıyla ilgilenmeye gitmişti.

Sascha, sürüdeki tüm gençlerin bebek bakıcılığı yaparak büyüdüğünü bilmeseydi, iki genç erkeği bir bebekle baş başa bırakmaktan çekinirdi; Kit ve Cory'nin de gösterdiği gibi, çoğu yaşlandıklarında bile bu görevi üstlenmekten çekinmiyordu.

Tam o sırada telefonu çaldı, ekran Kit'in yakışıklı yüzüyle doldu, mutlu bir Naya kaslı bir kolda kayıtsızca kucaklanıyordu. "Sascha, Naya Adlandırılmaması Gereken Oyuncak'ı istiyor. Paketlemeyi mi unuttun?"

Sascha'nın dudakları kıpırdadı, gölgeler ikisini görünce kalktı. "Çantanın yan cebinde. Son anda koydum."

Kit ortadan kayboldu, sonra boşta kalan elinde pofuduk küçük kurtla göründü. Naya bir sevinç çığlığı atarak oyuncağa uzandı ama Sascha'nın telsizdeki yüzünü görünce dikkati dağıldı. Bebeğine "Anne" sesleri çıkaran Sascha, telefonu kapatmadan önce Kit'in peluş oyuncakla Naya'nın dikkatini dağıtmasını bekledi. "Hâlâ hırlıyorsun," diye yeşil gözlü panterine işaret etti.

"Neden?" Lucas hırladı. "Dünyada bağlanabileceği onca şey varken benim zeki kızım neden o lanet kurdun aptal hediyesini seçti?"

"Dikkatli ol," dedi, bu hayata, bu özgürlüğe sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun bilinciyle sesi boğuklaşarak, "yoksa Hawke'ın sana verdiği örgü şapkaya ihtiyacın olacak." Kurt alfaya göre, Naya'nın Lucas'ın saçını yolmasına neden olduğu zamanlar içindi.

"Grr." Dört tekerlekten çekişli aracı kolaylıkla idare eden adam uzanıp kızın elini tuttu ve şakacı bir ısırık için ağzına götürdü. "İyi misin?"

"Sadece tüm bu adaletsizlikten nefret ediyorum." Başını koltuğa yasladı, duygularının yalın öfkesiyle boğuldu. "Tüm bu ölümler, yüz yıldır ilk kez PsyNet'te yaşamın soğuk Sessizlikten daha iyi, daha fazla bir şey olabileceği bir zamanda."

"Kendine ve diğer Es'e bir şeyleri çözmek için zaman tanı," dedi Lucas, kızın parmak eklemlerine bir öpücük kondurduktan sonra elini onun kalçasına koydu. "Empatların ne kadar zor olabileceğini çok iyi bilirim."

Parmaklarını Lucas'ın sert kaslarının üzerinde gezdirdi. Lucas mırıldandı. "Daha sert."

Tırnaklarını yoğurma hareketiyle adama batıran Sascha eğildi ve dişlerini adamın boğazının yumuşak altın rengindeki derisinde gezdirdi.

Mırlaması şiddetlendi. "Seni sonra seveceğim," diye söz verdi, parmak uçlarını yanağında gezdirirken.

Kendini şimdiden sevilmiş ve şımartılmış hissededen Sascha koltuğuna geri yerleşti ama elini Lucas'ın kalçasında tutmaya devam etti. Temas, Lucas'ın sürü meselelerini tartışırkenki sesi onu merkeze yerleştirmişti; SnowDancer'ın inine girdiklerinde Ağ'daki krizin apaçık gerçekleriyle yüzleşmeye çok daha muktedir hissediyordu. Işık dolu yeraltı tünelleri ağının girişinde ayrılıp iki saat sonra geri dönmek için buluşmaya karar verdiler.

Küçük Ben, Sascha'nın Kar Dansçısı şifacıya Alice'in nerede olduğunu sorduğunu duyduğunda, insan bilimci revirden taburcu edildikten sonra kendisine tahsis edilen odada değildi, onun elini çekti. "Sana göstereceğim, Sascha sevgilim. O dışarıda."

Kanında kahkaha kabarcıkları beliren Sascha, gözleri muhteşem zengin bir kahverengi ve ince ipeksi saçları bu ışıktaki siyah görünecek kadar koyu bir maun olan yavruya kaşlarını çatmaya çalıştı ama bu kaybedilmiş bir savaştı. "Bunu nereden duydun?" diye sordu, suçluları gayet iyi biliyordu.

Ben'i kucaklamak için kollarına aldığı anda Ben ona arsız bir gülümseme verdi. "Sanırım bir rehberim var," dedi Kar Dansçısı şifacıya, Ben'i bir kalçasına bağladıktan sonra. "Bu haliyle yeterince sıcak olacak mı?" Bu yükseklikte yoğun kar yağıyordu.

Diğer kadın Ben'in saçlarını karıştırdı. "O bir kurt," dedi Ben'in yanağına bir öpücük kondurarak.

"Evet." Ben elini kaldırdı, pençelerini çıkardı ve yüzünü sert bir ifadeye büründürdü. "Ben bir kurdum! Grr."

Sascha, Ben'in sevinçli kahkahaları ona hırıliyormuş gibi yaparak, kollarından birini boynuna dolayarak onu dışarı taşıdı. Ben'in yaşına yakın en az on yavru daha etrafı kaplayan ince beyaz tozun içinde oynamaya başlamıştı bile. Judd'ın yeğeni Marlee'yi uzaktan bir grup büyük çocukla birlikte görünce fısıldadı: "Sen ve Marlee hâlâ kavga ediyor musunuz?" Sascha'nın bildiği kadarıyla kavganın nedeni herkes için bir sırdı.

Ben gülümseyerek Marlee'ye el salladı ama koşup arkadaşının yanına gitmek için kıvranmadı. Marlee el sallayınca, "Hayır," dedi. "I

"Kız partisini mahvettiğim için özür diledi ve arkadaşları bana aptal bebek dedikleri için özür diledi."

Sascha'nın merakı galip geldi. "Onun kız partisini nasıl mahvettin?"

Ben iç çekerek başını onun omzuna yasladı. "Julian ve Roman bana nasıl tırmanılacağını gösterdikten sonra kaydım ve ağaçtan piknik battaniyelerinin üzerine atladım, pastalarını ezdim ve giysilerine bir şeyler döktüm."

Sascha kahkahalara boğulmamak için kendini zor tuttu, pasta ve krema kaplı küçük kurt yavrusunun görüntüsü gözlerini yaşarttı. "Pasta güzel miydi?"

Ben sırtıttı, yüz ifadesinde bir neşe vardı. "Evet. Marlee hariç herkes kaçtığından beri *hepsini* yedim."

Şakağına gülerek bir öpücük kondurarak, "İkinizin tekrar arkadaş olmanıza sevindim," dedi.

"Ben de." Sağ tarafı işaret etti. "Ally orada. Küçük şelale göletinin yanında oturmayı seviyor. Bazen ben de onunla oturuyorum."

Onu yere yatırarak, "Bana gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi.

Tatlı bir gülümseme. "Şimdi gidip bir kurabiye yiyeceğim. Annem pişirdiği için bir tane alabileceğimi söyledi. Güle güle!"

Güvenli bir şekilde içeri dönene kadar onu izledikten sonra "şelale göletine" doğru yürüdü. Uygun bir tanımlama olduğunu kanıtladı. Yuvadın daha uzakta olan büyük şelalenin aksine, bu şelale çok küçüktü ve yazın gölete dökülürken zar zor bir sıçrama yaratırdı.

Şu anda, doğal bir heykelin çarpıcı bir parçasıydı, su düşerken donmuştu, gölet bir aynaydı.

Alice buz tabakasının yanında, güneşten sırlıslam olmuş bir kayanın üzerine oturmuş, gözlerini kapatmış ve yüzünü öğleden sonraki ışıklara doğru kaldırmıştı. İnce kemikli yüzü artık solgun değildi, kahverengi teni altın sarısı bir parlıltıya sahipti. Sascha onun saçlarının da uzamaya başladığını gördü, ancak şu anda sadece kafa derisinde narin bir tüy halindeydi, Sascha'nın eski bir fotoğrafta gördüğü görkemli bukleler henüz ortada yoktu.

"Sascha." Sessiz bir gülümseme, Sascha'nın aynı fotoğrafta gördüğü o kocaman sırtışın soluk bir gölgesi. "Çatlamış yumurta beynimde daha fazla bilgi olup olmadığını görmeye mi geldin?"

Sascha yüzünü buruşturdu. "Seni görmeye gelmemin tek nedeni buymuş gibi mi geliyor?" Gerçek şu ki, diğer kadının iyileşmesine umutsuzca yardım etmek istiyordu ama Alice henüz hazır değildi.

Önce yas tutmalıyım, demişti Sascha'nın son ziyaretinde. O kriyonik odaya konulduğumda sevdiğim herkesi kaybettim. Kalbimin iyileşecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyorum.

Sascha farklı düşünüyordu. Alice onu tüketmesi gereken bir uykudan uyanarak gücünü göstermişti bile; zaman alabilirdi ama bilim adamı benliğinin parçalarını tekrar bir araya getirecekti. Bunu yaptığında, olağanüstü biri olacaktı, Sascha'nın bundan en ufak bir şüphesi yoktu.

Alice onun sorusuna yanıt olarak "Hayır," dedi. "Benim." Gözlerini kapatarak yüzünü tekrar güneşe doğru çevirdi. "Keşke sana ihtiyacın olan cevapları verebilseydim." Nefes verdi, bakışları donmuş suya dönerken kirpikleri kalktı. "duydum, çılgınlığı ve şiddeti."

Yakındaki bir kayanın üzerine oturan Sascha Alice'e bildiklerini anlattı. Sascha'nın yerleşkedeki Es'lerle kurduğu ilişkilerin bir sonucu olarak, yerleştirildiklerinden beri her birinden haber almıştı - bu onu bireysel deneyimlerin içindeki kalıpları görebilen, hepsine yardımcı olabilecek cevapları bulabilen tek kişi yapmıştı. Sorun şu ki, örüntü kasvetliydi.

"En azından," dedi karanlıktaki tek ışık noktasına tutunarak, "artık resmi olmayan alt tanımlamalardan birini anlıyoruz." Jaya içgüdüsel olarak Sascha'nın hatırı sayılır bir zamanını ve yoğun odaklanmasını alan şeyi yaptı. "Yaşlı bir Unutulmuş empat bir keresinde bana sadece kardinallerin isyanları durdurabileceğini söylemişti," dedi yüksek sesle düşünerek. "Terminal alanla ilgili bir şey. Ama Ivy'nin de benzer bir yeteneğe sahip olduğu aşikâr - her ne kadar ikimiz de bunu uzun süre sürdüremesek de."

Yüzünü güneşten yana çeviren Alice kaşlarını çatı. "Unutulmuş empat iki farklı unsuru bir araya getirmiş, bu ikisinin sıklıkla birlikte kullanıldığı düşünüldüğünde şaşırtıcı değil. Sadece bir kardinal terminal bir alan yaratabilir, ancak diğer yüksek seviyeli empatlar kalabalıkları kontrol edebilir."

Sascha gözlerini kırıştırarak ona bakan Alice'e baktı. "Bu az önce benim ağzımdan mı çıktı?" diye fısıldadı diğer kadın, gözleri

Dolaylı güneş ışığında kocaman ve ısı ısı ısı.

"Sesin bir profesör gibi geliyordu." Sascha'nın kalbi kaburgalarına çarptı. "Sanki basit bir hata yapmış bir öğrenciymişim gibi."

Alice eldivenli elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Artık yok, ama o an için sanki Alice gibiydim, zihnim nüfuz edemediğim bu donukluk yerine fikirler, kavramlar ve binlerce düşünceyle dolup taşıyordu."

Sascha diğer kadının omzuna dokundu, kanında altın rengi bir dalgalanma olmasını umuyordu. "Sorun yok Alice. Sanırım . . . Sanırım geri dönüyorsun." Bütün bir ırkı kurtarabilecek bilgiyi de beraberinde getirerek.

Bölüm 40

Aden, benden yapmamı istediğın cerrahi simülasyonların hepsi Vasic'in ölümüyle sonuçlandı. Konunun ciddiyetini göz önünde bulundurarak, resmi yetkilerimin dışına çıktım ve sorunun varsayımsal bir model olduğunu söyledikten sonra diğer cerrahlarla irtibata geçtim. Hiçbiri daha önce düşünmediğim ve herhangi bir öneri sunamadı.

Dr. Edgard Bashir'in Mesajı

IVY o gece pencerenin önünde durmuş, aşağıdaki caddeyi aydınlatan yüksek güçlü ışıklara bakıyordu. Cesetler gitmişti ama yetkililer hâlâ kanıt topluyordu. Eğer salgınlar devam ederse, bu kadar dikkatli çalışmanın yakında lüks sayılacağını içinden biliyordu.

Vasic'in yatak odasından gelen sesi duyarak açık kapıdan içeri adımını attı ve onu deri ceketini silkerken buldu, botlarını çoktan atmıştı. Onu en son gördüğünde, Rabbit'i daireye geri bıraktığında kısa bir an için görmüştü. Saatlerdir dışarıda nöbet tutuyordu, cesetlerin temizlenmesine yardım etmek için yaptığı işlerden bahsetmiyorum bile. Onu her gördüğünde özlüyordu.

. . . . ama ona geri dönen adam, o sabah, dünya bir dehşet ve delilik yağmuru altında parçalanmadan önce ona bir pasta ile sürpriz yapan adam değildi.

"Duşa girmeye mi hazırlanıyorsun?" diye sordu, onun duygularını öylesine etkili bir şekilde bastırmıştı ki, bu boşluk göğsünün acıyla sıkışmasına neden oldu.

Kaba bir baş sallama. "" Ve artık odada değildi.

Ivy, bitişikteki banyoda bir dakika sonra duş onun bulunduğu boşluğa baktı, Aden'in söylediği sözler

hastanede ona söyledikleri zihninde canlandı. Diğer Ok'un da gibi, Vasic'in yaraları kemik derinliğindeydi. Bu yaralar son on dört saat içinde yeniden ölüm ve şiddetle ıslanmış, çığ ve kanlı bir şekilde ovulmuştu.

Neden mesafeli ve soğuk davrandığını anlamak, onun tek başına kara kara düşünmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu. Bu kötü alışkanlığı bir an önce kırmak niyetindeydi. *Biliyor musun, dedi telepatik olarak, kolayca ışınlanabilen bir adamla sohbet etmeye çalışmak son derece sinir bozucu.*

Adam cevap vermeyince ellerini kalçalarına koyarak açık banyo kapısına doğru yürüdü; belli ki Arrow onun bu kararlılığından pek hoşlanmamıştı. Kapı pervazına yaslanarak, duş kabininin buharlı camının ardındaki çıplak vücudunun bulanık hatlarını görünce nefesinin ciğerlerini zevkle terk ettiğini hissetti.

Beyni dil kavramını unutmuş gibi görüldüğü için kelimeleri bulmak ciddi bir çaba gerektiriyordu. "Peki" -camın ötesinde donup kaldığını, ellerinin saçlarında olduğunu gördü- "sağlık görevlileri enfeksiyonla ilgili yeni bir şey keşfetti mi?"

Ellerini indirerek, "Ivy." dedi.

"Evet?" . "Sorumu cevap vermek üzereydin."

"Ben de senden gitmeni isteyecektim."

"Üzgünüm, seni duymadım." İçinde bir kötülük uyandı. "Çıplak halde nereye ışınlanacaksın?"

"Arrow Merkez Komutanlığı'ndaki odama gidebilirim." Dilini ona doğru uzattı. "Bu hile yapmaktır!"

Duşu kapatan Vasic duş kapısını kaydırarak açtı. Ivy kalmaya kararlıydı ama son anda cesaretini kaybetti. "Lanet olsun." Kapıdan dönerek çıktı, sırtını kapının yanındaki duvara dayadı, teni sıcaktı ve nefesi kesilmişti.

Adam kalçalarına bir havlu sararak dışarı çıktığında, kadın alt dudağını ısırды. Adam *çok güzeldi*. Kaslı ve güçlü bir adam, ince bilenmiş bir bıçak gibi. Saçlarından akan su damlaları sırtından aşağı süzülüyordu ve kadın ona uzanmamak için kendini zor tuttu.

ve dokunmak. Onun bunu kabul edeceğinden emin değildi. Bu gece olmaz. "Saçını düzgün kurutmamışsın." Boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Ona doğru dönerek, avuçlarını başının iki yanına dayadı, çıplak teni ona birkaç santim uzaklıktaydı, adamın sıcaklığı aç tenine çarpıyordu. Ve öfkesi... Bu büyüleyici bir şeydi, gözlerindeki fırtına erimiş gümüş rengindeydi.

"İstediğin şeyi sana veremem." Sesi buz gibi çıkmıştı ama o gözler, o gözler ... "Düşündüm ki-" Başını salladı. "Bir adamın özünü değiştiremezsin, Ivy. Kanla vaftiz edilmiş bir adamı alıp daha iyi bir şeye dönüştüremezsin."

Ivy gözlerini kısıtı, onun kendisini görmeye devam etme şekline öfkeleni. "Senin değişmeni istemiyorum. Bunu açıkça belirtmedim mi?" Parmak uçlarında yükselerek ellerini onun saçlarında dolaştırdı. "Ben *seni* istiyorum. Her şeyini. Beni çileden çıkaran yanını bile."

Vasic, gördüğü katliama, elindeki cesetlere karşı savunma tepkisi olarak üzerine çöken uyuşukluğun çatlamaya başladığını hissedebiliyordu. Pürüzlü ve keskin her bir çatlak, donmuş bir gölün üzerinde parçalanan buz gibi zihninde yankılanıyordu. "Bugün ellerimle ve zihnimle ölümlerle uğraştım," dedi ve bu acımasız, kaçınılmaz bir gerçektir. "Gerçekten o ellerin üzerinde olmasını istiyor musun?"

Saçlarını serbest bıraktı ... ve içinde bir şey kırıldı, ancak ellerinden birini duvardan çekip parmaklarını onunla iç içe geçirdiğinde daha da güçlü bir şekilde iyileşti. "Sana söyledim, ellerini her santimimde istiyorum." Gözlerinde tutku parlıyordu, yanaklarında sıcaklık vardı ve bunun büyük bir kısmının öfke olduğunu çok geç fark etti. "Aynı elleri, aynı zihni bugün hayat kurtarmak için kullandın. Neden hiç buna odaklanmıyorsun?"

Vasic çenesini ayarladı.

Onu ince parmaklarıyla kavrayan Ivy, bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Artık yeter Vasic. Arafta yaşamaya hakkın yok ve seni önemseyen herkesi dışlayarak kendini cezalandırmaya da hakkın yok. Eğer kara kara düşünmek istiyorsan bunu benimle yap ki ben de sana biraz akıl vereyim."

Vasic gözlerini kızın canlı hayatından alamıyordu, uyuşukluk artık bin parçaya bölünmüştü, kızın gücüyle boy ölçüşemezdi.

Ivy'nin öfkesi. "Sen," diye fısıldadı, "hayatımda sahip olduğum en güzel şeysin."

Gözleri alev alev yanarken başını salladı. "Hayır, bu dövüşten o kadar kolay kurtulamayacaksın." Ters ters baktı. "Bir söz istiyorum."

Ona duyduğu ihtiyaçtan dolayı teni acıyordu ama Ivy'nin öfkesinden emin olamadığı için aralarındaki mesafeyi kapatmadı. "Ne için söz vermemi istiyorsun?"

Parmakları hâlâ adamın çenesinde, bastırdı. "Sensiz daha iyi olacağımı düşündüğün için bir daha asla beni uzaklaştırmaya çalışmayacağına söz veriyorum." Sert, hızlı bir öpücük, tam karnına bir yumruk gibiydi. "Bu *asla* doğru olmayacak. Seni görmek için heyecanla uyanıyorum Vasic. Seni hayal ediyorum. Sesini, aklını, ellerini. Her seviyorum. Seninle bir gelecek hayal ediyorum!" Yüzü kızarmış ve vücudu gerilmişti, her kelimedede sesi daha da öfkeli çıkıyordu. "Sakin bana buna değmeyeceğini söylemeye kalkma! Sakin buna cüret etme!"

Vasic'in onu reddedecek iradesi yoktu. Hepsini kullanmıştı. Eğer kız onun uyarısını dikkate almak istemiyorsa, o zaman bencilce davranacak ve kendi iddiasını ortaya koyacak, onunkini kabul edecekti. "Söz veriyorum." Bu bir yemindi.

Göğsü kabaran Ivy ona baktı, yüzündeki şüphe adamın içinde bir şeylerin bükülmesine neden oldu, bu garip duygu aynı anda hem nazik hem de şiddetliydi. "Beni yatak odanızda bekleyin," dedi, ihtiyacı olanı aldı çünkü Ivy ona sahip olabileceğini söylemişti. Ona sahip olabileceğini.

Ivy ona sahip olma hakkı için savaşmıştı.

Onu asla reddetmemiş, *arzuladığı* dokunuşu -onun dokunuşunu- esirgeyerek onu asla cezalandırmamıştı ve o da bundan korkunç bir şekilde faydalanmayı planlıyordu. Şimdi ve her zaman. "Sana katılmadan önce her şeyin güvende olduğundan emin olmalıyım." Yatağındaki şilte sertti, onu rahatsız edebilirdi. "Seni , çıplak, tahrik olmuş ve benim olmanı istiyorum."

Ivy'nin yanakları şeftali gibi kızardı. Bir elini göğsünde gezdirerek kaşlarını çattı. "Sana hâlâ kızgınam. . . ama uzun sürmesin."

Vasic bunu yapmadı ama yine de kot pantolonunu ve botlarını giydikten sonra yerleri güvenlik için süpürürken çok titizdi. Sonra apartman kapısını arkasından sürgüledi ve Ivy'nin odasına girdi. Yatağının yanında botlarını tekmeleyerek ona baktı.

bir dakika. Daha önceki kıyafetlerini değiştirmiş, sevdiği pazen pantolonu ve pek bir şey örtmeyen dantelli, askılı üstünü giymişti. Göğüslerinin üst kıvrımları adamın bakışları tarafından görülebiliyordu, meme uçları tek bir çekişle yırtabileceği kumaşın altından görünüyordu, o kadar gülünç derecede dayanıksızdı ki.

Ivy ayaklarını çarşafa sürttü. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Giysilerini yırtıp atmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum." Bu onu tene kadar çıplak bırakacaktı, krem rengi ve altın rengi dokunuşuna açık olacaktı.

Kadın titriyordu ve adam bakmaktan sıkılmıştı. Yatağa girerek kadının yanına geldi ve eldivenli kolunu başının üzerine koydu, sonra da kendisinininkine yaptığı gibi onun çenesini kavradı. "Ağzını aç," dedi. "Seni tatmak istiyorum."

Ivy'nin parmakları ensesinde kenetlendi. "Vasic." Dudakları aralandı.

Hiç tereddüt etmeden elini üzerine koydu ve Ivy'den önce hiç olmadığı kadar şımarttı. Ivy'nin vücudu onunkinin sert ağırlığı altında yumuşak ve ipeksiydi, tadı bereketliydi, hoşluğu gizlenmemişti. Daha fazlasını istedi, daha fazlasını aldı, çenesini kavrayarak öpücüğünü kontrol etti. Ivy buna aldırıyor gibiydi, boştaki eli Ivy'nin omzunu arkadan sarmak için kalktı ve onu kendine doğru çekti.

Zihnindeki gönüllü uyumsuzluk teli bir uyarı verdi ama bu sadece sarı bir alarmdı, kontrol etmesi gereken gücün bir hatırlatıcısıydı. Bunu görmezden gelerek, Sessizlik kurallarını yerle bir ederken Ivy'yi vücudunun altında hapsedmeye devam etti ve onu sınırsız bir istekle öptü. Ivy ona kızmakta pek iyi değildi.

-Ona arzuladığı ıslaklığı, çiğ yakınlığı, onu sadece daha da acıktıran vahşi bir cömertlikle verdi.

İnsanların ve Dönüşenlerin hobileri vardır, diye düşündü aklının bir köşesinde. Bu onunki olacaktı.

"Seks bir hobi olamaz," diye soludu Ivy, minik tırnakları daha fazlasını istemesine neden olan bir ısırıkla etine battı ve kelimeleri ona telepatiyle gönderdiğini fark etti.

"Neden olmasın?" Öpücüğünü yeniden başlattı, yeterince yakın olmamıştı. *Bu fiziksel bir eylem. Birey gelişmek istiyorsa tüm fiziksel eylemler pratik gerektirir.* Vasic'in niyeti de

Ivy'ye, zaten acı verici bir şekilde erekte olmuş penisine doğrudan giden o küçük, yumuşak, özünde kadınsı sesleri çıkarma konusunda uzmandı.

"Kendini geliştirmen gerektiğini sanmıyorum." Adam ağzını çenesinden boynuna doğru kaydırıp onu ısırdığında Ivy inledi, vücudu adamın altında huzursuzca hareket ediyordu. "Tanrım. Nasıl . . . Nerede? . . ."

Sokaktayken iyi bir şeyler düşünmek zorundaydım. Sana ne yapmak istediğimi düşündüm. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, onları hatırlayabilmeyi diledi, yataklarında geçen saatlerin çirkinliğini istemiyordu.

Ama Ivy bir bacağına onun beline doladı ve "Zamanını çok iyi kullanıyorsun," dedi.

Hızlı dövmesi onu büyülediği için boynundaki nabızı emerken, sert küçük meme uçlarının göğsüne sürtündüğünü hissetti. Onları da emmek istedi, yalamak, ısırarak ve her bir çıplak santimini tatmak istedi, kavrulmuş ruhunu Ivy Jane'in zevkinde boğmak istedi.

Onun Ivy Jane'i.

- - -

IVY, Vasic'in kollarında eriyip gidiyordu, ihtiyacı çılglık çılgıca, vücudunun ağırlığı onu lezzetli bir hapishaneye hapsediyordu ... muhtemelen bu yüzden artık yatakta olmadığını fark etmesi birkaç saniye sürdü. Aslında, artık yatak odasında değildi. Dudakları ayrılırken nefesi kesildi ve "Altımda kum hissediyorum" diye fısıldadı.

Vasic başparmağının ucunu kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Çöldeyiz," dedi ve başını tekrar eğdi.

Adam dilini onunkinin üzerinde yaladığında, o da karşılık verdi. Bunu "doğru" yapıp yapmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ama oh, *çok iyi* hissettiriyordu. Seks en iyi hobiydi, diye düşündü Vasic kaşorse askısını kenara ittikten sonra dilini köprücük kemiğinin üzerinde gezdirmeye başladığında. "Bunu yapmak istiyorum." Vasic'in ham ipek saçlarını çekiştirdi.

Dişleriyle kadının omzunu sıyırdı. "Sonra görüşürüz."

Beyni en iyi ihtimalle bulanıktı, sırasını bekleyebileceğine karar verdi çünkü onun sırası kanını bala dönüştürüyordu ... ta ki buz gibi bir ürperti gelene kadar

sırtına girdi. "Vasic!"

Başını kaldırarak, "Alaska," dedi ve sonra tekrar yatağındaydılar, elleri onun iki yanında kenetlenmişti ve muhteşem göğsü onun üzerinde sert nefeslerle yükselip alçalıyordu.

Ona dokunmaya gitti, başını sallayışını yakaladı. Beyin hücrelerinin yeniden çalışmaya başlaması neredeyse bir dakika sürdü. "Yani," diye nefes nefese kaldı. "Küçük bir teknik aksaklık."

Gümüş kırmızısı gözleri onunkilerle kilitlendi. Bir kalp atışı sonra tekrar öpüşmeye başladılar, ıslak, sıcak ve çok güzeldi... ta ki Ivy inleyene kadar, ince giysisinin altındaki toprak sert ve soğuktu. En azından kar yağmıyor, diye düşündü, etraflarında bir koza oluşturan uzun yeşil otlara bakarak. Sonra ilk iri yağmur damlası Vasic'in çıplak omzuna çarptı.

saniye sonra yatak onun altındaydı, hava ılıktı.

Vasic onu iterek kadının yanına sırtüstü düştü, elleri kelepçeli kolu başının üzerindeydi. Dirseğinin üzerinde doğruldu ve dişlerini sıkarak kontrol etmesine rağmen yatakta onunla birlikte yatan güzeller *güzeli* adamın üzerine hemen atlamadı. Az önce onu öpen ve sanki hayatında tattığı en lezzetli şeymiş gibi ısırın adama.

Onu istediği kadar yiyip bitirebilirdi.

"Peki ya sen?" Gri gözlü delici bir bakış. "Kalkanların mı?" Bakışlarını çok özel, çok muhteşem manzarasından ayırmadan, Ivy empatik duyularına erişti. "Yeteneklerim artmış gibi görünüyor ama seni okumuyorum, bilinçli olarak değil." Öpücükle şişmiş alt dudağını ısırdı. "Sanırım bunu bilinçaltımda yapıyor olabilirim, ama eğer öyleyse bile, bunu fark edemeyecek kadar o anın içindeydim."

"Sorun değil, Ivy," dedi, endişesini açıkça duymuştu. "Sanki arzularım belirsiz değilmiş gibi." Bir elini kot pantolonunu iten ereksiyonun üzerinde gezdirdi.

Ivy'nin ağzı kurudu, elini kenara bıraktıktan sonra bile gözleri o noktaya kilitlendi. "Neden," dedi sesi kısık bir şekilde, "bu kadar erotik mi?"

"Öyle mi?" Bakışları eğildi. "Benim için meme uçlarından birine dokun." Sanki koşuyormuş gibi nefes nefese kalan Ivy elini kaldırdı,

Kızardı, ama parmak uçları arasındaki dar, somurtkan ucu kaşkorse üzerinden destekledi. Bu kendi bedeniydi ve ona dokunmuştu.

Duş alırken ve giyinirken binlerce kez, ama sefer farklıydı - çünkü Vasic onu izliyordu, gözleri ağır ağır kapanıyordu.

Islak dudaklarını yalamak için dudaklarını içe doğru çevirdi, gergin çıkıntıyı parmak uçları arasında yuvarladı ... ve yatak kuma döndüğünde neredeyse düşüyordu, eli gözenekli yumuşaklığı kazmak için düştü. Yer değiştirme sadece bir saniye sürdü, sonra yatak tekrar altlarında sertleşti.

"Karar?" diye sordu, parmağını çarşafa sıkışmış küçük bir kum nehrinde gezdirerek.

"Son derece erotik." Vasic uzanıp kot pantolonunun üst düğmesini açtı ve fermuarını biraz indirdi.

Adam durduğunda Ivy inledi. "Bu baskıyı hafifletmeyecek," dedi, göğüsleri kaşkorsenin narin kumaşına baskı .

Vasic uzanarak elinin kızın şişmiş etine hafifçe dokundu. Bu, kızın tam göbeğine yoğun bir his fırlattı, külotu nemin ötesindeydi.

Uyluklarını birbirine sürtmek hayal kırıklığını daha da artırdı. "öl güzeldir," diye söze başladı, elini ona doğru sürüyerek. "Biz-"

"Bir dahaki sefere muhtemelen Sibirya'da bir hapishanede son bulacak." Bu karanlık uyarı üzerine elini tutarak, yataktaki görünmez çizginin onun tarafına doğru . "Ne istediğimi biliyor musun?"

Ivy ayağını adamın kot pantolonlu bacağının üzerinde gezdirdi.

"Ne?"

"Meme uçlarını çekiştirirken kalçalarının arasından kendine dokunmanı izlemek için," dedi, bu açık cinsel istek onun ihtiyacını ateşledi, "ama 'küçük teknik arızayı'" -gümüş gözlü bir bakış, başparmağı dudağının üzerinde geziniyor- "kontrol altına alana kadar beklememiz gerekecek."

Ivy hem sinirli hem de eğlenceli bir şekilde sert eti ısırđı. "Sesin yasadışı olmalı." Başparmağını hemen çekmeyince emdi, kirpiklerinin aşağı indiğini, nefes alışının değiştiğini ... ve etraflarının kumla kaplandığını gördü.

Daireye geri döndükten sonra samimi teması kesmesine rağmen, ayak parmaklarını kıvıran zevk için, onunkilerden birini sarmaya başladı.

parmağının etrafında gevşekçe kıvrılıyor. "Umarım çölü gerçekten seviyordursun. Çünkü görünüşe göre düzenli olarak ziyaret edeceğiz."

Kıkırdadı ve biraz sokuldu. "."

"Diğer Tks'lere göre bir avantajım var." Karnı kızın dokunuşuyla esnedi ama bu sefer mesafesini korumasını söylemedi. "Birincil gücüm ışınlanma ve görünüşe göre kontrolümü kaybettiğimde beynim buna yöneliyor - aksi takdirde ciddi hasara yol açabilirim."

Ivy kumu, karı, çimenleri düşündü. "Beynin izole yerleri seçtiği sürece umurumda değil." Tek önemseydiği onunla birlikte olmaktı. "Yine de," diye takıldı, "bence bir dahaki sefere altta olmalısın."

"Bizi tek bir yerde tuttuktan sonra bunu müzakere ederiz."

Ivy adamın karnına bir desen çizdi, başı adamın omzuna güzelce yaslanmıştı. "Gittiğimiz yerleri bir bakışta tanıdın."

"Hepsi de görevde olmadığım zamanlarda gitmeyi tercih yerler." Saçlarını serbest bırakarak onu tekrar sırt üstü yatırdı, yüz ifadesi Ivy'nin çok iyi bildiği o soğuk mesafeli ifadeye bürünmüştü ama eli hafifçe boğazını sıkıyordu. "Emin misin, Ivy?"

Bu güçlü, sessiz bir soruydu ve bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. "Evet," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Eminim."

Vasic başını salladı ve onları eski pozisyonlarına döndürdü, Ivy göğsüne yaslanmıştı. Titreyen bir nefes bıraktı. Olması gereken yerdeydi ve sahip olduğu her şeyle bunun vahşi güzelliğine tutunmak için savaşıyordu.

"Hav!" Tırmalayan pençeler, sonra yatağın üzerine atlayan küçük bir ağırlık.

"Tavşan," diye azarladı gülerek.

Yanına yaklaşarak Vasic'in kollarında nasıl yattığına baktı, ofladı, sonra Vasic'in diğer tarafına kıvrıldı. Bu onu gülümsetti. "İkinizin artık arkadaş olması hoşuma gidiyor."

Vasic hiçbir şey söylemedi ama bir eliyle başının arkasını kavradı ve diğer eliyle Tavşan'ın sırtını ovdu, eldiveninin siyah parlaklığı ışıpta parlıyordu. Yürek parçalayıcı olduğu kadar mükemmel bir andı.

Bölüm 41

Sessiz Sesler sessizlikten başka bir şey olmaya devam ediyor. İktidar Koalisyonu henüz taleplerine ilişkin kamuoyuna bir açıklama yapmadı. Daha da önemlisi, Kaleb Krychek de açıklama yapmadı.

PsyNet Beacon

İnsanların anladığı **şekliyle DEMOKRASİ** PsyNet'te işe yaramıyordu. Sıkı bir kontrol altında tutulmazsa kontrolden çıkabilecek çok fazla güçlü zihin tarafından doldurulmuştu - bu da dümendeki insanların kendilerinin acımasız ve güçlü olması gerektiği anlamına geliyordu. Emirler verilir ve uygulanırdı, herhangi bir isyan Ağı etkilemeden önce hızlı ve sessizce halledilirdi.

Bu yüzden Kaleb, Sessiz Sesler'in oluşumunun arkasındaki kadınla bir toplantı yapmak üzere olmasını şaşırtıcı buldu.

Nasıl çekici olunacağını biliyorsun, Sahara kadının evine ışınlanırken patladı. Cazibe. Gülümse. Bunu bir çatışma değil, bir tartışma haline getirin.

Sahara'nın onu nasıl gördüğü Kaleb'i hayrete düşürüyordu; çekici biri değildi ve dünyaya karşı takındığı gülümseme, karşı tarafı rahatsız etmek ya da rahatlatmak için hesaplanmış, soğukkanlı bir taklitti. Elbette Sahara o gülümsemeyi hiç görmedi. *En azından onu korkutmamaya çalışacağım.* Sahara onunla birlikte gelerek bunu sağlayabilirdi ama siyasi bir güç merkezi olmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Ne kadar görünür olmak istediğini tartıştıklarında ona "Ben senin son derece özel, son derece kişisel danışmanım," demişti. "Aramızdaki bağın internette görülebilir olması gerekiyor ama birlikte yaşadığımız hayat asla

gösteriş için." Kravatından tutarak onu aşağı çekti ve sözünü bir öpücükle mühürledi.

Karanlık kalbini güneş ışığındaki bir kedi gibi geren anının etkisiyle küçük dairenin oturma alanına doğru yürüdü ve Sessiz Sesler'in başkanını küçük bir çalışma odasında buldu. Ida Mill sırtı kapıya dönük bir şekilde oturmuş, gözlerini duvara monte edilmiş bir bilgisayar ekranına dikmişti. "Gerçekten yüzünü kapıya dönmelisin."

Sandalyesi masaya kadar hızlı dönerek, "Konsey Üyesi Krychek," dedi.

Sakinliğini koruması onun için bir övünç kaynağıydı. "Sadece Krychek yeterli."

Dar, koyu tenli bir yüzdeki koyu renk gözler onunkilerle buluştu, saçları çelik grisiydi ve ensesinde düzgün bir düğüm halinde toplanmıştı. Yardımcısının onun için hazırladığı dosyaya göre sadece kırk yedi yaşındaydı ama otuz iki yaşında saçları tamamen ağarmıştı. Bu erken yaşlanma belirtisi genetik bir aile özelliği idi ve muhtemelen sahiplerine kronolojik yaşları ne olursa olsun muhteşem bir görünüm kazandırdığı için yok edilememişti.

Ida Mill ayağa kalktı, bir metre seksen santim boyunda, mükemmel bir duruşu ve soğukkanlılığı olan bir kadındı. "Peki," dedi, "ne kadar zamanım var?"

Korkunç derecede , değil mi?

Kaleb, Sahara'ya eğer istediği olsaydı Sessiz Sesler'in kurucusunun şu ana kadar ölmüş ve gömülmüş olacağını hatırlatmadı. "Konuşmaya geldim, Bayan Mill." Geri adım atarak yaşam alanına döndü.

Oda klişeleşmiş özelliksiz Psy , duvarlarda sanat eseri yoktu, tek bir fotoğraf bile yoktu ... Sahara'nın eski datapad'lerinden birinde bulunduğu gibi, babası Sahara kaybolduktan sonra ona ait hiçbir şeyi atmamıştı. O ve Kaleb'in fotoğrafıydı bu, datapad'deki kamerayla çekilmişti. Bir ağaç dalında oturuyorlardı, Sahara telekinezi yeteneğini kullanarak datapad'i fotoğrafı çekmek için doğru konuma getirirken gülüyordu.

O fotoğraf şimdi oturma odalarının sol duvarında, Sahara'nın babasıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafının yanında duruyordu. Dün, koleksiyona sessizce bir tane daha eklemişti: Sahara kanepede kıvrılmış, kaşları çatık ve dişlerini bir şeye geçirmiş.

iletişim ekranı. Bunu gördüğünde gülmüştü, intikam sözü vermişti ve o duvarın zamanla hayatlarının parçalarıyla dolacağını biliyordu.

"Sen konuşmakla tanınmazsın."

Ellerini rahatça takım elbise pantolonunun ceplerine sokarak İda Mill'in temkinli bakışlarıyla karşılaştı. "Görünüşe göre yeni bir sayfa açıyorum."

Sahara'nın dediğı gibi, kadının teni beyazladı *Kaleb*.

Bence biraz korkmalı, diye cevap verdi, İda Mill'in kendi sessizliğinin hiç de bozulmamış olmasını ilginç bulmuştu. *Belli çizgileri cezasız geçebileceğine inanmaya başlamasını istemiyorum.*

Hafif bir duraklama. *Haklısın. Bu çizgilerin şimdilik yerinde kalması gerekiyor.*

Kaleb bunu sonsuza dek yapmak zorunda kalmalarının mümkün olduğunu düşündü. Çünkü Psiler insanlar ya da Dönüşenler gibi değildi ve bu kültürlerin her birinin kendi güç yapıları vardı. "Sessizliğı yeniden başlatmak istiyorsunuz."

Sessiz Sesler'in arkasındaki güç, etkili liderleri omuzlarını kaldırdı. "Saf Psy yoldan çıktı ama haklı oldukları bir nokta vardı. Sessizlik olmasaydı biz kim olurduk?"

"Birincisi, Konsey'in üst yapısında çok daha az sosyopat olurdu."

Kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bizi bu noktaya getiren çılgınlığı ve seri cinayetleri durdurmak için değerli bir takas."

Kaleb bir dosya getirdi ve pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine koydu. "Bunu okuyun. Sessizlik sırasında PsyNet içinde kaç seri katilin faaliyet gösterdiği konusunda fikrinizi değiştirebilirsiniz."

"Kayıtlarla oynanabilir."

"Doğru. Bunlar değil." Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu; Sessizlik'in dehşeti siyah ve beyaz olarak ortaya konmuştu. "Ve asıl mesele bu değil; detaylarının tamamen farkında olduğunuzdan emin olduğum enfeksiyonun kökeni Sessizlik'e dayanıyor."

"Bunu bilemezsin." Derisi tüm yüzünü sıkıca sarmış, gözlerinin kenarlarından çizgiler yayılmıştı. "Asıl iğrenç olanlar empatlar - onları gen havuzundan gerekirdi. Enfeksiyonu besliyorlar."

Bunu beklemiyordum. Sahara'nın sesi sessizdi. İsyen, evet. Ama bu bağnazlık. Yine de beklediğin , değil mi?

Evet, ama Sahara'nın iyiliği için daha iyi bir sonuç umuyordu. *Bana korkunun bilinmeyenden kaynaklandığını söyleyen sendin ve empatlar AĞ'daki en büyük bilinmeyen.* "Yani zmnz Es'lerin toptan katledilmesi mi?"

Ida Mill hemen başını salladı. "Tabii ki hayır. Hayır, biz sadece E geninin gelecekteki tüm doğumlardan çıkarılması gerektiğine inanıyoruz."

"Daha önce de denendi. Sonu iyi bitmedi."

"Doğru yapılmadı," diye cevap verdi. "Elimizde o zamanlara ait veriler var" - yasadışı bilgisayar korsanlığını itiraf ederken hızlı bir bakış

- "ve göre E'nin kaldırılması sadece on yıl boyunca denenmiş. Gerçek bir deney için yeterli bir süre değil."

"İnternetin bu on yıl içinde neredeyse çökmüş olması yeterli bir veri değil mi?"

" gelebilirdik!" Kollarını kavuşturan kadın başını salladı. "Fiş çok erken çekildi."

"Sessiz Sesler'in ana ilkesi bu mu?"

"Hayır, bu sadece bir yardımcı." Kollarını açarak, "Sessizlik olmadan, siz kendiniz toplum için ölümcül bir risk olursunuz. Bu eğitim ırkımızın bazı yeleri için kritik önem taşıyor."

"OĞlunuz gibi." Ida Mill'in çocuğu bir Tk'ydı, sekiz yaşında bir ocuktı ve kara operasyon askerleri yetiştiren harp akademisine alınmıştı; daha önce Konsey için alınmıştı. şimdi, ironik bir şekilde, o erkekler ve kadınlar Kaleb'e aitti. Ida Mill'in oğlu gibi çocuklar söz konusu olduğunda, tüm fiziksel ve zihinsel durdurulmasını emretmişti, ancak Sessizlik sonrası bir dünya için değiştirilmesi gerekse de psişik eğitime müdahale etmemişti.

Dudakları inceldi, başını salladı. "Protokol olmadan ne yapacak?"

"Sessizliğin çökmüş olması, onunla ilgili tüm eğitimlerin bir kenara anlamına gelmez." Judd da dahil olmak üzere tanıdığı her bir Arrow'un bir şekilde bu eğitime ihtiyaı vardı.

"Bu imkansız." Sessiz Sesler'in lideri elini yatay olarak havada gezdirdi. "Kontrol olmadan

Sessizlik."

"Gerçeği olmayan bir görüş."

Yüzü sertleşti. "Eğer gerçek olmasaydı, atalarımız en başta Sessizlik'i asla seçmezdi."

"O zamanlar olduğumuz kiőı değiliz; verdiğimiz kararlar bize ait." Yeterince dinlemiş olduğu için Sahara cevap veremedi oradan ayrıldı. "Düşünce kalıpları belirlenmiş," dedi Sahara'ya, ev ofisteki masasında çalışıyordu.

Sahara bir elini saçlarında gezdirdi, yüz ifadesi dalgındı. "Oğlu için dehşete düşmüş ve ona yardım edebileceğini bildiği tek şeye tutunuyor olabilir mi?"

"Sessizlik eğitiminin Sessiz olmayan bir dünya için nasıl deęiőtirilebileceęi üzerinde çalışan birden fazla grubum var ve bu stratejik oturumları gizli tutmak için hiçbir girişimde bulunmadım." Dünyanın dört bir yanındaki akademisyenlere, tıpçılara, filozoflara ve daha somut düşünörlere davetiyeler göndermişti. "İda Mill başka bir seçenek görmemeyi tercih ediyor."

Toplantı boyunca telepatik olarak ona bağlı olan Sahara da aynı fikirdeydi. "Es enfeksiyona bir çözüm bulur ve Ağ bütönlüğünü korursa, Sessiz Seslerle günlük olarak başa çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekecek. Bu insanları kafesleyebileceğimiz gibi değil-"

"Mükemmel bir fikir," dedi Kaleb. "İnternette bir 'Sessiz' köşesi kurabilirler, ben de onlara cömert bir teklifte bulunurum, böylece Es'leri olmayacağı için yakında enfeksiyon tarafından silinecek olan kendi izole küçük Sessiz topluluklarına sahip olabilirler. Sorun çözülmüş olur."

Duvardaki iletişim ekranında haber başlıklarını taramakta olan adamın yanına gitmek için ayağa kalkan Sahara, kalbinin attığı adamın göğsüne hafifçe vurdu. "Kes ." Aslına bakarsanız, Kaleb'in kendisini çimdiklerken bile son derece ciddi olduğunu biliyordu. Çünkü Kaleb'in bir espri anlayışı vardı, belki de sadece onun gördüğü bir espri anlayışıydı bu. Aynı zamanda çok karanlıktı. "Onları Ağ'ın kapalı köşelerine göndermiyoruz."

Döndü ve ellerini, toplantıdan sonra yapmayı planladığı egzersiz için siyah bir tişörtle giydiği gri eşofmanın bel bandının altına kaydırđı. Vücudu artık güçlü ve sağlıklıydı ve bu şekilde kalmaya niyetliydi.

Kaleb onun boğazına bir öpücük kondurdu. "Bu uygulanabilir bir plan." "Ciddi misin sen?" Kaşlarını çatı.

"Hayır. Depreme neden olmayı tercih ederim." Bir elini külotunun arkasına sokarak, zaten nemli olan tahrik olmuş tenini okşadı.

Sahara'nın nefesi kesildi. "Sen . ." Sözcükleri bulamayınca, ateşe ateşle karşılık verme çabasıyla kravatını çözmeye başladı. "Bu, ırkımızın geleceğiyle ilgili ciddi bir siyasi karar."

"Her zaman ciddi bir siyasi tartışma olacaktır," diye belirtti Kaleb, günahkâr elini kaldırıp kızın eşofmanını aşağı itti ve onu içinden çıkardı. "Sonsuzluğa doğru."

Ne yazık ki bu konuda onunla tartışamazdı. Ağdaki en güçlü Psy olarak Kaleb her zaman en tepede olacaktı. Gerçek şu ki, o olmadan hiç kimse hiçbir yönetim organını ciddiye almazdı çünkü o her şeyi bir anda değiştirebilirdi.

Tişörtünü çıkarmasına izin vermek için kollarını kaldırarak kravatını yere bıraktı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Haklısın," dedi adam bir kolunu boynuna dolayıp diğer eliyle kolundaki manşet düğmesini çözerken. "Hadi bir deprem yaratalım."

Sarsıntı kırk beş dakika sonra Rus Sismik Ajansı'ndaki kafası giderek karışan sismologlar tarafından kaydedildi. Bundan yarım saat sonra Kaleb, Sahara'nın tembel bacaklı bedenini okşadı ve "Bilgi güçtür. Bu gücün belli bir yüzdesini halkın eline verelim."

PSYNET BEACON: SON DAKİKA HABERLERİ
KALEB KRYCHEK'İN OFİSİNDEN YAPILAN AÇIKLAMA

Sessiz Sesler kendisini bir isyan olarak tanımlıyor. Böyle bir şey değildir. Bunun yerine belirli bir bakış açısına sahip siyasi bir partidir. Böyle bir siyasi partinin, diğer çıkarları temsil eden gruplar gibi PsyNet'te var olma hakkı vardır.

E Tanımının da var olma hakkı vardır. Ancak, Sessiz Seslerin aksine, empatlar Psy ırkının hayatta kalması için kritik öneme sahiptir. Önceki Konsey bu bilgiyi saklamıştı, ancak mevcut durum ışığında, her bireyin kendi kişisel bakış açısına göre bilinçli bir karar verebilmesi için paylaşılması zorunludur: *PsyNet Es olmadan varlığını sürdüremez*. Bu ideolojik bir duruş değil, kanıtlanmış bir gerçektir.

Sessizliğin şafağında empatları gen havuzundan yok etmeye yönelik bir girişimde bulunulmuş ve bu girişim on binlerce kişinin ölümüne ve suç deliliği de dahil olmak üzere toplumdaki ağır akıl hastalığı vakalarında ciddi bir artışa yol açmıştır. Bu gerçeğin kanıtı Es'lerin var olmaya devam etmesidir. Aksi takdirde E tanımı çeyrek asır önce silinmiş olacaktı.

Yukarıdakilerin bir sonucu olarak, bir E'ye yapılacak herhangi bir saldırı PsyNet'in temellerine yapılmış bir saldırı olarak görülecektir. Sessiz Sesler veya başka herhangi bir grubun üyeleri diğerlerini Es'lere karşı harekete geçmeye teşvik ederse, terörist olarak muamele göreceklere. Siyasi anlaşmazlık kabul edilebilir. PsyNet'i çökertmekle tehdit saldırganlık kabul edilemez.

-Kaleb Krychek

Bölüm 42

Kaos Hüküm Sürüyor.

PsyNet Beacon manşeti

IVY, Vasic'in kolunun kaslı yastığında **derin** bir uykuya dalmıştı, ikisi de pasif temasın Vasic' yeteneğini aktive etmeyeceğine karar vermişlerdi ki, kara bir panik yumruğuyla fiziksel olarak sarsılarak uyandı. Derisi nemlendi, gözlerinin önünde noktalar parladı.

"Vasic, ölüyorlar," diye soluk soluğa bağırdı, çığlıklar kulaklarında yankılanıyordu. "Çok yakın, tam tepemizde."

Vasic iki saniye içinde yataktan kalkmış, ayaklarını botlarının içine sokmuştu bile. "Bir ceket kap. Ben de benimkini alayım ve salgının yerini teyit edeyim."

Ivy yataktan fırlayıp kollarını ahududu renkli paltosunun içine soktu, pijamalarının üzerine sardı ve Vasic yeniden ortaya çıkmadan saniyeler önce çoraplarını ve kar botlarını giydi. Soğuk için fazla ince olan koyu gri bir tişört giymiş, üzerine de deri sentetik ceketini geçirmişti ama onu değiştirecek zamanı yoktu.

Vasic kafasına bir örgü başlık geçirip onları katliama sürüklemekten önce, "Tavşan, kal," diyebildi.

Bu kez çığlıkların çoğu apartmanların içinden geliyordu. Bir ceset camı kırarak pencereden dışarı fırladı. Vasic Tk'sını kullanarak erkeği yakaladı, yavaşça yere indirdi ... orada ayağa kalktı, vücudu sayısız kesikten kanıyordu ve hemen önündeki duvara koştu. Kafası defalarca betona çarptığında ıslak ve çirkin bir ses çıkardı.

Şoke olan Ivy onu sakinleştirmek için elini uzattı. Adam dizlerinin üzerine çöktü. Ivy sakinliğini uzun süre koruyamadı ama adam yine de dizlerinin üzerinde kaldı, ileri geri sallanıyor ve acıdan kan dondurucu hayvan sesleri çıkarıyordu. Bunun kendi kendini yönlendiren öfkeden daha iyi olduğuna karar vererek, Vasic sokağa dökülmeye başlayan şiddet yanlısı enfeksiyonlularla ilgilenirken, her seferinde bir zihne odaklanmaya başladı.

Yanlış zamanda caddeye dönen iki taksi kaçmak için geri vites taktı. Biri park halindeki bir arabaya arkadan çarptı, diğeri ise karşıdan gelen trafiğe düşük hızda çarptı. Araçlarını terk eden sürücülerin hepsi dışarı fırlayıp koşmaya başladı.

Sonra çok fazla enfekte vardı ve Ivy'nin odağı en tehlikeli görünenlere daraldı.

Yönlendirilmemiş birkaç telepatik vuruş, herhangi bir hasar vermeden ondan sıyrıldı. Ancak telekinetik darbe, Vasic darbeyi aldığını görüp onu sabitlemeseydi onu duvara çarpabilirdi.

Teşekkürler, diye telepati gönderdi ve tekrar mücadeleye daldılar.

Kaç kişiyi akılsız öfkeden daha az tehlikeli bir duruma getirmeyi başardığını bilmiyordu ama Gradient'teki seviyesine göre gücünü çok kısa sürede kaybetti, burnu kanadı, kasları jöle gibi oldu ve başı o kadar sert çarpıyordu ki tek bir ses çıkarsa yarılacakmış gibi hissetti. Gözyaşlarına boğulmak üzereyken sokağa yığıldı, etrafında dehşetten bir kaleydoskop vardı.

Bir çılgılık daha, tiz ve felç eden bir dehşet barındırıyordu. Başını kaldıran Ivy midisinin bulandığını hissetti. Hayır, bir çocuk değil. *Hayır! Hayır!* Koruyucu bir öfkeyle, elinde ağır bir metal boru tutan yetişkinin tam önünde duran çıplak ayaklı küçük kıza doğru koşacak gücü buldu. İçinde gerçek bir empati gücü kalmadığı için düşük dereceli telepatisiyle saldırdı ve yetişkinin dikkatini çocuğu yakalayacak kadar uzun süre dağıtmayı başardı.

Ivy, arkadayım, dedi Vasic ona. *Yürü! Yürü!*

Ona olan inancı tam olan Ivy koşmaya başladı, ancak yerel yetkililer tarafından kurulan savunma hattını geçtikten sonra durdu. Hepsisi de öldürmek için değil, etkisiz hale getirmek için tasarlanmış silahlarla donatılmış olan polisler onu arkalarından salladı. Asfaltın üzerine diz çöktü ve küçük kız ona sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlarken gecenin soğuk havasını içine çekti.

Korku, keskin ve kutsanmış bir şekilde normal, onun küçük bedeninde nabız gibi atıyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun. Travma geçiren çocuğa teselli edici sözler mırıldanan Ivy, kucağındaki küçük kızla birlikte tekrar ayağa kalktı ve sokağın bu ucunda ağır bir barikat oluşturan İcra araçlarından oluşan duvara doğru koştu. Onların arkasında ambulanslar vardı. Etkilenen sokağın diğer ucunda da durumun aynı olduğunu tahmin etti.

Küçük şarjının şok ve paniğinin en kötüsünü emmek için yeterli empatik yeteneği bir araya getirdikten sonra, Ivy kızı gözünün önünden ayırmayacağına söz veren bir doktorun yetenekli ellerine bıraktı.

Daha sonra kavgaya geri döndüğünde kimse Ivy'yi durdurmadı, sokaktaki katliam inanılmazdı. Vasic hem Tk'sını hem de eldivenine yerleştirilmiş lazeri kullanarak ölümlere yol açmadan delileri kontrol altına almaya çalışıyordu ama ne zaman birini denklemden çıkarsa on tanesi birden ortaya çıkıyordu. Tek sorun enfekte olanların sayıca çokluğu değildi.

Ivy'nin önünde iki insan İnfaz memuru hiçbir uyarı olmaksızın yere yığıldı ve Ivy onların enfekte olmuşların düzensiz telepatik saldırılarından birine kurban gittiklerini fark etti. Önce birinin, sonra diğerinin nabzını kontrol ederek tuttuğunun farkında olmadığı bir nefes verdi. İkisi de hayattaydı ama güçlü bir Tp'nin bir insanın zihnini çorbaya çevirebileceği düşünüldüğünde, bu her şeyden çok şanstı. Telepatisi ne kadar zayıf olsa da, savaş devam ederken etrafındaki kadın ve erkekleri korumak için elinden geleni yapmaya çalıştı.

Omzuna hafif bir dokunuş. Aden onun yanına çömelerek, "Ben ," dedi. "Ben güçlü bir telepatım."

Görevi ona bırakarak empatik yeteneğine erişti ve belli bir dereceye kadar canlandığını keşfetti. Enfekte olanları zar zor yavaşlatabilse de, çabaları Enforcement'ın onları sersemletmesini kolaylaştırdı. Sokakta yaşayan büyük bir grup insan da psikopat komşularını kontrol etme mücadelesine katılmış ve ciddi yaralanmalara yol açmadan insanları hareketsiz hale getirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Pençeleri hınzırca kıvrılmış büyük yırtıcı kuşlar gökyüzünden süzülüp bir dizi saldırgan kuşu yere serdiğinde

Ivy, beynindeki titreşimin bir sonucu olarak halüsinasyon görmeye başladığını düşündü. Ama bir dakika sonra önüne düşen tüy aksini iddia ediyordu. Değişken kartallar, diye fark etti yorgunluğundan.

Onların yardımıyla durum tersine döndü ve sonraki kırk dakika içinde cadde kontrol altına alındı.

Dili kalın, zihni bulanık ve vücudu tam olarak kontrol altında olmayan Ivy kendini ayağa kalkmaya zorladı. *Vasic?*

Binaları kontrol etmeye yardım ediyorum. Yaralanmışsın.

Sesinin buz gibi tınısı, çiğnenmiş duyulara merhem gibi geliyordu, tıpkı kalkık yüzünü öpen yumuşak kar taneleri gibi ferahlatıcıydı. *Psşik* gerginlik, dedi başının etrafındaki mengene sıkışmaya devam ederken, migren kısırlaşırken. *Jaya ile konuşacağım.* Ancak ilk durağı, kurtardığı küçük kızı kontrol etmekti ama çocuk gitmişti, velayeti olmayan ebeveyni tarafından çoktan sahiplenilmişti.

"Annesiyle gittiği için çok mutluydu," dedi nakil işlemini gerçekleştiren İnfaz memuru. "Annenin kimliğini ulusal veri tabanında kontrol ederek çocuk çalmaya çalışan bir ucube olmadığından emin ama ikisinin birbirine sarılma şeklinden anne-kız oldukları çok belliydi." Kirpiklerine takılan küçük bir kar tanesini çıkarmak için gözlerini kırıştıran bir kart uzattı. "Annenin detayları. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Ivy onu cebine attı, çocuğun iyiliğini düşünen bir ebeveyni olduğu için mutluydu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ekip arabasının kaputundaki açık bir ilk yardım kutusuna uzandı ve bandajların altına koymak için bir pamuk ped çıkardı. "Burnunuz kanıyor, sanırım kulaklarınızdan biri de öyle."

Ivy, Jaya'yı endişelendirmemek için elinden geldiğince temizlendi. Ivy onu bulduğunda diğer empat "Her ne yaptıysan," dedi, "Kurbanlardan bazılarını ulaşabileceğim bir yere koydu."

Gözlerinde yorgun ama umutlu bir parıltı vardı, kabarık ceketinin kapüşonu yüzünü kardan koruyordu. "Ama" -umudunu gölgeleyen perili bir "gerçekten yardım ediyor muyum yoksa sadece palyatif bakım mı sağlıyorum bilmiyorum. Sence etmeli miyim?"

Ivy başını salladı ve arkadaşına sarıldı. "Tedavi ettiğin her kurban daha huzurlu görünüyor." Jaya'ya Vasic'in o gün erken saatlerde aldığı ve Alaska salgınından kurtulan enfekte kişilerin üçte birinin çoktan öldüğünü söyleyen rapordan bahsetmedi. Görünüşe göre kurbanlar hastane yataklarında kasılmış, beyinlerinde garip kan pıhtıları açılmıştı.

Enfeksiyonun mutasyona uğradığı ve daha öldürücü hale geldiği açıktı. Ama Jaya'nın bu bilginin üzerindeki baskısına ihtiyacı yoktu; yeteneğini içgüdüsel olarak kullanarak olasılıkları değiştirebilirse, bu farklı bir konuydu. "İyi bir şey yapıyorsun," diyerek diğer empati rahatlatı.

Omuzlarını dikleştiren Jaya başını salladı ve işine döndü. İyi olacağını hisseden Ivy, kan, cam kırıkları, tüyler, fırsat silahları, sağlık görevlileri, İnfaz personeli ... ve cesetlerle dolu caddede yavaşça geri yürüdü. Ölü, hareketsiz, yaralı, duvarlara çarpmış ve sırt üstü yatmış cesetler... Havadaki dehşet ve ıstırap ezici bir ağırlıktı.

Ve her şeyin üzerine narin, saf bir kar yağdı.

Bölüm 43

Samuel Rain'in son teknoloji ürünü inovasyonunun canlı olarak yargılanmasına razı olmadığı açıktır. Dehası göz önüne alındığında, güç kullanmak yerine araştırmasını gizlice ele geçirmeyi ve dosyalarını izlemeyi öneriyorum. Onun haberi olmadan bir deneme .

*Biyofüzyonun uygulanabilir bir yöntem olarak değerlendirilmesinden sorumlu
analistin tavsiyesi
askeri araç*

SAMUEL RAIN o kadar temiz bir şekilde ortadan kaybolmuştu ki çoğu insan onun öldüğünü sanmıştı. Zie Zen çoğu insan gibi değildi. Bağlantıları adamın hayatta ama beyin hasarlı olduğuna dair söylentiler ortaya çıkarmıştı. İkinci hasarın derinliğine bağlı olarak Rain'in bir faydası olmayabilirdi ama Zie Zen hiçbir şeyi varsaymak niyetinde değildi. Vasic'in ölümcül sorununa çözüm bulabilecek tek kişinin biyofüzyon kavramını ve temel prensiplerini ilk ortaya atan kişi olduğu giderek daha da netleşiyordu.

Rain bir yıl önce ortadan kaybolduğunda Kaliforniya'da ikamet ediyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Aradan geçen süre içinde dünyanın herhangi bir yerine nakledilmiş olabilirdi ama bu bir başlangıç noktasıydı. Nikita Duncan ve Anthony Kyriakus bölgedeki en güçlü iki Psy'dı, bu yüzden Zie Zen onlarla başlayacaktı. Nikita'yı şimdilik masaya yatırdı. Acımasız olabilirdi ama mali çıkarları konusunda açık olma eğilimindeydi; bu tür uzun vadeli hileler onun tarzı gibi görünmüyordu.

Öte yandan Anthony ... NightStar Grubunun başı hasarlı zihinlerle uğraşmaya alışkındı. Sessizlik ne olursa olsun, F-Psi hala nüfusun diğer kesimlerine göre daha düzenli olarak deliriyordu. Bu da NightStar'ın bu hastaların bakımı için özel tesisleri olduğu anlamına geliyordu.

ve Zie Zen'in ortaya çıkarabildiği her şeye göre aile, arızalı unsurlarını basitçe idam etmek veya saklamak yerine bakım sağlıyordu.

Kararını veren Zie Zen, çok az kişinin bildiği özel bir iletişim hattından Anthony ile temasa geçti. Aramak için geç bir saatti ama Zie Zen Anthony'nin genellikle gece yarısından çok sonra ofisinde olduğunu biliyordu. Diğer adamın çıkarları birkaç kez Zie Zen'inkilerle örtüşmüştü ve Zie Zen onu bir tür nazik müttefik olarak görüyordu.

Eski Konsey Üyesi'nin yüzü saniyeler içinde ekranda belirdi. "Zie Zen," dedi Anthony Kyriakus hoş geldiniz derken, siyah saçlarının şakaklarındaki gümüş rengi tepedeki ışıktaki parlıyordu.

"Anthony." Zie Zen aileden anlayan, kızının yaşama hakkı için birçoklarına paralı askerlik motivasyonundan kaynaklanıyormuş gibi görünen soğuk bir acımasızlıkla savaştan bu adama baktı ve ne kadarını açıklayacağını düşündü. "Bir işaretçi çağırıyorum."

"Borçlu olmaya katlanabileceğim tek adam sensin," dedi Anthony. "Senin için ne yapabilirim?"

"Samuel Rain'in nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

Anthony'nin ifadesi hiçbir şey vermedi. "Öldüğü söyleniyor."

"Söylentiler çok az şey ifade eder." Sonunda, işaretler ve borçlar hakkındaki konuşmaları bir kenara bırakıp diğer adama gerçekler konusunda güvenmek zor bir karar değildi. Zie Zen, Anthony'nin kızı için dünyadaki en yetenekli ve dolayısıyla en kazançlı kâhin olduğu için savaşmadığını biliyordu. Hayır, bir babanın çocuğunu koruma içgüdüsüyle onun için savaşmıştı. "Vasic'i istiyorum."

Bu kez Anthony tepki verdi, gözleri keskinleşti. "Eldiven başarısız mı oluyor?"

"Evet."

Anthony'nin yanıtı beklenmedikti. "Net onu kaybetmeyi göze alamaz - son on yılda perde arkasında ne kadar çok şey yaptığını, kaç hayat kurtardığını kimse gerçekten bilmiyor." Niyetli bir bakış. "Sizden biri olduğunu fark etmemiştim."

Zie Zen, Anthony'nin Vasic'in sadece başka bir kişi olduğuna inanmasına izin verebilirdi ama yapmadı. Kendi kanından olan çocukla olan ilişkisini alenen sahiplenmek istedi. "O benim büyük torunum."

Bir göz kırpma. "Ağ'da kimsenin şüphelenmediği bir ilişki. Ustaca oynadın, Büyükbaba."

Bir zamanlar Zie Zen bu onurlandırıcı hitap karşısında gülümserdi; bunun hem samimi hem de yenilmiş bir rakibin hüznünlü bir itirafı olduğunu bilirdi. Bugün ise sadece sorusunu sordu. "Samuel Rain'in izini bulmama yardımcı olacak bir şey biliyor musun?"

Bu kez Zie Zen'i gafil avlayan Anthony oldu. "Rain bende," dedi. "Bir psişik manipölasyon girişimi sonucu beyninde ciddi bir kanama meydana geldiğinden beri NightStar'ın gözetiminde."

Böylesine ani bir başarıya hazırlıksız olan Zie Zen düşüncelerini toparlamak için durakladı. "Nasıl?"

"Bunu uygun bulacaksınız; SnowDancer kurtları onu ağır yaralı olarak buldu ve leoparlar kızım aracılığıyla benimle iletişime geçtikten sonra Vasic'ten onu almasını istedim."

"Torunum kimi kurtardığının farkında değil mi?" Zie Zen, bu ana gelmesine neden olan sayısız bağlantıyı düşünerek sordu.

Anthony başıyla onayladı. "O sırada bir Arrow operasyonundaydı ve bana sadece bir dakika verebilirdi. Ona 'port'u tamamlaması için gerekenleri gönderdim, o da bunu beş saniyenin altında bir sürede yaptı ve sanırım bunu uzaktan yaptı." Eski Konsey Üyesi'nin yüz ifadesi Vasic'in becerisinin seviyesine ve hassasiyetine saygı duyuyordu; bir yetenekle doğmak sadece bir başlangıçtı - Vasic'in yapabildikleri yoğun bir eğitim, konsantrasyon ve zekâdan söz ediyordu.

"Rain ile herhangi bir fiziksel teması olup olmadığından emin değilim," diye devam etti Anthony. "Temas etmiş olsa bile, adamı tanıyamazdı. Rain'in yüzü kan içindeydi ve acıyla çarpılmıştı." Durakladı, başını hafifçe salladı. "Ve Vasic'in bunu benimle takip etmesi için hiçbir neden yoktu. Kurtardığı adamın rastgele bir kurban olduğunu düşünmüş olmalı, özellikle de Rain'in kayboluşu çok sonraya kadar bildirilmediği için."

Bu kez duraklama daha uzundu ama Zie Zen sözünü kesmedi.

"Biyofüzyon programının bariz başarısı göz önüne alındığında,"

Anthony

"Vasic'in Rain'e erişmeye ihtiyacı olabileceğini hiç düşünmemiştim." diye mırıldandı.

Kaderin ironik cilvelerini bir kenara bırakırsak, o dönemde iktidarda olanlar için değerli olan bir adamın neden

Zie Zen, "Rain'in şu anki durumu nedir?" diye sordu.

"O ... hasarlı." Anthony ellerini kavuşturdu. "Vasic'e yardım edebilecek durumda mı bilmiyorum ama yardım edemeyecek durumda mı onu da bilmiyorum."

"Dosyaları göndereceğim-"

Anthony başını salladı. "Hayır, Rain o seviyede işlevsel değil. Verilere odaklanamıyor gibi görünüyor-Vasic, adamın bir zamanlar yaptığı şeyi yapıp yapamayacağına dair gerçek bir gösterge elde etmek istiyorsak onunla şahsen tanışmalı."

Zie Zen durumun vahim olduğunun farkındaydı, çünkü Anthony olayları abartacak biri değildi ama yine de zayıf da olsa bir şansı vardı. "Vasic'le konuşup bir zaman ayarlayacağım." Zie Zen diğer adamın gözlerinin içine bakarak, "Buna değdi mi Anthony? Yaptığın seçimlere?" Eski Konsey Üyesi oldukça gençti ama nüfuzlu ve yetenekli bir ailenin reisiydi ve en az Zie Zen kadar acımasız kararlarla karşı karşıya kalmıştı.

"Bir kızımı kaybettim," dedi Anthony sonunda, "bir başkasının özgürlüğüne kavuştuğunu gördüm, annesi tarafından yetiştirilmesine rağmen benimle aynı safta yer almayı seçen bir oğlum var, öngörülerim daha memnun ve daha az acı çekiyor, ama zihinleri kırılğan olmaya devam ediyor . . . Sonunda her şey dengelenir mi bilmiyorum ama elimden yaptığımı biliyorum. Bir erkeğin yapabileceği tek şey budur."

Zie'ye kilitlenmiş gözlerde mutlak odaklanma Zen'in . . . PsyNet'teki en güçlü adamlardan biri sessiz bir onur hareketiyle başını eğmeden önce. Anthony başını kaldırdığında, "Artık kendinden şüphe etme, Büyükbaba," dedi. "Sen olmasaydın, Sessizliğin olmadığı bir zamanda yaşıyor olmazdık. Krychek'in, Vasic'in, empatların, kızımın ve benim üzerinde durduğumuz temelleri sen attın."

Zie Zen'in düşüncesine göre bu, bir adamın gururla kendi mezar taşı diyebileceği bir mezar yazıtıydı. Zie Zen daha fazlasını istiyordu. Büyük torunu için bir hayat istiyordu, Zie Zen'in yirmi üç kısa, harika yıl boyunca yaşadığı gibi gerçek bir hayat. *Sunny, sensiz yalnızım.*

Nasıl yalnız kalabilirsin, Z? Ben buradayım.

O anda neredeyse ona dokunabilirdi ... ve ölümlü zamanının çok yakında sona ereceğini biliyordu. *Henüz değil*, diye fısıldadı.

ona. *Önce ikimizin de en iyisi olan oğlumu kurtarmalıyım.* Vasic,
Sunny'nin kanını taşımıyor olabilir ama kalbini taşıyordu.

Bölüm 44

Sadece yirmi üç yaşındaydı ve yıpranmıştı. Sessizlikten sonra bir E'nin yardımına ihtiyaç duyan o kadar çok kişi vardı ki, yüz binlercesi acı içindeydi.

Zie Zen'den Vasic'e

IVY.

Bir sağlık görevlisine yer açmak için başka bir sedyenin bekleyen ambulansa taşınmasına yardım eden Ivy, Vasic'in psişik çağrısına baktı. *Ben buradayım.*

Hayatta kalan biri var. Çocuk değil. Bir empat değil.

bir yerden gelen bir enerji fışkırması. Nereden? 24 numara, daire 5B.

Ivy, kar gözlerinin önünde beyaz bir dantel perde, kafasının içindeki çekiç ise davul gibi vururken, tökezledi ve yorgun ve üşümüş bedeninin götürebildiği kadar hızlı bir şekilde binaya doğru koştu. Daireye girdiğinde Vasic'i açık bir dolabın önünde çömelmiş buldu. Ona doğru yürümek için ayağa kalktı, parmaklarını yüzüne dokundurdu.

"Gözlerindeki kan damarları patlamış."

Ivy bunu hiç düşünmemişti bile. "İzin ver yüzümü sileyim ve gözlerimi yıkayayım, böylece kazazedeyi korkutmayayım." En azından biraz yardımı olurdu.

Vasic hiçbir şey söylemedi ama elini ensesine götürdü ve onu banyoya doğru itti. "Hayatta kalma-" diye başladı, etrafındaki havanın ısındığının farkındaydı.

"Telepatik bir gözüm onun üzerinde." Kiremitli muhafazanın içinde durarak, kadının ılık suyla gözlerini yıkamasını bekledi. İşi bittiğinde, yakındaki bir sebinden aldığı mendillerle cildini kurulamak için ona yaklaştı.

Adamın yüzü hiçbir şey belli etmese de, öfkeli olduğunu hissetmişti. "Vasic." Elini adamın bileğindeki sert kemiklerin üzerinde gezdirdi.

"Sence," dedi adam, kadının vücudundaki tüm tüyleri diken diken eden sakın bir ses tonuyla, "benim önümde kendini öldürmemeye çalışabilir misin?"

Kelimelerin kırbaacıyla irkildi. "Yardım etmeye çalışıyordum." Pek bir şey yapmamıştı ama tamamen işe yaramaz da değildi.

"Ölü bir empatın kime ne faydası olacak?" Kullandığı peçeteleri atarakarla ıslanmış paltosunu ve Ok ceketini getirdi. "Bir daha yaparsan seni meyve bahçesine öyle hızlı geri götürürüm ki nefes almaya bile vaktin olmaz."

Katıksız bir öfkeyle kendini onun kurtardı. "Beni tehdit etme."

"Seni tehdit etmiyorum. Seninle ilgileniyorum, çünkü bunu kendin yapmaktan aciz görünüyorsun." Bu sert yargıyla banyodan dışarı adımını attı.

Ivy onun üst kolunu tuttu ve soğukkanlı vahşiliğinin altındaki şiddetli karanlığı gördü. "Konuş benimle." Bu bir emirdi. "Canın yanıyor."

Buzların çözüldüğüne dair bir işaret yok. "gereken bir durum var."

Kendini onun önüne yerleştirerek başını salladı. "Sen de aynı derecede önemlisin." yüzünü kavradı, buzbakışlarını tuttu ve kendi kararlı öfkesini görmesine izin verdi. "Sonsuza dek burada duracak kadar inatçı olduğumu biliyorsun."

Elinin altında çenesi oynadı... ve sonunda alnını onunkine degecek kadar indirdi. "Çocukları bulduk," dedi, sesi çiğdi. "Çıldırılmış gardiyanlarıyla birlikte kapana kısılmışlar, çıkış yolları yok. Minicik uzuvlar, minicik yüzler, kırılğan kemikler."

Gözleri dolan Ivy onu kendine yakın tuttu, saçlarını okşarken şakağını ve yanağını öptü. "Çok üzgünüm." Onun bu görüntüleri sonsuza dek yanında taşıyacağını biliyordu. O böyle bir adamdı; önemseyen, *hatırlayan* bir adam. Kalbi onun için, ağlamayan ama daha önce tanıdığı herkesten daha derinden hissedenden Arrow için acıyordu.

"Kurtarmama yardım ettiğin küçük kız mı?" dedi, onun acısını biraz olsun hafifletmek için. "Adı Harriet ve şu anda güvende." Zihnine dokunarak, Harriet'in annesinin, Ivy'nin Harriet'in nasıl olduğunu sormak için kadını aramasının ardından telefonuna gönderdiği bir görüntüyü ona gösterdi. "Bakın, sıcacık ve yatağına sarılmış, yanında da en sevdiği oyuncağı var."

Ivy'nin bir dakika daha ona sarılmasına, onu rahatlatmasına izin veren Vasic başını kaldırdı ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Benim olduğun için teşekkür ederim, Ivy Jane."

"Her zaman," dedi, sesi ıslaktı, sonra onu takip ederek dolaba gitti ve çömelerek içindeki küçük boşluğa baktı.

İçerideki zayıf adam yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı, tik rengi teni terden sıırıslam olmuştı. Kendini tamamen ütülü gömlek ve pantolonların bulunduğu dolabın arka tarafına itmiş olan adam onu görünce inledi. Onun korkusunu, acısını içine çekmek istedi ama Vasic'in arkasına zar zor bağlandığının farkında olarak bu içgüdüyü kontrol etti. Son bir saattir şiddeti azalmayan baş ağrısının da gösterdiği gibi, duyuları daha fazlasını kaldıramayacak kadar hırpalanmıştı ... ve kendini meyve bahçesinde bulmaya hiç niyeti yoktu.

Çünkü Arrow tehdidini gerçekleştirecekti, bundan en ufak bir şüphesi yoktu.

"Merhaba." Yerde bağdaş kurarak saldırgan olmayan bir pozisyon aldı. "Ben Ivy."

Cevap yok.

, yüzünü sakın ve güven bir şekilde tuttu, ta ki adam sarsakça başını sallayana kadar. "Miguel."

"Memnun oldum Miguel." Başını hafifçe yana eğdi. "Bunu daha önce hiç kimseye dolapta söylememiştim."

Dudakları titreyerek kıvrıldı, sonra düştü, yakışıklı yüzü kendi içine çöktü. "Neler oluyor?" Bu bir yalvarıştı, gözleri ıslaktı.

"Bilmiyorum ama senin hayatta kalman bunu nasıl durdurabileceğimize dair ilk ipucumuz olabilir."

Miguel ağlamaya başladı, yutkunduğu hıçkırıklar tüm bedenini sarsıyordu. "Tanıdığım en kırık insan benim," dedi hıçkırıklar arasında. "Sessizliğim çok kusurlu, aile birliğim beni mirastan mahrum etti."

Ivy bir öfke nabzını ısırdı ... ve hemen ardından bir cevabın parlak ışıltısını gördü, ancak istismara uğramış zihni aniden bir duvara çarptı. *Yeter*, dedi, *dur*.

- - -

VASIC, Ivy öne doğru düşüp kafasını dolabın açık kapısına çarpmadan önce onu yakaladı. Onu kollarının arasına alıp yüzünü boynuna yasladı ve telekinezi gücünü kullanarak Miguel'i dışarı çıkardı. "Kaçmak sana bir şey kazandırmaz, bir Ok tarafından avlanmak istemezsin."

Genç adam öylesine titriyordu ki kemikleri birbirine çarpıyor olmalıydı ama Vasic'in Ivy kollarındayken ona hiç acıması yoktu. "Bu dairede kal - İcra memurlarına bilgilerini ver ve burada kalman için sana yetki verdiğimi söyle. Sakın kaçmayın."

"Yapmayacağım."

Adamı dişleri takırdarken ve gözleri cam gibi olmuş halde bırakan Vasic, Ivy'yi yatak odalarına değil, diğer kadının yüzünü kilit olarak kullanarak doğrudan Sascha Duncan'a ışınladı. Kendisini gece karanlığında bir evde bulmayı umuyordu ama empat ve eşi ayaktaıdı.

Kısa, mavi bir gecelik giymiş olan Sascha bebeğini sallıyordu. Lucas Hunter'ın pençeleri Vasic'in boğazına dayandığında nefesi henüz ağzından çıkmamıştı.

"Ivy!" Sascha'nın kardinal bakışları Vasic'in değerli kargosuna kaydı. "Ne oldu?"

Lucas pençelerini Vasic'in boğazından çekti ama Vasic derisinde ince kan çizgilerinin belirmediğini hissetti; bu, inine girdiği yırtıcının sessiz bir uyarısıydı. Eşine doğru yürüyen leopar alfa, bebeği onun kollarından aldı ve Vasic'in bebeğin yüzünü görememesini sağlayacak şekilde çıplak göğsüne bastırdı.

Sascha da içgüdüsel olarak aynı şeyi yapmıştı. Çocuklarını korumak, Vasic'in yüz kilidi olarak kullanabileceği bir görüntü elde edemeyeceğinden emin olmak. Bu içgüdüyü anlıyordu; o da kendine güvenmezdi.

Ivy'yi en yakın düz yüzey olan bir masaya dikkatle yerleştirerek Sascha'ya Ivy'nin bugün neler yaptığını anlattı ve kardinal empatin elini Ivy'nin alnına koyuşunu, gece gökyüzünü andıran gözlerinin kenarlarında beliren küçük çizgileri izledi.

Lucas başka bir odaya girmiş, çocuklarını almadan ve eşine bir bornoz getirerek geri dönmüştü, yeşil gözleri vahşi bir şekilde Vasic'in bornozu giymesine yardım ediyordu. "Asla ama *as/a*," dedi Vasic'e ulaştığında sessizce, "bunu bir daha yapma yoksa boğazını koparırım."

Leopar alfanın ne kadar hızlı hareket edebildiğinin artık farkında olan Vasic bunun gerçek bir risk olduğunu biliyordu. Ama-"Ivy'nin hayatı tehlikedeysen bunu göze alırım."

Lucas'ın bakışları daha az vahşileşmedi ama kollarını kavuşturarak başını salladı. "olduğunu inkâr edemem." Gözleri Ivy'nin sırtüstü yatan bedenine kaydı. "Önemli olan şeylerle ilgilenmeyi anlıyorum ama korumam gereken bir eşimin yanı sıra bir çocuğum olduğunu da anlamalısın."

"İkisine de zarar vermek gibi bir niyetim yok." "Bir dahaki sefere kilit olarak yüzümü kullan, anlaşıldı mı?"

Vasic yine bu konuyu düşündü. "Her zaman Sascha'yla birlikte değilsin." "Tanrım, ya delirmişsin ya da aşık olmuşsun." Bu sözler bir Hırla. "Evet, her zaman Sascha'nın yanında olmayabilirim ama nerede olduğunu bilirim ve ufak bir gecikmenin önemi olmaz; öte yandan şahdamarının yarılması Ivy'yi kalkansız bırakır."

"Katılıyorum." Lucas'ın mantığı sağlamdı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Leopar alfa kaşlarını kaldırarak homurdandı. "Zerre kadar üzgün değilsin ama benimle arkadaş olmanın diğer türlüsünden daha iyi olduğunu düşünüyorsun."

Vasic bazen Ağ'da şekil değiştirenlerin ilkel doğaları yüzünden zeki düşmanlar olamayacaklarını düşünenlere hayret ediyordu. Belli ki hiçbiri kedigillerden biriyle tanışmamıştı. Şimdi de diğer adam, "New York ne kadar kötü?" diye sordu.

"Kötü." Vasic dikkatini Ivy'den hiç ayırmadı. "İlk tahminlere göre bu gece dört yüz Psy kaybettik, çoğunluğu ölü, beşte biri ise kötü bir şekilde enfekte olmuş." Geçmişteki durum devam ederse hepsi geri dönülmez komalara girecekti.

"Yaklaşık elli insan ve yırtıcı olmayan üç şekil değiştiren arada kalarak öldü." Bir kartal Dönüşen'i teşhis etti.

kayıplar. " kalan bir yetişkin erkek, yetenek: psikometri. Hayatta kalan diğer Psy'lerin hepsi empattı." Irkı yok oluyordu ve hiçbirinin bu konuda yapabileceği bir şey yok gibiydi.

"New York'taki salgının hemen ardından ikinci bir salgının ortaya çıktığına dair haberler de aldık."

Vasic başını salladı, veriler son on beş dakika içinde gelmişti. "Seattle. Krychek orada kontrolü ele aldı ama genel durum hızla kontrolden çıkıyor." Ve bu durum Ivy'nin kendine zarar vermesine neden oluyordu. "Empatların kendilerine zarar verme eğilimleri var mı?"

Lucas ona kurnazca bir bakış fırlattı. "Hayır," dedi sesini alçaltarak. "Ama kendilerini en sona koyma eğilimleri vardır. Bir empatın önemseme kapasitesi onu o şeydir." Gözleri eşinin üzerinde oyalandı. "Bu aynı zamanda bir E'nin en büyük zayıflığıdır."

İşte o anda Vasic, büyük büyükbabasının Sunny'yi en derin içgüdülerinden korumaya çalışırken verdiği mücadeleyi gerçekten anlamıştı. "Benden nefret etmesine olsa da umurumda değil," dedi Lucas Hunter'a, "kendini feda etmesine izin vermeyeceğim."

Diğer adamın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bir E sevdiğinde, varlığının her zerresiyle sever. Sana çok kızabilir, konuşamayabilir, kafana bir şeyler fırlatabilir" -gözlerinde bir kedi parıltısı vardı- "ama senden asla nefret etmez. Onu korumak söz konusu olduğunda sahip olduğunuz tek avantaj budur."

"Bana ...'ımı manipüle etmemi mi tavsiye ediyorsunuz?" Ivy'nin onun için ne anlama geldiğini ifade edecek bir kelimesi yoktu, yanındaki adamın aşına olduğu kelimeyi kullandı. Uyuyordu. "Eşim mi?"

Lucas sakallı çenesini ovuşturarak, "'Manipüle etmek' ağır bir kelime. Ben daha çok onun hayatının sadece kendisine ait olmadığını, onu kaybetmenin seni yıkacağını nazikçe hatırlatmaktan bahsediyorum."

Vasic bunun mutlak gerçek olduğunu düşündü.

Sascha o anda Ivy'nin üzerine eğildiği pozisyonundan kalktı. "Sanırım kendini yaktı," dedi bir eliyle dalgınca belini ovuşturarak. "Vasic, onu minderlerden birine taşıyabilir misin?" Başıyla yerde dağınık halde duran büyük, düz minderleri işaret etti. "Onun için sert bir masadan daha iyi olur."

Vasic bunu telekinezisini kullanarak yapmadı. Mesafeyi istemedi. Hırpalanmış kalbinin sahibi olan kadını nazikçe

Kollarını açarak onu pencerelerden uzakta, buranın yerdeki bir kulübe değil, bir ağacın dallarındaki bir sığınak olduğunu gösteren bir mindere taşıdı. Ivy minderin üzerine kıvrıldığında, göğsündeki karanlık bir düğüm çözüldü. *Sarmaşık mı?*

Sözlü ya da telepatik bir yanıt vermedi ama dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi ve yüzünü adamın yanağına koyduğu ele sürttü. Bu kadarı yeterliydi. *Uyu. Ben burada olacağım.* Eldivenin arızalı parçalarını vücudundan kendisi sökmek zorunda kalsa bile her zaman orada olacaktı. Kendi başının çaresine bakabileceği konusunda ona güvenmiyordu.

Ancak Sascha derin ve doğal bir uykuya dalmış gibi görüldüğünde ayağa kalkarak arkasını döndü ve Sascha'nın eşiyle birlikte mutfığa geçtiğini, çiftin birbirleriyle sessizce konuştuklarını gördü.

"İşte." Kardinal E ona besin karışımına bir şeyle dolu bir bardak uzattı. "İtiraf etmek ne kadar can sıkıcı olsa da, psişik bir yanıktan sonra rehidrate olmak ve yeniden enerji toplamak için en iyi şey bu şey."

Ivy'nin besleyici yemeklerin lezzetsizliğinden yakındığını düşündü, uyandıktan sonra ona aynı türden bir içecek verdiğinde burnunu kıvracağını biliyordu. Ivy'nin görüş alanında kaldığından emin olmak için yer değiştirerek içeceği kabul etti. Alfa çiftinin ona zarar vermek için bir nedeni yoktu ve enerji takviyesine ihtiyacı vardı.

Bardağı bitirdikten sonra, "Bence New York'a gelmelisin," dedi. "Ivy birkaç kez yakınlarda olmanı dilediğinden bahsetti."

Sascha Lucas'a baktı. "Biz de tam bunu tartışıyorduk."

Diğer erkeğin yüzündeki ifadeye bakılırsa "tartışma" tam olarak yaptıkları şey değildi ama leopar alfa kollarını kavuşturmuş bir şekilde tezgâhtaki rahat pozisyonunu korudu. "İkimiz de geleceğiz," dedi, "ama sadece kısa bir süreliğine."

"Kızınızdan uzak kalmak istemezsiniz." Vasic, kaos içindeki bir şehre asla savunmasız bir masum getirmeyeceklerini biliyordu.

Sascha başını Lucas'ın omzuna yasladı, dostunun kolu beline dolanırken eli de kalbinin üzerine yerleşti. Hareketleri o kadar bilinçsizdi ki Vasic kaç kez tam olarak bu şekilde durduklarını merak etti. Ve Ivy'nin ona yaslanmayı nasıl sevdiğini, bir eliyle başının arkasını kavrarken diğer kolunu ona dolmasını düşündü. Bu . . . içindeki şeyleri rahatlatıyordu

Ona sarılmak, onun güvenine sahip olduğunu bilmek. Artık onsuz var olamazdı.

"Sanırım üç gün dayanabilirim," dedi Sascha, sonra ağzını büktü. "Tamam, belki iki. O çok küçük ve benim için ağladığını düşünmeye dayanamıyorum."

Vasic, "Enfeksiyon bu hızla artmaya devam ederse o zaman diliminde bir salgın olacak," derken Lucas Sascha'nın saçlarına bir öpücük kondurdu.

Sascha'nın gözlerinde gölgeler. "Mümkün olan en kısa sürede orada olacağız," dedi orman gecesinin sessizliğinde. "Önce Alice'le bir kez daha konuşmak istiyorum."

"WaterSky kartallarıyla temasa geçmem gerekecek," diye ekledi Lucas, "onların bölgesindeki varlığımı açıklığa kavuşturmak için. Aramız iyi olduğu için bir sorun çıkmayacaktır."

Vasic başını salladı. "Ivy'yi şimdi eve götüreceğim." Vasic onu kollarına aldığı anda Ivy hemen Vasic'in göğsüne doğru kıvrıldı ve sanki Vasic'in korunmasız kalbinin ham kırılğanlığına gömülmüş gibi hissetti. Buna karşı koymadı. O, onun kızıydı. Bu kadar basitti. "Seni New York'a götürmek için geri dönmemi ister misin?"

"Hayır, enerjini sakla," diye karşılık verdi Lucas. "Yüksek hızlı bir jet yakalayacağız."

Vasic başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı, Ivy'nin kontrol edebileceği bir ortamda güvende olmasını istiyordu. Vasic onu yan yatırır yatırmaz uyanık bir Tavşan yatağa atladı. İyi olduğundan emin olmak istercesine ona sokulan köpek onun önüne yerleşti. Vasic dairenin geri kalanını, dış koridoru, bu kattaki boş olan iki daireyi ve kata girişleri güvenlik açısından kontrol ettikten sonra Abbot'u kontrol etti ve diğer Tk'nın Jaya ile birlikte hastanede olduğunu öğrendi. Bu Abbot ve Jaya'nın dairesini de temizlemesi gerektiği anlamına geliyordu ama bu görev uzun sürmedi.

Bir sonraki bağlantısı Aden'di. "Güncelleme?" diye sordu eldivenine yerleştirilmiş telsizden.

Haberler sertti. "Krychek, NetZihin ve KaranlıkZihin'den Ağ'ın tüm alanının ince, görünmez dallarla delik deşik olduğunu doğruladı. Karantinaya almak ya da bazı kısımlarını kesip atmak

Bazı bölümlerin temiz olabileceği teorisine dayanan nüfus artık bir seçenek değildir."

Bu da ırklarını kurtarmanın tek yolunun bir tedavi bulmak olduğu anlamına geliyordu.

Vasic cevap veremeden Aden ona daha kötü bir şey söyledi. "Empatik olmayan çocuklar bağışık değildir; onlar taşıyıcıdır. Enfeksiyonun ne zaman ya da ne zaman aktif hale geleceğini bilmek imkânsız."

Vasic'in zihni Harriet adında masum küçük bir kızın görüntüsüyle doldu. "Bu, enfekte olmamış bir sonraki nesil olasılığını ortadan kaldırıyor." Ayrıca, gençlere daha yüksek bir hayatta kalma şansı vermek için onları ayırma seçeneğini de ortadan kaldırdı.

"Krychek ekibin Es'i iltica etmeye zorlamasını ve temiz bir ağ kurmasını önerdi."

Vasic bir zamanlar bu taktiğe katılabilirdi. Şimdi ise hemen olumsuz anlamda başını sallıyordu. "Bu Ivy'nin içindeki bir şeyi öldürür." Onu dinlendirmek ya da kendi başının çaresine bakmasını sağlamak konusunda hiçbir vicdan azabı duymuyordu ama E.'sini tanıyordu. Ivy bir savaşçıydı ve sadıktı. Sevdikleri yok olurken, milyonlar yardım çığlıkları atarken onu seyretmeye zorlamak, asla iyileştirilemeyecek bir hasara yol açabilirdi.

"Durumun böyle olacağını tahmin etmiştim. Diğerleriyle temasa geçip Es'e seçim şansı vereceğim."

Vasic hiçbirinin bunu kabul edeceğini düşünmüyordu. "Seattle'dan beri kaç salgın oldu?"

"Beş. Dünyanın dört bir yanına dağılmış durumdalar."

Zaman tükeniyordu. "Beni sadece başka bir seçenek yoksa uyandır. Yeniden şarj olmam gerek."

Çıkış yaptıktan sonra güvenliği iki kez kontrol eden Vasic, Ivy'nin banyosunda soyunup duş aldı. Odasından yeni kot pantolonunu alması sadece kısa bir saniye sürdü. Acil bir durumda ulaşabilmek için botlarını yatağının yanına koydu ve tam yanına uzanmak üzereydi ki eldiveninden bir iletişim mesajı aldı.

Ayağa kalktı, Ivy'nin uykusunu bölmek için kapıya doğru yürüdü ve telefona cevap verdi. "Büyükbaba."

Bölüm 45

Dünya finans piyasaları bir gecede sert bir şekilde düştü ve bu eğilim tersine dönme belirtisi göstermiyor.

The San Francisco Gazette

"Benimle bu kadar erken buluştuğun için teşekkürler," dedi Sascha Alice'e, Kar Dansçısı'nın ininin hemen dışındaki alanda yürürken. Burası boştu, küçükler hâlâ uyuyordu ve şafağın altında parıldayan taze karın kesintisiz yayılımı hem dayanılmaz derecede güzel hem de çok sessizdi. Burası kaleler, kartopu savaşları ve birbirlerinin üzerine atlayan kurt yavruları için yaratılmıştı.

"Zor olmadı," diye cevap verdi Alice, kraliyet mavisini kazağının tuniğinin uçlarını ellerinin üzerine çekştirerek. "Güneşin doğuşunu izlemek için erken kalkmayı tercih ederim." Soğuk dağ havasından bir nefes çekti, güneş henüz önlerindeki ormanı yalayan sisi yakacak kadar yükselmemişti. "Bundan önce hep şehirlerde yaşadım. Ailemi gezegenin uzak köşelerinde ziyaret ettim -Mısır, Peru, Çin- ama her zaman üniversiteye döndüm."

"Bir şehirde olmayı özleyorsunuz?"

"Biraz, ama bir tür soluk kayıp. Bana hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söyleyen sepya tonlu bir fotoğraf."

İkisi ağaçların arasında dolaşırken botları karın üzerinde belirgin izler bıraktı.

"Salgınlarla ilgili haber raporlarını izliyordum."

"Ağ ne kadar bozulursa," dedi Sascha, zihni bu sabahki haberlerde yer alan yürek parçalayıcı görüntülerle doluydu, "sadece Psy'lar için değil, herkes için daha kötü sonuçlar doğurur." Tüm büyük şehirlerde iç içe geçmiş bir nüfus vardı - insan, Psy ve Dönüşen sakinleri

yan yana, genellikle aynı binalarda. Enfekte kurbanları söz konusu olduğunda ayırım yapmıyordu . Kurbanlar karşı koyamayacak kadar küçük olsalar bile.

Sascha, gece karanlığında yaşananların gerçek dehşetini anladıktan sonra Naya'yı uyandırmıştı. Kollarında sıcak, canlı ve güvende olan tatlı bebeğini kucaklamış ve kendi seçimleri olmadan canavara dönüşen ebeveynler ve katledilen masumlar için ağlamıştı, Lucas'ın kendi kolları ikisini de sımsıkı sarmıştı.

Boğazındaki düğümü yutkunarak, "Krychek'in ekibi diğerlerini koruyabilecek Psy'ları toplamak için elinden geleni yapsa bile, salgınlar sırasında ilk müdahale ekiplerinin çoğu psişik saldırılarla etkisiz hale getirildi," dedi.

"Hafızamı canlandırmak için kendi kitabımı okuyordum." Alice eldivenli parmaklarını yukarıdaki bir daldan damlayan buz sarkıtlarının üzerinde gezdirdi. "Neden saçını başını yolmak isteyebileceğini anlıyorum. Çok fazla genel bilgi edindiğimi varsayıyorum."

Sascha, söz konusu kitabı odanın öbür ucuna fırlatmak istemesiyle tanınmasına rağmen diplomatik bir tavırla, "O zamanlar muhtemelen makuldü," dedi.

"Bilmiyorum." Alice kollarını kendi etrafında sardı, ama ifadesi açık kaldı. "Bu benim ilk kitabımdı. Muhtemelen orijinal tezimi düzgün bir şekilde damıtmamışımdır." Elini saçlarının arasından geçirecek gibi oldu, durakladı. "Kahretsin. Saçlarımın yeniden uzaması gerektiğini unutup . Kendimi sıska bir kirpi gibi hissediyorum."

Sascha gerçek Alice Eldridge'i ilk kez gördüğünü hissetti. Dinleyiciyi kendisiyle birlikte gülmeye davet eden, kendini küçümseyen bir mizah anlayışına sahip zeki bir kadın. "Çok hoşsun." Çok zayıf, evet, ama inanılmaz kemikleri ve bir kez daha altın bir parıltıyla öpülmüş tene karşı gür dudakları var. "Kurt erkeklere dikkat et. Muhtemelen sana yemek getirmek gibi sinsi şeyler yapmaya başlayacaklar ve sen daha ne olduğunu anlamadan kur yapmaya başlayacaksın."

Alice'in gözleri , Sascha dünyayı kaplayan hüznün gülme ve kendisine verilen bu hayatı yaşama yeteneğini çalmadığını fark etti. "Şimdiden başladı mı?"

"En sevdiğim yemeklere olan bu ani ilgi artışını merak ediyordum." Diğer kadının bıkkın gülümsemesi yerini kederli bir ifadeye bıraktı. "Benim için," diye fısıldadı, "yüz yıl önce değildi. Düdü. Ve dün ailem, arkadaşlarım ve bir kariyerim vardı. Dün, çocukluğumda oyun arkadaşım olan ve kalbimi eden güçlü, eziyetli bir adamı sevdim."

"Alice." Sascha elini diğer kadının omzuna koyarak sessiz bir teselli verdi.

Bilim adamı omuz . "Araştırmamı hatırlayabildiğimi düşündüğüm anlarım oldu" -kusursuz bir ses, dikkatli kelimeler- "ama henüz somut bir şey yok." Sascha'nın yüzüne döndü. "New York'a gitmek istiyorum."

Sascha yürümeyi bıraktı. "Emin misiniz?" Bu, hazırlıklı olmadığı bir yanıtı. "Tehlikeli olacağı kesin."

"Tehlike konusunda endişeli değilim, Sascha. Ölmekten bile endişelenmiyorum. Eğer yakında başlamazsam bir daha asla yaşayamayacağımdan ."

Bölüm 46

Oraya Haven diyorlar.

Zie Zen'den Vasic'e

Ivy uyanır uyanmaz **VASIC** de uyandı. Ona sımsıkı sarılmış, uykulu bir şekilde gerindi ve yüzünü onun göğsüne sürttü. Parmaklarını sırayla onun kalçasında gezdirdi ve empatiyle birlikte uyanmanın keyfini çıkardı.

"Günaydın," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Vücudunun üzerinde bir okşayıştı. Yan dönerek, altında uykulu gözlerle yatan kadının saçlarını eliyle okşadı. "Günaydın."

Kalbini yakalayan ve bırakmayı reddeden tembel, şefkatli bir gülümseme. "Kaçtım, ha?"

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı," diye Vasic. Ve sonra onu öptü.

Ivy, onu şimdiden bağımlısı haline getiren o gür cömertlikle karşılık verdi. Kollarını onun boynuna doladı ve bir bacağını dizinden bükerek onu kalçalarının arasına aldı, ağzını onun arzularına teslim etti. Ve o da aldı, yuttu. Ivy'yle tanışana kadar dokunmaya ne kadar aç olduğunu anlamamıştı. Şimdi, ihtiyacının delici acısını dindirebilecek tek kişi oydu.

Dilini onun hoşuna gittiğini keşfettiği şekilde yalayarak, elini göğsünün dolgun tümseğinin üzerine kapattı.

Sarsıldı.

Durdu ama elini çekmedi. "Hayır mı?" Kadının o kısmına dokunmak ona dayanılmaz bir cinsel haz veriyordu ama Ivy'nin canını yakacak hiçbir şey yapmayacaktı.

"Evet."

Nefes nefese fısıldayan Vasic'in saçlarından tutup onu aşağı çekerek bir öpücük daha başlattı. Bir öncekinden daha derin, daha sıcak ve daha vahşiydi, Vasic'in eli öpüşürken Ivy'nin göğsünü sıkıyor ve okşuyordu ve vücudu kendisinininkine karşı sallandı - muhtemelen bu yüzden önce çölde, sonra Rockies'in ücra bir yerinde son buldular. Çenesini sıktı, dişlerini sıktı ve onları eve geri götürdü.

"Judd'la konuşmam gerek," dedi ellerini onun üzerinden çekmeye zorlayarak. "Şimdiye kadar bir çözüm bulmuş olmalı."

Ivy'nin göğsü düzensiz bir ritimle inip kalktı. "Evet." Ellerini çarşafın üzerinde kenetleyerek, "Bir daha durmak istemiyorum," dedi.

Vasic de öyle. Penis o kadar sertleşmişti ki demirden bir çubuk gibiydi, Ivy'nin kalçalarının arasındaki nemli sıcaklık, giysilerinin katmanları arasından bile onu cezbediyordu. Ona dokunmak, ten tene temas etmek, tatmak ve *almak* istiyordu. Onları misafirperver olmayan bir yere ışınlamadan önce onu iterek yatağın kenarına oturdu ve sırtı ona dönüktü. Onu uykuda dağılmış ve öpüşürken görmek pek de kontrollü bir davranış değildi.

Arkasından hışırtı sesleri geliyor. "Enfeksiyon ... işler ne kadar kötü?" Sessiz, endişeli bir soru.

"Kötü, ama son üç saattir hava sakın." İki elini saçlarında gezdirdi, o anda dünya cehenneme dönmüş olsa bile yine de yapmak üzere olduğu şeyi yapacağını biliyordu. Eğer yapmazsa, Ivy karanlıkta yalnız kalacaktı ve bu kabul edilemezdi.

Vücudunu eğerek elini tutmak için uzandı. "Kahvaltıdan sonra bir randevumuz var."

Ivy'nin parmakları onunkilerin üzerinde kıvrıldı. "Kimi görmeye gidiyoruz?" "Samuel Rain adında bir adam."

- - -

Umuttan **neredeyse** tüyleri diken diken olan Ivy, Vasic kendisine görsel koordinatları verilen yere ışınlanırken bekledi. Güvenli olduğundan emin olana kadar onu yanına almayı reddetmişti; adamın bir buçuk mil genişliğinde koruyucu bir çizgisi vardı. "Bu özelliğini seviyorum

"Bir yere gittiklerini ve onu yine geride bıraktıklarını fark ettiği için sepetinde somurtmakta olan Tavşan'a .

Bir ödöl bile onu yatıştırmamıştı.

Ivy diz çökerek onun karnını okşadı. "Söz veriyorum, sonra yürüyüşe çıkacağız. Vasic seni Aden'le birlikte Merkez Komutanlığı'na bırakacak, böylece yalnız olmayacaksın." Vasic yeniden ortaya çıktığında daha yeni ayağa kalkmıştı.

"Tavşan," dedi ve köpek onlara doğru koşmaya başladı. Vasic elini Ivy'nin beline dokundurdu. "Sanırım evcil hayvanınız gideceğimiz yerde hoş karşılanacaktır."

"Evcil hayvanımız." Ivy gülümsedi, Vasic'in yanında hareketsiz duran Tavşan'ın farkındaydı. Akıllı küçük köpekleri 'porting'i öğrenmişti ve kar izi olmayan bakımlı bir çimenliğin kadife yeşili üzerinde durana kadar kılını bile kıpırdatmadı.

Bu çimenlik, zengin, kremi bir beyaza boyanmış geniş ve zarif bir evin arkasında uzanıyordu. Plantasyon tarzı mimarinin izlerini taşıyordu ama duvarlarının tamamı camdan yapılmıştı; bugünkü gibi güneşli günlerde içeriye doğal ışık doluyordu. Çimenliğe açılan geniş kapılarıyla yeşil alan evin bir uzantısı gibi görünüyordu.

Dış mekân mobilyaları çimenlerin üzerine serpiştirilmişti, oturma düzenleri rahattı ama çimenlerin arazinin sadece bir bölümü olduğu açıktı. Birkaç patika çitlerin ve doğal görünümlü ağaç kümelerinin ardında kayboluyordu; bunlar hafif dalgalı manzarayı böldüğü için arazinin gerçekte ne kadar geniş olduğunu söylemek imkânsızdı. Ivy, yapacağı herhangi bir tahminin büyük bir küçümseme olacağı hissine kapıldı. Tek bir aracın sesini bile duyamıyordu, yakınlarda medeniyete dair herhangi bir belirti görmek şöyle dursun.

Sıcaklık ve bitki örtüsü, New York'la aynı yarımkürede ama daha ılıman olması dışında, bulunduğu yer hakkında pek bir şey söylemiyordu. Bölgede kar olmasa da, kot pantolonu ve beyaz kazağının üzerine giydiği paltosuna hâlâ ihtiyacı vardı ama güneş gökyüzünde bu durum değişecekti.

Soğuğa rağmen insanlar oturma alanlarında sessizce oturuyordu; bazıları gruplar halinde, bazıları ise yalnızdı. Hepsi sıradan sivil kıyafetler giymişti. Birkaçı bir şeyler okuyor, diğerkleri boşluğa bakıyor, bir tanesi de sallanıp duruyordu.

. . . ama aslında hiç kimse tecrit edilmemişti. Bakıcı olduğunu düşündüğü kadın ve erkekler sessizce bir kişiden diğerine, gruptan gruba geçiyor, asla rahatsız etmiyor ama hastalardan birinin bir ihtiyacı olduğunda her zaman orada oluyorlardı.

Ivy omzuna, koluna yapılan dokunuşları da fark etti. "Demir atma," dedi yüksek sesle. "Dokunuşlar hastalara şimdi ve burada olduklarını hatırlatmak için."

"Muhtemelen," diye yanıtladı Vasic, "çoğunluğun F-Psy olma eğiliminde olduğu göz önüne alındığında."

Ivy, kâhinlerin olağanüstü yeteneklerinin yarattığı öngörülerin içine sonsuza dek düşme riskinin yüksek olduğunu hatırlıyordu.

Bakıcılardan biri Ivy ve Vasic'e doğru geldi. Soluk sarı bir gömlekle eşleştirilmiş sade gri bir pantolon giymişti, altın saçları tek bir örgü halindeydi ve teni sıcak bir karamel tonundaydı. Ivy'nin kadının tüm kompleksten sorumlu olduğuna inanmasına neden olan sakin bir sorumluluk duygusu vardı.

"Ben Clara Alvarez," dedi onlara ulaştığında. "Haven'ı yönetiyorum. Anthony seni beklememi söyledi."

Vasic'in parmakları Ivy'nin kalçasına dokundu. "Ben Vasic, bu da Ivy." Köpeklerinin Clara'nın ayakkabıllarını kokladığı yere doğru başını salladı. "Ve bu da Tavşan."

Kadın, ince siyah eldivenli elleriyle Tavşan'ı sevmek için eğildi. Ivy daha önce de böyle eldivenler görmüştü. Kaşlarını çatarak nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. *Eldivenler . . .*

Eski bir J-Psy olmalı, diye yanıtladı Vasic.

Tabii ki. Ivy, ailesiyle birlikte Washington'da yaşarken Adalet Psy'sine göz ucuyla bakmıştı. J'lerin neden eldiven giydiğini bilmiyordu ama bunun zihinsel kalkanlarının zayıflamasıyla ilgili bir şey olduğunu varsayıyordu. Ancak Clara hiçbir şekilde stresli görünmüyordu, Ivy'nin hislerini yatıştıran bir sükûnet vardı onda.

"Eğer beni ederseniz," dedi ve onları sol taraftaki patikaya yönlendirmek için ayağa kalktı. "Samuel gül bahçesinde oturmayı tercih ediyor, yılın bu zamanında bitkiler çubuktan daha fazla olmasa bile."

Yürürlerken, "Sizi tanıştırap gideceğim," dedi. Konuşmayı seçip seçmemek ona kalmış - büyük ölçüde sessiz kaldı

Komadan çıktığımdan beri." Üzerinde küçük kırmızı bir alet kutusu bulunan yıpranmış çam masanın yanında durarak Vasic'e baktı. "Bu Samuel'in evinden aldığımız kişisel ve biraz da kendine özgü bir şekilde doldurulmuş alet kutusu. Odasında bırakmamıza rağmen ona dokunmadı, ancak her ihtimale karşı geri alabilmeniz için görüntüyü saklamalısınız."

"Bir kilidim var."

Tekrar yürümeye başladıklarında Clara, "Onu zorlamayın," diye devam etti. "Artık ihtiyacınız olan yeteneğe ya da bilgiye sahip olmayabilir." Durdu, ölümcül ciddiyetteki sıcak kahverengi gözleriyle bakışlarını ikisinin üzerinde tuttu. "O çok zeki ve yetenekli bir adamdı, anlıyorsunuzdur. Eğer bunu kaybetmişse ve kaybının farkındaysa, hayatının bu kısmıyla yüzleşmemeyi seçebilir. Bu onun hakkıdır."

"Çok korumacısınız." Ivy diğer kadına karşı derin bir saygı duyduğunu hissetti. "Onunla yakın mısınız?"

"Romantik bir ilişki yok. Kocam buna ederdı." Bu şaşırtıcı ve oldukça alaycı yorumla birlikte Clara yeniden yürümeye başladı. "Ama Samuel'de yankı uyandıran bir şey görüyorum."

"Bir Adalet Psy'sinin son kullanma tarihi vardır," dedi, yüz ifadesini okumak zordu. "Şu anda ikinci bir hayat yaşıyorum, ama çoğu asla yaşayamaz. Samuel'i şu anda olduğu adamla bir zamanlar olduğu adamı karşılaştırmaya zorlayarak onun ikinci şansını elinden almak istemiyorum." Clara'nın sesini hiç yükseltmemesine rağmen güçlü bir ifadeydi bu. "Onun değeri azalmadı; sadece farklı."

"Anlıyoruz." Anthony Kyriakus'un Haven'ı yönetmesi için bu kadını seçmesine şaşmamalı, diye düşündü Ivy. Sıra dışıydı, sessiz bir savaşçıydı.

"Zarar vermeyeceğiz," dedi Vasic Clara'ya. "Kalmamızı ya da gitmemizi isteyip istemediği netleşene kadar onunla oturacağız."

Clara başıyla onayladı ve onları bir çitin etrafından dolaştırarak kışın bir gül bahçesinin durgun karanlığına götürdü. Diğer tarafta, yayılan dalları ve ince iğneleriyle yaprak dökmeyen bir yaprağın gölgesinde yer alan bir bankta otuzlu yaşlarının başında olabilecek zayıf bir adam oturuyordu.

Buğday rengi bir pantolon ve sade mavi bir gömlek giymiş, koyu sarı saç telleri rüzgârın etkisiyle dağılmış ve yanında rüzgârlık gibi görünen bir şey atmış olan adam, eski moda tel çerçeveli gözlüklerinin ardından bahçeye bakıyordu. Görme yetisi genellikle sorunsuz bir şekilde düzeltilebilirken bu gözlükler alışılmadıktı ama Ivy gözlüklerin bir gösteriş olduğu izlenimine kapılmadı.

"Samuel." Yanına vardıklarında Clara eldivenli elini Samuel'in omzuna koydu. "Bunlar sana bahsettiğim misafirler. Ivy, Vasic ve Rabbit."

Samuel Rain'den cevap yok.

Temel kuralları yinelemek için onlara bir kez daha ciddi bir bakış atan Clara uzaklaştı. Ivy keskin havadan derin bir nefes aldı, Samuel Rain'i empatik düzeyde hissedemediğinin acı verici bir şekilde farkındaydı. Sanki kendi içine o kadar gömülmüştü ki artık var olmuyordu.

"Woof!" Tavşan ayaklarının dibine bir sopa düşürdü.

"Tavşan." İçinde sevgi çiçekleri açan Ivy, onu almak için eğildi. "Nereden buldun bunu? Eğer bahçelerini mahvettiysen, ikimizin de başı belaya girer."

Cevap veren Vasic oldu. "Onu sağdaki ağacın altında bulduğunu gördüm."

Vasic'e bakarak telepatiyle, *"Belki de Bay Rain'i kalabalık etmesek daha iyi olur?" diye sordu.*

Vasic kadının sopayı aldı. "Tavşan," dedi ve heyecanlı köpeklerini gül bahçesinin sol tarafına, açık arazideki dikdörtgen bir alana götürdü. Samuel'in görüş alanındaydı ama yüzüne bakmıyordu.

Erkeği ve evcil hayvanları oynarken uyuyan güllerin arasında dolaşan Ivy, her yatağın yanındaki hava koşullarına dayanıklı küçük kartı okudu, eşlik eden resimleri inceledi - coşkulu bir şeftali gülü, canlı sarı bir gülün yanına dikilmişti, o da seksi bir kırmızının yanındaydı. O anda Vasic'le birlikte yaptıkları eve çiçek bahçesi dikmeye karar verdi.

Meyve bahçesine yerleşmek isteyebileceğini düşünüyor musun? Sevdiği bir yerdi ama Vasic'le her yere giderdi.

Seninle evdeyim, Ivy.

Kendini kaybetmiş bir halde ona doğru dönmeye çalışırken, evcil hayvanları Samuel Rain'in önüne sopayı bırakmak için bahçe yollarında koşarken neredeyse Tavşan tarafından eziliyordu. Adam yanıt vermayınca Tavşan başıyla onu dürttü. Kadının kalbi eridi. "Buraya gel, Tavşan," dedi, kalçasını okşayarak. "Samuel bugün sessizce oturmak istiyor."

Tavşan sopasını alıp tırmalamak için Ivy'nin yanına gelmeden önce bir kez daha kafa atmayı denedi. Vasic'e geri koşarken, Ivy baktı Samuel Rain'in gözlerini Arrow'un üzerinde görmek için ayağa kalktı. Ivy'nin nabızı küt küt atıyordu ama ani bir hareket yapmadı. Ta ki mühendis ayağa kalkıp Vasic'e doğru yürüyene kadar.

Aynı anda ona ulaşmak için diğer yolu seçti.

Samuel Rain tek kelime etmeden Vasic'in eldivenli kolunu kavradı ve ona baktı. "Delirdin mi sen?" diye sordu eti kesebilecek kadar keskin bir ses tonuyla. "Bu, insan entegrasyonu için hazır değil."

Vasic, "Gönüllü olduğumda kendime zarar veren biriydim," diye yanıtladı. "Artık değilim. Bunu kaldırabilir misiniz?"

Mühendis ona inanmaz bir bakış fırlattı. "Ben beyin hasarlıyım, seni aptal. Vücudunun içinde oynamamı istemezsin."

"Tam da şu anda zihinsel olarak oldukça yetkin görünüyorsunuz."

Parmak eklemleriyle eldivenin parıldayan siyah kabuğuna vuran Samuel Rain, "Aç şunu," dedi.

Vasic hareket etmedi ama kabuk iki yandan aşağı kayarak içindeki kontrol panelini ortaya çıkardı. Rain bir süre ona baktı. "Arayüz yaratıcı. İşin özünü görmem gerek." Dikkati dağılmış bir şekilde etrafına bakındı. ", aletlerim nerede?"

"İşte." Vasic çantayı ona uzattı.

Mühendis, oraya nasıl geldiğini sorgulamadan onu aldı ve yere koydu. "Dokunma Tavşan," dedi dalgınca ve hassas bir lazer aleti çıkardı. Aletle birkaç hamle yaptı ve arayüz paneli geri kaydı.

Gözlerini kapat, Ivy.

Ivy, Vasic'in elini iki arasına aldı ve sırtına bir öpücük kondurdu. *Bu sensin. Her parçanı seviyorum.*

Kolunu kaldırmadan önce uzun bir duraklama oldu. Tavşan alet kutusunun etrafını koklarken ama onunla uğraşmazken, kendini onun altına soktu.

Vasic'in içindeki ölümcül tehdidin görüntüsüyle başa çıkmak için kendini çelikleştirdi ve baktı. Ne beklediğini bilmiyordu ama bu insan ve makinenin şaşırtıcı simetrisi değildi.

Akımla kıvılcımlanan ince, çok renkli kablolar kas, tendon ve kemikle sarmaş dolaştı, ipliklerin inceliği çıplak gözle her şeyi görmediğini biliyordu. *Bu kadar güzel olmamalıydı*, dedi Vasic'e, kendine yaptıklarından dolayı öfkesi yeniden yükseliyordu.

Parmakları onun ensesinde kıvrıldı. *Hayatımız boyunca bunun için bana kızgın mı olacaksın?*

Başını salladı. *Beni beklemeliydin.*

Seni hayal etmeye hiç cesaret edemedim, Ivy. Benim gibi bir adamın böyle bir hediyeyi hak ettiğini hiç düşünmemiştim.

Göğsünü okşayarak, *"Sen benim de hediyeysin, biliyorsun"* dedi. *Her gün, her an senin için çok mutluyum. Sana çok ama çok kızgın olduğumda bile.*

Önünde Samuel Rain'in gözlükleri parıldadı ve geç de olsa bunların hiç de eski moda olmadığını, mikro hücre düzeyinde görmesini sağlayan araçlar olduğunu fark etti. "Embesiller." Mühendis arayüz panelini kapattı ve koruyucu kabuğu kapatması için Vasic'e başıyla işaret etti. "Çalışmamı yapıyorlar ve onunla ne yapacaklarını bildiklerini sanıyorlar. Bir bilgisayar sistemini programlamaya karar veren maymunlar gibi."

"Tamir edebilir misin?" Vasic sordu.

"Hayır, beynim hasar gördü." Bununla birlikte aleti yerine koydu, alet kutusunu kapattı ve kaldırdı. "Yarın tekrar gel."

Ivy mühendisin ardından baktı, göğsünde sıkı, sert bir düğüm oluşmasını umuyordu. "Ya deli ya da zeki."

"İkisi arasında genellikle sadece jilet gibi ince bir çizgi vardır." "Ve" -Rain omzunun üzerinden seslendi- "köpeği getirin!"

Bölüm 47

Anchorage, New York, Rio, Cape Town, Seattle, Osaka, Dubai ve Chengdu'da salgınlar yaşandı. Ve bu hız artmaya devam ediyor.

Canlı NetStream, *PsyNet Beacon*

LUCAS HUNTER VE Sascha Duncan ile Alice Eldridge, Ivy ve Vasic geri döndüklerinde şehre varmış ve Jaya ve Abbot ile görüşmeye başlamışlardı. Empatları konuşmaları için yalnız bırakan Vasic, başka bir önemli toplantı yapmak için nispeten sessizlikten yararlanmaya karar verdi. Vasic Abbot'a sonuna kadar güveniyordu ve Lucas da Ivy'ye muhtemelen leopar alfanın kendi empatik eşine duyduğu sevgiden kaynaklanan bir korumacılıkla bakıyordu.

"Bir sorun olduğu anda bana ulaşın," dedi ikisine de. "Bir kalp atışında geri dönebilirim."

Onların da onayını alarak Sierra Nevada dağlarında ıssız bir yere gitti ve Judd'a görüntüyü gönderdi, böylece SnowDancer teğmeni ve Arrow arkadaşı ona katılabilecekti. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim," dedi diğer adam bir dakika sonra geldiğinde.

"Teşekkürü gerek yok." Judd, tepesindeki bir daldan üzerine düşen karı temizlemek için bir elini saçlarında gezdirerek Vasic'in yanına gitti.

Kar ağaçlarda açık alanlarda olduğu kadar yoğun değildi, botları arazi için fazlasıyla yeterliydi.

Judd ona ölçülü bir bakış attı. "Bu bölge için görsel bir çapanız olduğunu kimsenin bilmediğinin ."

"Onu hiçbir zaman saldırgan bir eylem için kullanmak gibi bir niyetim olmadı. Sessizliği seviyorum." SnowDancer'ın geniş topraklarının en ücra köşelerinden biriydi. Burayı tesadüfen bulmuştu, kendisine verilen görüntü

burada belirli bir bölümle eşleşen bir transfer için. Bu tür bir tesadüfi eşleşme çok nadirdi, Vasic bunu sadece iki kez yaşamıştı.

"Ben de sessizliği seviyorum." Judd konuşurken nefesi havayı buz gibi yapıyordu. "Brenna ve ben buraya geliyoruz." Yanakları buruştu. "Geçen sefer kar savaşı yapmıştık."

Vasic bunu Ivy'den önce anlayamazdı. Şimdi kendini Ivy'nin karda oynamaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ederken buldu. Tavşan kesinlikle hoşlanırdı. "Sana son derece kişisel bazı sorular sormam gerekiyor."

Judd uzanıp karı bir top haline getirdi. "Uzun zamandır ekipten başka birinin böyle bir tartışmanın gerekli olacağı noktaya gelmesini umuyordum." Ayağa kartopunu hızlı bir kolla fırlattı. "Sor."

"Eşinizle yakınlaşırken telekinezinizi nasıl kontrol ediyorsunuz?"

"Başlangıçta iki yatak da dahil olmak üzere bir sürü mobilya kırdım." Meraklı bir bakış. "Ne yapıyorsun?"

"Dünyayı dolaşmak."

Judd baktı, sonra gülmeye başladı, gözlerindeki altın rengi benekler kahverengiye karşı canlıydı. Vasic gülmeyi hayal bile edemiyordu ama Judd bunu doğal bir şekilde yapıyormuş gibi görünüyordu, yani belki de bu öğrenebileceği bir beceriydi.

"Özür dilerim," dedi diğer Ok tekrar konuşabildiğinde. "Samimi ten ayrıcalıklarının ortasında bizi halka açık bir yere ışınlarsam Brenna'nın bana ne yapacağını hayal ettim." Ellerini, ince siyah bir kazak ve siyah deri-synth ceketin altına giydiği kot pantolonun ceplerine soktu. "Sarmaşık derini mi kabarttı?"

Vasic, "Şimdiye kadar yerleri uzak tutmayı başardım," dedi, "ama tabii ki bunu tesadüflere bırakamam." Kendi deri sentetik ceketinin manşetini düzeltti - stili Judd'inkinden farklıydı ama onun dışında aynı şekilde giyinmişlerdi. "Ivy sivil kıyafetlerimin üniforma olduğunu söylüyor."

Judd kaşlarını çatı. "Deri-sentetik bıçaklara karşı mükemmel koruma sağlar ve denim son derece güçlüdür."

"Aynen öyle." Sivil kıyafetleri anlamlıydı. "Krychek, belirli bir seviyedeki lazeri de yansıtan yeni bir kurşun geçirmez malzemeyi deniyor.

Ateş." Krychek'in teklifi ekibe yapılmış olsa da Vasic, Ivy için bir palto siparişi vermişti bile.

Kardinal talebi reddetmek yerine paltonun hızlı bir şekilde gönderilmesini emretmişti. "Bunu Brenna için almalısın."

Judd başıyla onayladı. "Kaleb'le sürü çapında daha büyük bir emir hakkında konuşabilirim." Bir uçurumun kenarında durup, dalları karla ağırlaşmış, cetvel gibi dümdüz köknarların yayıldığı aşağıya baktı. "Dediğim gibi, bir sürü mobilya kırdım," diye başladı, gözlerini titizlikle ileriye dikerek. "Sonra yatak için titanyum bir çerçeve aldık ve onu büktüm - en azından onu çok gerilene kadar bükebiliyordum. Dışarıda birkaç ağacı devirdim, birkaç kayayı kırdım."

Vasic daha önce kapı dışında seks seçme fikrini düşünmemiştir. Vücudu bu fikrin hoşuna gittiğine karar verdi. "Peki ya şimdi?"

"Birkaç numara buldum," dedi Judd ona. "Ama en çok işe yarayan şeyi 9 aralığındaki başka bir Tk'dan öğrendim."

"Kim?" Vasic'in bildiği kadarıyla, Ağ'daki yüksek Dereceli telekinetiklerden sadece Judd ve Kaleb şartlanmayı kırmıştı.

"Bunu bir düşün."

Vasic dünyadaki diğer tüm güçlü Tk'ları tanıyor ya da biliyordu. Judd ve Krychek'i düşününce, bilinmeyen Tk'nın bir şekilde izole edilmiş olması gerektiğini, Sessizliğinde bir kırılmayı teşvik eden bir durumda olduğunu *ya da* şartlandırmanın başından beri sorunlu olduğunu fark etti.

"Stefan." Gradient 9.7 Tk Alaris derin deniz istasyonunda daimi görevdeydi. "Çok dikkatli davranıyor."

"O bizden biri."

"Evet." Stefan, kendisini telekinetik olarak daha az değerli ve daha az güvenilir kılmayan psikolojik bir sorun nedeniyle Ok eğitiminden çıkarılmıştı. Geçtiğimiz beş yıl içinde, sahte ölümlerine yardım ederek bir dizi Ok'un kaçmasına yardımcı olmuştu. "Stefan'ın soruna çözümü nedir?"

Judd ona "Beyninize cinsel uyarılarla başa çıkmayı öğretmelisiniz" dedi. "Sessizlik altında, işkence de dahil olmak üzere ağır baskı altında bile katı disiplini sürdürmemiz öğretildi. Ancak hiçbirimize zevkle, özellikle de gerçek yakın temasın verdiği aşırı zevkle nasıl başa çıkacağımız öğretilmedi."

"Gerek yoktu." Bu uyumsuzluk onları daha bu kadar ilerlemeden sakat bırakırdı.

"Aynen öyle. Bu, kör bir noktamız olduğu anlamına gelir; aynı zamanda üstesinden gelmemiz gereken kötü alışkanlıklarımız ya da eğitimimiz olmadığı anlamına da gelir."

Vasic sonuncusunun son derece önemli olduğunu fark etti. "Önceki programlamayla savaşmak için dikkatimizi bölmemize gerek yok."

Judd'dan bir baş sallama. "Şu anda, başka bir talimat olmadığına, zihniniz yeteneğinizin en içgüdüsel yönüne geri dönüyor. Çoğu Tk için bu rastgele yıkım olur." Diğer adam ona hızlı ve eğlenceli bir bakış attı. "Sen eşsizsin ama aynı prensipler geçerli."

"Beynimi sadece belirli yerlere gitmesi için eğitebilirim." Bir yataktan diğerine geçmek gibi. "Bu en iyi çözüm değil ama buza ya da kayalara düşmekten iyidir."

"Başka bir seçenek daha var." Judd alnına düşen saç tellerini geriye doğru itti. "Temel yeteneğin hâlâ Tk, yani bu durumda kendine hiç 'port' yapmamayı öğretebilmelisin. Ne Stefan ne de ben," diye devam etti, "eşlerimizle ten ayrıcalıklarını paylaşırken kontrolü sağlayamıyoruz. Belki de çocukluğumuzdan beri bize böyle öğretilmiş olsaydı-"

Vasic araya girerek, "Bunun durumu değiştireceğinden şüpheliyim," dedi. "Gerçek yakınlık engellerimizi indirmemizi gerektirir."

"Evet." Bu tek kelimedeki şaşırtıcı bir duygu derinliği vardı. "Yani, telekinetik gücün dalgalanmasını engelleyemediğimiz için," dedi, "onu belirli bir şekilde yönlendirmeyi öğrendik."

"Suya mı?" Vasic, Judd'ın nereye gittiğini görerek tahmin etti.

"Evet. Stefan'ın etrafı denizle çevrili ve onun gücü bile bir iki dalgalanmaya neden olmaktan öteye gidemez." Diğer adam duraklayarak aşağıdaki açıklıkta ilerleyen bir kurt sürüsünü izledi. "Ben de aynı şeyi banyoyu suyla doldurarak yapıyorum. Sonunda buhar oluyor." Bir sırtma ve omuz silkme. "Hâlâ sıra kendimi kaybetmediğim söylenemez ama eskisinden çok daha iyi. Ne kadar çok pratik " - hiç de zor olmadığı belli olan bir antrenman rejiminde gözlerinin içi gülüyordu şimdi - "enerji dalgalanmasını idare etmekte o kadar iyi olacağım."

Vasic bu fikrin dahiyane olduğunu düşündü. "Stefan'ın çözümü Silence ile aynı eğitim protokollerini ve yollarını kullanıyor, ancak

"olumsuz yerine olumlu pekiştirme" -cinsel zevk-. Acı ve işkence içinde dövülmüş olanı çok daha güzel bir son için kullanmak.

Judd, "Bu zaman alıyor, bu yüzden bir süre daha seyahat ediyor olabilirsiniz," diye ekledi. "Ve içgüdüsel 'porting' yeteneğiniz işleri daha da zorlaştırabilir, ancak başarılı olmak için zihinsel güce ve psişik disipline sahip olduğunuzu düşünüyorum."

Vasic bunu düşündü. "Başlangıç olarak beynimi izole yerlerden oluşan bir döngüye sokacağım." Yataktan yatağa geçmek bu kadar çabuk mümkün olmayabilirdi ve en sevdiği uzak yerlerden bir ya da ikisini kullanmak bile titiz bir dikkat gerektirecekti ama Stefan'ın ilham verici planı ona bunu nasıl yapacağına dair bir fikir vermişti - yeni bir şey inşa etmek değil, zaten orada olanları kullanmak.

"Bize öğretilen veri ezberleme tekniklerinden birini kullanacağım," dedi düşünerek, "sahada uyumak zorunda kalsam bile duyularımın çalışmaya devam etmesini sağlayan aynı sisteme bağlayacağım." Her iki beceri de bir Arrow'un eğitiminin temel yapı taşlarıydı.

Judd yavaşça başını salladı. "Evet, bu işe yaramalı. İşe yararsa bana söyler misin?" "Elbette." Bu, başka bir Ok'a yardımcı olabilecek bir seçenek olabilirdi.

hattın aşağısında. "Stefan güvende mi?" Aralarındaki en izole kişi olarak, diğer adamın hızlı bir şekilde ihtiyaç duyması halinde yardıma çok az erişimi vardı.

"Evet, ama belki de Alaris'i ziyaret etmeli, onunla konuşmalısınız. Ağdaki durum bu kadar hızlı değişirken, bir şeyler ters giderse arkasını kolladığınızı bilmeli."

"Bunun peşinden gideceğim." Işınlanmanın açıklanamaz bir tuhaflığı nedeniyle, ışınlananlar okyanus tabanına inip tekrar yukarı çıkarken basınçta meydana gelen büyük değişikliklerden herhangi bir kötü etki görmüyorlardı.

Topuklarının üzerinde kayan Judd onları tekrar ağaçların arasına götürdü. "Birden fazla sorunuz olduğunu söylemiş."

"Ne yapacağını nasıl bildin?" Vasic bu noktaya kadar içgüdüleriyle hareket etmişti ve Ivy bundan hoşnut görünmüyordu ama onu memnun etmek için elinden gelen her şeyi yaptığından emin olmak istiyordu... çünkü ona dokunmak ona o kadar yoğun bir zevk veriyordu ki bunu tarif etme umudu yoktu.

"Sana araştırma dosyayı göndereceğim," dedi Judd, "ama ne öğrendim biliyor musun? Eğer onu dinlersen, iyi olacaksın."

Vasic, Ivy'nin yatakta çıkardığı küçük sesleri, ona doğru dokunduğunda tırnaklarını sırtına geçirini düşündü ve vücudunun nabzının attığını hissetti. "Bunu diğerleri için de istiyorum Judd." Kardeşleri de aynı mutluluğu hak ediyordu, aynı dik öğrenme eğrisi acıdan ziyade zevke demir atmıştı.

Judd'ın gözleri onunkilerle buluştu. "Bu noktaya gelebileceğini hiç düşünmemiştim.

Geldiğimize çok sevindim. Diğerlerini de buraya getireceğiz, biz Ok'uz."

Vasic, "Hedeyen asla vazgeçmeyiz," diye tamamladı ve bunu öğrendiğinden beri ilk kez bu iddia karanlık değil, umut doluydu.

- - -

IVY ve Sascha günün büyük bir bölümünü Vasic'in 'porting' yeteneği sayesinde dünyanın dört bir yanındaki empatik olmayan hayatta kalanları ziyaret ederek ve onlarla görüşerek geçirirken, Jaya ve Alice dairede kalıpları araştırmak için verileri harmanladı.

"Hayatta kalanlar," dedi Jaya o gece geç saatlerde dışarıdan yemek yerken, "hepsinin Sessizliklerinde kırıklar var ve ortaya çıkan duygular hoş olmasa bile bu kırıkları kabul ediyorlar."

Ivy, Abbot'a mavi gözlü Ok'un Vasic ve Lucas'la birlikte oturduğu başka bir beslenme çubuğu fırlattı. Üç adam koltukları kadınlara bırakmış, kendileri için sandalyeler çekmişlerdi. "Gördüğümüz karanlık kadın," dedi daha sonra Jaya'ya, "çok üzgün ve çok öfkeliydi."

"Reddedilmenin vücut bulmuş hali." Sascha yemek yemeden yemeğine baktı. "Sessizlik Psy'ye tüm duyguları bastırmayı öğretir, ama özünde her zaman saldırgan, şiddetli, öfkeli duygularla ilgili olmuştur - ve PsyNet bilinçli olduğu kadar bilinçaltından da etkilenir."

Ivy, tüm karanlık duyguların, çirkinliklerin bir kenara itildiğini, gömüldüğünü ve o iltihaplı çorbanın içinde enfeksiyonun büyüdüğünü düşündü. "Yine de bu bize bir tedavi sağlamıyor." Yemeğini elinin tersiyle itti.

"Hiç kimse, bir ömür boyu tam tersini yapmak üzere eğitildikten sonra, tüm duygu yelpazesini kolayca kucaklayamaz."

Vasic'in gözleri delici bir an için onunkilerle buluştu.

Ivy, *bunun bir şikâyet olmadığı*nı söyleyerek ona telepatik bir öpücük gönderdi.

Biliyorum. Sesinin buzunda bir okşama. *Bu kaçınılmaz bir gerçek*.

Evet, öyleydi. Arrow kalbini ona açmıştı ama karanlık duygularına karşı çetin bir savaş vermeye devam ediyordu. Öfke, hiddet, kayıp, hepsi o büyük kalbin içinde hapsolmuştu ve Ivy'nin içini acıtıyordu. Ama bu duyguları açığa çıkmaya zorlayamazdı. Kimse zorlayamazdı. Sadece Vasic, o da hazır olduğunda.

Jaya eriştesini dürttü. "Bunun gibi şiddetli bir değişim şoka, felce, anevrizmaya da neden olabilir."

"Diğer bir şey de," dedi Alice öne doğru eğilerek, "Net'te duygularını kucaklayan kadar az insan olduğuna inanamıyorum."

O anda, bilim adamının bakışlarındaki karizmatik yoğunluk Ivy'ye Samuel Rain'i hatırlattı; ikisinin de içinde bir deha kıvılcımı vardı ve ikisi de bu dehayı gömmek isteyen şekillerde yaralanmıştı.

"Uyandığımdan beri öğrendiğim her şeye göre," diye devam etti Alice, "ve Jaya'nın bugün paylaştıklarına göre, Sessizlik yıllardır parçalanıyor."

Üç empat birbirlerine baktılar ve hep birlikte başlarını salladılar. Bilim adamı haklıydı; tek ön koşul bu olsaydı çok daha fazla insanın enfeksiyona karşı bağışık olması gerekirdi.

Bir veri tableti alan Jaya, empatik olmayan enfekte olmamışlar hakkında sahip oldukları bilgiler arasında gezinmeye başladı. "Bir şeyi gözden geçiriyoruz, ama yapamam-"

Diğer empatın sözleri, delilik ve kafa karışıklığının çığlık çığlığa odaya girmesiyle kesildi.

Vasic'in Ivy, Lucas ve Sascha'yı iki blok ötedeki bölgeye ışınlaması yedi saniyeden kısa sürmüş, ardından insan bilim adamı Alice'in orada olmakta ısrar etmesi üzerine Alice için geri dönmüştü. Abbot, Jaya'yı doğrudan en kötü etkilenen sokağın sonuna götürdü ve orada Vasic'in çağırdığı tıbbi birimlere katıldı. Alice'i bir kapı aralığında bırakarak

Jaya'dan çok uzak olmayan bir yerde, Abbot sağlık görevlilerini korumak için oradayken, geri kalanlar çatışmanın içine daldı.

Ticari/konut karma kullanımına ayrılmış orta katlı binaların sıralandığı cadde, aynı zamanda sayısız insanın kullandığı yoğun bir eğlence alanı ve geçitti. Bu insanların hepsi şimdi kendi yaralarını bile fark etmemiş gibi görünen enfekte olmuşlara karşı hayatları için umutsuzca savaşıyordu. Ivy, sol kolu yan tarafından kırık bir şekilde sarkan bir adamın iri yarı bir erkeğe doğru koştuğunu gördü. Enfekte tek bir yumrukla yere düştü ama ayağa kalkmaya çalışmaya devam etti.

Ivy kafatasını ınlatacak kadar sert bir telepatik darbe alınca geri çekildi. Silkelenerek her seferinde bir kişiyi sakinleştirmeye odaklandı. Son seferinde olduğu gibi işe yaramıştı ama sadece on dakika sonra göz kapaklarının arkasında acı verici baskı hissetmeye başlamıştı bile. Bu-

Büyük bir telepatik darbe.

Gözlerindeki kan damarları patlarken yanağını ve ellerini sıyracak kadar sert bir şekilde yere çarptı ve kalabalığın içinde Gradient 8 veya daha yüksek bir telepat olması gerektiğini fark etti. *Lanet olsun.* Kardinal onu kontrol etmek için döndüğünde Sascha'ya "Ben iyiyim," demeyi başardı. "Telepatik saldırı."

Sascha kanlı burnunu koluna sildi ve "Ben de az önce bir tane hissettim" dedi. Bir an sonra sendeledi. "Bu telekinetik bir vuruştı." Kendini daha küçük bir hedef haline getirmek istercesine kontrollü bir hareketle dizlerinin üzerine çökerek katliama baktı. "Lucas iyi," dedi sonunda. "Doğal kalkanları onu koruyor."

Ivy, Vasic'in eldivenine yerleştirilmiş lazer olan mavi tırpanı görebiliyordu, bu yüzden onun ikili fiziksel ve psişik saldırılara dayandığını biliyordu. Bununla birlikte, çok sayıda insan ve Psy - enfekte olmuş ya da olmamış, bunu söylemek zordu- yerde spazm geçiriyor, ellerini kulaklarına götürüyor ve etraflarındaki zihinler ıldırıdıka çığlıklar havayı yırtıyordu.

Kaosa yakalanan yırtıcı olmayan şekil değiştirenler savaşımaya çalıştı, ancak doğaları gereği saldırgan değillerdi, enfeksiyonun kışkırttığı manik öfkeye karşı koyamadılar. Ve bu kaosa yakalanan

çok az savunmacıya karşı çok fazla enfekte vardı. Kartalların gelişi bile gidişatı değıştirmede.

Ivy, kurbanların yumruk ve pençe darbeleri altında yere yığıldığını, diğerlerinin ise giderek şiddetlenen zihinsel darbeler nedeniyle kan kaybından yere yığıldığını gördü.

"Terminal alanı!" Hırıltılı bir çığlıktı.

Ivy ve Sascha, Alice onlara doğru koşarken dönüp ona baktılar. Bilim adamı sanki telepatik bir darbe almış gibi yarı yolda sendeledi ama durmadı. "Terminal alan," diye soluk soluğa Sascha'ya seslendi, yanlarında elleri ve dizleri üzerine düştükten sonra, vücudu sarsılıyordu. "Bir terminal alanı başlatmalısın."

Sascha, sokağı dolduran ölülerin acısıyla simsiyah olmuş gözleriyle Alice'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bana bunun ne olduğunu söyle."

Ivy elinden geleni yapmaya devam ederken, beynindeki basınç gözlerinin arkasında mide bulandırıcı bir gümbürtüye dönüşmüş olsa da Alice kesik kesik bir nefes aldı.

"Alice." Sascha diğer kadını sarsma dürtüsüyle savaştı, bunun Alice'in gömülü anılarının ortaya çıkmasını hızlandırmayacağını biliyordu. "*Terminal alan nedir?*"

Alice boş gözlerle ona baktı ama Sascha tam pes edip kaosa geri dönmek üzereyken diğer kadın, "Psişik yetenekleri kitlesel ölçekte engelleyebilirsin," dedi.

Sascha'nın kalbi kaburgalarına çarptı. Duyularını tokatlayan dehşet ve acıya karşı kendini sağlam tutmaya zorlayarak Alice'e odaklandı. Bu kritik bir durumdu, ölümlerin sayısını doğrudan etkileyebilirdi. "Nasıl?"

Elleri kalçalarında yumruk olmuş, gözleri ıslak ıslak parlayan Alice başını salladı. "Bilmiyorum. O anı parçasını bulamıyorum."

"Tamam, tamam." Sascha dikkatini dövüşe vermeden önce parmaklarını Alice'in yanağına dokundurdu. "Eğer herkesi engellemeye çalışırsam," dedi yüksek sesle, "bu savunmacıları olumsuz etkileyecektir."

Yani odağını daraltmak ve *ne* yapmak zorunda kalacaktı? Binlerce hayatı kurtarabilecek bir yeteneğe sahip olduğunun söylenip, sonra da onu nasıl harekete geçireceğine dair bir yol haritası olmadan bocalamaya terk edilmesinin adaletsizliği karşısında çığlık atmak istedi. Genç empatın bir fikri olmadığını görmek için Ivy'ye döndüğünde nefesini içine çekti ve karnı guruldadı.

Ivy'nin yüzü kan maskesi gibiydi.

Bölüm 48

"IVY, DUR," dedi SASCHA, sürüdeki inatçı gençlere karşı kullandığı ses tonuyla. "Hemen dur." Panik içinde çırpınıyordu
-Diğer kadın kolayca felç geçirebilir ve beyninde geri dönüşü olmayan bir hasara neden olabilirdi. "Ivy."

"Çok fazla var, Sascha." Sesi zayıf çıkmıştı. "Duramam, yoksa savunmacıların üzerine çullanacaklar."

Sascha Ivy'nin omzunu tuttu ve onu fiziksel olarak . "Hemen dur yoksa Vasic'e telepat yaparım."

"Hiç adil değil." Mırıltılı ve halsiz bir şekilde çıktı.

"Evet, pek de mantıklı davranmıyorsun." Alice'e baktı. "Onu sağlık görevlilerine götürebilir misin?"

Antropolog başını sallayarak ayağa kalktı ve Ivy'nin kollarından birini omuzlarına, diğerini de empatin beline dolayarak sendeleyerek uzaklaştı. Abbot ve İnfaz memurları tarafından korunuyorlardı, böylece çıldırmış olanlar bu delilik cebinden kaçamıyordu. Sascha görevine dönmeden önce iki kadının güvende olduğundan emin olacak kadar uzun süre onları izledi ve bunu yaparken otomatik olarak Lucas'ı taradı.

Pençelerini çıkarmış olan arkadaşı birkaç polisin yanında savaşıyor, daha saldırgan olan enfekte olmuşları indiriyor, böylece polisler enfekte olmamışları ve yaralıları dışarı çıkarabiliyordu. Vasic görünmüyordu ama Ivy alarm vermediğine göre ışınlayıcı güvende olmalıydı.

"Terminal alanı," dedi kendi kendine. "Terminal alanı. Bir yolunu bul."

Cephaneliğindeki her taktiği denedi ama tek yaptığı burnunun bir kez daha kanaması ve kulaklarının yakında Ivy kadar kötü olacağını söylemesi oldu. "Pes *etmeyeceğim*." Kızını, herhangi bir çocuğu, acımasız bir deliliğin istila ettiği bir dünyaya göndermeyi reddetti.

İşte tam o sırada -kavgacılığının yaptığı şeyin işe yarayıp yaramadığını anlamasını kolaylaştıracak teorisiyle- odaklanmayı seçtiği Tk doğrudan ona baktı ... ve ışınladı. Sascha onun o kadar güçlü olduğunu düşünmemişti, belki de değildi ama sadece yirmi adım ötedeydi ve gözünün önündeydi. Bir saniye sonra Sascha'nın önündeydi, elleri sanki onu havada uçurup ağır hizmet Enforcement savaş araçlarına çarpmasını sağlayacakmış gibi dışarıya doğru itiyordu.

Darbe omurgasını kırabilirdi.

Adrenalin kontrolü geçirdi. "*Dur!*" diye hem fiziksel hem de psişik düzeyde bağırды. "*Bunu yapamazsın!*"

Gözlerini kırıştırarak elleriyle itti. Hiçbir şey. Başarısı karşısında sendeleyen kadın, neredeyse adamın yüzüne savurduğu etli yumruğun kurbanı olacaktı

-Ama arkadaşı çoktan oradaydı. Lucas muhtemel saldırganının çenesine indirdiği temiz bir yumrukla Tk'yı bayılttı ama hayatta bıraktı.

"Kedicik?"

"Ben iyiyim." Hâlâ dizlerinin üzerinde, kalbi davul gibi çarparken onun baldırına dokundu. "Git, diğerlerine yardım et."

Lucas dövüşe geri döndüğünde Sascha terminal alanını savunmacıları zayıflatmayan ama en kötü psişik tehditleri ortadan kaldıran küçük, dar alanlara yoğunlaştırmaya başladı. O bir saniyede anladığı şey, bunun sadece bir kişiye bir şeyi yapamayacağını söylemekle ilgili olmadığı, gizli duygusal çekirdeğine vurarak onu o eylemi *yapamayacağına* ikna etmekle ilgili olduğuydu.

Burnu artık kanamıyordu, ön lobundaki baskı hafifliyordu. *Bu*, yapması gereken şeydi, nefes almak kadar doğal ve basit bir eylemdi. Ve Sessizlik Konseyi'nin neden empatları gen havuzundan çıkarmak istediğini anladı. Sadece duyguların kişileşmiş hali oldukları için değil, bir E'nin Konsey üyesinden de dilenciden de gücü çekip için.

- - -

IVY bir ambulansın arka koltuğunda sinirleri gerilmiş ve dişleri sıkılmış bir şekilde oturup kavgayı dinlerken bir M-Psy ona beynindeki bir kan damarının kritik bir şekilde yırtılmaya yakın olduğunu söyledi. "Her neyse

yapıyordun, kes şunu" dedi. "Yoksa bir dahaki sefere seninki de sokaklardan topladığımız cesetlerden biri olur."

Onu bu açık sözlerle ve kafatasındaki acıyı hafifletmek için ağrı kontrol mekanizmalarını kullanması emriyle baş başa bırakarak diğer yaralarla ilgilenmeye gitti. Psişik gerginliği kendiliğinden iyileşecekti, tek gereken zamandı. Dünyanın sahip olmadığı zaman, diye düşündü Vasic'in kırık bir sandalye bacağıyla bir başkasını öldüresiye döven bir adamı etkisiz hale getirdiğini görmek için ambulandan çıkarken.

Boğazı, söylemesine izin veremediği öfkeli bir çığlıkla doldu. O kadar güçlü, o kadar onurluydu ki mutluluğu ve huzuru hak ediyordu, bu bitmek bilmeyen çirkinliği değil. *Yeter, diye ağlamak istedi, yeterince şey yaptı! Bırak bu gladyatör dinlensin.* Keşke tedaviyi bulabilseydi-

"Sen! Bu senin hatan!"

Öfkeli haykırıyla irkilerek döndüğünde, kendini ikincil Uygulama barikatının diğer tarafında genç bir kadınla karşı karşıya buldu. Sıradan kıyafetler giyyordu ama bileğinde siyah bir bant vardı. Tıpkı yanındaki adam ve *onun* yanındaki adam gibi.

Üçü de ona bakıyordu.

Şiddetli bir telepatik yumruk.

Omurgasını yakan acıyla, onları harekete geçiren soğuk öfkeyi emmek için saf nefsi müdafaa tepkisi verdi. Öfke içine akıyordu ama onun olmadığını biliyordu, onu süzerek etkisiz hale getirebilirdi. Saldırı yüzünden görüşü bulanıklaşmış olsa da, saldırganların kalabalığının içinde erimeden önce birbirlerine baktıklarını gördü.

Zaten travma geçirmiş olan beynine daha fazla zarar verdiklerinden endişelenerek bir doktor bulmaya gittiğinde zihni buz gibi bir sonla kapandı.

- - -

Salgının başlamasından üç saat sonra ve sokak stabilize edildikten on dakika sonra Vasic bilinci yerinde olmayan Ivy'yi yatağına yatırdı. Bir M-Psy onun kalıcı bir yara almadığını doğruladı ve Vasic

bunun değişmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. "Onunla kal, Tavşan."

Endişeli köpeği okşadı, ardından evcil hayvanın ve sahibesinin üzerine bir battaniye çekerek diğerleriyle konuşmak için oturma alanına çıktı. "Artık bir şey yapmayacak." Bir sonraki saldırı sırasında onu bir çöle ışınlaması gerekse bile, öfkesine aldırmadan bunu yapardı. "Bu onu öldürüyor."

Sascha yanındaki eşiyile birlikte kanepede otururken başıyla onayladı. DarkRiver alfa çiftinin her ikisi de duş almış ve şimdi yemek yiyorlardı. Sascha o kadar çok psişik enerji harcamıştı ki fiziksel olarak kilo vermiş, elmacık kemikleri derisini keserken Lucas Hunter, Vasic'le yan yana sıcak değişken enerjisiyle savaşmıştı.

Alice Eldridge diğer kanepede kıvrılmış uyuyordu. Bilim adamının fiziksel dayanıklılığı, durağanlıkta geçirdiği zamanın bir sonucu olarak hâlâ düşüktü ama kimse bugün üzerine düşeni yapmadığını söyleyemezdi.

Vasic bir sandalye kaptı ve . Yemek yeme arzusu yoktu ama beslenme çubuklarını metodik bir hassasiyetle tüketti; aksi takdirde Ivy'nin işine yaramazdı.

"Beyin üzerindeki baskıya bir çözüm bulduğumu sanıyordum," dedi Sascha, yüzü asılmış bir halde, "ama terminal alan yaratmak için kullandığım yöntem sakinleşmeyi teşvik etmek için işe yaramıyor." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bilmediğimiz, anlamadığımız *o kadar çok şey* var ki." Arkadaşının dudaklarına götürdüğü pizza lokmasını yerken çiğnedi ve yutkundu. "Kalacağım, yardım et. Bunu bilerek eve gitmeye dayanamam-"

"Hayır," diye araya girdi Vasic. "Bölgene dönmen gerekiyor."

Konuşmak için dudaklarını aralayan eşine kaşlarını çatarak bakan Lucas

Hunter onun eline bir beslenme içeceği tutuşturdu ve Vasic'e dönmeden önce içmeye başlamasını bekledi. "Sascha'nın diğer kardinalleri eğitmesini mi istiyorsun?"

"Evet." Dördüncü beslenme barını da bitirdi. "Kardinallerin hazır ve terminal alanını etkileyebilecek durumda olmalarına ihtiyacımız var ve onlara şimdi ihtiyacımız var. Diğer her şey daha sonra gelebilir."

Sascha boş bardağı yere bıraktı. "Hayatları boyunca kusurlu ve işe yaramaz oldukları söylenen kardinallerden bahsediyorsun," dedi Vasic, öylesine tutkulu bir güçle.

Aynı. "Tüm bunların ihanet olduğunu anlamaları zaman alacaktır."

"Ivy bugün neredeyse kendini öldürüyordu," dedi çenesi gerilerek. "Vücut ağırlığının beşte birini kaybettin ve Jaya hâlâ hastanede."

Lucas, Vasic'in düşünce zincirini tamamlarken DarkRiver alfasının gözleri oturma odasının sessiz ışığında parlıyordu. "Bir empatin içgüdüleri her zaman galip gelecektir."

Vasic'in bundan hiç şüphesi yoktu. "mısın?"

"Elbette." Sascha elini Lucas'ın bacağının üzerine kapattı, gözleri şehri kapladığına şüphe olmayan acı ve dehşet yüzünden morarmıştı. "Ama bu seni sadece Jaya'yla baş başa bırakacak ve o da tıbbi bir empat.

Ivy dışarı çıkarsa beyin hasarı ya da ölüm riskiyle karşı karşıya kalır."

Vasic, Ivy'yi kaybetmeyi düşünecek kadar bile kendine güvenemiyordu. "Uzun vadeli düşünmek zorundayız. Eğer burada ölürsen, bilgin de seninle birlikte ölür." Acımasız olmak zorundaydı, Sascha'nın şehirde kurtarabileceği yüzlerce kişiyi değil, dünyanın dört bir yanında ölecek yüzbinlerce kişiyi düşünmeliydi. "Terminal alanı kullanmanın temel beceriler gerektireceğini tahmin ediyorum. Başka hiç kimse bunu değerlendirecek ve öğretecek nitelikte değil."

Lucas parmak eklemlerini arkadaşının yanağında gezdirdi. "İçgüdülerinin sana kalmanı söylediğini biliyorum ama Vasic haklı," dedi alfa. "Pratik bilginin her bir kırıntısını anlamak için ne kadar uğraştığını gördüm. Düşündüğünden daha fazlasını biliyorsun."

"Ve" dedi Vasic, "siz dünyadaki en istikrarlı ve tanınmış E'siniz." Bunun psikolojik etkisi küçümsenemez. "Diğer kardinaller söz konusu başkaları olduğunda ihanete uğramışlık duygusuyla mücadele edebilirler ama onlara doğruyu söyleyeceğin konusunda sana güveneceklerdir."

"Pekâlâ," dedi Sascha sessizliğin içinde. "Temel eğitimi zaten almış olduğu için önce Chang ile irtibata geçeceğim."

Vasic başını sallayarak psişik pillerinin belli bir oranda şarj olmasını bekledi ve alfa çifti ve Alice Eldridge'i DarkRiver bölgesine geri götürürken Ivy' göz kulak olması için Aden'i getirdi. Lucas ve Sascha'nın yerleşkeyi empatlar için kalıcı bir eğitim alanına dönüştürme konusunda kurtlarla konuşmaları gerekiyordu ve bu görüşmenin mümkün olduğunca çabuk gerçekleşmesi gerekiyordu.

Vasic döndüğünde Tavşan yataktan sıçrayıp ona doğru ilerledi, köpeğin boğazından kısık bir inilti geliyordu. Vasic eğilerek endişeli hayvanı sert bir dokunuşla okşadı. "Ivy iyi olacak," dedi. "Onunla ilgilenmek için buradayım."

Başını Vasic'in eline vurarak mızızlanmayı kesti -sanki evcil hayvanları Vasic'in verdiği güvenceyi anlamış gibi- Tavşan yatağa koşarak Ivy'nin yanına bir kez daha yerleşti. Vasic onun tenini kontrol etti, sıcak olduğunu gördü, parmaklarını nabzına bastırdığında dudakları kıvrıldı. "Vasic."

Bu uykulu mırıltı karşısında nefesini bırakarak, "Uyu," dedi. Ama göz kapaklarını kaldırmak için mücadele etti. "Diğerleri, onlar ..."

"Hayır," diye cevap verdi, neredeyse onun düşüncelerini okuyabiliyordu. "Görünüşe göre Brigitte de başka bir tıbbi empat, ama Isaiah, Chang ve diğerleri seninle aynı durumdalar." Isaiah'ın beyin kanaması geçirdiğine ve yoğun bakımda olduğuna dair bir rapor almıştı ama Ivy'nin şu anda bunu bilmesine gerek yoktu.

Gözlerinde kasvet, elleri battaniyenin üzerinde kıvrılıyor.

Yatağın yanına diz çöktü, bir eliyle kızın yanağını ve çenesini okşarken diğer eliyle başının üzerindeki yastığı tuttu. "Uyu. Sonra tekrar savaşmak için güçlen." Onu motive eden şey buydu ve iyileşmesine yardım etmek için acımadan bunu kullanacaktı. Kendisine tekrar böyle bir zarar vermesine izin vermeye hiç niyeti olmasa bile.

Göz kapakları ağırlaşmıştı, parmaklarını onun bileğinin üzerine kapattı. "Seni seviyorum."

Kız uyuduktan uzun süre sonra bu sözler içinde yankılandı. Bir süre sonra ondan ayrılmak için kendini zorlayarak Aden'in beklediği oturma alanına çıktı.

"Gelen kardinallerin Ok kalkanlarına ihtiyacı olacak," dedi diğer adama. "Lucas ne kadar enerji harcadığını fark edip sağlık görevlilerinden enerji içecekleri almasaydı Sascha'nın organları bugün iflas etmiş olacaktı." DarkRiver alfası onu Sascha'ya psişik düzeyde bağlayan çiftleşme bağı sayesinde bunu biliyordu.

Vasic bu bağın nasıl işlediğini anlamamıştı. Kaleb Krychek'in Sahara Kyriakus'la paylaştığı bağın inceliklerini de anlamıyordu ama onun da Ivy'yle aynı şeyi istediğini biliyordu. "Ivy'nin

Okların," dedi, "Es'i durmaya ve yakıt ikmaline zorlamak için eğitilmesi gerekecek."

"Zayıf düşeceğiz." Aden bir duvara yaslandı. "Krychek'in adamlarından görevi devralmalarını isteyebiliriz."

"Hayır, devreye girebilecek başka Ok kalmayana kadar olmaz."

Aden bu düz yanıt karşısında kaşlarını kaldırıncası Vasic şöyle dedi,

"Empatisiyle çalışmaya başladığı günden bu yana daha istikrarlı olan tek kişi Abbot değil."

"Evet," dedi Aden. "Duygusal bir bağın gelişip gelişmediğine bakılmaksızın - gerçi en istikrarlı olanlar en azından Es'leriyle bir arkadaşlık kurmuş olanlardır." Dışarıdaki sokak lambalarından gelen loş ışıktaki bakışları sabitti, aksi halde oda karanlıktı. "En istikrarlı olan sensin."

Vasic, Ivy'nin onun için savaşıırkenki öfkesini, tatlı, şehvetli cömertliğini, gülümsemesini ve cesaretini düşündü. Onun dayanağı ve umuduydu. Bu kadar basit ve bu kadar güçlüydü. "Ekipteki diğerlerine de aynı şansı vermeliyiz."

"Ben organize edeceğim. Silver Mercant'ın ağı artık dünya çapında işlevsel ve bir salgında yardım gönderebilecek herkes -Psy, insan, Dönüşen- bunu yapıyor. Ekibin ön cephede şimdiye kadar olduğu kadar gerekli olmaması gerekir."

Vasic pencerelerin ötesindeki gecenin koyu karanlığına baktı. Oklar şu an için geri çekilebilirdi ama bu salgınlar düşecek ilk taşlardı. Çığ geldiğinde, takımdaki her erkek ve kadının ona karşı durması gerekecekti. Ve empatların da onların yanında duracağını biliyordu.

Ivy sonuna kadar onun yanında olacaktı ... çünkü gerçek şuydu ki, öfkesi ve korkusu ne olursa olsun onu kafese kapatamaz, seçimlerini ondan alamazdı. Bu onu kırabilirdi. "Bugün Ivy'ye saldıranlar." Kanı buz tutmuştu. "Onları takip ettin mi?"

"bakıldı."

"Seninkini yok ederek benim akıl sağlığımı koruyamazsın." Ortağı Vasic'i bu kadar uzun süre hayatta tutmayı başararak zaten kimsenin umabileceğinden çok daha fazlasını yapmıştı. "Artık buna gerek yok."

Aden doğrudan cevap vermedi. Onun yerine "Ayrılıkçı Venedik grubu," dedi. "Aktif göreve alınmak istiyorlar."

"Her zaman aktif görevdeydiler." PsyNet'ten izlerini gizlemek için büyük bir özen göstererek iltica eden ekibin Venedikli unsuru, var oldukları sürece diğer Oklara bilgi sağlıyor ve operasyonlar yürütüyordu.

"Salgınlara müdahale etmek istiyorlar," diye açıkladı Aden. "Eğer emri ben vermezsem, Zaira'nın bu kararı kendi başına vereceğini biliyorsun."

"Evet." Diğer Ok'un Venedik operasyonundan sorumlu tutulmasının nedeni de onun bağımsız . "Zaira da tanınmayı göze alamayacaklarını biliyor." Venedik yerleşkesindeki her bir Ok resmen ölmüştü.

"Avrupa'daki gece salgınlarında çağrılmaları için bir teklif sundu, burada erkekleri ve kadınları çok az kılık değiştirerek çalışabilir." Aden alışılmadık bir gerginlik belirtisiyle alnını ovuşturdu. "Venedik aynı zamanda en kırılmışlarımızdan bazılarını da barındırıyor."

Vasic, Alejandro'yu düşündü, erkeğin beyni aşırı dozda Jax ile sıfırlanmıştı, böylece bir komuttan sapamayacaktı - ama sadece bu komut Zaira'dan gelirse. Alejandro'ya yardım edilemezdi, organik beyni hasar görmüştü ama ya diğerleri? "Bir sivilin bir Ok'un var olup olmaması gerektiğini sorması için hiçbir neden yok," dedi. "Venediklileri yavaş yavaş kendi Es'leriyle eşleştirebiliriz."

Aden pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Bunun için Ağ'a yeniden katılmaları gerekecek. Bu gizlice yapılabilir ve Zaira'nın ekibi mevcut sorunlara rağmen bunu yapmaya hazır ... ama gerektiği sürece sürgünde kalacaklar."

Vasic, ekibin kaçış kapağına ihtiyacı kalmayana kadar diye düşündü. Ancak bu artık bir seçenek olmayabilirdi. "Ağları temiz mi?"

Aden, "Enfeksiyon belirtisi yok ama sadece Oklarla dolu bir ağ hiçbir zaman dengeli olmayacaktı," diye yanıt verdi. "Zaira kılcal çatlaklar göstermeye başladığından şüpheleniyor. Henüz acil bir durum yok ve Ağ'a yeniden katılırlarsa bu tartışmalı bir konu haline gelecek. Şimdilik daha geniş bir dünyada gözümüz kulağımız olmaya devam ediyorlar."

Başka bir Ok'tan bir ışınlama çağırana Aden, sadece birkaç dakika sonra Kaleb ile uykuda olan kardinal Es'lerin bir listesini yapmak üzere konuşmak için ayrıldı. Vasic'i Ivy'ye konsantre olmak için serbest bıraktı. Ivy derin bir uykuda sessiz yatıyordu. Tavşan sırtına yaslanmıştı, küçük bedeni sessiz huff'larla alçalıyordu.

Eldiveni kullanarak onu tarayan Vasic, acil sağlık görevlilerinin tedavi ettiği hasarlı ve yırtık kan damarlarının -Aden'in çalışmaları iki kez kontrol etmesiyle- çoktan iyileştiğini fark etti. Ancak zihinsel durumu ...

Vasic onu ambulansa bulduğunda ne kadar yenilmiş görüldüğünü unutamıyordu. Onun için savaşan, asla pes etmeyen Ivy'si, Vasic onu kollarına aldığı anda, acı tatlı tek bilinç anı sırasında paramparça olmuştu.

Gözleri donuk ve , "*Bunu neden yapamıyorum?*" diyordu. *Ya rehabilitasyon merkezinde bana yaptıkları şey beni kalıcı olarak kırdıysa?*

"Kırılmadın," dedi sert bir mırıltıyla yatağa girip onu kendine yaklaştırırken. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın." Neredeyse imkânsız olan ihtimallere rağmen teslim olmayı reddeden bir kadın.

Onu canlı canlı yutan uyuşukluğu bir kadın.

Uğruna ölümle savaşabileceği bir kadın.

Bölüm 49

Cam , acı homurtuları, bir köpeğin çılgınca havlaması.

Ivy irkilerek uyandığında yatak odasının kapısının kapalı olduğunu gördü, penceredeki panjurların aralıklarından dışarıda parlak bir gün ışığı olduğu anlaşıyordu.

Bir homurtu daha ve ardından yüksek bir gümbürtü.

Seslerin bir kâbusun olmadığını, sadece birkaç adım öteden geldiğini fark edince battaniyeyi iterek Vasic'in komodinin üzerine bırakmış olması gereken küçük silahı almak için kendini zorladı ve kapıya doğru ilerledi. *Vasic mi?*

İçeride kal.

Ötedeki yaşam alanına bakmak için kapıyı bir an araladı. Parmakları silahın kaygan siyah plastiğinde sıkıştı. Üzerinde sadece kot pantolon ve botları olan Vasic üç adama karşı savaşıyordu ve görünüşe göre üçü de telekinetiğe sahipti. Mobilyalar duvarlara gömülmüş, havada alçı tozu ve halıda pencere camı vardı. Vasic kanlar içindeydi ama tutuyordu, Tavşan ise küçük bedeni buruşmuş bir halde duvara yaslanmış inliyordu.

İçinde öfke çiçekleri açtı.

Üç saldırganın Vasic'le yüz yüze gelmesini bekledikten sonra sessiz adımlarla dışarı fırlayarak Tavşan'ı kollarına aldı ve yatak odasına geri döndü. "Şşşt," dedi yaralı hayvanlarına, yan tarafı acı dolu nefeslerle inip kalkıyordu. "İyi olacaksın, söz veriyorum." Onu nazikçe yatağa yerleştirdikten sonra kapıya geri döndü ve Arrow'un kaburgalarına ezici bir fiziksel darbe aldığını, aynı zamanda birden fazla telekinetik darbe gördü.

Öfkesi daha koyu ve erimiş sıcaktı, silahın emniyetini kapattı. *Jaya!* telepati kurdu.

Vasic'in eldiveninin silah kapasitesi çalışmıyordu. *Abbot nerede?!*

Cevap gelmeyince diğer kadının hastanede, Abbot'un yanında olması gerektiğini anladı. Vasic'in tek yedeği olarak Ivy kalmıştı. Kendini desteklemek için bir dizinin üzerine çöktü ve babasının ona öğrettiği gibi iki elini kullanarak silahını kapıdaki boşluğa doğrulttu ama adamlar o kadar hızlı hareket ediyordu ki yanlılıkla Vasic'i vurmayacağından emin olamadı.

Saldırganlardan birini yatak odasının kapısının yanındaki duvara çarptırırken geriye doğru sarsılan kadın, adamın sersemlemiş olduğunu ama tek kolunu kaldırmaya başladığını gördü. Çok fazla düşünmesine izin vermeden, lazer ışınını sersemletmeye ayarlayarak ona ateş etti. Adam yere düşerken, empatik bir acı tepkisi bekleyerek nefesini içine çekti, ama hiçbirisi gelmedi.

Belki de tek yaptığı onu uyutmak olduğu için. Ve belki de Vasic kalbinin en büyük, en önemli parçası olduğu için. *Kimsenin* ona zarar vermesine izin yoktu.

Kavgaya geri döndüğünde, saldırganlardan birinin botundan bir basınç şıngısı çıkardığını gördü. Vasic diğer saldırganla boğuşurken adama arkasını dönmüştü. *Dikkat et!* diye telepatik olarak bağırdı ve tekrar ateş etti.

Lazer ateşi bu sefer geniş bir alana yayıldı, duvara çarptı ve düşman Tk'nın dikkatini kendi üzerine çekti. İçgüdüsel olarak tepki vererek üçüncü kez ateş etti ama Tk yoldan çekildi, eli sanki onu telekinetik güçle vuracakmış gibi havaya kalktı. Ivy onu görünür bir hedeften yoksun bırakmak için kapının arkasına yuvarlandı, tam o sırada kapı çarparak açıldı ve Ivy'nin yan tarafına morartıcı bir darbe indirdi. Nefesi kesilmiş ama kemikleri kırılmamıştı, silahı tutmaya devam etti ve hızla yatağın kenarına doğru süründü, böylece yatağın büyük kısmı tarafından korunurken kapıya doğrudan bir görüş açısı olacaktı.

Ama Tk içeri girmedi. Yeteneğini yatağı kaldırmak için kullandı, belli ki niyeti onu duvara çarpmaktı. Tavşan yatak örtüsünün üzerinde hareketsiz yatıyordu. Dehşete kapılan Ivy, kasıtlı olarak Tk'nın görüş alanına koştu ve Tk silahı onun elinden alırken bile, içgüdüsel olarak onda hissedebildiği korku çekirdeğine uzandı ve onu büyüttü. Ve büyüttü. Daha da büyüttü.

Vasic diğerk saldırganın işini bitirdiğı sırada o da inleyerek yere yığıldı.

Adamın boynundaki bir siniri çimdiklemek için üzerine yürüyen Vasic, onu bayılttı. "Tavşan mı?"

Tehlike geçtiğı için gözyaşları akarken, Tavşan'ın sessiz ve hareketsiz yattığı yatağı geri koştı. "Çok kötü yaralanmış." Hayvanlarına odaklanmak zorundaydı, Vasic'i kaybetmeye bu kadar yaklaştığı gerçeğini düşünemezdi. Bu ona, neredeyse unutmayı başardığı saatin tik taklarını, göğsünün etrafında bir mengene gibi duran ve ciğerlerini zorlukla nefes alabilecek kadar sıkıştıran bilgiyi hatırlattı.

"Tekmelendi." Köpeğı kucağına alıp kendi yaralarını görmezden gelerek dışarı ışınlandı ve birkaç saniye sonra Rabbit olmadan geri döndü. "Veterinerlik bilimleri eğitimi almış bir M-Psy ile birlikte."

Sarsılarak başını salladı ve adamın kollarına atıldı, adamın kucağı çelik gibiydi. "Nefes al, Ivy."

Çaba sarf etti ama emre itaat etti. Vasic'in şu anda onun için endişelenmesine gerek yoktu. "Kim onlar?" diye sordu sonunda. "Empati karşıtı bir grup muydu?"

"Hayır. Bu adamlar benim için geldiler." Geri çekilmeden önce kucaklamasını yüzünü kavradı ve dudaklarını çiğ ve sahiplenici bir öpücükle aldı. "Onları nakletmem gerekiyor."

Teni terden pırıl pırıl parlayan ve erkeksi bir kokusu olan adamın fiziksel yaşamından güç alarak, "Şırıngayı unutma," dedi. Düştüğü yeri not etmişti, şimdi onu işaret etti. "İçinde ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Vasic onu . "Uzun sürmeyecek."

Adam üç yabancıyı daireden çıkarırken o da üstünü değiştirdi. Adam geri döndüğünde "Bir doktora ihtiyacın var," dedi, adamın gözünün önünden kaybolduğı kısa süre içinde ciğerlerinin etrafındaki mengene yeniden sıkılmıştı.

Sadece bir tişört ve ceket giyecek kadar geciken Vasic, "Önce tavşan," dedi ve onları evcil hayvanlarıyla ilgilenen veterinerin yanına ışınladı. Sterilize edilmiş ameliyathanenin penceresinden veterineri izlerken titreyen alt dudağını ısırdı. "Tavşan sana yardım etmeye çalıştı mı?"

"Bana yardım etti." Vasic kollarını arkadan ona doladı. "Adam etkisiz hale getirici bir darbe indirmeden hemen önce saldırganlardan birini ısırıldı."

"İşte Tavşan." İçindeki gurur açığa çıktı ama onu rehin alan duygu bu değildi. Hayır, kemiklerini sızlatan bir korkuydu, çünkü neredeyse kaybettiği sadece Rabbit değildi. Dönerek Vasic'i itti ve yaralarını inceleyebilmek için ceketini ve tişörtünü çıkarmasını istedi.

Vücudunun üst kısmında kesikler ve çürükler vardı, güzel yüzü kanlar içindeydi ve nefesi ona kaburgalarının kırık olduğunu gösterecek şekilde geliyordu. Şiddetli korumacılık duygusu korkuyu gölgede bıraktı. "Doktor. *Hemen*."

"Tavşan'la birlikte olman gerekiyor," dedi, sanki bu tartışmayı bitirmiş gibi.

Olmadı. "Şu anda berbat durumda olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi. "O kırık kaburgalardan biri akciğerine girerse bana ne olacağını düşünüyorsun?" Parmakları titreyerek göğsüne dokundu. "Lütfen, gidelim." Tavşan bunu ona karşı kullanmayacaktı ve hayvanları uyandığında burada olacağından emin olacaktı.

Vasic elini onunkinin üzerine kapattı, gözleri ameliyathanenin penceresine kaydı. "Onu yalnız bırakmamalıyız."

Vasic'in sadece kendisi için değil, Tavşan için de endişelendiğini fark ettiğinde dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. İnatçı köpekleri bu sert ve tehlikeli Ok'un kalbine girmeyi başarmıştı. "O zaman," dedi, "neden buraya bir doktor getirmiyorsun?"

Vasic bir sonraki nefeste ortadan kayboldu ve elinde ciddi bir tıbbi kit gibi görünen bir M-Psy ile geri döndü. Tabii ki önce ince esmer kıza Ivy'yi kontrol ettirdi. Ivy tedavisini daha fazla geciktirmektense kabul etti ve M-Psy birkaç dakika içinde Ivy'nin çürük tarafıyla ilgilenmeyi başardı.

"Şimdi, sen," diye emretti Ivy, sabrı tamamen tükenmiş bir halde.

Hayvanlar için yapılmış boş bir muayene odasına oturarak, M-Psynin kırık kaburgalarını tekrar birleştirmesine izin verdi. Ivy oda ile ameliyathanenin gözlem penceresi arasında gidip geliyor ve Vasic'i Tavşan'ın ilerleyişi hakkında bilgilendiriyordu.

Yarım saat sonra veterinerin Tavşan'a M-Psy'nin Vasic'e yaptığıнын aynısını yaptığıını fark etti. Arrow köpeğini muhtemelen Safkan atlar ve milyonlar değerindeki diğer hayvanlar üzerinde çalışan üst düzey bir veteriner cerraha getirmişti.

Vasic'e zaten tamamen, delicesine, kesinlikle aşık olmasaydı, tam o anda ve orada düşerdi. Kendini Vasic'in kollarına atma dürtüsüyle savaşıarak, M-Psy'nin çalışırken ellerini Vasic'in kaburgaları üzerinde şekillendirmesini izledi. Teknolojik yardım olmadan iç yaralanmaları görebilme yeteneğine sahip olan kadın, Vasic'e enerji yönlendiren ve hücrelerini onarım moduna geçiren karmaşık tıbbi "eldivenler" giyyordu.

Ivy kollarını göğsünde kavuşturdu. *Erkek bir doktor bulamadın mı?*

Vasic'in gözleri ısındı ve , solar pleksusa bir yumruk gibiydi, bir gülümseme iması. *Kadın mı? Fark etmedim.*

İyi, dedi, onun tarafından tamamen çözülmüştü. Fark etmemeye devam et.

Ameliyattan önce Tavşan çıktı.

"Birkaç gün biraz yavaş olacak." Veteriner ona, Tavşan'a ne sıklıkta ağrı kesici verilmesi ve hangi yiyecekleri yemesi gerektiğine dair talimatlar içeren tek kullanımlık bir veri tabanı verdi. "Bununla birlikte, uzun vadeli yansımaları olmayacağından emin oldum."

"Teşekkür ," dedi Ivy, kendisi ve Vasic'in evcil hayvanı uyuşturucunun neden olduğu uykuda dinlenirken elini Tavşan'ın sıcak bedenine koydu.

Başını sallayarak teşekkür eden veteriner Vasic'in tedavi gördüğü yere baktı. "Ona bir iyilik borcum vardı ama bunu bir köpeğin hayatını kurtarmak için kullanmasını beklemiyordum."

Ivy odanın diğer ucundan Vasic'e gülümsedi ama sessizliğini korudu. Aslında, Vasic'i tedavi eden doktor görev için uygun olduğunu söyleyene ve Tavşan'la birlikte daireye dönene kadar bir daha konuşmadılar. Daire paramparça olmuş ve yaşam alanı kan içindeydi. Vasic bunu görmezden gelerek Tavşan'ı uyku sepetine taşıdı ve evcil hayvanlarının vücuduna göre şekillendirilmiş yastığın üzerine yerleştirdi.

" olacak mı?" Vasic, Tavşan'ı okşamak için yanına çömeldiğinde sordu.

Ivy karşılık olarak onun kollarına atıldı.

yerde neredeyse dengesini kaybeden Vasic kollarını ona doladı.
"Ivy?"

"Çok incinmiştin," diye fısıldadı.

Vasic onun şakağını okşadı. "Ağır yaralı değildim." Çok daha kötülerinden kurtulmuştu.

Kollarına girdiği gibi aniden geri iten Ivy, "İyi olduğunu görmem gerek. Kıyafetlerini çıkar." Ceketinin kenarlarını itti. "Çıkar."

İtiraz etmeden onunla birlikte ayağa kalktı ve ceketini silkti, ardından tişörtünü çıkardı ve davetsiz misafirlerin ilk işaretinde ayaklarını içine soktuğu botlarını tekmeledi. Çıplak göğüs bir şeydi, çıplak ayaklar çizmeli rakiplere karşı ciddi bir sorumluluk yaratabilirdi.

Ivy onu panjurların önüne sürükledi. İkisini de açığa çıkarmadan güneş ışığını biraz daha içeri alacak kadar çataları kırarak ellerini göğsünün her santiminde dikkatli bir incelikle gezdirdi. Vücuduna her dokunuşu bir okşamaydı ama yüz ifadesinden sadece kalıcı yaralar için endişelendiğini anlayabiliyordu.

Sırtını kontrol etmek için yanına gittiğinde, adam olduğu yerde kaldı.

"Bacakların incindi mi?"

"Tekmelerden kaynaklanan birkaç çürük, başka bir şey yok." Bunları M-Psy'ye tedavi ettirme zahmetine girmemişti, çünkü sakatlayıcı değillerdi ve yakında kendiliğinden kaybolacaklardı.

"Görmem gerek." Ivy elini adamın kot pantolonunun üst düğmesine götürdü.

Parmaklarını onunkilerin üzerine kapatarak başını salladı. "Onlar sadece çürük." Ivy söz konusu olduğunda hariç, sonsuz bir özdenetime sahipti. Daha şimdiden vücudu tepki vermeye başlamıştı, dokunuşunun tahrik edici olmadığını bilmesine rağmen penisi dikleşmişti.

Ivy'nin kirpikleri tenine yumuşak gölgeler düşürmek için alçaldı, yanaklarını ısıtan bir kızarıklık ... ellerini sıkmadan önce. "Görmem gerek," diye tekrar fısıldadı ve bu kez sesi boğuktu.

Kadın düğmeyi çözerken olabildiğince hareketsiz durdu, ama parmak eklemlerinin tüy kadar hafif fırçasıyla midesi kasıldı, yirmi yılı aşkın bir süredir aldığı eğitim tek başına orada durmasına izin veriyordu.

onu haliya yatırdı. Ancak yapamadığı şey, ona dokunmaktan kendini alıkoymaktı. Bir elini kaldırarak parmaklarını kızın yumuşak siyah buklelerinin arasından geçirdi ve tuttu.

Nefesi kesildi, dudakları aralandı.

Ve Vasic birdenbire Dönüşenlerin öpüşürken neden sık sık arkadaşlarının dudaklarını ısındıklarını, ağızlarında şakacı gülümsemeler gördüklerini anladı. Öne doğru eğilerek o da aynısını yaptı. Ivy'nin nefesi kesilmişti, parmakları Vasic'in bel kemerine sıkışmıştı... ve Vasic uzaklaşmaya başladığında vücudu ona doğru gerilmişti.

Vasic bu sabah saldırıdan üç saat önce uyanmıştı ama Ivy'yi terk etmek yerine yatakta kalmış ve Judd'un gönderdiği materyali gözden geçirerek zaman geçirmişti. Şimdi diğer adamın haklı olduğunu fark etmişti; buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Tek yapması gereken Ivy'nin söylediklerini ve özellikle de söylemediklerini dinlemektir.

Aralarındaki küçük mesafeyi kapatarak tekrar dolgun alt dudağını ısırdı, nazik ama sert bir baskı uyguladı. Sonra bu hissin hoşuna gidip gitmediğini test etmek için etini çekiştirdi, çünkü hoşuna gitmişti. Özellikle de kızın ayak parmaklarının üzerinde yuvarlanıp parmak eklemlerini karnına bastırması hoşuna gidiyordu.

Yavaşça dudağını bıraktığında, diğer elinin kalçasında, kazağının üstünde olduğunu gördü. Daireye girer girmez paltosunu çıkarmıştı ve bu yüzden keşfine engel bir durum yoktu. Gözlerinin berrak bakırını tutarak elini kazağın ince dokumasının altından kaydırıp ve sıcak, esnek bir tene dokundu.

Ivy keskin bir nefes aldı, nabızı boynunun kıvrımına doğru hızla atıyordu. Ona bu kadar çok şey anlatan ve kendi nabzının da aynı hızla atmasına neden olan bu küçük hareketten bir kez daha büyülenen adam, başını eğerek ağızını ona dayadı. Emdi, hatta dişleriyle sıyırdı. Ivy'nin ellerinden biri bel kemerinden kalkıp ensesine doğru kıvrıldı ve küçük, tutarsız bir ses çıkarırken onu boğazına doğru tuttu.

Ivy'nin tepkisi onda katıksız bir sahiplenme duygusu uyandırmış, onu hem yiyip bitirmek hem de aynı ölçüde bağrına basmak istemesine neden olmuştu. Ivy'den önce değer vermenin ne demek olduğunu anlamamıştı. Artık bunun ona ihtiyacı olanı vermekle, onun için ne olduğunu göstermekle ilgili olduğunu biliyordu: Her şeyini.

"Vasic." Kısa tırnakları adamın boynuna biraz battı ve bu his diğerlerine eklenerek adamın kasıklarına doğru ilerledi.

"Hmm." Boynunu tekrar öptü, yumuşak deriyi daha sert emdi ve ortaya çıkan kırmızı izden garip bir şekilde memnun oldu.

Göğsü hızlı bir ritimle yükselip alçalıyor, nefesleri adamın içindeki uykulu ve ilkel bir şeyi uyandıran sıcak pantolonlar, yüzünü onun yan tarafına sürttü. "Açlığını hissedebiliyorum." Bu samimi bir fısıltıydı, empati kurabilen sevgilisi onun bedenine ve duyularına uyum sağlamıştı. "Neye ihtiyacın var?"

Onunla ten tene olma arzusuyla yanıp tutuşan adam başını kaldırdı ve "Altımda yayılmanı istiyorum, sonra da her ziyafet istiyorum" dedi.

Ivy titredi. "Çıplak mı?"

Sonunda şefkat olarak tanıdığı garip, acı verici ve güzel duygu içinde burkuldu. "Bekleyebilirim."

Gözleri ıslık ıslık, kazağının alt kısmına uzandı. "Senin için soyunduğum o geceyi hatırlıyor musun?"

"Bunu asla unutmayacağım." İşler ne zaman çok karanlık, çok sert bir hal alsa kafasında oynadığı erotik bir filmdi bu. Yumuşak kıvrımlar ve yemyeşil bir ten, utangaç, ikna edici bir gülümseme, ona dünyada daha iyi şeyler olduğunu hatırlattı.

Bugün gülümsemesinde günahkâr bir oyun vardı. "Ellerini üzerimde gezdirmeni istedim." Sonra kazağının kumaşını karnının üzerine çekip çıkarmaya hazırlandı. "İstediğin zaman bana ziyafet çekebilirsin."

Zihni bulanıklaştı, elleri iki yanında yumruk oldu. "Bekle. Dur."

Bölüm 50

IVY, kazağı göğüslerinin altında düğümlenmiş halde **DONDU**. "Hayır mı?" "Küveti suyla doldurmam gerekiyor."

Gözlerini kırıştıtarak bir soru soracakmış gibi dudaklarını araladı ama adam bekleyemedi. Banyoya doğru yürüdü ve soğuk musluğu sonuna kadar açtı.

Ivy birkaç saniye sonra kapı aralığında belirdi, kaşlarının çatıklığı alnını gölgeliyordu. Hemen ardından parmaklarını şıklattı. "Bir şekilde 'porting'inizi kontrol etmenize yardımcı olacak."

Onun zihnini de diğer her parçası kadar seviyordu. "Evet." Kız kendini gösterdiğinde musluğu kapatmayı hatırlayacağından emin olmayan adam, kemiklerini sızlatan bir sabırla küvetin dolmasını bekledi. Ve bunu yaparken birden aklına daha önce hiç konuşmadıkları bir şey geldi. "Ivy, eğer biyolojik olarak-"

"İcabına baktım," dedi, yanakları kızarmıştı. "Biz hâlâ yerleşkedeyken."

İçinin derinliklerinde hissettiği duyguyu, katıksız bir sevinç gülümsemesi olarak tanımladı. "O zamanlar mı?"

"Oh sus." Gülerek uyarıyor. "Sascha'nın tavsiyesini istedim ve da DarkRiver şifacısının uğramasını sağladı çünkü şifacının tıp eğitimi de var, ayrıca Psy fizyolojisi hakkında bilgi edinmeyi de ihmal etmedi, yani"

Vasic şifacının içeri girdiğini hatırlıyordu; o sırada onun Es'e karşı sadece hoşgörülü davrandığını düşünmüştü. "Pişmiş yiyecekler getirmiş."

"Evet." Tatlı bir gülümseme onu dizlerinin üzerinde durdurdu. "Çok ileriye düşündüğümü ama Umutluydum."

"Ivy." Yumruklarını sıkarak gözlerini duvara dikti. "Bana bu şekilde bakarsan uzun süre dayanamam."

Yumuşak, şehvetli kahkahalar. "Banyo taşmak üzere."

Sonunda.

Ivy'yi yatak odasına doğru geri geri yürüterek yatağın yanında durdu. "Seyahat edebiliriz," dedi ona, "ama kafamda bizi sadece çöle götürüp geri getirecek bir döngü programladım." Bunu dün, salgından önce yapmıştı. "Kar yok."

"Seninle her yere giderim."

Parmak ucuyla gülümsemesini takip ederek onu öptü, eli saçlarındaydı. *Seni öpmeyi gerçekten seviyorum, Ivy.* Samimiyeti, ıslaklığı, o öptükçe nefesinin giderek kısılması. *Sanırım dokunsal temas konusunda tercihler geliştiriyorum.*

Ellerini adamın göğsünde gezdirdi, tırnakları adamın karnındaki çıkıntılardan göbeğine doğru inip çıkarken hafifçe çiziyordu. Orada, kot pantolonunun kısmen açık olan fermuarına doğru uzanan ince kıl çizgisini izlemeye başladı. Bu dokunuş onun karın kaslarını sıkmasına, öpücüğe ara verip elinin ince altın rengine bakmasına neden oldu, aynı tırtıklı ritimle nefes alıp verirken hava teninde sıcaktı.

Bu görüntünün onu nasıl etkilediğinin farkındaymış gibi, bir parmağıyla yukarı okşadı ... geri aşağı. Ancak fermuar tırnağına uzandığında, adam bir eliyle bileğini kavradı ve onu geri çekti. "Sonra." Parmaklarının penisinin etrafına dolanması fikri omurgasının kilitlenmesine, kalçalarının gerilmesine neden oldu.

Onu tekrar öptü, elini bırakmadan önce başparmağını bileğindeki nabzın üzerinde gezdirdi. Sonra kazağının alt kısmına uzandı. Kadın kollarını kaldırdı ve ince mavi yün birkaç saniye sonra yerdeydi. Sütyeni soluk sarı dantelden narin bir tasarımdı. Göğüslerinin kremsi tümseklerini kavrarken bu kadar kırılgan görünmesinden etkilenen adam, taraklı kenarları izledi, parmağını bir parça altına daldırdı.

Ellerinden biri bileğini kavramak için kalktı ama bu durmasını isteyen bir tutuş değildi.

"Yerleşim yerinin yanındaki kasabadan mı?" diye sordu ve dokunmaya devam etti.

Parmaklarıyla bileğini sıkarak başını salladı. "İnsanlar onu bir Psy'ye satmakta bir sakınca görmedi." Bir sonraki sorusunda sesi boğuk çıkmıştı. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet." Ona daha fazlasını almaya karar verdi. "Görünüşe göre görsel uyaranlara karşı belirgin bir tercihim var." Köprücük kemiğini öperek, "Hâlâ benim önümde kendi vücuduna dokunmanı izlemek niyetindeyim ama bugün değil. Bugün dokunan ben olmak istiyorum."

Ivy tekrar titredi, sonra sütyenini çıkarmak için geri uzanmadan önce göğsüne beklenmedik, ıslak bir öpücük kondurdu. Elini Ivy'nin omzunun üzerinden geçirerek onu yavaşça çevirdi. Sessiz isteğini yerine getirirken ellerini indirdi. Önce saçlarını bir tarafa savurarak ensesini ortaya çıkardı, açıkta kalan teni tatmak istemesine neden oldu. Öyle de yaptı.

Ivy karşılık olarak sıcak, tatlı bir ses çıkardı ve ereksiyonunun etrafını sarıp sıktı ... ve kendilerini çölde buldular.

"Özür dilerim," dedi, ikisi de çoktan daireye dönmüşlerdi.

Ivy sırtını onun göğsüne yasladı ve başını çevirerek parmak uçlarında yükseldi. Boy farkına alışkın olan adam otomatik olarak ona doğru eğildi ve dudaklarının çenesinin yan tarafını okşamasıyla ödüllendirildi. "Bana dokunmayı bırakmadığın sürece" -bir öpücük daha- "beni binlerce kez çöle götürüp geri getirebilirsin."

Öpücükler dikkatini dağıtmakla, onu bu pozisyonda kalmaya ikna etmekle tehdit ediyordu ama onu çıplak istiyordu. Geriye doğru kayarak sütyeninin kancalarına uzandı ve nasıl bağlandıklarını bulduktan sonra onları çözdü. Ivy onun işi biter bitmez omuzlarını içe doğru kıvrırdı ve askıları teker teker çıkardı, bu hareket tamamen kadınsıydı.

Dantelin halıya düşüşünü izledi ve bu işi bitirmek istiyorsa onun yüzüne bakamayacağını fark etti. "Kal." Anladığından emin olana kadar kalçalarını kavradı, sırtının zarif kıvrımına bakmak için uzaklaştı ama bakmadan ve dokunmadan edemezdi. Bir elini santim santim öpmek istediği teninde gezdirdi.

"Fazla hırslıydım," dedi kadın ona doğru eğildiğinde. "Kontrolüm kırılmadan önce hepinizi keşfedebileceğimi sanmıyorum." "Bunu tekrar yapabiliriz." Utangaç, şehvetli bir bakış atmadan önce bir kez daha öne doğru baktı. "İstediğimiz kadar."

Vasic'in parmakları, sözlerinin önemini anladığında teninde hareketsiz kaldı. Ivy'den önce, uğruna savaşmadan istediği hiçbir şey ona verilmemişti. Çoğu zaman sakın bir yerde çalınmış bir huzur anıydı bu. Hepsinin bir zaman sınırı vardı. Bunun bir sınırı yoktu.

Gözü .

Zihnini o karanlıktan uzaklaştırıp, kendisini hiçbir şeyden mahrum bırakmayan bir kadınla birlikte olduğu o anın hazzına zorlayarak, iki elini kadının yanlarından geçirdi ve kot pantolonunun düğmesini açmak için ön tarafına doğru ilerledi. "Fermuarı indir," diye mırıldandı kulağına karşı, sırf istediği için kıvrımını dişledi.

Ivy inledi, istediği şeyi vücudu onun kıvrımlarında yumuşak ve sıcaktı. Sonra, onun isteğini beklemeden kot pantolonunu kalçalarından aşağıya ve yere doğru itti. Ivy'nin pantolonu çekip çıkarabilmesi için onu serbest bırakan adam, Ivy işini bitirir bitirmez bir kolunu tekrar beline doladı ve diğer elinin parmaklarıyla dantel külotunun kenarlarındaki sarı kurdeleden minik fiyonkları keşfetti. Sütyeninin ortasında da bir tane olduğunu hatırladı.

Bir fiyongu çekiştirirken, bunun sadece göstermelik olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğradı. "Sana bağcıkları açılan kurdeleli külotlar alacağım." Böyle şeylerin var olduğunu biliyordu, bunları vitrinlerde ve reklam resimlerinde görmüştü.

Ivy'nin teni, okşamak, öpmek, hatta belki ısırarak istemesine neden olan ipeksi sıcak bir tona dönüştü. "Bana istediğin her şeyi alabilirsin," diye fısıldadı, tekrar onun içinde eriyerek. "Giyerim."

Vasic onun boynunun yan tarafını öptü. "Açlıktan ölmek üzere olan bir adama ne söylediğine dikkat ." Ivy'ye kadar oyun oynayabileceğini bilmediği halde onu şakacı bir uyarıyla ısırarak Vasic, kızın inlemelerinden zevk aldı.

Sonra, nabızı hızla atarken, elini göbeğine doğru kaydırarak ve külotunun dantelinin altından etini avuçladı. "Bir kitap okudum," dedi kadın sarsıldığında. "Bir seks kılavuzu. Aslında iki tane okudum, daha sonrası için üç tane daha indirdim." Arrows her zaman yoğun bir araştırma yapardı ve Judd'ın verdiği bilgileri kendi araştırmasıyla takip etmişti."Bazı kayıtları da izledim."

"Ne zaman?" Ivy'nin sesi yükseldi, şok olmuştu.

"Sen uyurken." Son derece hızlı okuyordu; bu, Ok eğitimiyle pekiştirilmiş doğal bir beceriydi. "Kılavuzlardan biri diyor ki

Kadınlar için cinsel haz, beden kadar zihindedir. Erkeğin seks sırasında konuşması önerilir." Vasic söyleyecek bir şeyi olmadıkça pek konuşmazdı ama Ivy inleyip vücudu avucunun içinde daha da ıslanınca bunun sadece konuşmanın değil, konuşmamanın da aptallık olacağı bir durum olduğuna karar verdi. "Seni böyle tutmak hoşuma gidiyor."

Parmaklarını kıvrarak onu daha sıkı kavradı. "Seni daha ıslak, daha ateşli ve daha sabırsız hissetmek hoşuma gidiyor."

Elleri adamın kavramak için geriye uzandı, nefes alışları sertleşmişti.

"Kılavuzlara göre, bir kadının klitorisi son derece hassastır ve çeşitli şekillerde okşanabilir." Kadın dokunuşundan kaçmak istercesine ayak parmaklarının üzerinde yükseldiğinde kolunu sıkarak tekrar aşağı bastırdı ve boğazının yan tarafını tekrar öptü. "Görünüşe göre, içinde sana inanılmaz orgazmlar yaşatabilecek bir yer de var. Onu bulmaya kararlıyım."

Göğüsleri dolgun ve kızarmış olan Ivy, elini adamın saçlarında sıkamak için yukarı ve geriye uzandı. "Kılavuzları okumamız gerektiğini bilmiyordum," diye yakındı, ağzını biraz büzerek keşke onun önünde olsaydım diye düşündü. Ama bu daha başlamadan biterdi ve Ivy ile yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki.

Elinin topuğunu eğerek klitorisine baskı uyguladı. Sırtını eğerek ürperdi. "Ben de bir kılavuz buluyorum," diye soludu dalga geçtiğinde, gözleri kapalıydı.

Sonuç olarak, onları geri getirmeden önce yine çöle düştükleri gerçeğini gözden kaçırdı. "Bizi tek bir yerde tutana kadar bekle." Zaten jilet gibi ince bir telin üzerinde dengede duruyordu. Ivy onun vücudunu nasıl tahrik edeceği konusunda uzmanlaşırsa, muhtemelen onları bir yanardağın kalbine götürecekti. "Bunu beğendin mi?" Parmağıyla vücudunun hassas girişini daire içine aldı.

Ivy'nin sırtı tekrar dikleşti, teni parıldıyordu. Başını çevirip yukarı baktığında, tek kelime etmemiş olmasına rağmen ne istediğini biliyordu. Eldivenli eliyle çenesini kavrayarak onu öptü ve aynı zamanda diğer elinin topuğuyla klitorisine karşı baskıyı yeniden başlattı. Öpücüğün içinde haykırdı

Sadece birkaç saniye sonra Ivy avuçlarının içinde eridi, elleri adamın kollarını kavradı ve gözleri kapandı.

Vücudunun zevkle dalgalanışını izledi, onda yarattığı zevki ve telin koptuğunu hissetti. Sadece ona karşı duyduğu korumacılık duygusu, enerjisini suya aktarmayı hatırlamasını sağladı. Mırıldanan şikâyeti üzerine elini külotundan çekerek onu kollarına aldı ve yatağa yatırdı.

Kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarması sadece birkaç saniye sürdü, külotunu çekip çıkarması ise iki saniye. Nemli danteli avucunun içinde buruşturarak bacaklarının arasına diz çöktü, gözleri uyluklarının birleştiği yerdeki yumuşak tüylerin zar zor gizlediği narin kıvrımlara takıldı. Ağzı sulandı.

Ona hiçbir uyarıda bulunmadan külotunu yatağa bıraktı ve dilini ballı etinin üzerinde gezdirmek için başını eğdi.

"Vasic!" Sırtını yataktan kaldırdı.

Bir kez daha yalayarak, kendi kendine geri döneceğine, onu doğru dürüst tadacağına söz verdi. Şu anda tek bir şey istiyordu. Vücudunun üzerinde yükselip eldivenli koluyla kendini destekledi ve diğer elinin parmaklarıyla saçlarını geriye doğru taradı. "Bu muhtemelen acıtacak." Bu fikir hoşuna gitmemişti ama kaçamayacakları biyolojik bir gerçektir.

Ivy bacaklarını onun kalçalarına doladı. "Sev beni, bırak seni seveyim." Dişlerini sıktı, kendini ona doğru yönlendirdi ve itmeye başladı.

Kız kaygan ve sıcaktı ve etrafına o kadar sıkı sarılmıştı ki, onu yırtıp açacağını hissetti. "Ivy."

Adamın omuzlarını kavrayarak, "Demek orantılı şekilde inşa edilmişsin," diye soludu.

Beklenmedik sözler ona ihtiyacı olan nefes alma alanını sağladı. Onu o tatlı, yumuşak, cömert ağzından öperek, "Maalesef," dedi.

Duygusal ve kadınsı bir gülümseme. "Bunu düzenli olarak yapmaya başladığımızda bunun doğru bir tanım olmayacağına dair bir his var içimde."

bu kadardı. Vasic düşünmeyi bıraktı, tek odaklandığı şey onun içinde olmak ve onu incitmemektir. Kafatasının içinde çarpışan ikiz arzular, vücudunun izin verdiği kadar yavaş hareket etti, Ok eğitimi ona mükemmel kas kontrolü sağlamıştı ... eğer ona acı vermekten endişe etmeseydi, vücudunun ilk darbesinde çökecekti.

Neredeyse sessiz bir ılık atan Ivy, ona inanılmaz derecede sıkı sarıldı ama durmasını istemedi.

Yine de öyle yaptı. "Ivy-"

Onun yanıtı, pazılarına kondurduğu bir öpücük oldu.

Göğsü, sanki içinde büyük metal körükler varmış ve havayı büyük yudumlarla dışarı pompalıyormuş gibi hissederken, eldivenli kolunun elini yastığa gömdü ve dolambaçlı ilerleme ivmesini sürdürdü ... ve sonra Ivy'nin içine gömüldü.

Minik tırnakları etine battı, vücudu gerildi. "Bana," diye nefes verdi, "birkaç saniye ver."

Vasic'in şakaklarından ter damlıyor, çenesi ağrıyordu. Tüm kaslarını yerine kilitleyerek bunun kendi kendine yaptığı bir işkence mi yoksa zevk mi olduğuna karar vermeye çalıştı. *Zevk*, diye içten içe inledi Ivy'nin vücudu onunkinin üzerinde dalgalandığında, *kesinlikle zevk*.

Sonra onu böylesine gizli bir sahiplenmeyle kucaklayan kadın yanağını okşadı. "Hareket edebilirsin," diye fısıldadı. "Sana alışmaya başlıyorum." Kalçalarını deneysel bir şekilde ona doğru kaldırdı.

Vasic homurdandı ve saf iğdyle geri çekilip okşarken onun ağzını tuttu. Aklının bir köşesinde bunu uzatması, kendisinden önce onu orgazm etmesi gerektiğini biliyordu ama mantıklı düşünce çoktan yok olmuştu. Vücudu ikinci vuruşta patladı, omurgası yaylandı ve çöl etraflarında parıldadı, Ivy'nin kolları ve bacakları onu evde olduğunu söyleyen bir kucaklamayla yakın tuttu.

Sonunda evdeydi.

- - -

IVY hiç bu kadar ... hissetmemişti. Bunun için kelimeler bulamadı. Yüzünde aptalca bir gülümseme, yanağını Vasic'in göğsünün sıcak ipeğine sürttü, onun uzunluğuna karşı hissinin lüksünü yaşadı, eli saçlarında tanıdık bir şekilde.

"Bu oda buharla dolu."

Ivy bunu fark etmişti, teninde yoğunlaşan küçük su tanecikleri. Ama o başka konularla çok daha fazla ilgileniyordu. Bir pck kondurarak

göğüs kafesi, ona bakmak için vücudunu kıpırdattı. "Eee?"

Vasic elini Ivy'nin omurgasında gezdirdi, sonra tekrar yukarı kaldırdı. Yüzü ifadesizdi ama Ivy onun duygularını kapatamadığı hisleriyle hissedebiliyordu ve bu hisler onda okşanan bir kediye sarılıp mırıldanma isteği uyandırıyordu.

"Pratik yapmam lazım."

Onun cevabına kıkırdadı, kalbi aralarında geçenlerin samimiyetiyle patlamak üzereydi. Seks ateşli, güzel ve biraz da dağınıktı ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu. Onun dokunuşunu, içindeki sert ve güçlü hissini, nefesini tutmaya çalışırken kollarındaki ağırlığını, hepsini çok sevmiştir. "Tekrar, ha?" diye alay etti. "Sıkıcı olabilir."

Gümüş buzlu gözler onunkileri tuttu. "Sıkılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünüyor musun?"

Ivy düşünüyormuş gibi yaptı. "Hmm-" Kendilerini aniden buzbir ortamda bulduklarında çığlık attı, ancak bir sonraki salisede yatak odasına geri döndü. "Bunu yaptığina inanamıyorum!"

"Kontrolümü kaybettim."

"Yalancı." Parmağını onun yan tarafına doğru dürttü, ondan hoşnuttu. "Yorum yok."

Parmaklarını saçlarında gezdirirken gözlerini kapattı, basit bir dokunuştan aldığı zevk iliklerine kadar işlemiştir. "O adamların senin için neden geldiklerini bana söyleyecek misin?" diye sordu, çünkü her ne kadar dünyayı görmezden gelip önümüzdeki haftayı onunla yatakta çıplak geçirmek istese de, dünya kendini tekrar hayatlarına sokmaya devam ediyordu.

"Onlar Ming'in adamlarıydı," dedi gözlerini açmadan.

"Üniformalarında amblem yoktu ama onları tanıdım." Elini kaldırarak, ona 'port' yapmış olması gereken basınç göstermek için açtı. "Emin olmak için test etmek gerekecek ama kartuşun kobalt mavisi tonunu tanıdım. Bu Jax; çok yüksek bir dozaj."

Öfke Ivy'nin kanında bir cehennem gibiydi. Vasic enjektörü sakladığı yere geri götürürken, "Piç kurusu," dedi. "Neden hâlâ hayatta?" Şiddetten nefret ediyor olabilirdi ama kötülüğü de içgüdüsel bir seviyede anlıyordu, bazı insanların sadece başkaları üzerinde acımasız bir güce sahip olmaktan zevk aldığını biliyordu.

Vasic'in cevabı çok anlamlıydı. "O bir canavar olabilir ama o canavar şu anda Avrupa'yı bir arada tutuyor."

"Ya tekrar peşine düşerse?" dedi, başını onun omzuna yasladı ve kokusunu içine çekebilmek için yakınına sokuldu. "Peşinden üç tane çok yetenekli T.K. gönderdi; bu ciddi bir şey."

Vasic onun ensesini sıktı. "Ve üç TK de şu anda Arrow'un gözetiminde. Ming fayda-maliyet analizi yapmayı iyi biliyor ve ben de onu üç kıdemli adamdan mahrum bırakarak teraziye yanlış tarafa çevirdim."

Ivy başını salladı, kendini inandırdı. Bu Vasic'in dünyasıydı ve o bunu kendisinden çok daha iyi anlıyordu. "Başka bir adamın güç arzusunun seni bu gece şiddete zorlamasından nefret ediyorum."

Onu sırtüstü yatıran Vasic eliyle yan tarafını okşadı. "Senden önce bu durumla, hiçbir şeyin beni gerçekten etkilemediği hissiz bir duruma daha da çekilerek başa çıkabilirdim." Tembel, sahiplenici bir öpücük. "Çıplak bir Sarmaşık'la gerginliği atmayı çok ama çok daha fazla seviyorum."

Dudakları kıvrıldı. Ona inanıyordu; şu anda öfkeyle gergin olan kendisiydi. Vasic ise aksine tembelce rahatlamıştı. "Bir kılavuza çok ihtiyacım var." Sevgilisi -sevgilisi- çok lezzetli bir şekilde ölümcül olduğunu kanıtlıyordu. Bir kadının kendine ait bazı silahları olmalıydı.

Bu ona bir öpücük getirdi, eli göğsünü okşadı. Adamın eldiveninin omzunu sıyırdığını hissetmeseydi, onun içinde eriyip gidecekti. "Bekle." Adamın kaslı omuzlarını iterek, "Saat kaç? Samuel Rain'i görmeye gitmeliyiz."

Bölüm 51

Onu durdurmalı mıyız?

Hayır. Görüş mesafesi dışındayken arızaları onarın ama müdahale etmeyin.

Haven Bakım Ekibi ve Clara Alvarez arasındaki mesaj akışı

Duş alıp üstlerini değiştirdikten sonra, Clara'ya kendilerini beklediklerini söyledikleri saatten iki saat sonra Haven'a vardılar. Sessiz bir baş hareketiyle özürlerini kabul eden müdür, "Görünüşe göre sonunda Samuel'i uyandırmışsınız," dedi.

Ivy kadının zengin kahverengi gözlerindeki parıltıyı yakaladı. "Ne ? Hepinize akıl hastanesini yönetmeye çalışan maymunlar olduğunuzu mu söyledi?"

Ivy kahkahaların Clara'nın bakışlarını ısıttığına yemin edebilirdi ama müdürün sesi sakindi: "Hayır, ama sekiz çılgın saat içinde tüm kompleksin elektrik tesisatını yeniden döşedi. Çalışmalarını kontrol eden bir yedek ekibimiz vardı, ama mümkün olduğunu bile bilmedikleri şeyler yaptığını söylediler ve güç kullanımımız söz konusu olduğunda yüzde elli daha fazla verimlilikle çalışıyoruz."

"Hâlâ beyninin hasar gördüğünde ısrar ediyor mu?" Ivy sordu.

Başını salladı. "Haklı olabilir - beynindeki tüm sistemlerin tam kapasiteyle çalışıp çalışmadığını bilemeyiz. Bu ancak onları kullanmaya çalıştığında netleşecek." Hem Ivy'ye hem de Vasic'e baktı. "Lütfen fazla umutlanmayın. Eğer bunu hisseder ve yardım etmekte başarısız olursa, kaydettiği tüm ilerlemeyi geri alabilir."

"Dikkatli olacağız," diye söz verdi Ivy, parmakları Vasic'inkilere kilitlenmişti.

Samuel Rain'i gül bahçesinde bulduklarında yaptığı ilk şey kaşlarını çatmak ve "Köpek nerede?" demek oldu.

Ivy kalbinin sıkıştığını hissetti. Bir kolunu onun omuzlarına dolayan Vasic, mühendise cevap verirken ona sıkıca sarıldı. "O

yaralandı ve arkadaşlarının gözetiminde dinleniyor."

Jaya ve Abbot hastanedeyken Vasic huzur içinde uyuyan Tavşan'ı Merkez Komutanlığı'ndaki Oklar'ın gözetimine bırakmıştı. Tavşan sağlıklı ve mutlu olsaydı, bu ölümcül adam ve kadınların küçük, meraklı bir köpekle ilgilenmesi fikri Ivy'yi gülümsetirdi ama şu anda hissettiği tek şey derin bir endişeydi.

"Yaralı mı?" Samuel gözlerini Vasic'e dikti. "İyileşiyor mu?" "Evet. Tamamen iyileşecek."

Ivy bu ifadenin Samuel için olduğu kadar kendisi için de olduğunu biliyordu.

Bu gerçeği kalbine bastırarak, "Clara bize komplekste bazı iyileştirmeler yaptığınızı söyledi," dedi.

"Evet. ." Mühendis ellerini ovuşturdu.

Sonraki bir saati tesisin güç sistemini gezerek geçirdiler. Samuel Rain eldivene bakmadı bile. Hayal kırıklığı Ivy'nin içini kemirdi ama sessizliğini korudu. Artık Samuel'i hissedebiliyordu ve başarısından duyduğu heyecanın altında, sanki kışın bir gölün sert kabuğu altındaki sıvıyı ortaya çıkarmak için kesilmiş gibi derin bir korku vardı. Bu kalbini acıtıyordu.

Mühendisin, kendini zorlarsa bulduğu şeyden hoşlanmayabileceğini kadar bilinçli olduğunu fark etti. Ama tahmin ettiğinden çok daha güçlüydü, çünkü tam sonunda, bir bakım panelini kapatırken, "Senin üzerinde çalışan embesillerin bağlantıları test etmek için kullandıkları prototip eldivene ihtiyacım var," dedi.

Diğer adam yüzünü onlara dönerken Vasic kolunu kaldırdı. "Bu prototip."

Ivy, Samuel Rain'in kafasının patlayacağını düşündü. Kelimenin tam anlamıyla saçlarını yolarak, "Neden bir kasap dükkanına girip seni doğratmadın?" dedi.

"Kes şunu," dedi Ivy, artık canına tak etmişti. "Onunla bu şekilde konuşamazsın."

Mühendis gözlüklerinin ardından ona bakarak, "Bana bir şey mi yapıyorsun?" dedi.

"Hayır."

Yüz hatlarında büyük bir şüphe vardı. "Daha önce böyle değildim."

Ivy, Samuel Rain'in her zaman sinirli ve sessizliğin dışında olduğunu, dahi zekasının ona geçiş izni verdiğini düşünüyordu.

Ta ki Konsey üyelerinden biri onu ibret olsun diye cezalandırmaya karar verene kadar. Rain söz konusu Konsey üyesinin iş teklifini geri çevirdikten hemen sonra.

Aden bu gerçeği dün ortaya çıkarmıştı. Ivy kollarını kavuşturup, "Vasic'e yardım ettiğin sürece gece yarısı çıplak dans etmen umurumda değil," derken, bunun Sessizlik'te saklı olan çirkin ikiye bölünmüşlüğü ve kişisel çıkarların bir kanıtı olduğunu düşündü.

Gözlerini devirdi. "Gece yarısı soğuk olur," dedi Rain abartılı bir sabırla. "Kışın çıplak dans etmeyi planlasaydım, bunu öğlen yapardım."

Sonra da onları takip etmemelerini söyleyerek ayrıldı.

Boğazından kısık sesle hırlayan Ivy ellerini kaldırdı ve sıkma hareketi yaptı. "Onu boğmak istiyorum."

Vasic kızın başının tepesine bir öpücük kondurdu, bu şefkatli hareket kızın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Haklı, biliyorsun," dedi Vasic, o sırada Vasic büyük bir mesele *olan* bir şeyi büyütmemek için mücadele ediyordu. "İmplant ekibi tek prototipi asla aşılammalıydı. Elimizdeki en detaylı simülasyon dosyalarını bulup ona göndermem gerekecek."

"Haklı olması umurumda değil." Kaşlarını çatı. "Kimsenin sana bu şekilde davranmasına izin yok." Ellerini ceketine sokarak onu aşağı çekti ve kalbindeki tüm tutkuyla öptü. Adamın eli yüzünü kavrayacak şekilde kalktı, vücudu onunkine karşı sertleşti.

Dudakları ayrıldığında, etrafına baktığında Vasic'in onları daireye geri ışınladığını gördü. "Clara'ya gideceğimizi söylemeliydik," diye fısıldadı, Vasic'in göğsünü elleriyle şekillendirmekle daha çok ilgileniyordu.

Eldiveni kaldırdı, kısa bir mesaja dokundu. "Ona bir bildirim gönderdim."

Uyarılma hissi azalınca elini kabuğa dokundurdu, kaygan ve sertti. "Onu özleyeceksin, değil mi?" Şimdiye kadar hiç düşünmediği bir gerçektir bu. "Gerçekten senin bir parçan haline geldi."

İki elini de kızın yüzüne götürdü ve saçlarını kulaklarının arkasından okşadı. "Uyum sağlayacağım. Hiçbir teknoloji parçası seninle zaman kaybetmeye değmez." Yüzünü tutmaya devam ederek, "Üzgünsün Ivy," dedi.

Kadın itiraz edecek oldu ama adam başını salladı ve "Empati kuramıyorum ama seni tanıyorum. Seksten zevk aldın-"

"Diğer ırklar buna sevişmek diyor." Ivy bunu televizyon programlarında duymuştu. "Öyle hissettirdi, değil mi?" Parmaklarını adamın göğsünün sert genişliğine doğru kıvırdı.

Vasic kelimelerin tadına baktı, başını salladı. "Evet."

Gülümsemesi ıslık ıslıldı. "Seninle sevişmeyi çok sevdim. Tekrar yapabilir miyiz?"

"Ivy." Başparmaklarını kızın yanaklarında gezdirerek bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Bir süre ama içinde bir hüznün var." Gözlerindeki küçük titreşimler, onun izlemediğini düşündüğünde gülümsemesinin solması, hepsini fark etmişti. "Bana nedenini söyle."

"Önce Rabbit'i getirebilir misin?" diye sordu, yüz ifadesinde kalbini tekmeleyen çığ bir kırılmanlık vardı. "Uyandığında kendini bilmediği bir yerde bulmasını istemiyorum."

Vasic hemen ayrıldı ve yarım dakika sonra geri döndü. Tavşan hâlâ sepetinin içinde kıvrılmış, derin bir uykundaydı. Ivy yere bağdaş kurarak uzandı ve köpeği nazik bir dokunuşla okşadı. "Benim cesur Tavşanım," diye mırıldandı, Vasic aşağı inip sırtını duvara dayayarak otururken, bir kolunu kaldırdığı dizine dayamıştı.

Ivy'nin konuşması zaman aldı ve konuştuğunda sesinde çaresiz bir acı vardı. "Eldiven hakkında düşünmeden duramıyorum. Düşünmemek için çok çabalıyorum ama aklımın bir köşesinde hep o var." Elini gözlerine götürdü. "Özür dilerim."

Vasic onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Tek yapabildiği onu kendine yaklaştırmak, kollarının arasına almaktı. "Eminim," dedi, "Samuel Rain'in dehasından şüphe etmiyorsundur. Maymun musun sen?"

Kız ıslak bir şekilde sıçrayıp göğsünü tokatladığında, şaşırtıcı bir başarı hissi duydu. Eşine ihtiyacı olan şeyi vermiş, onu üzüntüden kurtarmıştı. Çenesini saçlarına gömüp, Tavşan'ın yanında yere otururlarken ona sarılmaya devam etti.

"Bu hiç komik değildi," dedi sonunda.

"Sen güldün."

Dudaklarının köşelerden yukarı doğru kıvrıldığını, ancak kısa bir süre sonra aşağı doğru kıvrıldığını gördü. "Yakında başka bir salgın daha olacak, değil mi?"

Vasic bu konuda konuşmak istemiyordu, Ivy'ye kendini kaptırmak istiyordu ama dünya bu dairenin duvarlarının ötesinde dönmeye devam ediyordu. "Şansı yüksek."

"Ne yapacağımı bilmiyorum Vasic." Titreyen bir itiraftı bu. "Başlangıçta çok aptaldım, içgüdülerimin bana yol göstereceğinden çok emindim, ama ..." Başını olumsuz bir hareketle adamın göğsüne doğru hareket ettirdi.

"Sen aptal değildin." Sert ve kararlı Ivy'sinin böyle yenildiğini görmeye dayanamıyordu. "Denemeye, risk almaya hazırdın. Enfekte bölgelere yerleştirilmeleri için bastırmasaydın, Jaya ve Brigitte kim ve ne olduklarını bilemeyecek, Sascha da atılımını gerçekleştiremeyecekti."

Ivy'nin eli üst kolunun üzerinde kıvrıldı. "Bu, yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağım gerçeğini değiştirmez!" Öfkeli bir hayal kırıklığı. ", şu anki yolumda devam edersem anevrizmaya neden olacağımı söyledi."

Vasic, Isaiah hakkında ondan sakladığı sırrı düşündü, bunun için ona kızacağını biliyordu ama yine de ona söyledi. Onunla yüzleşmek için doğrulduğunda gözleri karardı, bir elini ağzına götürdü. "O ... olacak mı?"

"Doktorlar umutlu, ancak henüz kesin bir prognoz yok."

"Concetta yıkılmış olmalı." Elleri yana düştü ve sesi bastırılmış duygularla boğuklaşarak, "Neden benden sakladın?" dedi.

Elini kızın boynunun kenarına doladı. "Seni inciteceğini biliyordum."

Bakışları onunkilerle buluşunca başını salladı. "Ben böyle bir hayat istemiyorum. Tehlikeye karşı yastıklı ve gerçeklikten yalıtılmış."

"Biliyorum." Öne doğru eğildi ve alnını onunkine yasladı. "Sadece bana biraz zaman ver. Daha önce hiç benim olan birine sahip olmamıştım."

Kadın yumuşadı, eli adamın kalçasına yayıldı. Onu bir kez daha kollarının arasına alan adam, burnunda onun kokusu, onunkiyile aynı anda atan kalbiyle ona . Ve böyle bir an daha yaşamak için binlerce salgınla savaşacağını, anlatılmamış kâbusları yok edeceğini biliyordu. "Enfeksiyona saldırmayı denediniz mi?"

PsyNet'in kendisi mi?" diye sordu, bu fikir ani ve keskin bir fikirdi. "Enfekte olanlar sadece bir semptom. Sebep PsyNet'teki zehirdir."

Ivy doğruldu ve yanlara doğru kayarak sırtını adamın kalkık dizine dayadı. "Bunu veda yemeğinin olduğu gün yerleşkede denemiştik. Hepimiz bir aradayken denememiz gerektiğini düşündük." Hatırladıkça tüyleri diken diken oluyordu. "Sanki biz böcekmişiz ve o da kocaman bir örümcekmiş gibi bizi içine çekmekle tehdit etti."

"O zamanlar deneyimsizdin, emin değilsin."

Ivy parmağıyla dizine vurdu ve onun söylediklerini ciddi bir şekilde düşündü. "Evet." Grup sadece belirsiz ve denenmemiş olmakla kalmamış, daha fazla insan hayatını kaybetmeden bir çözüm bulmanın sarsıcı sorumluluğunu da hissetmişti. İdeal koşullar değildi. "Sanırım bir sonraki salgın sırasında test olarak deneyebileceğim bir şey var."

Vasic onun çenesini nazik ama sıkı bir şekilde tuttu. "Sana engel olmayacağım ama beyninde herhangi bir baskı hissettiğin anda duracağına söz ver."

Ivy onun yüz ifadesinde gördüğü, görmesine izin verdiği şey karşısında kalbinin kırıldığını hissetti, ölümcül oku tüm kırılганlığı gizlemek için eğitilmişti. "Söz veriyorum."

Bu fikri düşünmek için daha fazla zamanı olacağını düşündüyse de, bunun boş bir umut olduğu ortaya çıktı. Bir saat sonra Midtown Manhattan'da kıyamet koptu, salgın ana kadar dünya çapında görülen en büyük salgındı. Vasic'le birlikte gelen Ivy içgüdüleriyle savaştı ve Vasic durumu kontrol altına almak için çalışmaya başladığında mücadeleye girmedi. Bunun yerine, bir duvarın arkasında korunaklı bir pozisyon aldı ve PsyNet'te gözlerini açtı.

Demir attığı alan sessizliğini koruyordu ama çok uzak olmayan bir mesafede, psişik düzlemin kadife siyahına karşı şiddetli, düzensiz bir kırmızıyla kıvılcımlanan zihinleri görebiliyordu. Çalkantılı bölüme doğru ilerleyerek derin bir nefes aldı ve kendi kendine, *Şışt, sakin ol, huzurlu ol*, diye fısıldadı ve içindeki empatik enerjiyi serbest bıraktı.

Bir sabun köpüğünün içinde oluşan renklere benzeyen yarı saydam bir dalgalanmaydı, o kadar inceydi ki siyahın içinde neredeyse görünmezdi. Dalgalanma, işkence gören zihinlerin üzerinde dolaştı, iddiasız bir nezaketle üzerlerine yerleşti ... yine de şiddetli kırmızı kıvılcımlar devam etti

hız kesmeden. Hayal kırıklığı içinde ağırlaşan Ivy durup sağlık görevlileri için bir şeyler getirip götürmeye gönüllü olmak üzereydi ki Vasic'in zihni onunkine dokundu.

Ivy, eğer bir şey yapıyorsan ve sana zarar vermiyorsa, yapmaya devam et. Tüm blok ürkütücü bir şekilde sakinleşti - enfekte olanlar etrafta şaşkın şaşkın bakarken, enfekte olmayanlar o kadar sakin ki sokakta uyuyakalıyorlar.

Bacakları altından çıkmak üzereyken ellerini dizlerine dayayan Ivy, onu görememesine rağmen başını salladı. *Tamam, .*

Orada ne kadar durduğunu bilmiyordu ama Vasic karşısında belirdiğinde sırtı kaskatı kesilmiş, baldır kasları düğümlenmişti. "Eee?" diye homurdandı, gözlerinin önünde noktalar vardı.

"Önce bunu iç." Adam kızın eline bir enerji içeceği tutuşturdu ve rahatlayarak inlemesine neden olan sert, bilgili elleriyle baldır kaslarına masaj yapmak için eğildi.

"Sadece sınırlı sayıda kayıp var," dedi ayağa kalkıp kadının içkisini bitirdiğini gördüğünde.

Şimdiden kendini daha iyi hissediyordu, harcadığı güç tükenmeye yakın değildi.

"Bir katliam olabilirdi." Vasic'in ifadesi acımasızlaştı. "Enfeksiyon bölgesinde bir silah dükkânı vardı ve enfekte olanlardan birkaçı içeride çalışıyordu, silahları vardı."

Ivy bu düşünceyle ürperdi. "Sakinleştirdiğim virüslüler mi?" diye sordu temkinli bir umutla. "?"

"Çoğunluğu son on dakika içinde uykuya daldı." Kollarını ona dolayarak, "Jaya ve sağlık görevlileri, diğerleri gibi komaya gireceklerine dair işaretler olduğunu söylüyorlar" diye eklemekten önce daireye ışınlandı.

Kalbi sıkışan Ivy tökezleyerek Vasic'in düzelttiği kanepenin koluna oturdu. "Bu enfeksiyonun tedavisi psişik olmayabilir," dedi, bir E'nin başka ne yapabileceğinden emin olamayarak. "Belki de tıbbi bir ." Konuşurken bile, Ağ'ın kendisi aşınmaya başlamışken bunun o kadar basit olamayacağını biliyordu.

"Krychek'in bu olasılığı araştıran üst düzey bir tıbbi ekibi var." Tek kelime etmeden ortadan kayboldu, saniyeler içinde geri döndü, Rabbit

Silahlar. Bir kez daha, evcil hayvanlarına göz kulak olan Merkez Komutanlığı'ndaki vardiya dışı Oklar'dı.

Tavşan uyuyordu ama kısa süre sonra uyandı. Ivy onu bu kadar uyuşuk, bu kadar kendine benzemez görmekten nefret ediyordu. Onu okşayıp severken bir yandan da sevgi dolu güvenceler mırıldanıyor, kendine onun meyve bahçesine ilk sürüklendiğinde ne kadar incindiğini hatırlatıyordu. Eğer bunu atlatılabildiyse, kesinlikle bunu da atlatabilirdi.

"Güneşi seviyor," dedi Vasic ve onu Ivy'nin kucağından dikkatlice alarak, evcil hayvanlarını en sevdiği gözetleme yeri olan geniş pencere pervazına yerleştirdi. Her zamanki gibi oturup pencereden dışarı bakmadı ama öğleden sonra güneşinin altında gerindi.

"Şimdi de sen," dedi Vasic ve mutfak dolabından bir kutu beslenme barı çıkardı. "O içecek sadece geçici bir önlemdi."

Ivy yüzünü buruşturdu ama onunla birlikte kanepeye oturdu ve yemeğini yedi. "Biliyor musun, artık bazılarımız tat almak istiyor," dedi adam bir barı hızlı bir şekilde bitirirken, "aromalı barlar yapmak için bir iş fırsatı var."

"Arrow Konsorsiyumu'na söyleyeceğim."

Bar ağzının yarısına kadar gelmişken duraksadı. "Bu gerçek bir şey mi yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Resmi olarak böyle adlandırılmasa da bu gerçek bir şey," dedi şaşkınlıkla. "İltica edersek ya da bağımsız olursak paraya ihtiyacımız olacağını biliyorduk. Hepimiz bu iş kolunda devam etmek istemiyoruz."

Ama yapacaklardı, diye düşündü Ivy, yüreği burkularak. Ağ'ın onlara ihtiyacı olduğu sürece, Oklar hayatlarını ona feda edeceklerdi. Bu fedakârlık için, ekibin kadın ve erkekleri toplumun sınırlarına itilecek ve onlara korkuyla bakılacaktı. Elini barın üzerinde sıkarak bir ısırik daha aldı ve ekibin herhangi bir üyesinin evinde her zaman hoş karşılanacağına, ailesi olacağına dair yemin etti.

Ancak, tüm bunların beklemesi gerekiyordu. Yapması gereken ilk şey empatik buluşunu diğerleriyle paylaşmaktı. Enfekte olanları yatıştırmanın anahtarını keşfetmesi iyi olmuştu, zira salgınlar önümüzdeki hafta boyunca tüm dünyada hız kesmeden devam etti.

Empatlar -doğal ortaya çıkışın eşliğinde olanlara odaklanmakla birlikte tüm Gradyanlar-

aynı dönemde. Hepsi doğalarının gerçeğini bu kadar çabuk kabul edemedi, ancak mevcut engeller kaldırıldıktan sonra zihinlerini yeni yeteneklerine aabilenlere temel eğitim verildi ve savaşa katılmaları için gönderildi. Yine de, Ağ'ın eskiden soğuk olan siyah dokusuna yavaş yavaş sızmaya başlayan renklerle ışıldayan sayısız zihnin ortaya çıkmasına rağmen, enfeksiyon , hatta yok edilemedi.

Enfeksiyon başlangıçta yerleşkedeki Es yoğunluğuna yaklaşmakta tereddüt etmiş olabilir, ancak daha agresif hale gelmişti. Empatlar bağışıklık kazanmış olsa da, sınırlı bir alanda birden fazla Es'in bulunması bile etraflarındakiler için güvenlik garantisi değildi. Ve basit gerçek şuydu ki, dünyadaki tüm E'ler aktif duruma getirilse bile, asla bileşikteki bire bir oranına eşit olamazdı.

Paris'teki Net'in tüm bir bölümü, enfeksiyon sıvı siyah bir kafesle evrelediğinde boşaltılmak zorunda kaldı. Yirmi dört saat sonra, o bölüm çöktü, rd; ortaya çıkan şok dalgası bin l ve çok daha fazla yaralı bıraktı. New York da yaralanmaktan kurtulamamıştı; Sarmaşık ve Vasi, insanlar ve Dönüşenler kontrol altına alma çabalarına ağırlıklarını koyarken ve şehirdeki tüm aktif Es'ler dönüşümlü olarak çalışırken bile günde en az iki salgına müdahale ediyordu.

Enfeksiyon kazanıyordu, milyonlar ölümle burun buruna geliyordu.

Bölüm 52

Psiler arasındaki kişiler arası şiddet o kadar düşük oranlara indi ki, Sessizlik dönemindekini gölgede bıraktı. Ve artık hepimizin bildiği gibi, son soruşturma raporları göz önüne alındığında, Sessizlik istatistikleri Konseyden sonra Konsey tarafından manipüle edildi ve güvenilemez.

Bizi barışa götürmek için neredeyse kesin bir imha tehdidinin gerekmiş olması acı-tatlı bir ironidir.

Editorial, *PsyNet Beacon*

SAHARA'NIN DAHİ SEVİYESİNDE BİR IQ'SU VARDI. Dans etmeyi tercih ettiği zamanlarda matematikle boğuşmak zorunda kalan bir çocuk olarak ona söylenen buydu. Matematik ve Sahara hiçbir zaman barışamadılar, ama diğer yönlerden beyni ince bilenmiş bir makineydi.

Hatırı sayılır bir süredir bir sorun üzerinde endişeleniyordu.

"Eben Kilabuk," dedi ve Kaleb'in masasına empatın bir resmini yerleştirdi; Kaleb toplantıda olduğu için o alana el koymuştu. "Phillip Kilabuk." Eben'in ölmüş, enfekte olmuş babasının fotoğrafını çocuğunun altına koydu.

"Christiane Hall. Marchelline Hall." Empatik anne ve bebek. "Miki Ling." Bakıcı kuzen. Enfekte olanlardan biri tarafından öldürülen düşük seviyeli bir M-Psy. Otopsisinde kendi beyinde hastalığa dair herhangi bir bulguya rastlanmamıştı.

"Miguel Ferrera." Yirmi beş yaşında erkek, Gradyan 4.1, ticari telepat.

Birkaç fotoğraf daha çekip koydu. Hepsi hayatta kalanların. Sonra Es'i çıkardı ve hayatta kalanları iki grup halinde yeniden düzenledi. Bir tarafa, Miki Ling gibi olanları yerleştirdi.

Bir empatiyle bağlantılıdır ve bu nedenle empatinin bağışıklığı tarafından bir şekilde korunduğu ya da korunmuş varsayılır.

Diğer tarafa ise, aile ağacında hiç empat bulunmayan ve aslında biyolojik ailesiyle iki yılı aşkın bir süredir hiç temas kurmamış olan Miguel Ferrera gibi rastgele aykırı değerleri yerleştirdi.

Bir de Phillip Kilabuk vardı. Bir E'nin babası ve vasisi olmasına rağmen beyni enfeksiyonla delik deşik olmuştu. Bir E'ye yakınlık, bir E ile ailesel ve genetik bağlantılar, Phillip Kilabuk bunların hepsine sahipti ve bu onu kurtarmamıştı.

Bir düzen yoktu. Ve yine de . . .

Gözlerini kısarak, Kaleb'in kendisine verdiği şifreyi kullanarak onun sistemine giriş yaptı -bu güzel, tehlikeli adamın güneşin altındaki her veritabanına erişimi vardı- ve fotoğrafların temsil ettiği kişilerin her biri hakkında bulabildiği her veriyi araştırmaya başladı. Banka bilgileri, tıbbi geçmişleri, üniversite transkriptleri ... bu sadece başlangıçtı.

İş sıkıcıydı, günler hatta haftalar sürebilirdi ama elindeki bilgilerde, ayakkabının altındaki küçük bir taş benzeyen bir şey hissediyordu, bir türlü geçmeyen bir tahriş. O taşı bulmak zorundaydı, çünkü bu rahatsızlığın içinde kritik bir cevap yatıyor olabilirdi.

Bölüm 53

Kahramanlar genellikle bir odadaki en sessiz insanlardır, unvana sahip çıkmaya en az istekli olanlardır. Bu kadın ve erkekler herhangi bir minnettarlık ya da şöhret beklentisi olmaksızın yapılması gerekeni yaparlar. Her ne şekilde olursa olsun, karanlığa karşı savaşmak, onu korumak ve kollamak onların doğasında vardır.

New York Signal

İliklerine **kadar yorulmuş** olan Ivy, yine de huzurlu bir öğleden sonra Tavşan'a tasma taktı ve Vasic'le birlikte onu dışarı çıkardılar; gidecekleri yer bembeyaz karla kaplı Central Park'tı. Artık her zamanki enerjik haline geri döndüğüne göre evcil hayvanlarının eve kapatılması adil değildi.

"Çok sessiz." Ivy, New York'un çılgın enerjisine ve vahşi canlılığına çabucak alışmıştı ama bugün o canlılıktan eser yoktu; insanların yüzleri gergin, gözleri kısıktı. "Kaç kişi şehri terk etti, biliyor musun?" diye sordu Vasic'e.

"Şehrin nüfusuna kıyasla çok küçük bir yüzde." "İnsanların işleri, hayatları var, öylece çekip gidemezler," diye mırıldandı, yüksek sesle düşünerek. "Ve hemen hemen hiçbir yerin güvenli olmadığı söyleniyor." Ailesinin Ağ'daki bölgesi şu anda sağlam duruyordu ama Ivy endişelenmeye devam ediyordu. "Keşke ailemi ve büyük büyükbabanı da empatik kalkanımla koruyabilseydim." Zie Zen'le henüz tanışmamıştı ama Vasic ona bu olağanüstü adam hakkında çok şey anlatmıştı.

Kot pantolon ve deri sentetik ceketten oluşan "sivil" kıyafetlerini giymiş olan Vasic tişört bugün siyah değil, lacivertti- kolunu kızın beline doladı, parmakları kızın kalçasındaydı. "Üç kişiden hiçbiri

güvenliğini sağlamayı ne kadar istersek isteyelim, onları korumak için yüz binleri terk ettiğimiz için bize teşekkür edeceklerdir."

Ivy iç geçirdi, ailesiyle tam da bu konuşmayı yapmıştı. "Evet." Buzlu kaldırımda yürürken Arrow'unun Tk kullanarak onu dengelediğini fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Bu kaldırımların o sabah erkenden kardan temizlenmiş olması gerekirdi ama dünyanın her yerinde sistemler çöküyordu.

Vasic'in eldivenindeki sistemler de öyleydi. Ming'in adamlarının saldırısı sırasındaki komuta beri silah kapasitesini kullanmıyor olsa da, program bir salgın sırasında kendiliğinden devreye girmişti. Onu kapatmak için verdiği mücadelede küçük bir aşırı yüklenme yaşamıştı.

Yanıklar önemsizdi ve yerinde tedavi edilmişti. Önemli değildi - Ivy yaraları gördüğünde kalbinin ikiye ayrıldığını hissetmişti, ancak panik ve korkusunu belli etmemek için mücadele etmişti. O biliyordu. Her zaman biliyordu. Ivy'yi kendine doğru bastırarak, Aden'in kritik arızalı parçaları çıkarmak için riskli bir operasyona girişmeye istekli bir cerrah bulunduğunu söylemişti.

Sadece zaman dolmadan Samuel Rain'den haber alamazsak, demişti ona. Cerrah olağanüstü biri. Riskli vakaları kabul edip başarıyla sonuçlandırmasıyla tanınan başına buyruk biri olarak biliniyor ama o Rain değil.

Ivy'nin sinirleri Rain'in devam eden sessizliği karşısında kırılma noktasına kadar gerilmişti ama Vasic'in seçimini kabul etti. Midesi buz kesmişti, cerrahın onu öldürme riskinin yüksek olduğunu biliyordu. Samuel Rain de öldürebilirdi... ama mühendisin beyni hasar görmediyse risk daha düşüktü.

Bu, hala kabul edilemeyecek kadar yüksek olmadığı anlamına gelmiyordu.

Erkeğiyle yürüyüşe çıktığı bu güneşli öğleden sonra, bu acımasız gerçeği aklının bir köşesine iterek, parmaklarını birleştirmek için onun elini kalçasından çekti. "Renkli giyinmelisin," dedi çevik ve meraklı Tavşan bir erkek giyim mağazasının vitrinini incelemek için durakladığında. "Bu muhteşem gözlerle, herhangi bir canlı ton sana çok yakışır."

Sergiyi inceledi. "Renkli giyersem memnun olur ?"

Ivy'nin kalbi yerinden fırladı. "Kendin olarak beni memnun ediyorsun. Ben sadece ... flört ediyordum." Aptalca ve garipti ama bunu onunla denemek istiyordu. Onunla her şeyi denemek istiyordu, Vasic'in keşif ortağı olarak yanında olmadığı bir dünyada yaşama düşüncesine .

Central Park'ın derinliklerine girene kadar bir daha konuşmadı. "Neden benimle flört ediyorsun?" dedi, her tarafı karla kaplı ağaçlarla çevrili, önlerinde Tavşan'ın pati izleri dışında bozulmamış beyaz halısıyla ıssız bir patikada yürürken. "Ben zaten seninim."

Durdu, ona bakamıyordu çünkü *o kadar çok şey* vardı ki korkuttu.

Ellerini vazgeçerek parmaklarını ensesinde birleştirdi, başparmağı sessiz bir okşayışla tenini okşadı. "Kur yapma oyunlarının nasıl oynandığını bilmiyorum. İhtiyacın olan buysa öğrenebilirim."

Tavşan'ın tasmaını elinden bırakarak onunla yüzleşmek için döndü. "Hayır, senin sen olmanı istiyorum." Ne demek istediğini söyleyen ve bir şeyi olmadığı sürece konuşmayan bir Arrow. "Senin sen olmanı istiyorum," diye fısıldayarak tekrarladı, elleri tişörtünü sıkıca kavramıştı. "Seninle hatalar yapmak, seninle nasıl bir ilişki içinde olacağımı öğrenmek istiyorum."

Vasic başparmağını tekrar kızın teninde gezdirdi, saçları gölgeyi delen güneş ışığında mavi-siyah parlıyordu, teni altın sarısıydı. "Ben planlarla, taslaklarla çalışmaya alışkınım," dedi, "ama diğer ırkları gözlemlediğimde hayatın bir taslakla gelmediğini görüyorum." Psy bunu değiştirmeye, kurallar yaratmaya çalışmıştı ama tüm bunlar onlara kaçınılmaz çöküşten önce biraz zaman kazandırmıştı. "Planı kendimiz yapmak zorundayız."

Ivy, onu içinde bulunduğu gri uyuşukluktan çıkarıp canlı renklerle dolu bir dünyaya sokan empatisi, parmaklarını saçlarında gezdirmek için uzandı. "Samuel Rain," dedi, her kelimesinde kararlı bir öfke vardı, "bunu başaracak. Başka *hiçbir* şeye inanmayacağım."

Vasic hiçbir zaman ölümden korkmamıştı ama şimdi aldığı her nefeste ölüm fikriyle savaşıyordu. "Onu kaçırabilirim," dedi.

elleri kalçalarında. "En sevdiği primatlarla dolu bir ormanda bırakılma tehdidi altında onu eldiven üzerinde çalışmaya zorlayın."

Ivy'nin kahkahası biraz ıslaktı. "Hiçbir şeyin o adama yapmak istemediği bir şeyi yaptırabileceğini sanmıyorum." Öyle yumuşak bir öpücüktü ki onu esir almıştı.

"Ama," diye fısıldadı onun dudaklarına, "eğer yakında bize geri dönmezse, onu ziyaret edeceğim." Gözleri savaşa hazır bir şekilde parlıyordu. "Rain'in de benim kadar beyni hasar görmüş durumda ve oyun oynamayı bırakmasının zamanı geldi."

"Woof!"

Vasic, onu tuttuğu yerden bırakmadan önce kendisini öptüğü gibi öptü. "Sanırım hayatındaki diğer erkek biraz ilgi istiyor."

Aşırı yüklendiğinden beri acıdan çiğleşmiş bakır gözlerinde bir gülümseme - ondan saklamaya çalıştığı ama saklayamadığı acı, kalkanları olmayan yüzü - Tavşan'ın ayaklarının dibine düşürdüğü sopayı almak için döndü. Yere çömelmişken tasmayı çözdü, sol eline gevşekçe sardı ve ayağa kalktı.

", Tavşan" -sopayı fırlattı- "yakala!"

Vasic, onun kendinden geçmiş hayvanını cesaretlendirmesini, sevinç müziğinin havada uçuşmasını izlerken, yanına gelen adama, "Geleceğim bu olmamalıydı," dedi.

Aden şehre yarım saat önce yüksek hızlı bir jet-chopper ile gelmişti. Şimdi ortağı, eldivenli elleri aynı renkteki takım elbisesinin üzerine açık olarak giydiği özel dikim siyah kışlık paltosunun iki yanında, gömleği beyaz olarak duruyordu. Şehir ortamı için bir kamuflajdı bu.

"Değişiklik için üzgün müsün?"

"Hayır." Onlardan çok uzakta olmayan Ivy, sopayla geri döndüğünde Tavşan'a sevgi dolu övgüler yağdırdı. "Ivy için asla üzülmeceğim." Onun için dünyayla savaşacak ve eskiden kendine zarar veren içgüdülerinin sonuçlarına karşı bir gladyatör gibi savaşacaktı. "Eldiven söz konusu olduğunda henüz keşfetmediğimiz bir seçenek daha var." Bu sabah salgın sırasında, Dev Santos'un ekibi sükûneti sağlamak için birincil sorumluluğu üstlendiğinde fark ettiği bir şeydi. "Unutulmuşların bazı sıra dışı yetenekleri var."

"Ben çoktan kontrol ettim." Aden'in gözleri, bir oyun kavgasından sonra sopayı Tavşan'dan alıp tekrar fırlatan Ivy'nin kolunu takip etti. "Tıbbi teknisyenleri farklı bir yöne gitti. Santos bana hakkında hiçbir şey söylemediği bir yeteneği kullanarak yardımcı olabileceğini söyledi."

Vasic kendini kötü haberlere hazırladı. Aden zaten onunla paylaşmamışsa başka bir şey olamazdı.

"Salgın sonrasında, ikiniz de bir saha testi yaptı." Aden ona baktı ve başını salladı. "Yeteneği ne olursa olsun, bu tür karmaşık bilgisayarlarla çalışmak için henüz çok kaba olduğunu söylüyor."

Vasic, Aden'in kendisine verdiği bilgileri işledikten sonra yoluna devam etti. Sahip olmadığı tek şey zamandı. "Cerrahı hazırda bekletin. Eldivenin Bashir'in başlangıçta öngördüğü sekiz hafta boyunca dayanıp dayanmayacağını bilmiyorum."

Aden onun emrine itiraz etmedi. "Ivy'ye riskleri anlattın mı?" "Evet."

Vasic durakladı. Hayatı boyunca Aden'le veri paylaşmıştı. Neredeyse otomatik olarak. Ancak empatıyla olan ilişkisi yeni bir konuydu. Ivy, dedi telepatik olarak, *Aden'le ilişkimiz hakkında konuşursam güvenin sarsılır mı?*

Omzunun üzerinden ona bir bakış attı, gözleri parlıyordu. *Hayır. Seni Jaya'ya şikayet etmeyi planlıyorum.* Cesur küçük köpeklerinin ona doğru yarışını izlemek için geri dönerken zihnindeki seste kahkaha vardı.

Sadece nasıl seviştiğimizin detaylarına girme. Bir duraklama, vücudu aniden hareketsiz kaldı. *Judd Lauren'a tam olarak ne sordunuz? Sadece kontrol meselesi hakkında ya da-*

Bana seksle ilgili araştırma dosyasını gönderdi.

Vasic bu mesafeden bile onun kızardığını görebiliyordu. Zihinsel iniltisi utanç vericiydi. *Bir daha asla onun gözlerinin içine bakamayacağım,* dedi yüzü ellerinin arasındayken. *İyi, eğer bilgiye ihtiyacı varsa Aden'le konuş. Umarım ihtiyacı vardır. Umarım elimizdekini bulur.*

Vasic de öyle yaptı. "Ivy," dedi diğer adama, "onunla konuşmamı bekliyor, ben de öyle yapıyorum. Sır saklamamayı öğreniyorum."

Aden'in düz siyah saç telleri, alnındaki karı yerinden oynatmayan iddiasız bir esintiyle alına doğru kayıyordu.

Yukarıdaki dallar. "Zor mu?"

"Bazen." Vasic her zaman doğru şeyi yapmazdı ama Ivy için bu asla reddedilmek anlamına gelmezdi. Onunla birlikte hata yapmak istiyordu, kendi hatalarını da affediyordu. "Onunla birlikte olmak hayatımın en karmaşık, en büyüleyici operasyonu."

Zamanla daha da karmaşılaşacağını bildiği bir şeydi bu. "Bazıları bunun işlediğim suçların cezası olduğunu söyler," dedi Tavşan'ın sopaya doğru koşarken çıkardığı heyecanlı havlamanın bozduğu sessizlikte. "Bana verilen mutluluğu kendi seçimlerimin benden çalması."

Arkadaşı ona baktı. "İnandığın şey bu mu?"

"Hayır." Bir zamanlar . Ama artık değil. Çünkü bunu yapmak Ivy'nin de cezalandırıldığına inanmak demekti ve onun Ivy'si uykusunda ağlamasına neden olan bu acıyı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Her bir gözyaşı doğrudan ruhuna düşen bir asit damlasıydı.

"Son zamanlarda medyada çıkan haberler," dedi Aden aralarına giren sessizlikte. "Bununla başa çıkabilir misin?"

"Bu beni ilgilendirmiyor." Vasic'in yeraltında olması gerekmiyordu, tıpkı ekibin üyeleri oldukları ortaya çıkarsa hayatları tehlikeye girecek olan diğer kardeşleri gibi.

"Hayır." Aden, Tavşan'ın sopasını almak için uzandığında köpek koşarak sopayı ayaklarının dibine bıraktı. "Ekibin halka açık yüzü olmayı kaldırabilir misin?" Sopayı Ivy'nin yanından fırlatarak ellerindeki karın tozunu aldı.

Vasic ortağına baktı, Aden'in sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Halka açık bir profilimiz yok ve eğer olsaydı, bu pozisyonu alabilecek en iyi kişi sizdiniz."

"Karar artık bizim elimizde değil." Ivy yanlarına döndüğünde cebinden ince bir veri sayfası çıkarıp Vasic'e uzattı.

Ekrana bakmak için onun yanına yaslandı, yanakları parlıyordu ve ayaklarının dibinde nefes nefese bir Tavşan duruyordu. Vasic'in vücudunun her santimi onun varlığına karşı duyarlıydı; kadının sıcaklığı hücrelerine sızarak içindeki buz gibi soğuk yerleri hafifletiyor, göğsünün yumuşak kıvrımı kolunun üst kısmına baskı yapıyordu. Başka bir kadınla olsa, bu bir saldırı olurdu. Ivy ile bu doğal, normal bir şeydi.

Kolunu kaydırarak onun omuzlarına doladı.

"Bu inanılmaz bir fotoğraf."

Kadının bakışlarındaki bakır ve altın rengini takip ederek veri tabletindeki görüntünün kendisine ait olduğunu gördü. Göğsüne bir bebek vardı ve kırık cam şişelerle silahlanmış iki enfekte kişiyi savuştururken bir elini arkasına doğru uzatmıştı. Bir noktada darbe aldığı şakağından kan damlıyordu ve tişörtü yırtılmıştı, eldiveni görünüyordu çünkü bebeği sarmak için ceketini çıkarmıştı, onu çılgınca bir şiddet eyleminde üçüncü kat balkonundan atılırken yakalamıştı.

"O fotoğrafa baktığında ne görüyorsun?" Aden sorusunu Ivy'ye yöneltti.

"Vasic'in güçlü ve sıra dışı bir adam ." Kadın parmak uçlarında yükseldi ve Vasic başını . Dudakları Vasic'in çenesine değdi.

Aden bu etkileşime dikkatle baktı ve ortağının ne kadar ilerlediğini anlayıp anlamadığını merak etti. "Ona karşı zaten olumlu duygular hissetmiyor olsaydınız," dedi Vasic'in kadını olan kadına, "ne görürdünüz?"

Ivy tekrar görüntüye odaklandı, kaşlarını çattı. "Ben de aynısını görürdüm. Savunmasız olanı koruyan güçlü bir adam."

"Geniş halk kitleleri de böyle görüyor." Veri tabletine dokunarak, şimdiye kadar gizli kalmış manşeti ortaya çıkardı: "Sessiz Bir Kahraman."

Dahası da vardı; makalede sadece bu ilk fotoğraf değil, Vasic'in son salgınlar sırasında çekilmiş başka fotoğrafları da yer alıyordu; Kopenhag'da Pure Psy tarafından düzenlenen bir bombalı saldırıdan sonra yardım ettiği bir fotoğraf ve grubun Cenevre'deki saldırısından bir başka fotoğraf.

Vasic bu iki fotoğrafta da Arrow üniformasını giyiyordu.

"Medya sizi takıma bağladı," diyor Aden, "ve bunu yaparak takıma bir yüz, bir isim vermiş oldular."

"Biz medya için oynamıyoruz, Aden. Bu değişecek olsa bile, o pozisyona koymanız gereken son kişi benim."

Ivy elini Vasic'in göğsüne koydu, gülümsemesi . "Ona bayılıyorum," dedi Aden'e, "ama o haklı. Vasic medyatik bir tip değil." Gözleri dans etti. "Aslında, nasıl sohbet edileceğini bildiğinden bile emin değilim."

Vasic onu sıktı. "Ben bir kılavuz bulacağım."

Aden'e mantıklı gelen bu açıklama karşısında kahkahalara boğulan Ivy konuşmaya çalıştı ve vazgeçti. "Özür dilerim," dedi neredeyse bir dakika sonra, sesi hâlâ gülmekten titriyordu ve yüzünden açıklanamayan yaşlar süzülüyordu. "Ortağınızın sinsî bir espri anlayışı var."

Espri anlayışın olduğunu bilmiyordum.

Görünüşe göre bir tane büyütüyorum. Vasic, Ivy'nin gözyaşlarını silmek için başparmağını kullandıktan sonra tekrar sesli konuşmaya geçti. "Medya. Neden?"

Aden, Sessizlik çökmek üzereyken tüm ekibin verdiği sözü yankılayarak, "Uyum sağlamamız gerekiyor," dedi.

Uyum sağlamak için. Hayatta kalmak için.

"Ekip her zaman Ağ'da bir gölge olmuştur," diye devam etti, "kırbaç halkı korkutmak için kullanılırdı. Şu anda insanlar şokta ama er ya da geç, eğer bu enfeksiyondan kurtulursak, işler bir dengeye oturacak." Aden önce altınla çevrili bakır, sonra da soğuk gri gözlerle karşılaştı. "Bu gerçekleştiğinde insanlar suçlayacak birini arayacak." Bunun psikolojisi çok açıktı. "Biz büyük bir hedefiz."

Vasic, "Kimse bize dokunamaz," diye cevap verdi.

"Hayır, ama bizden olanlara dokunabilirler." Aden kasıtlı olarak Ivy'ye baktı.

Bölüm 54

" **HERKES** SESSİZLİK'in ötesinde bir yaşam sürmek istiyorsa, rehabilitasyona ihtiyacımız var"-Aden durakladı, bu kelimeyi kullanmanın uyumsuzluğunun farkındaydı-"halkın zihnine katil ve suikastçı olduğumuz algısını yerleştirdik. Bu doğru olabilir ama ileriye dönük olarak faydalı olmayacaktır."

Ivy'nin kaşları birbirine yaklaştı. "Ekibe öyle deme," dedi, sesi sertti. "Bunu kendin hakkında da söyleme."

Aden, Ivy'nin bakışlarını tuttu. "Bizler katiliz, Ivy. Bu değiştirilemez."

Aden. Vasic başını hafifçe salladı. Unutmuş gibi görüldüğü bir şeyi ona hatırlatmayın.

Ama artık çok geçti, Ivy bir adım öne çıkarak Aden'le yüzleşti. "Siz suikastçıydınız, kara operasyoncuydunuz, adına ne dersiniz deyin. Emir aldınız. Ve evet, eylemlerinizin sorumluluğunu üstlenmelisiniz ama aynı zamanda *çocukken* askere alındınız ve bu emirleri almaya, bu eylemleri yapmaya programlandınız." Sesi alçak ve yoğun, o sözünü kesmeden devam . "Bu size kendinizi biraz rahat bırakma hakkı veriyor.

Şimdi bir şeyleri değiştirmeye çalışıyorsunuz-savunmasızlara yardım etmek için hayatlarınızı tekrar tekrar tehlikeye attınız."

"Hangi noktada," dedi Aden, "bu geçmiş silmek için yeterli olur?"

"Asla," dedi Ivy yumuşak bir sesle. "Hepimiz geçmişimizle yaşamak zorundayız, ama bu

bizi tanımlamak zorunda değil." Bir elini saçlarının geçirdi, gevşek at kuyruğu çözülerek yüzünü bukleler içinde bıraktı. "Zincirleri kırdığınıza göre şimdi ne yapıyorsunuz? Bunlar gerçek seçimler, sizi tanımlayacak olanlar."

Vasic birinden diğerine baktı. Kendisine kadar hayatta kaldığını bilmediği parçalarına ulaşan Ivy'ye. Onu uçuşuruma göndermeyi reddeden Aden. En önemli iki parçası onlardı.

Ivy'nin onun düşmesine -hiçbirinin düşmesine- izin vermeyi şiddetle reddetmesi Aden'in demir iradesine karşı geliyordu.

"Neden bizim için savaşıyorsun?" Aden sesini alçaltarak sordu.

"Vasic, anlıyorum. O senin adamın. Geri kalanımız neden önemli?"

"Çünkü siz onun ailesisiniz ve her ne yapmış olursanız olun, bunun bedelini hiçbir çocuğun zorunda kalmaması gereken türden bir acıyla, *var olmasına* bile izin verilmeyerek ödediniz."

Parmaklarını Aden'in omzuna dokundurdu. "Yeter, Aden." Nazik bir yalvarıştı bu. "Bu sadece halkın takım hakkındaki imajını düzeltmekle ilgili değil, aynı zamanda senin kendin ve Okların hakkındaki imajını da düzeltmekle ilgili."

"Diğer Okları da evine kabul eder misin, Ivy?" Aden sordu. "Onlara gerçekten ailen gibi davranır mıydın?"

"Elbette," dedi, sanki cevap apaçık ortadaymış gibi, sanki her kadın eğitilmiş katillerden oluşan bir timi evine bu kadar pervasızca kabul ediyormuş gibi.

Tavşan o anda ayağa kalkıp ilerledi ve üçü de onu takip etti.

Aden bir dakika sonra, "Vasic'in kamuya açık yüzümüz olmasının bir başka nedeni de bu," dedi. "Onu insanlaştırıyorsun."

Vasic, Ivy'nin cevabını bekledi, atmasını beklemiyordu. "Beni ve Vasic'i bu sonucu elde etmek için mi bir araya getirdin?" Parmakları ceketinin altından sırtını okşadı ve Vasic onun bu fikre alınmadığını anladı.

"Hayır. Ama şimdi oldu, kullanacağım."

Vasic ortağının sözünü kesmedi; Aden'le birbirlerine o kadar çok güveniyorlardı ki Aden, Ivy'yi herhangi bir tehlikeye atamazdı.

"İnsan ve Dönüşen medyası," diye devam etti arkadaşı Arrow, "kişiler arası ilişkilerin nüanslarını yakalamakta çok iyidir." Veri tabletini alarak, ilkinden bağlantılı bir makale getirdi. O kadar uzun değildi ama birkaç resim vardı.

İlki, Ivy'nin enfeksiyonluların istila ettiği bir sokakta dizlerinin üzerine çökmüş, kulaklarından kanlar akarkenki haliydi.

Ivy, "Bu en başından beri olan bir şey," diye mırıldandı.

Diğer görüntüler çok daha farklı bir tona sahipti. Rabbit'i yürüyüşe çıkardıklarında Vasic'in eli Ivy'nin belindeydi. Ivy'nin yüzü, onu kollarına aldığı anda içini delip geçen bir güvenle sakinleşmişti.

gücü tükenmişti. Ivy apartmanlarının kapısının eşiğinde tüm vücuduyla gülerken, eli onun üst koluna dolanmıştı.

"Halk," dedi Aden, "sizden ve ilişkinizden büyülenmiş durumda. Bunu kullanabiliriz."

Ivy yüzünü buruşturdu. "Takıma yardım etmek istiyorum ama ilişkimizi dünya sahnesinde yaşamak istemiyorum."

"Bu asla ." Vasic'in herhangi bir izinsiz girişe izin vermeye niyeti yoktu.

"Senden bunu beklemiyorum," diye cevap verdi Aden. "Bunu yapmak sahte görünmek olur ve onların dikkatini çekmenizden nedeni birlikte sahte görünmemeniz."

"O zaman neden," dedi Ivy, "bize anlatıyorsun?"

"Yani izlendiğini ." Köpek şaşmaz bir köpek içgüdüleriyle yeni bir sopa bulup ayaklarının dibine bırakırken Aden Tavşan'a baktı. "Neden evcil hayvanın benim onun kişisel sopa fırlatıcısı olduğumu düşünüyor? Bu görevin Vasic'e düşmesini beklerdim."

Dudakları seğiren Ivy, Tavşan'ın başını ovmak için eğildi. "Seni test ediyor. Vasic'in nasıl fırlattığını zaten biliyor - Tavşan çeşitliliği sever."

Aden sopayı fırlattı. Birden çok kez.

On dakika sonra, Rabbit Aden'e bir mola vermeye karar verdikten sonra, bir koşucunun geçmesine izin vermek için sağa kaydılar. Sarışın, Ivy ve Vasic'e göz kamaştırıcı bir gülümseme attı ve geçerken "İkiniz de yaptığınız şey için harikasınız!" diye seslendi.

Ivy daha sonra iç çekti. "Sanırım medyayı görmezden gelemeziz."

"Hayır," diye onayladı Aden.

"Bu sadece ekibin imajıyla ilgili değil, değil mi?" Ivy, Rabbit'in trafiğin yoğun olduğu bölgelere girmediğinden emin olmak için önden yürürken Vasic konuştu. "Bu ekiple ilgili." Ortağını, söylenmeyen alt metni anlamayacak kadar uzun süredir tanıyordu.

Aden yarı yarıya kara gömülmüş bir heykelin yanında durakladı. "Krychek'in Sahara Kyriakus'la bağlantı kurduğunu görmek olumlu bir işaretti ama o bizimle birlikte eğitilmedi, bizimle birlikte büyümedi."

"Judd bizden biri."

"Ayrıca onu destekleyen bir ailesi de vardı."

Vasic'in sessizce tamamladığı ekibin çoğunluğu bu bağlardan kopmuştu. Zie Zen ile olan ilişkisi bunu değiştirmiyordu; çocukluğu sona erdikten sonra başlamıştı ve büyük büyükbabası ona hiçbir zaman aile birliğinin bir parçası olan bir çocuk gibi davranmamıştı, sadece savaşta bir piyade askeri olarak görmüştü.

"Judd diğerlerine umut verdi," dedi Aden sessizce. "Sen de onları bu umuda inandırıyorsun."

Vasic'in kendini bulmayı beklediği son pozisyondu bu. "Konu takıma geldiğinde ilişkimiz hakkında ne kadar açık olmak istediğini Ivy ile konuşacağım." Tatlı, cömert empatisinin aşkı anlamaya çalışan kadın ve erkeklerin ilgisini umursayacağını sanmıyordu ama seçim ona aitti.

Aden başını sallayarak bileğindeki şık saate baktı. "Santos'la olan toplantıma gitsem iyi olacak."

"Salgınlarla başa çıkmaları hakkında mı?" Unutulmuş ekipler de şehirdeki diğer gruplar gibi mükemmel bir iş çıkarmıştı.

Aden başını salladı ve vücudunu Vasic'le yüzleşecek şekilde eğdi. "Zaid Arrow ekibini Silence'ı korumak için kurdu ama aynı zamanda bazı yeteneklere sahip Psy'lar başka hiçbir yere uymadığı için de kurdu."

Çok tehlikeli, diye düşündü Vasic, çok öngörülemez. Şimdi Aden'in nereye gittiğini anlıyordu. "Unutulmuşlar da aynı sorunları yaşıyor," diye tahmin etti. "Santos'un sana güvenmesini nasıl sağladın?"

"Sanırım gereklilik ve Es'i korumak için yaptığımız çalışmaları görmesinin bir birleşimiydi." Aden bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Eğitim protokollerimizi kendi yeteneklerine uyarlayıp uyarlayamayacakları açık bir soru ama bu bir başlangıç noktası. Ve onlar da bizim kullanabileceğimiz teknikler geliştirebilirler."

Bu aynı zamanda ekibe dünyada bir müttefik daha kazandırmıştı; Aden'in acımasız programında bu toplantı için zaman ayırmasının nedeni de buydu. "Işınlanmaya ihtiyacınız var mı?"

Aden başını salladı. "Ben yürüyeceğim."

Tavşan, yeni sopasını Vasic'in ayaklarının dibine bırakmadan önce diğer Ok'un ardından kederli bir şekilde baktı. Sopayı alıp, Tavşan'ın koşması gerekecek kadar uzağa fırlattı, ama köpek onu yakalayıp

Kuyruk sallama. Tavşan tekrar karda zıplamak için oyunu bırakmadan önce biraz daha .

"Aden ilişkimizin diğer Oklara umut verdiği inaniyor," dedi Ivy'ye. "Eğer haklıysa, ki Aden takım konusunda her zaman haklıdır, bu diğerlerinin de bizi merak edebileceği anlamına gelir."

Tavşan yakındaki bir ağacın köklerini araştırırken Ivy, Rezervuar'ın donmuş genişliğinin kenarında durdu. "Sorun değil, aile üyeleri genellikle meraklıdır." Gözlerindeki gülümsemeyle onun yüzünü aradı. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Ne kadar özel biri olduğunu biliyorum."

Kolunu ona doladı, elini saçlarının sıcak ipeğine gömdü. "Takım için kanımı akıtabilirim, hayatımı ortaya koyabilirim ... ama şimdi benden benim olan tek şeyi paylaşmamı istiyor."

"Yine de , değil mi?"

"Evet." Çünkü grinin, hiçliğin içinde olmanın ne olduğunu anlıyordu. "Sen benim umudumsun, Ivy, en karanlık gecede evimin fenerisin."

"Vasic." Gözleri ıslak ıslak parlarken, yüzünü eldivenli ellerinin arasına aldı, öpücüğü yürek parçalayacak kadar şefkatliydi.

Vasic, Ivy'nin ona dokunma şekline alışıp alışamayacağını bilmiyordu -sanki kanla lekelenmemiş gibi, sanki onun şefkatine, ilgisine hakkı varmış gibi. Ama bildiği bir şey varsa o da artık burada olmak istemediği idi. Onunla yalnız kalmak, tenine kadar soyunmak ve kendini onun yumuşaklığına bırakmak istiyordu.

Geçen hafta ne kadar yorucu olsa da, patlamalar arasındaki çalıntı anlarda sevişecek enerjiyi bulmuşlardı. En sevdiği şey, yanlış bir şey yaptıklarında Ivy'nin gülmesiydi, dün öğleden sonra tutkunun sıcaklığında beceriksizce burunlarını çarpıştırdıklarında olduğu gibi. Ona göre, eğitim tekerlekleri üzerindeydiler.

Hata yaparken hiç bu kadar eğlenmemişti.

"Dün gece uyuyamayınca bir kılavuz okudum," diye fısıldadı şimdi, aniden daireye geri dönülmesinden ürkmemişti. "Üzerinde deney yapmama izin vermeyecek kadar yorgun musun?"

"Sana henüz kılavuz okumamanı söylemiştim," diye azarladı ama ceketini itip tişörtünü çekiştirdiğinde onu durdurmadı. Tavşan uzun süre acı çeken bir ses çıkarırken tişörtü çıkarıp yere bıraktı.

oflayıp puflayarak yaşam alanına doğru yürüdü, olduğu yerde durdu ve kızın etrafı keşfetmesine izin verdi.

Bu son derece zevkli bir işkenceydi.

"Çok güzelsin." Yanağını adamın göğüslerine sürttü, iki elini de göğsünde gezdirmek için arkasına yaslandı, ciğerlerinden bir iç çekiş çıktı. "Bunu saatlerce yapabilirim." Kirpiklerinin arasından yukarı doğru bir bakış. "*Signal* makalesine yapılan yorumlarda kadınlar sana 'yakışıklı' demiş."

Vasic'in hayatın belli alanlarında fazla deneyimi olmayabilirdi ama içgüdüleri bunun tehlikeli bir zemin olduğunu fısıldıyordu. "Tanım hoşuna gitmedi mi?"

"Başka kadınların senin için salyalarını akıtmasından hoşlanmıyorum." Meme uçlarına hafif bir çizik.

Duygu sinir uçlarından yayıldı. "Hoşuna gitti," diye mırıldandı ve tekrar yaptı.

Onu kendine çekerek, kollarında sıvı hale gelene kadar öptü. "Başka bir kadının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil." Başka bir kadını fark ettiği tek an Ivy'nin yanında olduğu zamandı ve o da bir tehdidi değerlendirme bağlamındaydı. "Bana tekrar güzel de." Başka hiç kimse ona Ivy'nin baktığı gibi bakmamıştı. Ve Ivy onun içini görüyordu, empati kurabiliyordu, bu yüzden güzel olduğunu söylese buna biraz inanabilirdi bile.

"Benim güzel erkeğim." gövdesini şekillendirdi, köprücük kemiğinin alt kısmını öptü ve inlemesine neden olan bir nefes çekti. "Çok güzel kokuyorsun."

Ona sokularak paltosunu çıkardı, ancak altına giydiği kalın turuncu hırkanın düğmelerini açmaya gittiğinde, kadın bileklerini kavradı.

"Hayır."

Bir zamanlar durabilirdi, kararsızdı. Şimdi onun arzusunu boğazındaki nabzın atışından, teninin kızarmasından anlayabiliyordu. "Neden?"

"Çünkü sen devraldın." Bir kaş çatma. "Ve sana izin veriyorum çünkü bana dokunduğunda kemiklerim eriyor ve kanım bala dönüşüyor."

Onun her okşamış da olabilirdi. "Kemiklerini eritmeyi seviyorum." Onu incitmeden tutuşunu kırarak en yakındaki duvara yasladı.

"Denemek istediğim bir pozisyon hakkında bir şeyler okudum."

Kaşlarını birleştirerek ona ters ters baktı. "Vasic-"

Ivy'nin şikâyetini ağzına götürerek öptü, dudakları gür ve şehvetliydi, tadı bugün belirgin bir şekilde ekşiydi. Vasic yemekle ilgilenmiyor olabilirdi ama Ivy'nin tatlarını sonsuza dek keşfedebilirdi. "Düğmeleri çöz," dedi dudaklarına doğru, bir elini kalçalarının üzerinde gezdirdi, diğer elini de başının yanında avuç içine aldı.

Göğsü sığ bir ritimle inip kalkarken ellerini iki elinin arasına aldı. "Bir dahaki sefere," diye mırıldandı, düğme üstüne düğme açarken bile, "sen uyurken seni pusuya düşürüp bağlayacağım."

Vasic doğasının tembel, cinsel yanının gülümsediğini, tembelce gerildiğini hissetti. "Sana ip alacağım." Kadının boğazını öptü ve ısırıldı. "Benim için ıslandın mı, Ivy? Penisim o kadar sert ki demir bir çubuk gibi hissediyorum."

İnleyerek hırkasının düğmelerini çözmeyi bitirdi ve omuz silkerek yere attı. "Bir tıkaç," diye nefes nefese kaldı. "Benim de senin ağzını tıkamam lazım."

Rica ederim. Elini kaşkorsenin narin dantelinin üzerinde gezdirdi ve başparmağıyla işaret parmağı arasında göğsünü kavradı. Kaşkorsenin altına bir sutyen giymişti ama o da dantelden yapılmıştı ve adam zengin beyazın altında göğüs uçlarının koyu pembeliğini gördüğünü hayal edebiliyordu. *Şimdi kotunu çıkar da parmaklarımla seni tahrik edebileyim.*

Telepatik emir karşısında titreyerek parmak uçlarında yükseldi ve adamın alt dudağını ısırıldı. Adam bu şehvetli cezayı bir gülümsemeyle karşıladı. Başkalarının düşünebileceği gibi bir gülümseme değildi, dudaklarının şekli neredeyse hiç değişmiyordu ama Ivy biliyordu, kot pantolonunun düğmesini açarken gözleri içeriden parlıyordu.

"Kaşkorsemi çıkarayım mı?" Soruyu adamın kulağına fısıldadı, yumuşak, sıcak nefesi ve erotik cazibesiyle. "Ağzını göğüslerimde hissetmek istiyorum, sertçe emmeni ve iz bırakmanı istiyorum." Kendi ağzı onun çenesini sıyrıyordu. "Ve ellerini." Gırtlaktan gelen bir inilti. "Öyle büyük, güçlü ellerin var ki, ellerimi ovuştur-"

Ona hırladı, ses göğsünün derinliklerinden geliyordu.

Aralarındaki mahrem boşlukta gülerek ona doğru yükseldi, tatlı küçük yudumlarla onu öptü, elleri iki yanında

yüzünü öptü. Vücudundaki tüm kaslar gergin Vasic öpücüğe, vücudunu saran çelik zincirlere teslim oldu. Dudakları boynundan aşağı indiğinde ürperdi ... ve şiddetli bir kum fırtınası tarafından yutulmalarına yaklaşık bir buçuk saniye kaldığını fark etti.

Bölüm 55

Onları yatak odasına geri götürdükten sonra Ivy, "**Burada kalın,**" dedi. "Kılınızı bile kıpırdatmayın." Göğüs kafesine bir öpücük kondurdu.

Kadın kolunun altından sıyrıldığında, adam onun peşinden banyoya gitmedi. Bunun yerine, suyun küvete dolması için geçen dakikaları kontrolü yeniden kazanmak için kullandı. Ve Ivy vücudu ile duvar arasında sıkışıp kaldığı önceki pozisyonuna döndüğü anda tüm kontrolünü kaybetti.

"Belki," dedi göğsüne öpücükler kondurarak, "evimizin yanında büyük bir su depomuz olabilir."

Bizim evimiz.

Vasic'in hiç gerçek bir evi ve şimdi empatisiyle birlikte bir evi olacaktı. "Kendim inşa edeceğim," dedi kanındaki mutluluk selinin içinden.

Onu yaladıktan sonra ıslaklığa üfleyen Ivy duvara yaslandı. "Tks geçmişte neden aynı numarayı kullanmadı?"

"Muhtemelen," dedi, kot pantolonunun fermuarını açarken, "çünkü yeteneklerini bu kadar özel bir şekilde yönlendirecek zihinsel eğitime sahip değillerdi." Sözleri sert, nefesi kesik kesik çıkıyordu. "Verilen hasar genellikle önemliydi."

"Sanırım Sessizliğin bazı iyi noktaları vardı." Ayakkabılarını çıkarıp kot pantolonundan sıyrılmaya başladı.

Geri itmeli, ona daha fazla yer vermeliydi ama dar alanda ona sürtünmeye devam etmesi hoşuna gitti.

Kot pantolonunu çıkardı, bir kenara itti ve çoraplarını çekiştirerek sadece dantelle kaplı boyuna .

"Şimdi de bu." Kaşkorse askısına dokundu.

Başından aşağı sıyırıp atan Ivy, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Kadın başka bir hamle yapamadan bir elini karnına bastırdı "İzin ver bakayım."

Ellerini duvara dayayan ve göğüslerini sütyeninin içinde şişmiş ve gergin hisseden Ivy, Vasic'e istediğini verdi. Erimiş gümüş rengi gözleri dudaklarında, boğazında, meme uçlarının sıkı noktalarında oyalandı. . aşağıya. Bir iniltiyi bastıran Ivy, Vasic'in karnının üzerine koyduğu elini kaldırmasını, bir parmağını kayışın altına sokmasını ve aşağı doğru inmesini izledi.

"Vasic."

"Hmm?" Çıldırıcı okşamayı tekrarlarlarken onu öptü, omzundan bir sütyen askısı çekti. Dikkatini göğsüne çevirmeden önce bir başka doyumsuz öpücük daha, göğüs ucunun açığa çıkması için kabı daha aşağı çekmek için uzandı. Sonra, kız kendini buna hazırlayamadan, başını eğdi ve ağzını hassaslaşmış ucu üzerine kapattı, sanki çökmekte olan bir ikrammış gibi onu yaladı ve emdi.

Parmakları adamın saçlarında kilitli olan Ivy, vücudunun çıplak bir zevk içinde dalgalandığını, arkasındaki duvarı ve önündeki adamın sert kaslarını hissedebiliyordu. Hareketlerini kontrol edemeyince teslim oldu, külotu uyarılmışlığıyla o kadar nemlenmişti ki, adam başını göğsünden kaldırıp burun deliklerini açtığı anda, kokusunun miskini yakaladığını anladı. Gözlerinin gümüş rengi saf siyaha dönüştü. Beyaz yoktu. İrisler yok. Sadece vahşi, sonsuz bir gece Ivy'ye Ok'unun açlığının kendisinininkini yansıttığını söylüyordu.

Arkasında, banyodan gelen buhar havaya karıştı ama haşlayan, aralarında oluşturdukları buhardı. İçgüdü ve ihtiyaçla hareket ederek sütyeninin diğer askısını yavaşça aşağı çekti ve meme ucunun yalvaran dudaklarını ortaya çıkardı. "Lütfen."

Kadını kaslı bir rahatlıkla beline bağladı, bacakları ona sarıldı, bir eliyle göğsünü daha da dolgunlaştırdı. Sonra ona istediğini verdi ve ihtiyacı olanı aldı, ondan aldığı zevk sarhoş ediciydi. Uyluklarının birleştiği yeri adamın karnına sürterek daha da alçalmaya çalıştı,

uyarılmasının sürtünmesini arzuluyordu ama pozisyonu bunu imkânsız kılıyordu.

Sonra Vasic elini omzundan çekti, parmak uçları külotunun lastikli kemerinin hemen altına gelecek şekilde yerleştirdi. "Dokun," diye mırıldandı, aşağıya bakarken göz kapaklarını indirdi. "İzlemek istiyorum."

Ciğerleri fazla mesai yapıyor ve teni terden parlıyordu, elini aralarına soktu, adamın karnının sert çıkıntıları teninden sadece ince bir dantel tabakasıyla ayrılıyordu. Ne yapacağından tam olarak emin olamadan geçici olarak okşadı, titredi.

"İyi hissettiriyor," diye fısıldadı, sadece Vasic olduğı için bunu yapmaya cesareti vardı. Onun oku. Sevgilisi. "Ama senin dokunuşunu daha çok seviyorum."

"Seni izlemeyi seviyorum." dediğinde nefes alış verişı ritmini kaybetmiş, sesi çakıllı çıkmıştı. Bunu benim için yap, Ivy."

Bir anda vücudu daha sıkı, daha ıslak, daha sargılıydı, her okşayış baş döndürücü bir his yağımurunu yaratıyordu. İnleyerek gözlerini kapadı... Vasic ona sıkıca bastırdı, onu öyle bir tutkuyla öperken elini hapsedti ki kızın tek yapabildiğı buna dayanmak oldu. Duvar arkasından kayboldu, ama o dengesini kaybedemededen geri geldi, yatak odası buharla boyanmış puslu bir manzaraydı.

Elini Ivy'nin boğazına dolayarak tenindeki sinir uçlarının tutuşmasına neden olan nazik ve koruyucu bir tutuşla Vasic onu zevkten uçarcasına öptü. Ivy ona sürtündü ve eğildi, göğüs uçları Vasic'in göğsünün kaslı ipeğı tarafından lezzetli bir şekilde aşındırıldı. Adamın derinliklerinden bir inilti geldi. Titreşim, neredeyse acı verecek kadar uyarılmış meme uçlarından geçerek kalçalarının arasındaki dolgun kıvrımlara ulaştı.

"Seni istiyorum," dedi öpücükler arasında ve bu yarı yalvarış, yarı talepti. "İçime gir Vasic."

Uyarıda bulunmadan geri çekilerek, onu ayağı kaldırmadan önce elini klotundan çekmesine izin verdi, dizleri çökme tehlikesi geçirdiğinde elleri belinde onu dik tuttu. nceki pozisyonlarında içine girmek istediğini düşündüğü için irkilen kız, adamın onu duvara bakacak şekilde çevirmesiyle irkildi.

"Ellerini duvara yasla." Sözlere o kadar sertti ki, duvar bir saniye sonra ortadan kaybolduğunda şaşırmadı, önündeki çöl. Duvar tek bir kalp atışı içinde geri gelmişti. Vasic külotunu aşağı çekerken, tüm düşünceleri kaybolmadan önce, geçişin hızlandığını fark etti.

Ellerini kadının kalçalarına dolayarak, bir yanağını açıkça sahiplenici bir dokunuşla sıktı, sonra elini kadının bacaklarının arasına daldırdı. "Sıvı gibisin." Ezilmiş kayalar ve cinsel sıcaklık, bu onun sesiydi.

Ivy'nin cevabı hiç düşünmeye gerek bırakmadı. "Çünkü o sensin."

Arkasındaki hareket, elinin tersinin kalçasına değmesi. Bir fermuar sesi. Kumaş aşağı itiliyor. Ve sonra adam kalçalarını kavrayarak onu daha da öne eğdi ve acımasız bir odaklanmayla içine doğru itti.

Tutarsız ihtiyaç sesleri çıkarırken, kum ile duvar arasında gidip gelen dünyanın farkında bile değildi. Vücudundaki her hücre Vasic'e, onun etini geren kalın girişini hissetmeye odaklanmıştı.

Bu pozisyon başka hiçbir şeye izin vermiyordu.

Vücudunun sarsıcı eve çarptı, okşadı, içeri itti. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Daha önce ona hiç yapmadığı kadar sert ve hızlıydı, parmakları kavrarken morarıyordu. Adam onun adını haykırdığında, dişlerinin arasından geldiğini biliyordu.

"Evet," dedi, adamın duracağından, korkarak. "Evet, evet, evet, evet-" Adam sahip olma hızını artırırken, testisleri her itişte ona tokat , sözleri boğuk bir çığlıkla sona erdi.

Tırnakları duvarı kazmaya çalışırken bu onu akılsızlaştırdı. Orgazm onu gafil avlamış, dizginlenemez bir coşkunun milyonlarca parçasına ayırmıştı. Ama acımadı, harika hissettirdi, çünkü Vasic kendi orgazmı vücudunu canlı taşla çevirdiğinde bile onu asla bırakmadı, tohumu onun içinde ıslak bir şekilde titreşiyordu, samimiyet mutlaktı.

Ivy Vasic'in üstünde, yerde yatar vaziyete geldiler. Külötu ayak bileklerinden birine dolanmış, sütyeni bükülmüştü. Vasic'in durumu da pek iyi değildi. Ayağını Vasic'in bacağında gezdirirken, Vasic'in aslında hiç tam olarak kot pantolonunun yolunu kapattığını gördü. Aşağı baktı, aptalca, çılgınca bir kahkaha attı. "Hâlâ botlarını giyiyorsun."

Sanki uzun mesafeli bir yarış koşmuş gibi göğsü kabarırken, elini kalçalarının üzerinde gezdirmek dışında cevap vermedi. Kendini uyuşuk, hoşnut ve tapılmış hissederek yüzüne baktığında kirpiklerinin yanaklarını gölgelediğini ve başının üzerindeki eldivenli kolunu gördü.

Dilini adamın meme ucunun yassı diskinin üzerinde gezdirdi, adamın tuzunu ve seksini yaladı. Göğüs kaslarını biraz ısırdığında, adam onu tuttuğu yerden sıktı ama başka bir itirazda bulunmadı. Sonunda onun merhametine sahip olduğunun farkına varmasıyla yeni bir enerji damarı bulan Ivy, külötünü tekmelemeyi ve sütyenini çıkarmayı başardı.

Sonra çıplak bedenini onunkine sürterek göğsünden aşağıya doğru öpmeye başladı. Adam ancak onun kabarık karnının alt kısmına ulaştığında tepki verdi; parmaklarını saçlarına doladı. Kadın tereddüt etti, yukarı baktı. Adamın gözleri kapalıydı, gerilim sessiz bir uğultuydu, acil bir şey yoktu.

Zevkli görevine geri dönerek kalça kemiği boyunca yaladı, ön kollarını yukarı kaldırarak çok güzel kasların vücudunun alt kısmında oluşturduğu V şeklini hayranlıkla seyretti. Adının ne olduğunu bilmiyordu ama vücudunun en sevdiği yerlerinden biri olduğuna çoktan karar vermişti.

Dürüst olmak gerekirse, diğer tarafı da yaladı.

Adamın eli tepki olarak kadının saçlarını çekiştirdi. Parmaklarını, çoktan yarı sertleşmiş olan penisinin etrafında dolaştırdığında tekrar çekiştirmeye başladı. Vücutlarındaki farklılıklardan, onun dokunuşuna verdiği tepkiden büyülenen kadın, yanağını adamın kalçasının kıllarla pürüzlendirilmiş derisine dayadı ve onu okşadı, neyi sevdiğini, nefes alışını neyin değiştirdiğini, elinin saçlarında nasıl büküldüğünü görmek için test etti.

Ve kendi bacaklarının , uyluklarının arasındaki yerin yenilenmiş bir ıslaklıkla kayganlaştığını fark etti. Onu yukarı çektiğinde ve

pozisyonlarını değiştirdi, kadın itiraz etmedi. Botlarından ve kalan giysilerinden kurtulmak için bir saniyesini ayıran adam, kadının zevkten şişmiş etine gömüldü, ön kolları başının iki yanına dayandı ve kolları boynuna dolandı.

Öpüştüler; yumuşak, samimi sözler söylediler; birlikte sallandılar. Orgazm daha sessizdi ama yakınlık daha az güçlü değildi. *Benim*, dedi, zihinden zihine. *Sen benimsin. Her nefesin, her yaran, her mükemmelliğin, her kusurun, her ışığın, her karanlığın. Senin bir parçan ve benim.*

Vasic ürperdi ve onun üzerine yığıldı. *Eskiden olduğum adam, şu an olduğum adam, olacağım adam, olmak istediğim adam, hepsi sana ait. Her zaman.*

Yeminlerinin içgüdüsel gücüne rağmen Vasic'in zihni psişik düzlemde onunkinden ayrı kalmıştı. Ivy'nin göğsü ağrıyordu ama bu acıdan değildi. Onun ne yaptığını biliyordu, Arrow'un. Çok çabalamıştı ama onu korumaktan vazgeçemiyordu... özellikle de olası ölümünün sonuçlarına karşı.

Hayır, dedi sessizce, *hayır*. Ama son derece riskli bir ameliyat için ölümcül geri sayımı unutmak giderek zorlaşıyordu. Sonra, kötü bir hatırlatmayla, Vasic'in eldiveni yarım saat sonra tekrar arızalandı. Soğuk mavi bir lazer fırladı ve Vasic'in Ming'in adamlarının saldırısından sonra onardığı duvara isabet etti.

Lazerden gelen geri besleme küçük bir aşırı yüklenmeye neden oldu, ama sadece onun için endişeleniyordu, ondan uzak durmasını istiyordu. "Silah kapasitesi kendiliğinden yeniden devreye girebilir. Sana zarar verebilirim."

Ivy yerinden kıpırdamayacaktı. Gözyaşlarını yutarak onu yatağa oturttu ve Aden'in üç gün önce sessizce bıraktığı gelişmiş ilk yardım setini kullanarak kolundaki ve göğüs kafesindeki yanıklarla ilgilendi. "Benim," diye tekrar fısıldadı, dudaklarını iyileşmekte olan deriyi koruyan ince bandaja .

Eli kızın saçlarını okşadı. *"Ivy."*

Başını kaldırıp bakmayı reddederek, duygularına hakim olamayarak, "Samuel Rain'in peşine düşme vakti geldi," dedi.

VASIC onu Haven'a götürdü ama mühendis onları görmeyi reddetti. Clara'ya göre, günlerdir odasına kapanmıştı. "Kapısının altına açtığı delikten yemek kabul ediyor" - yönetici parçalanmış deliği gösterdi - "ama kimseye cevap vermiyor."

Çıglık atmak isteyen Ivy, Clara'nın emirlerine itaat etmedi ve kapıya vurdu. "Samuel!" diye bağırdı, yumruklarını bariyere çarparak. "Aç şunu hemen! Samuel!"

"Dur, Ivy." Vasic onu kucağına aldı.

Öfkeli ve çileden çıkmış bir halde kapıyı tekmeledi, sözleri Samuel Rain'e yönelikti. "Hayatını çekilmez hale getireceğim eğer-" Tehdidi tamamlayamadı, korkuyu kabullenemedi. Titreyerek Vasic'in gücüne tutundu, onun var olmadığı bir dünyayı hayal edemiyordu.

Şakağına bir öpücük. "Şşş." Kalbi göğsünde sabit ve güçlü bir şekilde atıyordu; durabileceği fikrini beyni bir türlü algılayamıyordu.

Haven'dan ayrıldıktan sonra cerrahı görmeye gittiler; cerrah onlara Vasic'in ameliyattan sağ çıkma şansının yüzde sekiz ila on olduğunu söyledi.

"Onda bir," dedi Ivy daha sonra. "Böyle söylersek o kadar da kötü değil. Onda bir." Bunu kendi kendine defalarca tekrarladı, kalbinde titreyen umut mumunun etrafına sağladığı yetersiz kalkanı kavradı. O mumun sönmesine asla izin vermeyecekti. Asla.

- - -

ENFEKSİYON sonraki günlerde Ağ'da yayılmaya devam etti, psişik düzlemin büyük bir bölümünü yok etti ve binlerce insanı komada bıraktı. Jaya ve diğer tıbbi empatlar, Vasic ve Ivy'nin Samuel Rain'i bir seçenek olmaktan çıkardıkları o güzel, korkunç aşk ve umutsuzluk öğleden sonrasından beş gün sonra bir tür tedavi buldular. Tedavi, enfekte olanların az bir kısmının bilincini ve mantığını geri getirmeyi başardı.

Bir gece Ivy'nin yatağında otururlarken Jaya ona, "Uyandırabildiğimiz hastalarda hastalık sadece uykuda," dedi, arkadaşının gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Bu bir tedavi değil ve yara bandının ne kadar dayanacağını bilemeyiz." Omuzlarında mağlup bir çöküş. "Çok *yorgunum* Ivy," dedi, sesinde bir hıçkırık vardı. "Sen de öylesin, her ne kadar gülümsüyor olsan da. Kıyafetleriniz üzerinizden sarkmaya başladı."

Ivy, vücudu dayak yemiş gibi hissederken Jaya'nın değerlendirmesine itiraz edemezdi. Gözü yaşlı arkadaşını kucaklayarak eliyle Jaya'nın saçlarını okşadı. "Hepimiz yorgunluğun sınırındayız, Oklar bile."

Tek sorun bu değildi.

"Kaç kişi?" Aden ertesi sabah onlara haberleri verirken Ivy parmakları ağzında titreyerek sordu.

"On dokuz," dedi. "Çok fazla değil ama yeterli."

Bacakları titreyen Ivy kanepenin kenarına oturdu. "Neden ..." Söyleyemedi, düşünemedi bile. Bir çetenin, işlerine giden bir grup masum Psy'yi öldürmek için toplanmış olması imkânsız görünüyordu.

"Korku," diye kısaca cevap verdi Vasic, elini onun omzuna koyarak. "Kurbanların enfekte olduğuna inanıyorlardı. Tek sürpriz, şiddete dönüşmesinin bu kadar uzun sürmüş olması."

"Dünya çapındaki işbirliği anlaşmaları," dedi Aden, Ivy bunun dehşetini sindirmeye çalışırken, "insanları duraksattı. Ancak şimdi empatların durmak bilmeyen salgınlar altında tükenmesi ve enfekte olanların yeniden şiddete yönelmesiyle, eskiden rasyonel olan bireyler bile kanunsuz adaleti bir çözüm olarak görüyor."

Vasic iletişim açısından işlevini sürdüren eldivene bir göz attı. "Krychek yolda."

"Güzel. Çetelerin şiddetini tırmanmadan önce azaltmanın bir yolunu tartışmamız gerekiyor."

Yarım dakika sonra Ivy'nin göz ucuyla gördüğü bir ışık, ölümcül kardinalin geldiğini haber verdi. Yanında, siyah kot pantolonunun üzerine orman yeşili bir süveter-palto giymiş, siyah saçlarını sert bir kuyruk şeklinde toplamış ve gözleri koyu gece mavisi olan bir kadın duruyordu. "Merhaba."

Yüzündeki gerginlik gizlenemese de Ivy'ye gülümsedi. "Ben Sahara."

Ivy'nin Kaleb Krychek'in eşinden beklediği her neyse, arkadaşlığı memnuniyetle karşılayacağını söyleyen açık bir ifadeye sahip bu kadın değildi. "Ivy."

Diğer tüm konuşmalar beklemek zorundaydı, çete saldırısı öncelikliydi. "Diğerlerinin işbirliğine ihtiyacımız olacak."

Herkes Kaleb'in değerlendirmesine katılıyordu ve kısa süre sonra Silver Mercant tarafından kurulan dünya çapındaki hızlı müdahale ağının temsilcileriyle bir iletişim konferansındaydılar. Kaosun yayılmasını engellemek için birlikte çalışmak konusunda kimsenin bir itirazı yoktu.

"Bir güruh bir amacı olduğunu düşünebilir," dedi İnsan İttifakı'nın güvenlik şefi, "ama er ya da geç, her şey akılsız bir şiddete dönüşür. Bunun önünü kesmemiz gerekiyor."

Kararlar alındı, başka bir olayın önüne geçmek için planlar yapıldı.

"Sahara ilginç bir şey keşfetti," dedi Krychek iletişim toplantısı sona erdikten sonra, arkadaşının oturduğu kanepenin koluna oturarak.

Sahara öne doğru eğilirken ellerinden birini onun kalçasına koydu. "Miguel Ferrera'yı hatırlıyor musun? Görünüşe göre enfeksiyona karşı bağışıklığı olan ticari telepat?"

"Elbette." Ivy hâlâ Miguel'in paniğini, dolabın içinde kamburlaşırken dehşeti hissedebiliyordu.

Oturduğu kanepenin arkasında duran Vasic, başparmağıyla boynunun yan tarafını okşayarak dokunsal bir rahatlık verdi. Oku, dokunuşun onu nasıl sabitlediğini biliyordu ve bunu asla esirgemezdi. Kaslarındaki gerginlik hafifleyince Sahara'ya baktı. "Bildiğim kadarıyla Miguel hâlâ herhangi bir enfeksiyon belirtisi göstermiyor."

"Kaleb"-diğer kadın yüzünü kardinalin yüzüne çevirdi
-"bağışıklığını benim için doğrulayabildi. Bağışık olmasının nedeni tüm aykırı değerleri açıklayabilir."

"E ile hiçbir bağlantısı olmayanlar mı?"

Sahara sabırsız parmaklarıyla bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, "*Belirgin* bir bağlantı yok," diye cevap verdi. "Miguel Ferrera'nın bir

salgın sırasında uzakta olan empatik komşusu."

Ivy'nin yanına oturmuş olan Aden başını salladı. "Enfekte olanların çoğu bir empatiye yakın yaşıyordu, hatta Ferrera'dan bile daha yakın."

Tavşan en sevdiği pencere pervazından aşağı Ivy'nin ayaklarının dibine otururken Sahara, "İşte ," diye karşılık verdi. "Miguel sadece koridorun sonundaki E'de yaşamıyor. Acil durum irtibat kişisi olarak listede adı var."

Odanın üzerine bir sessizlik çöktü.

"Üç ay önce," diye devam etti Sahara sessizlikte, "E düştüğünde ambulansı arayan Miguel'di. Bundan üç hafta sonra, acil durum irtibat kişisi olarak onu seçti.

"Bundan kısa bir süre sonra satın alma alışkanlıkları değişti. E, daha önce çevrimiçi market siparişlerinde hiç görünmeyen ancak Miguel'in siparişlerinde düzenli olarak görünen bazı gıda maddelerini sipariş etmeye başladı ve bunun tersi de geçerliydi. Aynı dönemde, yakındaki bir galeride düzenlenen bir konferans dizisi için iki kez bilet satın aldı."

Ivy, kanıtların ikinci dereceden ama ikna edici olduğunu düşünüyordu. "Aralarında duygusal bir bağ var."

Sahara başını salladı. "Benim vardığım sonuç da bu."

Ivy ellerini yüzünde gezdirdi; bir şey onu rahatsız ediyordu. "Ama bir E ile duygusal bağ kurmak belirleyici faktörse, Eben'in babası neden enfekte oldu? Böylesine genç bir empatla, tek taraflı olsa bile bir bağlantı beklerdim."

Sahara'nın eli Kaleb'in kalçasında sıkılaştı. "O dava beni de hayal kırıklığına uğrattı," dedi. "Bir cevap bulmak için verileri didik didik ettim ve sonunda buldum."

Bölüm 56

ENERJİ DİĞER KADINDAN ÇIKTI. "Görünüşe göre Eben Kilabuk sözleşmeye dayalı bir anlaşmazlığın çocuğu - gebe kalma ve döllenme anlaşması beceriksiz bir avukat tarafından hazırlanmış ve anne tam velayet hakkına sahip olduğuna inanırken, baba Eben on yaşındayken bilinmeyen nedenlerle buna itiraz etmiş. Kazandı."

Ivy, genç kızın yerleşkede kaldığı süre boyunca Eben'in annesini aramayı nasıl istediğini düşündü. "Babasıyla hiç bağ kuramadı."

"Evet." Sahara koyu mavi gözlerini yoğunlaştırarak onun bakışlarını tuttu. "Ve düşük seviyeli bir Tk olan annesi, binasındaki diğer herkesi yok eden bir salgından yeni kurtuldu."

Aden kıpırdandı. "Teori diğer aykırı değerler için de geçerli mi?"

"Evet." Sahara bir elini saçlarının arasında gezdirerek onları .

"Tüm

İzini sürebildiğim anormal kurtulanlar sonunda bir E'ye bağlanıyor."

Ivy bunun hayatta kalanlar arasındaki diğer ortak noktayı da açıkladığını düşündü: Bireyler tarafından kabul edilen parçalanmış bir sessizlik. Protokolün kafesi içinde bağlar kurulamazdı.

"Verilerin henüz zayıf olduğunu biliyorum," dedi Sahara, "ve herkesi korumak için duygusal bağları manipüle etmenin bir yolu yok, ama bunu paylaşmanın önemli olduğunu düşündüm."

Ivy nitelemeyi zar zor duydu. Zihninin arkasında bir şeyin, büyük bir bilginin onu zorladığını hissediyordu ama ona ulaşamıyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde Sahara'nın bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Bağlar, neden internette görünmüyorlar?" Ivy sevildiğini ve istendiğini bilerek büyümüştü ama yine de ailesiyle arasındaki bağ psişik düzlemde hiçbir yerde yoktu.

Sahara, "Oradalar ama gizlenmişler," diyen Kaleb'e baktı. Kardinalin sesi kontrollü gücüyle obsidiyendi ve Sahara'ya olan aşkı o kadar mutlaktı ki Ivy'nin hislerini yakıyordu.

Sahara'nın duyguları da bir o kadar güçlü, derin ve tuhaf bir şekilde *eskiydi*. Sanki ikisi birbirlerini, birlikte oldukları söylenenden çok daha uzun zamandır tanıyorlarmış gibi.

Ivy çiftin ilişkisindeki gizemi düşünürken Kaleb konuşmaya devam etti.

"Sahara'nın şüphelendiği her birini görmek için özel taleplerde bulunmak zorunda kaldım." Diğer kadının bağı çözerek avucunu koyu renk saç tellerinin üzerinde gezdirdi. "NetMind uzun zamandır savunmasızları koruyor."

Ivy kardinalin Sahara'yla etkileşimini izledi, ikisinin Dönüşen terimini kullanırsak "çiftleştğini" entelektüel olarak anladı ama aralarındaki bağı hissetmesine rağmen, bu kadar sert, bu kadar soğuk birinin herhangi biriyle nasıl bağ anlamakta zorlandı. Hem de Sessizlik'in dokusunu yırtacak kadar güçlü bir şekilde.

Zihnine kibar bir telepatik vuruş. Ivy kabul ettiğinde Sahara, "*Senin Arrow'unun da benim Kaleb'im kadar ölümcül olduğunun farkında mısın?*" dedi.

Kaleb'in sadece sana karşı "insan" gibi davranıyor.

Vasic'in başka birine dokunduğunu fark ettiniz mi?

Tamam, diye kabul etti Ivy, haklı olabilirsin. Vasic gördüğü kadarıyla Aden'e dokunmamıştı bile ve ikisi ikiz kardeş de olabilirlerdi, o kadar yakınlardı. *Bir dahaki Kaleb ortaya çıktığında yan çizmemeye çalışacağım.*

Sahara gülümsemesini kaldırdığı elinin arkasına sakladı. *Her şey . Vasic beni ilk kez bir yere ışınladığında, yarı yarıya beni limanın ortasında kaybetmeye karar vereceğinden korkmuştum.*

Ivy uzanıp Arrow'un eline dokundu. Aden ve Kaleb arasındaki konuşmayı dinliyor olmasına rağmen parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. *İkimiz, dedi Sahara'ya, tüm bunlar bittikten sonra birlikte öğle yemeği yemeliyiz.*

Evet -Sahara'nın okyanus derinliğindeki bakışları onunkileri tutuyordu, ciddi ve perili-

Her şey bittikten sonra.

İkisi de bunun uzun zaman biliyordu.

İki saat önce Vasic'le birlikte onu neredeyse yok edecek kadar kötü bir salgına katılmış olmasına rağmen uyuyamayan Ivy, o gece yatağında doğruldu ve ulaşamayacağı bir yerde olduğunu hissettiği bilgiyi kemirdi.

"Ivy, dinlenmen gerek."

Vasic'e baktı, ince açık panjurların arasından gelen sokak lambalarının ışığı onu kaplan çizgileriyle işaretliyordu. "Şşşt"-eğilip omzuna bir öpücük kondurdu-"Düşünüyorum."

Bir dakika sonra yataktan kalkarak yatak odasından çıktı ve elinde sıcak bir besin içeceğiyle geri döndü. "Çok fazla kilo kaybediyorsun."

Ivy kaşlarını çatı. "Ne ab-"

"Benimki zaten vardı." Adam kızın burnuna vurdu, bu sevecen hareket kızın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Şimdi oyalanmayı bırak ve iç. Onu senin karamel şurubunda boğdum."

Dilini ona doğru uzattı ama bardağı kabul etti. Bir yudum aldığı anda içilebilir bir sıcaklıkta olduğunu gördü ve yanına oturup bir okuyucudan bir şey çıkarırken gözlerini kıstı. "Bu başka bir el kitabı olmasa iyi olur."

"Düşündüğünü sanıyordum?" Tavşan sepetinde başını kaldırıp kulaklarını dikerken, dikkatle onun bardağına baktı.

İçkiyi yudumlayan Ivy, boş bardağı komodinin üzerine koydu ve dizlerinin üzerinde doğrulup ona baktı. Gözleri Ivy'nin göğüslerine kaydı, göğüs uçları pazen pantolonuyla yatarken giydiği kaşkolu utanmazca itiyordu. "Odaklan," dedi adamın tek bir bakışıyla içinde uyandırdığı zonklayan acının içinden. "Sahara'nın bize bahsettiği bağları görmem gerekiyor."

"Krychek'i arayabilirim." Yatağı okşadı ve mest olmuş bir Tavşan koşarak gelip alt uçtaki en sevdiği yere kıvrıldı.

"Hayır." Parmaklarını Vasic'in karnındaki çıkıntılar boyunca gezdirdi ve alnını düşünceli bir şekilde buruşturdu. "İçimde onun doğuştan bağları görebilecek yapıda olmadığına dair bir his var. Bu daha çok bir E'nin işi gibi görünüyor."

Vasic yavaşça başını salladı. "NetMind'in ona sadece parçaları gösterebilmesinin nedeni bu olabilir."

Evet, diye düşündü Ivy. Çünkü psişik zihinler atamalarına bağlı olarak farklı şekilde bağlanmışlardı. "Sascha bana NetMind'in empatları sevdiğini söyledi." Alt dudağını kemirdi, bir karar verdi. "Sormaktan zarar gelmez."

Onun yanına sokularak psişik düzlemde gözlerini açtı ve Arrow'u hemen yanında görünce şaşırmadı. PsyNet'in siyah kadife gecesi, her bir zihin parıldayan bir yıldız, şimdi renk kıvılcımlarıyla "kirlenmişti", ama bu kıvılcımlar yıldızlara ulaşamıyor gibiydi ... sanki korkunç, doymak bilmez bir yozlaşmanın görünmez dalları tarafından engellenmiş gibi.

Ivy avucunu Vasic'in kalbinin üzerine koydu ve "NetMind?" demeden önce kendisini Vasic'in sarsılmaz gücüne sabitledi. Uçsuz bucaksız bir neosentience ile bu şekilde iletişim kurmaya çalışmak aptalca geliyordu ama başka bir yol da bulamıyordu. "Lütfen sizinle konuşabilir miyim?"

"???"

Zihninin içinde artık yalnız olmadığını hissettiği anda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sevinç, duyularının üzerinde bir şelale gibiydi, sonsuz keder duygusu, bu *kadar uzun* bir *bekleyiş* onu hıçkıra hıçkıra ağlatırken gözlerinden çiçekler dökülüyordu. "Görmem gerek," dedi ham duygusal çağılayan düşünebileceği kadar azaldığında. "Başkalarıyla olan bağlarımı görmeye ihtiyacım var."

"???"

Neosentience'in onu nasıl karşıladığını düşünen Ivy tekrar denedi, bu kez soruyu sorarken sevdiklerini gözünde canlandırdı.

Sanki zihninin üzerine bir filtre yerleştirilmiş gibiydi. Görme alanı, soluk altın çizgilerle aydınlatılmış bir Ağ gösterecek şekilde değişti. Bu çizgilerde ailesini, yerleşkedeki arkadaşlarını, yerleşkedeki arkadaşlarını ... ve Aden'i görebiliyordu.

Onu anlayabilirdi ama aralarında tamamen yabancıların da bulunduğu başka Oklar da vardı.

Vasic görünmüyordu ama onu her yerinde hissediyordu, kalkanları birbirine bağlıydı. İçinde, boşluğun ötesinden ona ulaşma, ruhunu onunkine kilitleme ihtiyacı nabız gibi atıyordu. Onun kendi ihtiyacı ise

Karanlık, tutkulu bir güç onun nefesini çaldı ama o buna karşı koydu. İnatçı, koruyucu Arrow.

düşen rengârenk yıldızlar, doymak bir siyah ok yağmuruyla yarışıyordu. Ivy sıırttı ve NetMind'a okların üzerine atlayan yıldızların görüntüsünü yaratarak cevap verdi. AğAkıl güldü ve bu kahkaha Vasic'e telepatla iletmeye çalıştığı göz kamaştırıcı bir kaleydoskoptu. *Görebiliyor musun?*

Bir bakış. Bu olağanüstü. Kalbi onun yanağının altında atıyordu, sabit, sağlam ve canlı. *Bana bağlantıyı gösterebilir misin?*

Sanırım öyle.

Vasic birkaç dakika sessiz kaldı. *Yeterince Ok yok. Hepsiyle bağlantılı olmayı beklemezdim.*

Evet, ama zaten olmanız gerekenden daha fazlasına bağlısınız - Aden aracılığıyla eğer Aden aracılığıyla ise, takımdaki her bir Arrow'a bağlı olmalısınız.

Çünkü anladığı kadarıyla Aden onların kabul edilmiş ve benimsenmiş lideriydi. "Aden diğer Oklarla özellikle yakın mı?" diye sordu yüksek sesle.

"Düzenli olarak birlikte çalıştığı üç ya da dört kıdemli Okçu var ama takımın her bir üyesinin ruh sağlığını biliyor ve bunun farkında."

Yani yine Aden aracılığıyla hepsiyle bağlantıda olması gerekiyordu Ivy sadece bir dağınıklık görüyordu.

Bu bağlantılara odaklanmaya karar vererek, onları dışarıya doğru takip etti ... ve Aden'in içinden görebildiği bir Ok hariç hepsinin kimseyle başka bir bağlantısı olmadığını gördü. Abbot tek istisnaydı. Okların hepsi bağlı olduğu için bu mantıklı değildi. "İkinci katmanda kesiliyor."

Bu bağların Sahara ve Kaleb'i birbirine bağlayan bağlardan farklı olduğunu fark de mırıldandı.

Çatlak Sessizliğin bir gereklilik olduğunu düşünmüştü ama belli ki bu bağlarla birlikte sık sık var olan bir şeydi. Ekibin büyük bir kısmı mutlak Sessizliğin sınırında yürüyordu ve yine de altın bağlar oluşmuştu... sanki çok gerekliymiş gibi, tutunması için tek bir çatlak yeterliydi.

Ekip üyelerini birbirine bağlayan sadakat ya da bir Ok'un E'sinin güvenliği için hissettiği sorumluluk gibi.

Bunu çiğneyerek Jaya'yla olan bağlantısının izini sürdürdü, diğer E'nin bağlar takımyıldızı sanki gece aydınlatılmış bir şehrin üzerinde uçuyormuş gibi önünde açıldı. Abbot ve Aden dışında Jaya'nın ağındaki zihinleri tanıımıyordu. Jaya da ekibin lideri aracılığıyla bilinmeyen Oklarla bağlantılıydı ama onlar Ivy'nin grubundakilerden farklıydı.

Jaya'nın ağında bir sürpriz vardı: başka bir E. Belki de bir aile üyesi. Bu E sadece çok az sayıda diğeriyle bağlantılıydı, ikincil bir katman yoktu. Ivy, arkadaşının dinlenmeye ihtiyacı olduğunu bilmesine rağmen Jaya'yı telepatik bir selamla uyandırdı. Bu çok önemliydi. *Jaya, ailende başka bir empat var mı? Hangi Gradyan?*

Jaya'nın uyku sersemi sesi mırıldandı: *Evet, bir çocuk. E yetenekleri test edilmedi ama sanırım Gradyan'da 3 ya da 4 civarında. Neden?*

Uyumaya devam et. Sana sonra anlatırım. Tamam.

"Biz yara bantlarıyız," diye fısıldadı Ok'unun karşısına geçmek için doğrulduğunda. "Şimdi anlıyorum. Ağı nasıl kurtarabileceğimizi, neden bu kadar çok anlıyorum."

Vasic bir elinin parmaklarını kadının sırtının alt kısmında gezdirdi.

"Anlat bana." "Es'lerin bir grup insanla bağlantı kurmanın yollarını bulması gerekiyor. Jaya

İkimiz de Gradyan'ın üst sınırındayız, bağışıklığımızı ikinci bir katmanla paylaşabiliriz, ancak diğerleri yalnızca doğrudan bağlı oldukları kişileri koruyabilir."

Doğru düzgün anlatamadığını biliyordu, kendine yavaşlamasını söyledi.

Sonra Vasic konuştu. "Aden'le doğrudan bir bağın var ama onun bağ kurduğu kişileri de koruyabilirsin. Daha zayıf bir E sadece Aden'i koruyabilirdi."

"Evet!" Ivy iki elini saçlarına götürdü, zihnindeki görüntünün güzel cüretkârlığını kontrol altına almaya çalışıyordu. Bu tüm PsyNet'in yeniden yapılandırılması anlamına geliyordu ama işe yarayabilirdi. İşe *yarayacaktı!* "Bir E, sanırım, sadece sınırlı sayıda insanı koruyabilir. Bu yüzden Okların sadece bir kısmını görebiliyorum."

"Kaç tane olacağı E'nin psişik gücüne bağlı."

"Sanırım, evet." Ellerini açarak havada vizyonunun bir diyagramını çizdi. "Ama izole kümeler yeterli değil

-Ağ etraflarında parçalanırsa bireyleri korumanın bir faydası olmaz."

Psişik doku enfeksiyon yüzünden delik deşik olmuş, kendini sürdüremeyecek kadar hasar görmüştü. "PsyNet'i bir arada tutmak için, dünya çapında birbirine bağlı kümelerden oluşan devasa bir bal peteği deseni oluşturmamız gerekiyor."

"Es'i yapıştırıcı olarak kullanarak ağı tekrar dikmek mi?"

Ivy yüzünü tutup onu öptü. "Kesinlikle!" Sırtını dürttüğünde göğsüne yuvarlanan Ivy, kıvrılarak onun üzerine çıktı. "Jaya ve benim kümelerimizle koruduğumuz alanın hemen dışında ciddi hasar gördüm, ama içeride? Vasic, çelik kadar güçlü."

"Eğer haklıysan," dedi ellerini göğüs kafesinden yukarı doğru kaydırarak, "tek engel duygusal bağlar ve bunların nasıl yaratılacağı meselesi."

Ivy bir nefes verdi ve kollarını kavuşturarak göğsünün üzerine düştü ama pes etmeye niyeti yoktu. "Halihazırda bir empatla eşleşmemiş herhangi bir Ok var mı? Aden aracılığıyla bana bağlı olmayanlar da."

"Evet, çekirdek görevlerden bir sayı ."

Temel görevler. İnternette dolaşmaya devam eden seri katilleri avlamak. "Benimle konuşurlar mı?" diye sordu, karanlık gerçeği dile getirmeden.

Vasic durakladı. "Evet, ikisi Merkez Komutanlığı'nda ve konuşmak için müsaitler." Doğrulup oturdu. "Onları yakalamak için şimdi gitmemiz gerekecek." Çabucak giyinen Ivy, yanına gelen Tavşan'ı kucakladı,

bir maceraya hazır. "O da gelebilir mi?" Oklar evcil hayvanlarıyla birden fazla kez ilgilenmişlerdi ama Ivy hoş karşılandığını düşünmüyordu.

"Tavşan artık kabul edilmiş bir demirbaş," dedi Vasic ve onları, Vasic daha önce söylememiş olsaydı yeraltında olduğunu asla bilemeyeceği yemyeşil bir alana ışınladı. Ay ışığının ağaçlar üzerindeki öpücüğü sessiz bir gümüş rengindeydi, yukarıdaki yıldızlarla aydınlanmış gökyüzü ise mükemmel bir illüzyondur.

"Amin burada."

Vasic'in bakışlarını takip eden Ivy, ay ışığının aydınlattığı gölgelerin arasından üniformalı bir Arrow'un çıktığını gördü; teni Ivy'nin şimdiye kadar gördüğü en koyu kahverengiydi.

görüldü. Tavşan'ın meraklı varlığını görmezden gelerek Vasic ve Ivy'ye doğru yürüdü. "Neye ihtiyacınız var?" diye sordu Vasic'e.

"Ivy açıklayacak."

"Bir deney." Gülümsedi, ancak bir zamanlar Vasic'ten hissedemediği gibi bu adamdan da hiçbir şey hissedemiyordu. "Benimle biraz zaman geçirmenin sakıncası var mı?"

Amin'in gözleri Vasic'inkilerle sessiz bir soruyla buluştu ve ardından, "Pekâlâ," dedi.

"Teşekkür ederim." Vasic diğer yanında, onu kendisiyle birlikte yürümeye davet ettiğinde sadece birkaç adım atmıştı Tavşan kuyruğunu üç kez sallayarak koşarak yanına geldi. "Burayı seviyorsun, ha?"

"Woof!"

Sonra tekrar yola koyuldu, köşeyi hızla döndü. Vasic'in duyduğu havlamadan hayvanlarının Ella'nın yerini bulduğu anlaşılıyordu. On saniye sonra kasları güçlü esmer kızı yanlarına getirdi. Ella da Ivy'nin kendisiyle vakit geçirme isteğini kabul etti ve dördü birlikte boş yeşil alanın patika yollarında yürümeye başladılar.

Yaklaşık on dakika süren yapmacık konuşmanın ardından Ivy telepatiyile, "*Biraz yardım eder misin?*" diye sordu.

Nasıl sohbet edeceğimi bilmiyorum, diye hatırlattı ona, çünkü gerçek buydu. *Eğer şimdi başlarsam beni deli olarak görebilirler.*

Ivy'nin dudakları kıpırdadı. *Şaka yapmayı bırak,* dedi Vasic bunu yaptığının farkında olmasa da. *Amin ve Ella seni tanıyor, sana güveniyor. Lütfen, dener misin?*

Başarı sözü veremem, Ivy. Senden önce kim olduğumu hatırlamalısın. Şu anda bulundukları yer orası. Yapılması gerekeni yapmalarına izin veren soğuk uyuşukluk içinde.

Anlıyorum.

Vasic diğer iki Ok'la sohbet etme zahmetine girmede; doğrudan konunun özüne indi. "Bana güveniyor musunuz?"

"Evet." Cevap veren iki sesi birbirinden ayırmak mümkün değildi.

"O zaman Ivy'ye güvenmelisin."

Tereddüt etmedikleri zaman içinde bilinmeyen bir duvar yıkıldı. Ella, Ivy'ye dönerek, "Vasic'in güvenine sahipsen, bizimkine de sahipsin."

Bizden ne istiyorsunuz?"

Ivy gözlerini kırptırdı. "." Gülerek Vasic'in kollarına atladı.

Amin'in zihni onunkine dokundu. *O gerçekten senin.*

Evet. İki çift karanlık göze baktı. Hayat sadece diğer insanlar için değildir. Kabul etmesi uzun zaman alan bir gerçektir bu. Bizim de var olmamıza izin var.

Ne Amin'in ne de Ella'nın yüz ifadesi değişmişti ama onları ancak bir ekip arkadaşının okuyabileceği gibi okuyabiliyordu ve ikisinin de sarsıldığını biliyordu. Ivy'nin kokusunu ciğerlerine çektikten sonra onu serbest bıraktı ve dönüp Ok arkadaşlarına gerçekleri anlatırken onu dinledi.

"Bağlantı Vasic üzerinden," dedi, "ki bu çok mantıklı." *Ayrıca Aden aracılığıyla bağlı olduğum iki kişiyi daha kaybettim, bu yüzden koruyabileceğim insan sayısında maksimuma ulaşmış .*

Tüm empatik ağ devreye bunun bir önemi kalmayacak,
Vasic dikkat . *Birden fazla arıza güvencesi olacak.*

"Bu bağlantı bir güvenlik açığı anlamına mı geliyor?" Ella sordu.

"Kastettiğiniz buysa, zihinlerinize ya da duygularınıza erişemem," dedi Ivy, "ama dürüst olacağım, bunun sizi nasıl etkileyebileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Eğer bu Ağ'ı iyileştirmek içinse, benimle kurduğunuz bağlantı duygusal dengenizde bir değişikliğe yol açabilir."

"Anlaşıldı." Konuşan kişi Amin'di. "Empatlarla bağlantılı Oklara neler olduğunun . Bu kabul edilebilir bir risk."

Ivy'nin yüzü birdenbire . *Benimle birlikte olman için seni bir şekilde etkilediğimi düşünmüyorsun değil mi?* diye sordu Vasic. *Etkilediysem bile bunu bilinçli olarak yapmadığıma yemin ederim.*

Vasic elini kadının ensesine kapattı, kadının bukleleri elinin tersiyle sıcacıktı. *Tek yaptığın beni ışığa çekmekti. Herhangi bir noktada çekip . Ben kalmayı seçtim. Her zaman da kalmayı seçeceğim.*

Ivy'nin boğazındaki düğüm kocaman, ıslak bir şeydi. Konuşmadan, iki Ok'a sabırları için teşekkür ederken sadece dinledi.

Uzaklaşmak için döndüler ve onlar uzaklaşırken Tavşan koşarak yanlarına geldi

Kuyruğunu sallayarak. Oklar aşağı baktı, sonra erkek olan başını Ivy'ye doğru eğdi. "Ne istiyor bu?"

"Oynamak için," dedi. "Bir sopa atabilirsin." Etrafına bakındı ama Vasic çoktan çalılıkların arasında bir tane bulmuştu. "Onu kovalamayı seviyor."

Ok, Vasic'ten sopayı aldı ve fırlattı. İkili tekrar yürümeye başladı, kısa süre sonra gözden kayboldular, ancak Tavşan'ın birkaç dakika boyunca mutlu "havlamalarından" yeni sopa fırlatan köleler bulunduğu anlaşılıyordu.

"Bağlantı şimdiden belli belirsiz bir etki yaratıyor," diye fısıldadı Ivy, iki Ok'un da daha önce Tavşan'ı nasıl görmezden geldiğini düşünerek.

Vasic, Tavşan onlara geri dönmeye karar verdiğinde sopayı ondan almak için eğildi, Tavşan sopayı bırakıp yakalamaya hazırlanmak için koşturana kadar köpekle kavga etti. "Zihinlerimiz PsyNet'e bağlanıyor çünkü hayatta kalmak için biofeedback'e ihtiyacımız var," dedi. "Yine de biofeedback, bilinmeyen bir süre boyunca ince ama temel bir şekilde inkar edilemez bir şekilde hasar gördü."

Ivy'nin gözleri büyüdü. "Bir empatla olan bağlantı, biyolojik geri beslemeyi temizlemek için bir filtre görevi görüyor olabilir." Şu anda kendisine bağlı olan iki Ok'u tekrar düşündü. "Bana senin sayende güvendiler, ama diğerleri çaresizlikten bir E'ye inanacaklardır." Temiz ya da düzenli değildi ama işe yarayabilirdi.

Kış ayazının gözleri onunkilerle buluştu. "Daha fazla veriye ihtiyacımız var ve bunu mümkün olduğunca hızlı yapmalıyız."

Sonraki yetmiş iki saat boyunca ikisi de uyumadı ve yerleşkedeki ilk grubun bir parçası olan diğer yedi empat da uyumadı. Isaiah hâlâ hastanedeydi ve daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı ama uyanırken uyanıktı ve sinirliydi. Ivy onu normal haline dönerken görmekten çok memnundu.

Grup, tamamen yabancılarla, enfeksiyon bölgelerinin derinliklerinde yaşayan erkek ve kadınlarla, bir salgının habercisi olarak bilinen düzensiz davranışları sergilemeye başlamış olanlarla çok sayıda deney yaptı.

Kaleb ve Aden bu arada iki ciddi ağ ihlalini kapatırken, Sahara gelen sayısız raporu inceledi ve

ve uykusuz Es ve Arrow ortaklarının anlayabileceği küçük parçalara ayırdı.

Keşfettikleri şey olağanüstüydü.

Bölüm 57

Ve bunlar Sessiz Sesler ve benzerlerinin gen havuzundan silmemizi istediği erkekler, kadınlar ve çocuklar.

Editorial, *PsyNet Beacon*

Petek Protokolü olarak bilinecekti.

Tek bir ay içinde tüm PsyNet'e yayıldı, halkı saran korku etkinin başlangıçta tahmin edilenden daha hızlı yayılmasına yardımcı oldu, başarısı kısa sürede tartışılmaz bir gerçek haline geldi. Peteğin yayılmasıyla birlikte salgınlar hızla azaldı ve komadaki insanlar uyanmaya başladı.

Hiçbiri henüz bir zamanlar olduğu kişi değildi ama tıbbi empatlar umutluydu.

Ivy Jane, diye düşündü Kaleb, evindeki masasının başında dururken, haklıydı: çaresizlik güven için büyük bir motivasyon kaynağıydı.

Tabii ki herkes bu durumdan memnun değildi.

Kaleb, adamlarının dünyanın dört bir yanından gönderdiği listelere baktı. "Bu kişiler katılmayı reddediyor."

Masasının diğer tarafındaki sandalyede kıvrılmış bir şekilde oturan Sahara, kendi veri tablosuna kaşlarını çatarak baktı. Belirli bir Gradyandaki bir E'nin maksimuma ulaşmadan önce kaç bağlantı yapabileceğini ve bir kümenin erişimini değiştiren diğer faktörleri takip ediyordu. Bu basit bir veri toplama ve harmanlama değil, hiçbir E'nin gereksiz stres altında kalmamasını sağlamaya yönelik bir kayıt ve aynı zamanda çok akışkan bir ağın sağlığını izlemenin bir yoluydu. Petek, yeni bağlantılar yapıldıkça ve diğerleri düştükçe sürekli olarak değişiyordu.

Sahara'nın güneşin altındaki her dili akıcı bir şekilde konuşuyor olması, bir E'nin raporunun çeviride bozulma ihtimali olmadığı anlamına geliyordu. Kendisinin E becerilerinden yoksun olması bir handikap değil avantaj olarak görülüyordu.

Ivy Jane, Sahara'dan görevi üstlenmesini istediğinde, "Buna çok yakınız," demişti. "Ağdaki duygu seli dikkatimizi tüketiyor - kalıpları görebilen birine ihtiyacımız var ve sen bu kalıbı herkesten önce gördün. Ayrıca, bir empat olmayabilirsin ama çok empatiksin ve bizimle başa çıkabilirsin."

Sahara bu görevi zevkle yerine getirmişti. Kaleb teknik olarak bir tür matematik yaptığını söylediğinde, nefesi kesilmiş ve onu kalbinden bıçakladığını söylemişti. Sonra onu kravatından tutup aşağı çekmiş ve özür dilemesini sağlamıştı. Şimdi lazer kaleminin ucunu çiğniyor ve dalgınca cevap veriyordu. "Direnişçileri peteğe girmeye zorlamak amacımıza ulaşmamızı engeller. Net'i bu işe bulaştıran da zaten zorlama."

"Bağlantısız kalarak," dedi Kaleb, "enfeksiyona gelişmesi için yer açıyorlar." Kabul edilemez bir risk.

Sahara başını kaldırdı, bileziğindeki tılsımlar birbirlerine çarparak küçük sesler çıkarıyordu. "Eğer tek bir bölgede yoğunlaşmış olsalardı bu doğru olurdu ve öyle olsalardı, ikimiz de hayatta kalma şanslarımızın en iyi ihtimalle minimum olacağını biliyoruz." Bakışlarındaki hüznle alnını ovuşturdu. "Ama sanırım Ağ'ın dört bir yanına dağılmış durumdalar."

Verileri tarayan Kaleb başını salladı. "En azından bu noktada."

"Bu yüzden etraflarındaki bağlantılar tarafından dengelendiklerini söyleyebilirim." Kalemini tekrar ısırdı.

Kurabiye onun elinden ısınlıyarak aldı ve yerine bir kurabiye koydu. Kızın omuzları sarsıldı. "Komik." Ama atıştırmalığı ısırdı. "Her neyse," dedi yutkunduktan sonra, "eğer toplanmaya başlarsa, onlara riskleri anlatabilir ve NetMind'dan bulundukları bölümü karantinaya almalarını isteyebiliriz." Dudakları aşağı doğru döndü. "Bu en iyi seçenek değil ama enfeksiyon için bir sera yaratmalarına izin veremeyiz."

"İş noktaya gelirse, itiraz edenlerin kendi ağlarını oluşturmak için iltica edeceklerini hissediyorum." Kendisini tanıyan kadının gözleriyle karşılaştı.

Ruhunun her yaralı, çarpık köşesini ve onu yine de sevdi. "Bu diktatörlük isyan konusunda tuhaf bir şekilde hoşgörölü göründüğünden, planlarının önünde durmayacağım."

Cookie sözlerini bitirdiğinde Sahara masanın etrafından dolaşarak gömleğinin yakasını düzeltti. "Bence inanılmaz bir lider oluyorsun," dedi, sesinde gurur vardı.

Sahara'dan başka hiç kimse onun için böyle duygular hissetmemiş, onda böyle bir değer görmemişti. "Nikita ve Anthony şu anda bazı ağır işler yapıyorlar" -Kaleb'i daha acil meselelerle ilgilenmesi için serbest bırakıyorlar- "ama hepsi geçici. Uzun vadede Konsey'in yerini alacak bir siyasi sistem bulmamız gerekiyor."

Kaleb her zaman bir güç olacağını biliyordu ve böyle olmasını istiyordu. Bir daha asla kimse ona ya da Sahara'ya zarar veremeyecekti. Ama aynı zamanda onunla dans etmek, onunla yaşamak için de zaman istiyordu ve bunun gerçekleşmesi için, kendisi çekip gittiğinde çökmeyecek ve Konsey'de olduğu gibi eninde sonunda çürümeyecek bir kurum yaratması gerekiyordu.

Sahara parmaklarını onun ensesinde gezdirdi. "İrkımızın kendine özgü güçlü ve zayıf yönlerini dikkate alan bir sistem olmalı, tıpkı Dönüşenlerin sürü yapısında olduğu gibi."

"Evet." Ancak şu anda söz konusu olan hayatta kalmaktı. "İtiraz edenler dışında dağıtım tamamlandı mı?" Kaleb temel düzeyde bile olsa Sahara'dan başka biriyle bağlantılı olma fikrinden hoşlanmıyordu ama Sahara'nın iki kat korunmasını sağlamak için bunu kabul etmeye hazırdı. Hem kendi dokunulmazlığı hem de ilgili empatinki sayesinde.

Olduğu gibi, birden fazla Es ile doğal bir bağlantı kurdu ve onu içeri aldı.

"Evet," dedi şimdi. "Bir saat önce son şehirlerden raporlar aldım."

PsyNet'te gözlerini açan Kaleb bal peteği etkisini fark etti. Yayılmanın ilk haftasında ya da ikinci haftasında E olmayan gözlere görünmemişti ama üçüncü haftada işler bir tür kritik kütleye ulaşmıştı. Tüm ağ, inanmayanları şaşkına çeviren ve umutlu olanları diz çöktüren bir anda canlanmıştı.

PsyNet artık yıldızlarla dolu bir gece değildi; artık karmaşık bir duvar halısıydı.

Sahara'yla olan bağı altın ipliklerin üzerini kaplıyordu; obsidyen, aşağıdaki bağlantıların narin telkârisine kıyasla daha güçlüydü. "Es'ler ırkımız için yeni bir psişik temel yarattı."

"Şimdi," dedi Sahara, "onu bir daha kırmayacağımızdan emin olmalıyız."

Bölüm 58

Lütfen cevabınızı önümüzdeki yedi gün içinde bana bildirin.

Kaleb Krychek'in ofisinden Ivy Jane'e gönderilen bir mektuptan alıntıdır

"KALEB KRYCHEK bana başka bir teklif yapıyor!"

Vasic, kışın giydirilmiş elma ağaçlarının arasında durup Tavşan için sopa kölesi oynadığı yerden döndüğünde, empatının kulübelerinin kapısında botlarını çekiştirdiğini gördü. Yüzü kızarmış, saçları dağılmıştı ve artık evde olduklarında her zaman yaptığı gibi Ok ceketini çekiştiriyordu.

"Danışman olarak mı?" diye sordu ona ulaştığında, Es için Sessizlik öncesi bir istihdam seçeneğinin dirilişine atıfta bulunarak; milyonlarca insan hayatlarındaki şaşırtıcı değişikliklerle başa çıkmaya çalışırken böyle bir terapötik yardıma kritik düzeyde ihtiyaç vardı. Ivy halihazırda insan uzmanlar ve Dönüşen şifacılar tarafından oluşturulan bir kadro tarafından eğitiliyor ve denetleniyordu.

Ama başını salladı, bir elinde katlanmamış bir mektup vardı. "İktidar Koalisyonu'nda empatıları temsil etmemi istiyor." Gözleri kocaman, bakır rengi parlak ve altın rengi Kuzey Dakota güneşinin altında parlıyordu.

"Beklenmedik bir şey değil," dedi eldivenli eliyle çenesini kavrayarak. "Petek Protokolü'nü sen buldun ve dünyadaki her empatı tanıyor gibisin."

"Ha ha." Onun yan tarafını dürttü. "Neden E-Psy Central'ın üçte biri haline geldiğimi bilmiyorum." Diğer üçte ikisi Sahara Kyriakus ve Sascha Duncan'dı.

Sahara verilerle ilgilenirken Sascha Es'in eğitiminden sorumluydu. Öte yandan Ivy yavaş yavaş

Psişik ya da başka türlü bir sorunu olan herhangi bir E. Bu görevdeyken İktidar Koalisyonu ile birçok kez muhatap olmuştu.

"Yine de hoşuma gidiyor," dedi şimdi, "hepsine göz kulak olmak, kimsenin yalnız ya da bunalmış hissetmediğinden emin olmak."

Bir kolunu onun omuzlarına dolayan Vasic, karlı yollarda yürürken onun sıcak olduğundan emin oldu, Tavşan önlerindeki hayali rakiplerle yarışıyordu. "Mektupta başka ne yazıyordu?"

Ivy yüzünü buruşturdu. "Yönetici grubun geri kalanı tarafından bana ödeme yapılacağını."

Vasic sorunu hemen gördü. "Masada eşit olamazsın."

"Aynen öyle." Ivy mektubu ceketinin cebine koydu. "Bir fikrin var mı?"

"Siyaset Aden'in uzmanlık alanı. Ona sorayım."

Ortağı, Vasic'in onu okşamasından beş dakika sonra, Ivy Vasic'in kafasına bir kartopu fırlatırken bir cevapla geri döndü.

Kartopundan kaçarken, kendi kartopunu bacağına isabet ettirdi ve ardından gülen yüzünü öpmek için ona yaklaştırdı.

"Aden bir E-Psy sendikası kurmanız gerektiğini söylüyor," dedi ayrıldıklarında, ikisi de nefessizdi. "Üyelerden gelirlerinin küçük bir yüzdesini üye için ödemelerini isteyin. Bu sizin maaşınızı karşılayacağı gibi, bir zamanlar sizi neredeyse yok eden saldırı gibi başka bir saldırıyla savaşmak için kullanılacak E fonları da sağlayacaktır."

Bu ciddi bir hatırlatmaydı. "Bir oylama yapmamız gerekecek," dedi Ivy. "Bu birliğin liderinin ben olacağımı varsaymak istemiyorum."

"Vasic, Krychek, Nikita ve Anthony'nin karşısında oturma fikri başka hiç kimsenin hoşuna gitmeyecektir," dedi.

"Ben de bilmiyorum." Yine de bunu yapacaktı çünkü Vasic ve Aden haklıydı; E'nin bir daha asla bir kenara atılmaması ya da gömülmemesi için mücadele etmesi gerekiyordu. "Fikri için Aden'e teşekkür et. İyi bir fikir, diğerleriyle de konuşacağım."

Titreyen bir nefes alarak boştaki elini eldivenin üzerinde gezdirdi. Ceketini tarafından örtülmüştü ama kabuğun sertliğini hissedebiliyordu. "Ne kadar kötü?" Bu korkunç bir soruydu ama sormak zorundaydı, cerrahın bıçağı altına girmeden önce birlikte ne kadar zamanları olduğunu bilmek zorundaydı.

Alını onunkine dokundu. "Yaklaşık yetmiş iki saat, güç dalgalanmaları daha düzensiz hale gelirse belki daha az."

Ivy hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı ama yapamadı, bu sefer değil. Yüzünü onun göğsüne gömerek tüm gücüyle ona tutundu, elleri umutsuzca içinde titreyen umudu kavradı.

Lütfen, dedi, kiminle konuştuğundan emin değildi, *lütfen onu benden almayın*.

Cevap gelmedi.

- - -

VASIC, Ivy'nin ağladığını görmekten nefret ederdi. Çok güçlüydü, onun empatisiydi. Günden güne, haftadan haftaya, kaderin bunu onlara yapmayacağına, aşklarını bu kadar kötü niyetle yok etmeyeceğine olan inancıyla kararlı ve acımasız bir şekilde devam etmişti. Şimdi ona sarılıyor, onu sallıyor, Tavşan'ın başıyla onu dürttüğünün farkındaydı. Ve ondan yapmasını isteyeceği şeyin ona daha da fazla acı vereceğini biliyordu ama Ivy güçlüydü ... ve verdiği sözü yerine getirirken ona ihtiyacı vardı.

Yaşlı taş ustasının görevini tamamlaması tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü ama tam zamanında yetişmişti. Vasic günahlarının lekesini bedeninden asla temizleyemeyecekti ama en azından ameliyathaneye bu günahları kabullenmiş ve onları açığa vurmuş bir adam olarak girecekti.

"Benimle bir yere gelir misin?" diye sordu Ivy'nin gözyaşları dindikten, nefesi kesildikten sonra.

Yüzünü adamın ceketinin koluna silerek, kırmızı çerçeveli gözlerle yukarı baktı. "Seninle her yere gidebileceğimi biliyorsun."

Önce Rabbit'i Ivy'nin ailesine bıraktılar. Sonra Vasic Ivy'yi Merkez Komutanlığı'ndaki bir odaya götürdü. Askeri bir özenle hazırlanmış tek kişilik yatağı, yatağın ucundaki metal sandığı ve diğer tek mobilyasıyla mekâna şöyle bir göz attı. "Burası senin odan mı?"

"Burada uyudum." Bagaja gitti ve bir kâğıt parçası almak için çevirerek açtı. Tüm isimler beynine kazınmış ve güvenli bir bilgisayar sürücüsünde yedeklenmişken o kağıda gerçekten ihtiyacı yoktu.

Ama nasıl kullanıldığını, ne yaptığını tam olarak anladığı gün bu listedeki isimleri yazmaya başlamıştı ve şimdi sararmış sayfa hem bir tılsım hem de borçlu olduğu borcun fiziksel bir .

Ivy elini sandığın yanına çömelmiş olan adamın omzuna koydu. "O da ne?"

"Silmek için gönderildiğim insanların bir listesi." kaldırıp ona baktı; kim olduğu, neler yaptığı konusunda ona hiç yalan söylememişti. Bugün ona en kötüsünü anlattı, kalbi buz kesmişti. "Bazıları Sessizliği bozulmuş olanlar tarafından öldürüldü, diğerleri kontrolden çıkmış çapaların elindeki 'kazalardı', hala diğerleri Konsey'in kabul etmeyi göze alamadığı seri katillerin kurbanlarıydı.

"Onları yok etmek, ölümlerine dair her türlü izi ortadan kaldırmak zorundaydım." Halıdaki kanı temizlemiş, cesetlerin krematoryumlarda yok olmasını sağlamış, ihanet eden DNA parçacıklarını silmiş, diğer tüm fiziksel kanıtları yok etmişti. "Bu insanların varlığını ortadan kaldırdım, ailelerinden son bir vedanın huzurunu çaldım."

Nazik parmakları saçlarını okşadı. "Her ismi hatırlıyorsun," diye fısıldadı. "Bu önemli."

"Yeterli değil." Elinde listeyi ayağa kalktı. "Bir keresinde biri bana, kayıplara isimlerini verene, kayıtları düzeltene kadar dinlenmeye hakkım olmadığını söylemişti. Artık böyle bir dinlenme istemiyorum," dedi, onu terk etme fikri kanında öfkeyle dolaşıyordu. "Ama bu borcu ödemededen ilerleyemem."

"Anlıyorum." Listeyi ondan alarak açtı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Ne kadar basit bir soru. Onu kırmakla tehdit ediyordu. "Sadece benimle ol."

Ivy başıyla onayladı ve elini onun elinin içine soktu. Onları önce Psy'lar arasındaki doğum ve ölümlerle ilgili kayıtların tutulduğu güvenli bir odaya götürdü. Sistemi hacklemiş olan bir Arrow tarafından kendisine verilen şifreyi kullanarak giriş yaptı ve düzeltilmiş dosyaları yükleyerek değişikliklerin tüm sistemde yapılmasını sağladı.

Kurbanın ailesinden biri kayıtları şimdi kontrol etse, gerçeği bulacak, aile üyelerinin tam olarak nasıl öldüğünü öğrenecekti. Ama bu yeterli değildi. Hiç kimse kontrol etmeyebilirdi. *Her bir aile birimine güncellenmiş bilgilerin ayrıntılarını içeren bir e-posta göndermeyi düşündüm, Ivy'ye telepat attı, ama bazılarının ailesi yok ... ve diğerleri umursamayacak. Umursayacak olan, bu gerçeği arayanlara gerçeği bizzat ben iletceğim.*

Onun bakışlarındaki açık dürüstlüğü tuttu. *Yirmi dört saat kadar sürebilirdi.* Hayatını, ona yüzde sekiz ila on yaşama şansı veren bir cerrahın ellerine teslim etmeden önceki son değerli günlerden biri.

Yetmiş iki kişi bile olsa, diye yanıtladı Ivy, yüz ifadesi hem şefkatli hem de sertti, *her birine ulaştığımızdan emin olacağız.*

Vasic hiçbir şey söylemedi; söyleyecek bir şey yoktu. Ivy onu anladı.

Yükleme tamamlandıktan sonra, onları elleriyle çalışan bir taş ustasının evi olan, bir dizi yalçın dağın yanındaki ücra bir yere ışınladı. "İşte buradasınız!" diye seslendi beyaz saçlı adam. "Görüyorum ki mesajımı almışsın! İşimi bitirir bitirmez gönderdim."

Sağlam bacaklı zanaatkârı, kardan arındırılmış çakıllı bir patikada takip ettiler. Sonunda yaklaşık yedi metre boyunda basit bir dikilitaşın yanında durdu, taş pürüzsüz bir siyahtı ve gece yarısı boyunca parıldayan minerallerle sarılmıştı. "Çok güzel," diye fısıldadı Ivy, bir yumruğu kalbini sıkarken. Vasic'in bu taşı seçtiğini, güzelliğiyle akıllardan çıkmayacak bir anıt yaratmak için büyük özen gösterdiğini sormadan biliyordu.

"Evet, evet." Taş ustası gülümsedi ve yıpranmış avucunu gururla taşın üzerinde gezdirdi. "Her ismi elimle yapıyorum. Gördünüz mü? Hepsi mükemmel. Hata olmadığından emin olmak için kontrol ettim."

Adamın sözlerine aldırmayan Vasic, eli kadınıninkiyle iç içe geçmiş halde dikilitaşı kontrol ederken her bir ismi hafızasından yüksek sesle söyledi. Söylediği her isimle, o kişinin ölümüyle ilgili gerçeği ona telepatiyle iletliyordu. Kaybedilen herkes için gözleri yandı,

Birçoğu çok gençti. Ve kalbi, bu kayıpların ağırlığını sessiz bir kefaretle omuzlarında taşıyan Arrow için kırıldı.

Son ismi söyledi ve sustu. Yanlarındaki taş ustası gizlice bir damla gözyaşını sildi. "Yaptığın şey çok güzel," dedi sessizliğin içinde. "Gökler ağlıyor."

Taş ustasına yaptığı iş için teşekkür eden Vasic, anıtı, sakın bir akuamarin kumsala bakan yüksek bir kayalığın üzerinde, dalgaların hafifçe kıyıya vurduğu ve otların rüzgârda dalgalandığı şaşırtıcı güzellikte bir yere taşıdı. Vasic, dikilitaşın temelini toprağa gömmek için Tk'sını kullanmak yerine, daha önce orada bıraktığı bir kürekle iki saat boyunca kazdı.

Ivy dizlerinin üzerine çöktü ve kiri temizlemek için ellerini kullandı.

Bu iş bittikten sonra uzun bir süre sessizlik içinde durdular. "Bu yeterli değil," dedi Vasic sonunda. "Burası ıssız bir yer."

Sırtını okşayan Ivy, "Hayır Vasic, bu çok güzel," dedi. Bir keder ve huzur şarkısı. "Bu bilgiyi halka açıklamak başka hayatları riske atmak demektir." Ağ bir anlamda istikrarlıydı, ancak geçtiğimiz aylarda -geçen yüzyılda- yaşanan olayların psikolojik etkisi milyonlarcasında sivri çatlaklar bırakmıştı. Bir şey daha olursa zaten yaralı olan insanlar tahammül sınırını aşabilirdi.

"İnsanların geçmişle yüzleşmeye hazır olduğu gün gelecek," dedi boğazı düğümlenerek. "O gün kamuoyuna bir duyuru yapacağız, her ismi yüksek sesle okuyacağız, hikayelerinin bilinmesini sağlayacağız."

"Onları kandırmak istemiyorum, Ivy." Vasic'in gözlerinde öylesine saf duygular vardı ki, bir zamanlar onu nasıl soğuk bulduğunu hayal bile edemiyordu. "Tutulmamış bir söz üzerine bir gelecek inşa etmek istemiyorum."

"Değilsin." Onu boğan düğümün ötesinde konuşmak zordu, çünkü her bir ismi her zaman kalbinde ve zihninde taşıdığını biliyordu. "Bu, yaptığın şey, zamanın şu anında yapabileceğin şey. Dünya değiştikçe, sen de devam edeceksin." Onun yüzünü avuçladı. "Asla durmayacağını, asla unutmayacağını biliyorum. Buraya ihtiyacın olduğu kadar sık geleceğiz ve gerçeğin önemli olduğu aileleri buraya getireceğiz. Sözümüzü tutacağız Vasic. Birlikte."

Cevap vermedi, sadece yüzünü onun boynuna doğru indirdi ve kollarını ona doladı. Ivy ona sımsıkı sarıldı.

ağlayan, ama yine de yas tutan.

- - -

Vasic'in gerçeği öğrenmek istediğini bildiği kişileri şahsen ziyaret etmeleri neredeyse iki günlerini almıştı; çünkü Vasic etkilenen ailelerin her birini tek tek takip etmişti. Vasic onların suçlamalarını, öfkelerini ve üzüntülerini kabul ederken Ivy birlikte durdu ve sonra ihtiyacı olan insanları kucakladı. Diğerleri çok öfkeliydi, gerçekte yüzleşmek için zamana ihtiyaçları vardı.

Bu onların hakkıydı.

Ameliyattan önceki son saatlerini Vasic'in hayatının sıradan olduğundan emin olarak geçirmek Ivy'nin göreviydi. Normal bir günde normal bir

Ya da sevdiği adam bir Ok olduğunda olabildiğince normal bir hayat. Kan, dehşet ve karanlığın olmadığı normal bir günü hak ediyordu. Böyle milyonlarca günü hak ediyordu ve o da bunları ona vermek istiyordu.

Kulübenin sahanlığında otururken dizlerini göğsüne çekti ve telekinetik olarak kardan temizlediği bahçenin bir köşesinde Aden'le birlikte sessiz, tehlikeli bir dövüş sanatları rutini yapmasını izledi. En iyi arkadaşı geldiğinden beri tek kelime etmemişti, kalkanları aşılmaz ve yüzü ifadesizdi.

Zie Zen de yakında burada olacaktı, Vasic onu kırk beş dakika içinde . Ailesiyle birlikte öğle yemeği yiyeceklerdi ve güldüğünden emin olacaktı çünkü Vasic onun ağlamasından nefret ederdi. Ve telsizin çalmasını ya da telefonunun ötmesini ummaya devam edecekti.

Pek çok insan daha az tehlikeli başka bir çözüm bulmak için son saate kadar çalışıyordu. Ashaya ve Amara Aleine, Samuel Rain'in icadının karmaşıklığını henüz çözememişlerdi ama denemeye devam ediyorlardı. Orijinal proje ekibi bir cevap formüle etme girişimlerini hiç durdurmamıştı. Cerrah bile yüzdeleri değiştirmek için simülasyon üzerine simülasyon ameliyatları yapıyordu.

Ancak Samuel Rain bir münzevi olmuştu.

Clara bu sabah sempatik kadını aradığında Ivy""Üzgünüm," demişti. "İçeri girip onu görmeye çalıştım ama inat etti. Size söyleyebileceğim tek şey, odaya yerleştirilen tıbbi tarayıcıların sağlıklı olduğunu bildirdiği. Gizli ekipman ve malzemeler için sipariş talepleri göndermeye devam ediyor, bunların hepsini Zie Zen hemen yerine getiriyor, ancak ne yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Ivy alt metni yakaladı -Samuel Rain bir zamanlar kolaylıkla yaptığı şeyi yapmaya çalışıyor olabilirdi ve her başarısızlık onu daha da umutsuzluğa sürüklüyor olabilirdi. "O Tamamen çökmüş durumda mı?" Ivy'nin parmakları telefona kenetlenmişti.

"İletişim kurduğunda mantıklı görünüyor ama çok az iletişim kuruyor." Clara'nın sesi yumuşamıştı. "Denemeye devam edeceğim, Ivy. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama araya giremeyiz; bu bize hâlâ duyabileceği güveni sarsar."

" yok, Clara. Samuel'e hiçbir şekilde zarar vermek istemedim." Onun güçlü olduğuna ve giderek güçlendiğine gerçekten inanıyordu. "Umarım bunu atlatır."

Şimdi, o telefon görüşmesinden dört saat sonra, sevdiği adamın en yakın arkadaşının yanında ölümcül bir hareket ekonomisiyle hareket etmesini izliyordu. Aden son yanığı bir saat önce tedavi etmişti ama izi tamamen yok edecek ekipmana sahip değildi ve bu yüzden Vasic'in kolunda çirkin bir kızarıklık vardı.

Parmaklarını Tavşan'ın ceketine sokarak, "Sen de biliyorsun, değil mi?" dedi. Tavşan, Vasic'i takip , her durduğunda bacağına yaslanmayı alışkanlık haline getirmişti. Vasic evcil hayvanlarını azarlamıyor, işine devam etmeden önce durup Tavşan'a dokunmak için her zaman zaman buluyordu. Ama Tavşan yatıştırılamazdı, tıpkı Ivy'nin yatıştırılamayacağı gibi.

Arkadaşı ölüyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu.

Bölüm 59

ÜÇÜNCÜ bir Ok meyve bahçesinden çıkıp Vasic ve Aden'e katıldığında Ivy hiç şaşırmadı. Vasic'le birlikte kulübeye yerleştiklerinden beri bunu yapmaya başlamışlardı. Yemek masasında birden fazlasını beslemişti - gerçi bu yeterince kolaydı, çünkü çoğu sadece beslenme çubukları istiyordu. Yemek için gelmemişlerdi elbette.

"Evimiz," demişti Vasic ona. "Geliyorlar çünkü evimizde hoş karşılanacaklarını biliyorlar. Hiç gerçek bir yuvaya, sıcak ve güvenli bir yere sahip olmamış erkekler ve kadınlar için burası paha biçilemez bir hazinedir." Başının tepesini öpmüştü. "Ve senin benim hazinem olduğunu biliyorlar. Bu yüzden yakınlarda olduklarında seni kontrol etmeye geliyorlar. Sakıncası var mı?"

Hayır, Ivy'nin umurunda değildi. Arrows'un onlarca yıl boyunca uğramasını istiyordu, Vasic'in kulübeye ekstra odalar inşa etmesini istiyordu, böylece misafirleri geceleyebilecekti, onu gerçek yemekleri denemesi için kızdırmak istiyordu. "Onun güvende olmasını istiyorum Tavşan," dedi tüm evrene kızarak. "Onun hayatta kalamadığı bir dünyada olmak istemiyorum. Bu nasıl adil olabilir ki?"

Vasic anda dondu kaldı ve bir an için onun kendisini duyduğunu ve günü mahvettiğini düşündü. Sonra daha derin, daha şiddetli bir korku geldi.

Ayağa kalktı ve ona doğru koşmaya başladı, o da dönüp kulübeye doğru koşmaya başladı. Ter, siyah göğsüne yapıştırmış, dövüş sanatları pantolonunun ince siyahı, rüzgâr kumaşı ona doğru bastırdıkça kalçalarını ortaya çıkarmıştı. Bir Tk olarak asla donma tehlikesi yaşamayacağına dair güvence vermesine rağmen Ivy onu bu kıyafetle kara sokmakta hâlâ zorlanıyordu.

Bugün riskli olan soğuk değildi.

"Ne oldu?" Gözleri ve elleri hemen eldivenine gitti. "Bu-"

Vasic yüzünü o kadar nazik elleriyle kavradı ki, Vasic'in korkusunu ve öfkesini nasıl kontrol ettiğini hissedebileceğini biliyordu. "Samuel Rain varlığımızı talep etti."

Kalbi tekmeledi. "Ne yapıyorsunuz burada? Hadi gidelim!"

"Duş almam için bana iki dakika ver."

"Vasic-"

"Temizlenmem gerekebilir." Bu cümlenin önemi kızın solar pleksusuna yumruk gibi inerken onu sertçe öptü.

Onun duş almak için içeri girmesini izlerken Aden'e döndü, dehşet içini . "Onu kaybedersem, kırılırim."

Zihni onunkine dokundu. *Kırılmazsın, Ivy. Oklarımın bildiği tek yuva sensin, ne olursa olsun o yuva ayakta kalmalı.*

Onun gözleriyle karşılaştı, başını salladı. Ama o kararlıydı. *Sen güçlüsün. Bu yüzden Vasic'e aitsin. Onu onurlandıracaksın ... ama bu asla yapmamız gerekmeyecek bir konuşma.*

Ivy derin bir nefes aldı, doğruldu. *Evet, dedi. Yapmayacağız. Çünkü o iyi olacak.*

Tavşan'ın giderek onu nazikçe okşadı. "Annen ve baban seni almaya geliyorlar," dedi, az önce onlara telepatiyle ulaşmıştı. "Uslu dur ve o zamana kadar Aden'le kal, tamam mı?"

Vasic kot pantolonu ve deri synth ceketinin üzerine, gümüş gözlerini daha da çarpıcı hale getirdiği için Vasic'e giydirdiği açık mavi tişörtüyle kulübeden çıkarken ayağa kalktı. Yanına giderek elini Vasic'in elinin içine soktu.

"Tavşan mı?" diye sordu, evcil hayvanlarının Aden ve üçüncü Ok'la birlikte ciddiyetle durduğu yere bakarak.

Ivy onu boğan duyguları bir kenara bırakıp yutkundu ve ona ayarlamaları yaptığını söyledi. "Yalnız olmayacak."

Sonra Samuel Rain ile konuşmaya gittiler.

Clara onları Cennet'in çekirdeğini oluşturan geniş evin fuayesinde karşıladı, Vasic'ten doğrudan Samuel'e ışınlanmamasını rica etmişti çünkü personel onun zihinsel durumundan emin değildi. Yönetici hemen, "Bu taraftan," dedi. "Henüz kimsenin içeri girmesine izin vermedi."

Başka söze gerek kalmadan üçü birlikte üst kata, Samuel'in odasına çıktılar. Bu bölümde devasa bir tavan penceresi vardı. Koridoru ve muhtemelen odaları da ışığa boğuyordu. En uçtaki odada duran Clara kapıyı çaldı. "Samuel'e köşe süitini verdik çünkü en fazla ışığı alıyor ve atölyelerinde her zaman doğal ışık talep ediyor."

"Kim o?" Samuel Rain kapının diğer tarafından şüpheyile bağırdı.

"Ivy ve Vasic sizi görmek istiyor."

Kapı açıldığında, saçları dağınık, keçeleşmiş ve uzamış, mavi kareli gömleğinin düğmeleri yamuk yumuk iliklenmiş ve yüzünde bir aydan fazla sakal kalmış gibi görünen bir adam belirdi. "Gel." Gözlüklerinin ardında ya zekâyla ya da delilikle parlayan gözleriyle geri adım atarak onlara kapının ardında ne olduğuna dair ilk bakışlarını sundu.

Ivy'nin nefesi kesildi.

İki cam duvar ve ana tavan penceresinin bir kısmıyla aydınlatılan orta odayı bir laboratuvara dönüştürmüştü. Onu soluk soluğa bırakan şey bu değildi. Tezgâhın ortasında Vasic'inkine tıpatıp benzeyen ama kabuğu olmayan bir eldiven duruyordu. Psy beynini, beyin sapını ve omurgasını simüle eden bir bilgisayara bağlı olan eldiven, karmaşık iç işleyişini göstermek için yarılmıştı. İçindeki sahte kemik, tendon ve kaslar korkutucu derecede gerçekçiydi.

Samuel Rain, Ivy dehasının gerçek derinliğinin titreyen bir farkındalıkla farkına vardı, altı haftadan biraz daha bir süre içinde dünyanın en karmaşık teknoloji parçalarından birinin çalışan bir kopyasını sıfırdan inşa etmişti.

"İşe yaramaz," dedi şimdi ve yüreği ağzına geldi, ta ki "Aşı yapılamayacak kadar çok sorun var. Ama yarı yetkin bir cerrahın yardımıyla onu çıkarabilirim."

Dünya durdu, Ivy'nin eli Vasic'in elinin etrafında kansız kaldı.

*Sadece tek bir seçenek var, Ivy. Vasic onun yanağını kavradı ve duygusal sözlüklerinin bir parçası haline gelen bir şekilde alnını onunkine dokundurdu. **Seninle sonsuza kadar yaşayabilirdim.***

Midesi çalkalanırken kollarını onun boynuna doladı. *Beni bırakma. Lütfen.*

Gelmeyeceğim. Her zaman burada olacağım. Kış ayazı onu esir almış. Bedenim gitse bile ruhum kalacak. Karmakarışık ama senin. Her zaman senin olacak.

Seni seviyorum, Vasic. Seni seviyorum. Onu serbest bırakmak, Samuel Rain'e dönüşünü izlemek onun için çok zordu. "Birimim neredeyse tamamen dengesizleşti. Artık çalışabilir misin?"

Mühendis tereddüt etmeden "Evet," dedi. "Bu monitörlerle steril bir ameliyat odasına ihtiyacım var." Bir kâğıt parçasına bir liste karaladı. "Ayrıca bir hemşireye ve bir cerraha ihtiyacım var. Talimatları takip edebilen ve Tanrı kompleksi olmayan biri olduğundan emin olun."

İki elini saçlarının arasından geçirerek devam etti. "Eldivenin büyük kısmını kendim çıkarabilirim. Beyin cerrahisini yapamayabilirim ama biyofüzyondan kimsenin anlamadığı şekilde anlarım. Anlık kararlar vermem gerekecek ve cerrah da buna uymak *zorunda*."

Taleplerini karşılamak korkunç derecede kısa sürdü. Vasic'i ameliyat etmesi planlanan cerrah yerine Edgard Bashir cerrah olarak getirildi. Vasic bu kararı verirken "Talimatlara uymuyor," dedi. "Bu onu tek başına bir operatör olarak değerli kılıyor, ancak bir takım için Edgard daha iyi bir oyuncu."

Ivy, Vasic'e cihazı takan adamın kendisi üzerinde çalışmasını istediğinden pek emin değildi ama onu yakınında tutan Vasic, Edgard'ın mükemmel bir beyin cerrahı olduğu konusunda onu temin etti. "Sadece yaratıcı değil ve odada Samuel'le birlikte olmasına gerek yok. Tek yapması gereken sabit ellere sahip olmak."

Operasyon, Samuel Rain ve Dr. Bashir'in yanı sıra iki ameliyathane hemşiresinin, yerini bilmemeleri için ışınlandıkları güvenli bir Arrow tıbbi tesisinde gerçekleştirilecekti. Vasic, Ivy'ye kendisi ışınlandı, Abbot da o aşağıdayken ihtiyaç duyulan diğer kişileri getirmek üzere hazır bekledi.

Zie Zen, Ivy'nin ailesiyle birlikte kulübelerinde beklemeyi tercih etti. Vasic'e "Eldiven çıkarıldığında seninle konuşacağım," dedi.

ama yüzü sakın olsa da eli bastonunun üzerinde bembeyazdı.

O zaman zamanı gelmişti. "Yakında döneceğim, Ivy."

Ivy ameliyathanenin dışında otururken Vasic'in sözünü kalbinde tutuyordu. Aden de onunla birlikte oturuyordu, savaş üniforması ona Arrow'la geçirdiği binlerce anı hatırlatıyordu. Elini Aden'in elinin üzerine kapattığında Aden itiraz etmedi ve parmaklarını Aden'in elinin etrafında dolaştırdı. Ayağa kalkıp bacaklarını esnetmesi için onu da ayağa kaldırana kadar iki saat geçti. Adam ona enerji içeceği vermeye çalıştığında, kadın elinin tersiyle itti.

Hareket etmedi. "Vasic sana göz kulak olmam için bana güvendi. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"İkiniz de inatçı, eli yüksek insanlarsınız," diye mırıldandı, kalbi her atışta daha da acıyordu.

Aden içkiyi tekrar uzattı.

Şişeyi alıp nöbetine dönmeden önce bitirmek için kendini zorladı. Bu kez Aden karşısındaki duvarda duruyordu ve Vasic'in bir zamanlar olduğu gibi uzakta olmasına rağmen kendini yalnız hissetmiyordu. Onlar bir aileydi; kapılarının ardındaki sadık, cesur, harika adama duydukları sevgiyle birbirlerine bağlanmışlardı.

Üç saat.

Dört.

Beş.

"Sence bir güncelleme isteyebilir miyiz?" Başını kaldırıp Aden'e bakarken boğazı kullanılmadığı için kaşınıyordu. "Hayır, araya girmemeliyiz," dedi Aden cevap vermeden önce.

Aden tekrar onun yanına oturdu. "Vasic ile ilk tanışmamın hikâyesini ister misin?"

Onu rahatlatmaya çalıştığını fark etti, zihnini saatlerdir içinde koştugu acı dolu dairesel yoldan çıkarmaya çalışıyordu. "Evet."

Kollarını kalçalarına dayayarak öne doğru eğilen Aden önlerindeki duvara baktı ama bakışları boş değildi. Sanki bir anı akışını izliyor gibiydi. "Yedi yaşındaydım ve çok uslu bir çocuktum."

İfadesinde Ivy'nin kaşlarını çatmasına neden olan bir şey vardı.

"Benden sadece bir yaş büyük olan Vasic bir sorun olarak görülüyordu.

O sırada takımdan sorumlu olanların onu serbest bırakmaya hiç niyetleri yoktu; çok değerliydi. Bu yüzden onu çökertmenin bir yolunu bulmak zorundaydılar."

Ivy'nin tırnakları avuçlarını kesti. "Hiç kırılmadı."

"Hayır," dedi Aden. "Bence uzun süre kırıldığına inandı ama hiçbir zaman olduğu kişinin özünü yok etmeyi başaramadılar. Bu yüzden karşı koyamayacağı eylemler, asla değiştiremeyeceği sonuçlar için bu kadar suçluluk duyuyor."

"Korumak, kalkan olmak için yaratılmış ama onu bir katil yapmışlar."

"Evet." Aden geçmişe bakmaya devam etti. "Onu öldürmeye çalışsalar bile

onu kırmak, ona öğretmek zorundaydılar. Kaba kuvvet bir adamı Ok yapmak için asla yeterli değildir. Hepimiz gençken zihinsel ve fiziksel idman partnerleriyle idman yaparız. Ancak, çoğu durumda, dönüşümlü olurlar. O zamanlar bize verilen gerekçe, hepimizin birlikte çalışabilmesini sağlamaktı, ancak bunun aynı zamanda uzun vadeli ortaklar arasında bağlar oluşmaması için olduğuna inanıyorum."

Daha önce dokunuşunu kabul etmesinden cesaret alarak ve kendisine yapmaya çalıştığı gibi onu rahatlatmak isteyerek, dikkatli bir elini omzuna koydu. Adam elini sallamadı ama tepki de vermedi.

"Ancak Vasic," diye devam etti, "psişik antrenman ortaklarının dengesini bozacak kadar sorunluysa. Onu başka bir çocuğa karşı çalıştırıyorlardı ve o çocuk daha önce nispeten sakin bir durumda olsa bile, sonrasında dengesizleşiyordu."

"Neden yetişkinler değil?"

"Bu son durum senaryosu olmalıydı. Bir çocuğun bir yetişkine karşı dövüşmesi daha zordur, çünkü bir yetişkin zarar verme ihtimaline karşı her zaman geri çekilmek zorundadır ve bu yüzden denge doğal değildir ve hızı, isabeti, her şeyi etkiler." Kirpikleri aşağı indi, tekrar yukarı kalktı. Kirpikleri Vasic'inkiler gibi siyahtı ama beklenmedik bir şekilde uzundu ve uçları kıvrıktı.

Adamın yakışıklı olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Keskin elmacık kemikleri ve zeytin rengi tenine karşı koyu renk gözleriyle, hiç şüphesiz

kadınların dikkatini çekti. Sadece Ivy her zaman Vasic'e odaklandığı için fark edemiyordu.

"Sonunda," dedi Vasic'e olan ihtiyacı yeniden artarken, "beni denemeye karar verdiler. Ben son seçimdi, çünkü o zamanlar eğitimdeki en zayıf çocuk olarak görülüyordum."

Ivy, Aden'in zayıf bir yanı olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

"Yine de eğitmenler her ihtimale karşı beni onunla karşı karşıya getirebileceklerini düşündüler. İlk seansımıza, ağır metal bir masa ve iki metal sandalyeyle döşenmiş yavan bej bir odada girdim. Vasic çoktan bir sandalyeye oturmuş olmalıydı ama köşede durmuş kapıya bakıyordu.

"İçeri girdiğimde, bir çocuk olarak sürdürememesi gereken o göz kırpmayan bakışla bana bakmaya devam etti." Aden, Ivy'nin bakışlarıyla buluşmak için başını eğdi. "Beni korkutmaya, kaçmamı sağlamaya çalışıyordu. Daha sonra bana bunun diğer çocuklarda işe yaradığını söyledi. Sadece gözleriyle sinirlerini bozmuş."

Ivy'nin duyguları damarlarında düğümlendi; eskiden oldukları çocuklara karşı sevgi, ikisinin de çektikleri için öfke, dönüştükleri adamlarla gurur. "Ne yaptın sen?"

"Uslu bir çocuk gibi yerime oturdum ve eğitmenin odadan çıkmasını bekledim. Elbette değerlendirme ekibinin PsyNet'in yanı sıra gözetim ekipmanı aracılığıyla etkileşimimizi izleyeceğini biliyordum. Sonra onun beni izlemesini izledim."

Ivy, iki küçük çocuğun irade savaşını kazanmaya çalıştığı düşüncesinin kendisini büyülediğini fark etti. "Kim göz kırptı?"

"Bu bir anlaşmazlık konusu. Ben onun söylüyorum. O da benim söylüyor." Ivy usulca gülerek biraz daha yaklaştı. "Ve?"

"Gitmeyeceğimi anladığında ikinci aşamaya geçti. Karşımdaki koltuğa oturarak, zorunlu eğitim düzeninden ziyade düzensiz bir dağılımla bana psikik saldırılar yağdırmaya başladı." Aden'in profili temizdi, gülümsemesi yoktu ama yine de Ivy bu anının iyi bir anı olduğunu hissetmişti.

"Görünüşe göre, bu taktikle birkaç kişiyi daha kaçırmış. O yaşlarda bize ezberci kalıplar öğretiliyor," diye açıkladı. "Bunun anlamı

bazı şeyleri içgüdüsel hale getiriyor ve getiriyor da, ama aynı zamanda çoğu çocuk Ok'u beklenmedik durumlarla başa çıkma kapasitesinden yoksun bırakıyor."

"Sen hallettin," diye tahmin etti Ivy.

"Sanırım hakim olduğumu söylemek daha doğru olur," dedi.

"Oturum tamamlandı, kalktım ve ayrıldım. Hemen hemen aynı rutini on kez tekrarladık, tek kelime bile konuşmadık. Sonra bir gece geç saatte odamda ders çalışırken tavan paneli yana kaydı ve aşağı bakıp dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sordu."

Ivy gülümsemeye başladı. "Ne yaptın sen?"

"Sokağa çıkma yasağı geçmişti ve tüm ihlaller katı bir şekilde cezalandırılacaktı." Bir duraklama. "Ben de evet dedim ve bir sandalyenin üzerine çıktım, o da beni kaldırdı." Gülen gözlerine bir bakış. "Ben o zamanlar çok daha kısaydım, Vasic ise çoktan boy atmaya başlamıştı. Gizlice dışarı çıktık ve etrafta dolaştık."

Ivy'nin anladığı kadarıyla önemli olan özgürlüktü, bir seçim yapmış olmalarıydı. "Vasic bana bir keresinde bir eğitim odasını zebra çizgileriyle boyadığınızı söyledi."

"Bu daha sonraydı, dört yıl boyunca ortak olduktan sonra. Operasyonu saniyesine kadar planladık ve kimse olayı fark etmeden odalarımıza geri döndük."

"sahip olduğunuza sevindim," dedi ve kendi pozisyonunun bir yankısı olarak öne doğru eğilmek için omzunu bıraktı. "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Aden'in karşılık veren bakışı sessizdi. "Anlamıyorsun, Ivy. Vasic'e ben bakmadım. O benimle ilgilendi; anne babası Ok olan, zamanlarının yüzde doksan dokuzunu hayatlarını sona erdirebilecek görevlerde geçiren ve takımdaki yerinin en iyi ihtimalle sallantıda olduğunu bilen korkmuş bir çocuk olduğumu anladı.

"Vasic'in çok fazla şey hisseden bir kalbi vardı ama ikimiz arasında duygusal açıdan her zaman daha güçlü olan oydu ... ta ki suçluluk duygusunun ağırlığının onu ezmeye başladığını düşündüğüm son iki yıla kadar."

Ivy her iki adamın da aynı şeyi zıt anlamlarda söyleyeceğini anlamıştı. Vasic'e göre Aden onun akli başında kalmasına yardım etmişti. Aden'e göre Vasic, düşeceği zaman dik durmasına yardım etmişti. Kayıp bir çocuk diğerine yardım ediyordu.

Uzanarak elini tekrar onun elinin üzerine kapadı, sınırları çiğnediğini biliyordu ama bu Okların bazı sınırların çiğnenmesine ihtiyacı vardı. Bunu bir empattan daha iyi kim yapabilirdi? Ekip, Es'lere karşı o kadar korumacı olmuştu ki, bir E'nin bir Ok'a karşı Ağ'daki hemen hemen herkesten daha fazla serbestliği vardı.

"Önemli değil," dedi. "Defter falan yok. Birbiriniz için oradaydınız ve bu yüzden kalbimde yaşayan bir adamım ve ne olursa olsun güvенеbileceğini bildiği bir arkadaşı var."

Aden'in parmakları onunkilere dolandı. "Ayrıca onun karanlığında yürümeye istekli ve onu yargılamayan bir kadına sahip. Bunun ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Ruhu sızlayarak başını onun omzuna yasladı ve uzun bir süre öyle kaldılar. Sonra ona tekrar yemek yedirdi, tekrar içirdi. Bu sefer itiraz etmedi, Aden'in onunla ilgilenerek kendi korkusunu bastırdığını fark etti - Vasic'i kaybederse, ailesi olan tek kişiyi de kaybedecekti. Bu yüzden Adenin dediklerini yaptı, hatta belinin tutulacağını söyledikten sonra koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Ameliyatta kapılar on dört saat sonra tekrar açıldı.

Bölüm 60

IVY VE ADEN hep birlikte durmuş, Samuel Rain'e bakıyorlardı. Eskiden tertemiz olan beyaz ameliyat önlüğü kan içindeydi, gözleri yorgunluktan kurumuştur ama ameliyattan önce tertemiz tıraş ettiği yüzünde sevinçli bir gülümseme vardı ve Ivy daha ona doğru yürüyüp, "Git, kendini uyuttu. Uyanması için işaret vermeni istedi."

"Teşekkür ederim." Ivy ona öyle bir sarıldı ki neredeyse ayakları yerden kesilecekti. "*Teşekkür ederim.*" Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü.

"Bekle," dedi Samuel, Vasic'e koşmak için geri çekildiğinde. "Kolunu almak zorunda kaldık." Zeki adam başını kaşıdı, gözlerinde temkinli bir şaşkınlık vardı. "Ameliyat başlamadan önce bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Sana sormalı mıydım?"

"Tek umursadığım onun hayatta olması," dedi Ivy, rahatlamış olmanın verdiği güçle titreyerek. "Aden, benimle gel." Elini uzattı, tekrar onun elini tuttu ve onu çekti.

Edgard Bashir kapıya vurduklarında kendini dışarı sürükledi ve mırıldandı: "O bir dahi. Aynı zamanda deli."

Ivy ona ve onun ardından giden yorgun ama heyecanlı hemşirelere teşekkür etti ama dikkati ameliyat yatağında yatan adama odaklanmıştı. Çerçevenin sonundaki ekranlar adamın hayati değerlerini gösteriyordu; güçlü, stabil ve canlıydı. Aden'in elini bıraktı ve yatağın yanına gitti.

Dudaklarını Vasic'in alnına bastırdı, titreyen parmaklarını göğsüne koydu ve aynı onu psişik düzlemde öptü. "Buradayız," diye fısıldadı, hem sesiyle hem de telepatik olarak. "Seni seviyorum."

Otuz saniye sonra kirpikleri dalgalandı, göz kapakları kalktı. Gümüş buzu gözleri, eşsiz ve güzel, onunkilerle buluştu. "Hayır deme."

Vasic, Ivy'ye olacaklar hakkında daha fazla uyarıda bulunmaya çalıştı ama artık çok geçti. Adamın zihni kontrolden çıkmış bir hızlı tren gibi kadınıninkine çarptı. Kadının eli adamın göğsünde kasıldı, gözleri bir renk cümbüşüyle parladı ve sonra adam onu gördü, onun tamamını. Onun Ivy'sini. Güçlü, inatçı, sadık ve onu eşsiz kılan kusurları olan . . . ve kalbi, onun kalbiydi. Her zaman onun.

Hiç kimse onu Ivy gibi sevmemişti.

Onu bu en temel şekilde sahiplenmeye yetecek kadar. "Bağlandık," dedi konuşabildiğinde, zihinlerinin kıymıkları tekrar yerine oturuyordu. Ama artık aynı değillerdi, adamın zihninin siyahı yarı saydam renklerle çevriliydi, onunkinin empatik tonu ise koruyucu siyahla çizgiliydi.

"Biliyorum." Aynı anda hem ağlayıp hem gülerek onu öptü. "Çok uzun zamandır hazırdım." Ona sert bir yüz ifadesi takındı. "Beni terk etmeyeceğinden emin olana kadar bunu kabul etmek istemediğini biliyordum. Aptal adam."

Bu sözlerdeki şefkat onu içten içe gülümsetti, onun sevgisi onun güneş ışığı oldu. Başının üzerinde, dimdik ve güçlü duran Aden'i gördü. *Teşekkür* . Ivy'ye göz kulak olduğun için, arkadaşı olduğun için, tökezleyeceği zamanlarda ona destek olduğun için.

Bakabilir miyim? Aden sordu.

Vasic, zihinleri çarpıştığında içgüdüsel olarak kendisi ve Ivy'nin etrafına çektiği kalkanları açtı ve Aden içeri girdi. Vasic ile Ivy arasındaki bağ, Kaleb Krychek ile Sahara Kyriakus'u bağlayandan farklıydı. Tek bir titanyum ip değil, en ince siyah renkte sayısız iplikti. Her biri bir fısıltıyla kopacakmış gibi görünüyordu ama Aden izin almak için Vasic'e bakıp psişik parmağını birine dokundurduğunda, basınçla büküldü ve sonra tekrar eski haline geldi.

Bunu kimseyle paylaşmaya hazır olmadığı için Aden dışarı çıkar çıkmaz kalkanlarını hızla tekrar kapatan Vasic arkadaşına baktı.

Sanırım, dedi Aden, *bu şimdiye kadarki en zorlu görevin olabilir.*

Vasic, Ivy onunla birlikte yatağa girdiğinde kolunu ona doladı, elini kalbinin üzerine koydu ve başını omzuna koydu. *Öğreneceğim.* Onun için her şeyi öğrenirdi.

Aden başıyla onayladı ve onları yalnız bırakırken son bir şey söyleyerek sessizce odadan çıktı. *Umudu şimdi gerçekten anlıyorum Vasic.*

Yani, diye düşündü Vasic, kalp atışları empatisinininkiyle aynı hızdaydı, öyle mi?

- - -

DÖRT hafta sonra ve hastaneden ayrıldıktan üç hafta sonra Vasic'e, tıp bilimi uzuvların reddedilme riskini ortadan kaldırmak için ihtiyaç duyan bireyin hücrelerinden yeniden üretilebileceği noktaya kadar ilerlemiş olsa da, vücudunun eldivenle çok sert bir hakarete maruz kaldığı söylendi. Bunun dışında sağlıklıydı, diğer Psy'larla aynı ömre sahip olmalıydı ama hiçbir biyolojik nakil kabul edilmeyecekti.

Vasic Ivy'ye, "Deneyebilirim ama bunun için beynimi daha fazla ameliyat etmem gerekecek," dedi, Ivy'nin kıpırdadığı anda üzerine titremeyi bıraktığı gün genişletmeye başladığı kulübenin sahanlığında oturlurken. Bu telaşın hoşuna gittiğini kabul etmek zorundaydı; hatta gereğinden bir iki gün daha fazla total ördek rolünü oynamış bile olabilirdi.

Ivy'nin yanıtı neredeyse hırlamaya yakın bir sesle geldi ve Tavşan'ın kulübede onların hemen arkasında oturduğu yerde kulaklarını dikmesine neden oldu. "Denersen seni döverim."

"Çok saldırganlaşıyorsun, Ivy." Vasic elini kafasındaki pürüzlerin üzerinde gezdirdi. Edgard beynine kaynaşmış dallara ulaşabilmek için saçlarını tıraş etmek zorunda kalmıştı. O dallar hâlâ oradaydı, ölene kadar da orada kalacaktı ama ameliyat onları kalıcı olarak etkisiz hale getirmişti.

Ivy onun elini tutarak dudaklarını elinin arkasına bastırdı. "Tekrar uzuyor," dedi gülümseme çizgileri ağzını çevreleyerek. "Bu kadar kibirli olduğumu hiç bilmiyordum."

Artık Ivy tarafından dalga geçilmeye alışmıştı. "Sanırım bir bataklığın ortasına ışınlanmak istiyorsun."

Kaşlarını çattı. "Dene ve kimin üzgün olduğunu gör."

Elini kızın elinden çekerek, kolunu kıza doladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Bir kolumu kaybetmiş olabilirim," dedi, "ama bana ölüme ne kadar yaklaştığımı hatırlatan şey kafamdaki kirli sakal. Belki de onu hissettiğimde ya da gördüğümde Samuel Rain'in manik bir neşeyle orayı kazdığını hayal etmekten kendimi alamadığım içindir."

Ivy kahkahalarla homurdanarak onun göğsüne bir tokat attı. "O senin hayatını kurtardı, seni nankör sefil!"

Ivy'nin gülüşünü seyretmeye bayılırdı, bunu sonsuza dek yapabiliirdi. "Rain onun dehasını unutmadığımdan emin olacak." Aslında Vasic ne Rain'e, ne Edgard'a, ne de iki hemşireye borcunu asla ödeyemeyecekti. Dörtlü farkında olsun ya da , artık bütün bir Ok takımının desteğine sahiplerdi. "Ama Rain bile biyolojik bir değişimin ihtimal dışı olduğunu kabul ediyor."

"Hmm." Ivy alt dudağına dokundu. "Mekanik mi?"

"Sorunlu. Kablolarım garip şekillerde yeniden yönlendirilmiş." Tüm ameliyat ekibi keşfettikleri bazı şeylere şaşırılmıştı. "Kozmetik bir kol yaptırabilirdim ama işlevsel olmazdı."

Eli kalçasında kıvrılan Ivy yüzünü buruşturdu. "Bu sadece seni kızdırır."

Evet, diye düşündü, öyle olacaktı. Bunu onun için işleri kolaylaştırmak için önermişti... ama Ivy bir parçasının eksik olmasını umursamıyor gibiydi, tek endişesi onun bu konuda nasıl hissettiği idi. Hâlâ ona dokunuyor, onu öpüyor, onu aynı şekilde seviyordu. Sahip olduğu tüm uzuvları kaybetse bile her zaman seveceğini hayretle anladı.

"Telekinezim kaybı dengeliyor, bu yüzden işlevselliğimi kaybetmeyeceğim." Ama Ivy'yi iki koluyla birden kucaklamayı, bir koluyla uyurken diğer kolunu ona dolamayı özleyecekti.

İfadesi dalgın olan Ivy başını eğerek onun yüzünü inceledi. "Üzgünsün."

Ona ne düşündüğünü söyledi, gözlerinin ıslandığını gördü. "Bana her gün her saniye sarılıyorsun." Parmaklarını kalbinin üzerinde gezdirdi. "Bağımız için bizi bu kadar beklettiğin için sana çok kızgın olmalıyım."

Elini kızın kolunda gezdirdikten sonra pozisyon değiştirerek sırtını kapı pervazına yasladı, bir çizme ayağını yere

Kardan temizlenmiş, diğeri dizinden bükülmüş, ayakları kulübenin zeminindeki tahtaya basmıştı. "Buraya gel."

Gözleri kısıldı. "Seninle tartışmaya çalışıyorum." "Ivy," dedi, sesini düşürerek, onu daha da sinirlendirdiğini bildiği bir şekilde. Erimiş. "Buraya gel."

Nefes nefese kalan kız, adamın çenesini ısırır gibi yapıp göğsüne yaslandı, bacakları iki yanında duruyordu. Kolunu tekrar ona doladı ve kalbinin gülümsediğini hissetti çünkü onu bu şekilde kucaklamak da aynı derecede iyi hissettiriyordu. Oturup esintiyi ve Kuzey Dakota'da kışın sonunun geldiğini fark etmemiş gibi görünen bir cırcır böceğinin mutlu cıvıltısını dinlediler.

Bir süre sonra Ivy dizlerinin üzerine oturdu ve kollarını adamın boynuna dolayarak ona doğru eğildi. Öpüşmeleri yavaş, derin ve eğlenceliydi. Çenesindeki sertliği okşayarak, "Seni tıraş edebilir miyim?" dedi.

"Çok mu sert?" diye mırıldandı. "Ben yapabilirim-" "Hayır, ben yapmak istiyorum."

Vasic onun elmacık kemiklerindeki kızarıklığı, gözlerindeki günahkâr beklentiye fark etti. "Daha çok el kitabı okuyorsun," diye suçladı.

"Aslında tarihi bir aşk romanıydı." Bir öpücük daha kondurarak adamın dizlerini aşağı doğru itti. "Bu sahne sadece ..." Titredi, kolları iki yanından göğüslerini sıkıştırarak kendine sarıldı. "Peki, yapabilir miyim?"

Vasic birçok şeydi. Aptal olmadığı tek bir şey vardı. Evet dedi ve kadın, içinde usturası ve çenesini köpürtmek için fırçası olan eski moda bir tıraş seti getirdiğinde irkilmedi. Sonra gömleğinin düğmelerini açtı.

Bir saat sonra, Vasic yüzünün geri kalanını tıraş etmeyi kendisi bitirirken, çıplak Ivy tezgâhta oturmuş nefes almaya çalışıyordu. "Bu romanları okumam gerek," dedi Vasic, işini tamamladıktan sonra eğilip Ivy'nin kalçasını öptü.

Ayağıyla onu itti, ama hiçbir güç kullanamadı. "Ben onları koruyan bir parolayım." Göğüsleri adamın hoşuna bir görsellikle inip kalkarken, kalçalarını araladı ve onu kendine doğru çekti. "Daha fazla fikre ihtiyacın yok."

Vasic onu daha da yakına çekti, bir kolunu sırtına doladı, diğerini - Ama artık sadece bir kolu vardı. Bu yüzden adapte oldu ve Tk'sını kullandı. Bu ona bir fikir verdi. Küçük, narin şeyleri etkileme yeteneğini kullanarak telekinetik parmaklarını kadının dudaklarına doğru uzattı.

Ivy sarsıldı, tırnakları adamın omuzlarına batıyordu. "Aman Tanrım."

İniltiyi cesaretlendirmek için tekrar yaptı ve aynı anda meme uçlarını emmek için başını eğdi. beklemek zorunda kalmaması gerektiğine karar vererek, dikkatini böldü ve telekinetik parmaklarını kullanarak onu kopardı. *Sana hobimi ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?*

Ivy'nin omurgası dikleşti. "Hayır," diye soludu, "aşk romanları senin için." "Eminim fikrini değiştirebilirim."

- - -

Ivy, lezzetli bir zevk paroksizmi içinde Vasic'e bahsi kaybettikten sekiz saat sonra, Tahoe Gölü'ndeki evinde Zie Zen'in yanındaki sandalyeye oturdu. Gözleri, Zie Zen'in mülk sınırının kenarında bir DarkRiver askeriyle sohbet etmekte olan Vasic'teydi; gölün suyu ay ışığının altında gümüş bir aynanın ötesindeydi. Vasic Arrow üniformasını giymişti, Dönüşen ise kot pantolon ve solmuş bir sweatshirt giymişti. Sohbetleri rahat görünüyordu.

"O iyi olacak, Büyükbaba," dedi, Zie Zen'in çok uzun süre Sessizlik içinde yaşadığı için muhtemelen asla kelimelere dökemeyeceği endişesini .

Elini bastonunun başına koymuş olan yaşlı adam dönüp ona baktı. "Bir empatla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

"Rahatsız etmek istemem," dedi, Zie Zen'le nasıl birlikte olacağından emin değildi. Bazen çok mesafeli davranıyordu ama yine de Vasic'i sessiz, acı verici bir yoğunlukla seviyordu. "Yeteneğimin belli bir seviyesini filtreleyemiyordum gibiyim."

"Neden yapasın ki? Bu benim bir gözümün kalıcı olarak kapanmasına eşdeğer olurdu." Bakışları Vasic'e döndü. "O büyük şeyler için yaratılmış oğlum."

Vasic'in Zie Zen için ne anlama geldiğinin bir işareti olarak kullandığı kelimelerin kasıtlı olduğunu biliyordu. "O büyük bir adam."

"Yine de kendini bir empatiye başlıyor ve sadece onun yolunu kolaylaştırmaya alışıyor."

Ivy'nin eli sandalyenin kolunda sıkılaştı. "Huzuru hak ." Kimsenin bunu ondan almasına izin vermeyecekti. "Bir ev ve kanla kirletilmemiş bir yaşam hakkını kazandı."

"Bazı insanlar barış için, sükûnet için yaratılmamıştır. Bazı erkekler savaş için yaratılmıştır." Zie Zen'in gözleri onunkileri delip geçti. "O bildiğinden çok daha g, inandığı şey uğruna amansız bir öfkeyle savaşabilir."

"Biliyorum." Vasic kendini onarılamaz bir şekilde kırılmış olarak gördüğünde bile takımı için savaşmıştı. "Ama hayatı boyunca bu yolda yürüdü. Sence yeterince şey yapmadı mı?" diye yalvardı, Vasic'in büyük büyükbabasına ne kadar saygı duyduğunun farkındaydı. "Yoksa iliklerine kadar soyulması gerektiğine mi inanıyorsun?"

Zie Zen sandalyesinde arkasına yaslandı ve elini bastonun başına götürdü. "Savaşmaya devam etmesi gerektiğine inandığımı söylersem? Ondan daha fazla kan dökmesini, karanlıkta bir kez daha yürümesini istersem?"

Ivy'nin kalbi küt küt atıyor, kendi kanı da ısıniyordu. "Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim, senin bile." Bu ilişkiyi Vasic'in elinden almayı asla istememişti ama Zie Zen'in bu ilişkiyi Vasic'i yok etmek için kullanmasına da izin vermeyecekti.

Yaşlı adamın gözleri yeniden buluştu, gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. "Demek onun için savaşacak bir kadın buldu. Güzel." Bununla birlikte bakışlarını göle ve orada duran iki adama çevirdi. "Ölmeden önce ne görmek istediğimi biliyor Ivy Jane?"

Ivy başını iki yana salladı, her şeyin bir test olduğunun farkına vardığında hâlâ şaşkındı. "Ne var, büyükbaba?"

"Oğlumun güldüğünü görmek istiyorum."

Ivy, evcil hayvanları ilginç bir kayayı inceledikten sonra koşarak yanına geldiğinde Vasic'in eğilip Tavşan'ı sevdiğini gördü ve dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Bu," dedi, "gerçekleşecek bir dilek." Belki bugün değıl, hatta yarın bile değıl, ama Vasic'in kalbinde şimdi neşe vardı. Bir gün havayı renklendirecekti, bundan emindi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan sandalyesinden kalkan Zie Zen yavaş adımlarla eve girdi. Ivy onu takip etmedi; herhangi bir davette bulunmamıştı ve Vasic gibi o da herhangi bir şekilde kabul edileceğini varsayabileceğiniz bir adam değıl.

Sonraki beş dakika içinde dönmeyince, Vasic ve Dönüşen vedalaşırken o da gölün kenarına doğru yürüdü.

- - -

Seninle konuşmak istiyorum, oğlum.

Vasic, Ivy ve Tavşan'ı kıyı şeridindeki çakıl taşlarını suyun üzerinde kayarak geçebilecekleri en iyi çakıl taşı ararken bırakarak verandaya çıktı. Aynı anda Zie Zen de sağ elinde bir şeyle evden çıktı.

"Büyükbaba." Vasic, Zie Zen'in bu müdahaleyi fark edeceğini ve bundan rahatsız olacağını bildiğinden, yaşlı adamı kurnazca dengeleme dürtüsüyle savaştı. Ama Vasic sessiz kalamadı. "daha çok yaslanıyorsun." Ve daha yavaş yürüyordu, cetvelle çizilmiş sırtı bükülmeye başlamıştı.

"Ben yaşıyım," diye kısa ve öz bir cevap verdi. "Ve neredeyse gitmeye hazırım." Kendini sandalyesine bırakarak Vasic'in yanındakine oturmasını bekledi. "Sessizlik'ten önce," dedi nefesini tuttukten sonra, "bazılarımız evlenmeyi seçti. Psikik olarak bağlı olsak da, yüzüğümü karımın parmağında görmek bir şey ifade ediyordu. Onunkini benimkinde takmak ise daha da anlamlıydı."

Büyük büyükbabasının uzattığı küçük kadife kutuyu alan Vasic, kutuyu açtığı anda her biri karmaşık oymalarla güzelce işlenmiş iki altın alyansla karşılaştı. Hissettiği şeyin büyüklüğü içinde fırtınalar koparıyor, sözcükleri söyleyemiyordu.

"Yaşlı bir adamla dalga geç ve onları giy." Büyük büyükbabası elini Vasic'in elinin üzerine kapattı, Zie Zen'in teni sıcak ve kâğıt gibiydi, tutuşu güçlüydü. "Benim ve Sunny'nin yapamadığı gibi aşkını yaşlılıkta yaşa."

Vasic? Ivy eve dönmeye başladı. Ne ?

Büyükbabam bize paha bir hediye verdi. Sarmaşık verandaya doğru koşarken onu yakalamak için ayağa kalktı, dudaklarını şakağına bastırdı ve hediye gösterdi. Belki böyle yapılmıyordu ama bu Ivy'ydi, onunla yanlış bir şey yapamazdı, hata yapamazdı ve bu yüzden basitçe sordu, "Yüzüğümü takacak mısın Ivy?" *Seninkini takmama izin verir misin?*

Ona karşı sarsak bir baş sallaması, gözlerinin dolup taşması.

İki hafta sonra, yeni kurulan Empatik Kolektif oybirliğiyle Ivy'yi başkan olarak seçti. Aralarında Sascha Duncan'ın da bulunduğu dünyanın dört bir yanından beş empat da danışma kurulu olarak seçildi. Sahara Kyriakus'tan uzman olarak görevine devam etmesi istendi ve Alice Eldridge'e dilediği zaman danışman olarak katılması için bir davetiye gönderildi.

İki kadın da kabul etti.

Başlangıçta üyeler tarafından Kolektif Fon'a ödenmesi önerilen yüzde, yoğun tartışmaların ardından Es'in kendileri adına lobi yapacak güçlü bir organa ihtiyaç duyduklarına karar vermesiyle iki katına çıkarıldı.

Bu para sadece organizasyon için çalışanlara tazminat ödemek için değil, aynı zamanda empatlar için gizli delikler oluşturmak ve dünyanın dört bir yanında ortaya çıkan eğitim yerleşkelerini finanse etmek için de kullanılacaktı. Ayrıca, Ağı bir arada tutanların Es'ler olduğu göz önüne alındığında, İktidar Koalisyonundan toplam vergi gelirinin bir yüzdesini vermesinin istenmesine karar verildi.

Elbette, empatların kendileri bu küçük noktayı bulmamıştı.

Vasic bu fikri ilk ortaya attığında ona "Doğuştan çok naziksiniz," demişti. "Olası anomaliler bir yana, her toplumda olduğu gibi, önce başkalarını, sonra kendinizi düşünme eğilimindesiniz."

Arrow Squad'ın tamamının kendi taraflarında olması iyi bir şeydi. Ölümcül grup, Es'lerle mücadele etmek isteyen herkesin kendilerinden geçmesi gerektiğini sessizce açıkça belirtmişti. Aktif Es'lerin sayısı göz önüne alındığında bire bir ortaklıklar artık mümkün olmasa da, her bir empat en az üç Ok'un doğrudan iletişim bilgilerine sahipti.

Çölde bir kum tepesinin üzerinde, batan güneşin altın ışınları altında oturlurken Ivy erkeğine, "Tuhaf, güzel bir ittifak," dedi; hareketli bir günün ardından uyuklayan Tavşan'ın sıcak bedeni yanındaydı.

"Sen ve ben mi?"

"Hayır, empatlar ve Oklar." *Sen ve ben mi? Biz sadece güzeliz.*

Dudaklarında bir kıvrım yoktu ama kışın ayazında bir ışık, onları birbirine bağlayan bağda derin bir mutluluk vardı.

"Ivy?"

"Hmm?"

"Hiç çocuk sahibi olmayı düşündünüz mü?"

Tavşan'ın heyecanlı "hav" sesiyle onu kumda sırtüstü yuvarlarken, şaşkın sevincini hissederek yüzünün her yerini öptü. "Evet, seninle." Ondan önce bu konu hakkında hiç düşünmemişti. Şimdi ise Ok'unun bebeklerini istiyordu. "Peki ya sen?"

Elini kızın beline koydu, gözleri kızın kilere kilitlendi. "Sanırım Bunu ben de isterdim." Sanki kendini şaşırtmış gibi, merak dolu bir ifadeydi bu. "Ama işler daha stabil hale gelene kadar beklememiz gerekecek."

"Dünyamız henüz hazır değil," diye onayladı Ivy. "Çocuklarımızın mutlu ve vahşi büyümelerini istiyorum ve-"

"Yarı vahşi mi?"

Bu sözlerin tuhaf dokunaklılığı karşısında kalbi sıkıştı. "Evet," diye fısıldadı, neredeyse bir gün sahip olacakları çocukların şamatalı kahkahalarını ve yaramaz neşelerini duyabiliyordu. "Bu bana mükemmel geliyor."

Bu bir sevinç vaadiydi ve uzun süren bir öpücükle mühürlediler.

"Sence ırkımız bunu başarabilecek mi?" diye sordu daha sonra. Güneş batmıştı, çöl soluk griye bürünmüştü.

"Tırnaklarımızla kazıyarak geri dönüyoruz - asla eskisi gibi , ama hedefimiz bu değil."

Hayır, diye düşündü Ivy, daha iyi olacaktı.

O gece rüyasında sonsuz karanlıkta bir kadın gördü. Öfkesi ve yalnızlığı Ivy'nin göğsünde ezici bir ağırlık oluşturuyordu ama Ivy korkmuyordu. Hayır, sadece üzgündü. Elini uzattığında, karanlığın nefesini kesen bir kötülükle duyularının üzerinden geçtiğini hissetti ... ama ona zarar vermedi. Ve Ok'un kaslı sıcaklığına karşı daha derin bir uykuya daldığında, artık şekilsiz olan karanlığın yarı saydam renklere bürünmüş bir yıldız ışığı nehriyle iç içe geçtiğini gördü.

Umut

Vasic Zen ile Ivy Jane'in düğününe içtenlikle davetlisiniz.

Arrow Squad'ın her üyesine gönderilen davetiye

Elma ağaçları ilk çiçeklerini açarken, çimenler ayaklarının altında zümrüt yeşili bir halıyken **evlendiler**. Vasic, hafif zırhın yerine resmi bir ceketle değiştirilmiş Arrow üniformasını giymişti. Yakasında bir rozet vardı: bir elma ağacının dallarına dolanmış siyah bir ok.

El yapımı eşya Aden'den bir hediye idi. Şimdi Ivy'nin ailesi onu başka bir ışınlayıcının o sabah getirdiği kiraz çiçekleriyle dolu koridorda yürütürken diğer adam Vasic'in yanında duruyordu. Ivy'nin elbisesi krem ve dantelden oluşan hafif bir kreasyondur; saçında bir kurdele ve elinde minik şeftali güllerinden oluşan bir buket vardı.

Arkadaşları ve ailesi her tarafta duruyordu.

Ekibin görevde olmayan her üyesi toplantıya katılmıştı. Ivy diğerlerini yarınki özel kahvaltıya davet etmiş ve düğün pastasından en azından bir ısırık almalarını sağlamayı planlamıştı.

Beyaz gömlekle eşleştirilmiş düzgün bir kömür takım elbise giymiş olan Samuel Rain, Vasic'in hasarlı sistemlerine entegre olacak bir robotik kol yapamadığı için çileden çıkmış bir halde Oklar'a garip bir şekilde uyum sağlamıştı. Ölümcül kadın ve erkekler, Ivy'nin yerleşimden ve dünyadan arkadaşlarının yanında duruyordu.

Kaleb ve Sahara, Judd Lauren ve şekil değiştiren eşinin yanındaydı; Sascha, Lucas ve Alice de yakınlardaydı. Walker Lauren olarak tanıtılan soluk yeşil gözlü ve koyu sarı saçlı bir adam da oradaydı,

şifacı arkadaşı yanındaydı. Aden, Judd'ın kardeşinden erken gelmesini rica ettikten sonra Walker'la bir saat geçirmişti, uzaktan bile yoğun bir sohbetleri vardı.

Vasic'i ameliyat eden cerrah Dr. Bashir iki hemşirenin yanında gururla dururken, Anthony Kyriakus Zie Zen'in misafiri olarak davet edilmişti - Vasic'in sessiz, güçlü bir onur ve aile eylemiyle soyadını resmen kendi soyadı olarak aldığı Zie Zen. Eben ve Jaya ön tarafa yakın bir yerden Ivy'ye gülümsüyorlardı ve yıkanmış ve bakımlı bir Tavşan, yakasında zarif bir papyon, Vasic'in yanında heyecandan titreyerek duruyordu. Hava umut, sevgi ve vaatlerle doluydu.

Seninle Zie Zen'in verandasında evlenirdim, dedi Ivy onun olan adama, ama bu günle ilgili, etrafımızdaki insanlarla ilgili çok özel bir şey var.

Vasic, ailesi elini Ivy'nin elini tuttu ve sıkıca kavradı. Psişik düzlemde zaten onun eliydi ama bu tören sadece onlarla ilgili değildi. Meyve bahçesinde duran her siyah giyimli erkek ve kadınla ilgiliydi. Umutla ilgiliydi. Ve onun vahşi, cömert Ivy'si bunu biliyordu.

Onunla havada bahar, güneş ışığında serin bir altın varken evlendi.

Konuklarının sessiz sevinç gösterileri arasında onu öpen Vasic, krem ve dantel giysili Ivy'nin ayağında bir kıpırdanma hissetti ve aşağıya baktığında Tavşan'ın aralarına girdiğini, şimdi de yukarıya baktığını gördü. Ivy güldü ve bu onların düğün günü için mükemmel bir müzikti.

Bir Arrow olmak her zaman halkımızı korumak olmuştur. Bu güncellemeden itibaren, empatlar ekibin en önemli önceliğidir; bir E'ye yönelik her türlü tehdit hızla bertaraf edilmelidir.

İlk Ok Kodu (Gözden Geçirilmiş)

Çok uzun yıllar boyunca başkaları bizim için seçimler yaptı ve bu seçimler bizi karanlıkta tanımladı. Bugün, özgür bir seçim yapıyoruz. Yapamayız

Bu seçimin bizi nereye götüreceğini bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki o da bu yolun bir onur yolu ve belki de bir kurtuluş yolu olduğu.

Aden Kai'nin Arrow Squad'a katılımı, takım çapında bir fikir birliğine varılmasının ardından
Kod

Bir Ok sadakatini gösterdiğinde, bu sadakat taşta kazınır; ancak bu taş yanlış bir zemine oturursa, içindeki yozlaşma yüzünden paramparça olursa başını koparır. Bir Ok, koruyanlar için hiç tereddüt etmeden canını feda eder, bir merminin ya da bir bıçağın yoluna dikilir, vücudundaki her damla kanı feda eder.

Artık elimizde, şiddete karşı kalkanımız olmaya yemin etmiş kadın ve erkeklerden oluşan bir Ok takımının sözü var. Bu, her zaman el üstünde tutmamız ve asla onurunu kırmamamız gereken bir armağandır.

Bu nedenle, tüm kolektif genelinde tartışıldıktan sonra kararlaştırılan ilk yasamız şudur: Hiçbir Ok, bir kişi tarafından asla kişisel silah olarak kullanılmayacaktır.

E. Hiçbir E, bir Ok'la olan bağlantısını, E'nin kişisel kazancı için (bu kazanç duygusal, finansal, psişik veya başka türlü olabilir) Ok'un başka bir canlıya zarar vermesini sağlamak için kullanamaz.

Oklar bizim ortaklarımızdır ve bu ilişkinin daha da güçlenmesi için karşılıklı saygı ve güvene dayalı olması gerekir. Ayrıca, her ortaklıkta olduğu gibi alma-verme olmalıdır. Oklar sadece nasıl hizmet edeceklerini, nasıl vereceklerini bilirler; artık nasıl alacaklarını da öğrenmelerinin zamanı gelmiştir. (İkinci noktaya ilişkin kişisel bir not: Bu konuda inatçı olabilirler ama bir E. de sebat edebilir. Güvenin bana, buna değer).

Empatik Kolektif Başkanı Ivy Jane Zen'den Kolektif üyelerine not
üyelik

Sevgili V,

Bütün lokum kutusunu yedim. Hiçbir koşul altında bana daha fazla getirmeyeceksin (en azından bu ay). Açlıktan ölmek üzere olan bir sincabın otokontrolüne sahibim.

Tavşan da kendini kontrol edemiyor ve şu anda ödül mamalarını tıka basa yedikten sonra yatağında delicesine yatıyor.

Sevgi
ler,
Ivy

p.s. Sadece senin için yeni bir kılavuz aldım. Daha açmadım bile. Eve erken gel.

PENGUEN ADRESINI ZİYARET EDİN. COM

Hakkında daha fazlasını arıyorum
okuduğın kitap?

Bulmak için yardıma ihtiyacınız
var

Bir sonraki harika okuma?

ViSit

PENGUIN.COM/WELCOME

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

PE LİCUIN COM/W ELCOME

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.